

Giới thiệu Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến

Truyện Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến của tác giả Thịnh Thế Ái có nội dung khá nhạy cảm với mở đầu giới thiệu truyện như ngàn vạn lần dùng để máu nhuộm ga giường khách sạn. Nếu không Chủ khách sạn sẽ ăn thịt người.

Nhưng đó chỉ là nếu và hiện thực còn chưa biết điều đó có xảy ra hay không, anh luôn dùng những phương pháp mới học hỏi để theo đuổi cô gái kia. Nhìn từ lần đầu tiên anh đã nhận được cảm tình từ ánh mắt kia.

Sau một thời gian khá dài thì cô mới biết rằng mình đã lọt hố của anh ta, cái hố quá sâu và thăm thẳm để cô chạy thoát khỏi anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tình một đêm trước hôn nhân.

Hàn Mỹ Úy đang ngủ gãi gãi đầu, móng tay cùng da đầu phát ra âm thanh sần sật kinh động, cô chưa tỉnh ngủ, tiếp theo là mùi nước khử trùng trong khách sạn, nghiêng người, thân thể của cô liền gắt gao dán sát lại với một làn da ấm áp.

Tiếng đồng hồ báo thức reo lên, giống như tiếng chuông lễ đường, mặt thảm giáo đường đỏ tươi, Trần Hạo đi tới, mặc áo khoác trắng, anh khẽ cúi người, làm ra một hành động vô cùng thân sĩ với cô. Còn một tháng nữa, bọn họ sẽ kết hôn. Giấc mộng này, sáng sớm đã quán quanh ở bên Hàn Mỹ Úy, đã mấy ngày rồi.

Nhưng không phải chồng chưa cưới của cô, Trần Hạo đi Bắc Kinh dự hội thảo y học giữa các bác sĩ sao?

Vậy tấm da thịt đang trên người cô, là của ai đây?

Hàn Mỹ Úy đột nhiên tỉnh hẳn, thân thể không tự chủ được sợ rùng mình, ký ức như hải mã điên cuồng chạy băng băng, như mình nó chạy như điên trên cỏ. Mẹ nó, chạy thẳng về ký ức tối hôm qua.

"Tối nay ở ‘Thời gian’ tụ tập, Hàn Mỹ Úy cậu đừng ăn nữa, mau cùng tớ đi thôi!"

"Hàn Mỹ Úy cậu thua, Uống....uồ...ng!"

"Thế nào được kết hôn thì sao? Hàn Mỹ Úy cậu đừng lấy kết hôn làm cái cớ, Uống....uồ...ng!"

"Rất đau sao? Nhịn một chút sẽ qua nhanh thôi."

Hàn Mỹ Úy thận trọng đẩy cơ thể rần rần ra, niu chân lên đáp ở trên người mình, tấm da thịt không chịu được lật người, mông lộ ra dưới ánh mặt trời.

Tình một đêm trước hôn nhân.

Tình một đêm trước hôn nhân.

Tình một đêm trước hôn nhân.

Hàn Mỹ Úy trong lòng thì thảo hành vi phạm tội bao gồm năm chữ này, bực chán giống như con gà trụi lông bò xuống giường, đập phải đá cuội trái thành sản nhà, ngũ quan kinh hãi rồi rầm ở chung thành một chỗ, xấu hổ giống như đứa bé mới được sinh ra.

Áo lót, áo lót ở trên ghế sofa.

Quần lót, quần lót ở đây. . .

Ồ trên chân của miếng da heo kia! !

Ông trời ơi! Đau khổ gần như bao trùm thân thể, trái tim vỡ nát Hàn Mỹ Úy, cố gắng không suy nghĩ đến cảnh tượng tối qua có bao nhiêu kịch liệt, nhưng cô càng không muốn, trong đầu lại tràn đầy các loại cảm giác, buộc phải dùng sức suy nghĩ cẩn thận, nhưng lại không nhớ ra cái gì.

Mặc quần áo từ tế, đi ngay lập tức, quyết không thể kinh động đến tấm da heo kia.

Năm phút sau, lấy tay không tay của cô ra, quần áo cũng mặc xong, cô lui về phía sau rồi khỏi phòng, trong tay xách theo giày cao gót của mình, chân bước trên đám đá cuội có nhiệt của sản nhà, âm thầm, lặng lẽ khép cửa lại. . .

Trong nháy mắt cửa bị đóng lại, bên ngoài cửa sổ ánh mặt trời mãnh liệt chói mắt, người đàn ông nằm ở trên giường, ngược lại ánh sáng, là những đường cong thon dài, in ở trong đầu của cô, làm thế nào cũng không xua đi được.

"Tiểu thư?" Bà vai bị người từ phía sau lưng vỗ một cái, khiến có tật giật mình Hàn Mỹ Úy thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Làm, làm, làm sao!"

"Tiểu thư, tôi là phục vụ của khách sạn, xin hỏi, cô muốn trả phòng sao?"

"Trả trả trả. . ."

"Vậy, mời đi theo tôi."

"Phòng?"

Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi căng thẳng liền có tật cà lăm, thế nào cũng không bỏ được.

Hàn Mỹ Úy đi theo phục vụ đi tới trước lễ tân, chờ tính toán để thanh toán tiền phòng, cô thậm chí không dám nhìn phục vụ, chột dạ nhìn chằm chằm lễ tân.

Phục vụ cầm điện thoại nói gì đó, sau đó cười híp mắt nhìn Hàn Mỹ Úy nói: "Thật xin lỗi tiểu thư, cô không thể đi. Giường trên lầu phát hiện có vết máu, cần cô bồi thường phí tổn."

Hàn Mỹ Úy đầu óc mơ hồ đi theo phục vụ lên lầu, trở lại căn phòng 315 kia, trong phòng chính là người đàn ông đã tỉnh, vô cùng chính tề ngồi ở bên giường, nhân viên dọn phòng đối diện anh ta nói xin lỗi: "Thật xin lỗi tiên sinh, chúng tôi không biết ngài còn nghỉ ngơi ở trong phòng, vị tiểu thư kia muốn trả phòng, nhưng ngài xem . . ."

Trong tay phục vụ lộ ra tám ga giường, phía trên in một vết máu khô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Mỹ Úy khuôn trong nháy mắt biến thành màu gan heo! Bước một bước dài xông lên, đoạt lấy ga giường trong tay phục vụ, cuộn thành một đồng, ôm vào trong ngực, cầu cấp khiêu tường: "Bao nhiêu tiền! Tôi mua !"

Lúc này da heo ngẩng đầu nhìn về phía cô, cánh tay vòng ra sau đầu, tựa vào đầu giường, khoe môi nhếch lên, thậm chí còn cười, Hàn Mỹ Úy ôm trình tiết giữ gìn hai mươi mấy năm đứng ở trước mặt anh ta, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này quen mặt vô cùng, ngay cả nụ cười này, đều là như vậy quen thuộc đáng đánh đòn.

Rốt cuộc là ai? Đã gặp qua ở nơi nào đây? Thế nào còn muốn đánh đòn ? Cảm giác muốn đánh quen thuộc như vậy đây?

Hàn Mỹ Úy vẫn không nhớ ra da heo là ai.

Cô là một y tá, trong bệnh viện mỗi ngày tiếp xúc với rất nhiều người, biến dạng có, máu thịt be bét có, tứ chi không hoàn chỉnh có, thậm chí hoàn toàn thay đổi cũng có, tóm lại về ngoài là khác hẳn người bình thường, sau thời gian dài, Hàn Mỹ Úy cũng không nhớ ra là ai, có thể ở thật lâu trước kia cô từng giúp khôi da heo này thay máu, thay băng cũng không chừng, vậy mà hôm nay, băng gạc dính máu vẫn còn đến trong tay của cô, hơn nữa còn là băng gạc lớn!

Da heo chấm dứt nụ cười, móc tờ chi phiếu từ trong túi áo sơ mi ra, môi mỏng nói ra một chuỗi mật mã, bảo phục vụ đi ra.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Hàn Mỹ Úy cùng da heo, Hàn Mỹ Úy khiếp sợ lui về phía sau, khối da heo kia liền từng bước từng bước ép sát, cho đến khi chân của cô chạm tường, cái trán của cô vừa đến cằm của anh ta, tay da heo để ở trên tường, thân thể to lớn gắt gao vây quanh thân thể nhỏ nhắn của cô.

"Tôi tên là Hàn Mạch."

Da heo tự giới thiệu.

Hàn Mỹ Úy hoàn toàn không muốn biết anh ta tên là Hàn Sờ Hàn Hồng hay là Hàn Hàn gì, cô chỉ muốn cùng anh ta non nước không gặp nhau, tựa như đến chết cũng không gặp, cả đời không qua lại với nhau.

Cô nuốt nước miếng, nắm chặt tấm ga, quyết định nói dối:

"Tôi tên là Thái Y Lâm"

. . .

2.

"Phốc!" Hàn Mạch bị cô chọc trúng, cười ra tiếng, anh vốn thích cười, lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, còn thành thực nói ‘Tên tôi là Thái Y Lâm’, anh thật muốn đề cử cực phẩm này lên tiết mục cuối năm.

Hàn Mỹ Úy tức giận run cầm cập, một cước đạp vào bụng anh ta! Anh ta sợ suýt không đề phòng, tự nhiên bị cô đạp lui về sau hai bước, ôm bụng ngồi trở lại trên giường, vừa bị đau vừa buồn cười!

Cô cảm quyền, cố gắng khắc chế phần nộ cùng khuất nhục trong lòng, nói điều kiện với anh ta "Tiên sinh, tôi không biết tối hôm qua chúng ta đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng không muốn biết, tôi đặc biệt muốn nhấn mạnh, tôi đã có chồng chưa cưới, tình cảm của chúng tôi rất tốt, tháng sau sẽ đính hôn, mọi người đều là ra ngoài chơi, xảy ra chuyện như vậy tôi cảm thấy thật bất ngờ, tôi hy vọng chúng ta sau này sẽ không có cơ hội gặp mặt lại, xin anh giữ bí mật, đối với anh và tôi đều tốt."

Hàn Mỹ Úy nói xong, hung hăng, lấy chân trên mặt đất ném tới, biểu hiện sự kiên quyết của bản thân! Vậy mà ngồi ở trên giường Hàn Mạch lại héch mảy, mặt không biến sắc nhìn cô chăm chăm, giống như là đang nhìn một buổi biểu diễn cá heo.

Chuyện giống như càng ngày càng thú vị.

Cô không phải rất lợi hại sao? Sao lại... đáng yêu như vậy?

Hàn Mỹ Úy có chút hoảng hốt, cô vốn tưởng rằng đàn ông đều là loại người sợ chịu trách nhiệm, cô phải sạch quan hệ như vậy, anh ta lại còn không biến sắc, chẳng lẽ là muốn lừa gạt lấy tiền sao?

"Còn nữa, " bởi vì cảm giác, sợ bản thân để lộ ra sơ hở, cô lại lần nữa nhặt lên ga giường trên mặt đất, nói thêm: "Vết máu trên này, cũng không phải của tôi, tôi cùng chồng chưa cưới đã sớm xảy ra quan hệ, cho nên có lẽ, có lẽ có thể, tối hôm qua anh cùng người phụ nữ khác không phải là tôi!"

Nói dối luôn là chột dạ, nhất là người sợ hai hàng như Hàn Mỹ Úy, nói xong lời muốn nói, tự nhiên nhanh chân mà bỏ chạy!

Hàn Mạch nhìn bóng lưng ảo não chạy trốn của cô, khỏe môi lần nữa cong lên, sau đó từ trong túi áo sơ mi lấy ra chứng minh thư, bên phải chứng minh kia là ảnh cô mỉm cười hơi cứng ngắc, rất giống với dáng vẻ vừa kêu đau rồi lại hưởng thụ tối hôm qua, bên trái in một cái tên rất đẹp.

Hàn Mỹ Úy.

Hàn Mỹ Úy muốn kết hôn, nhà họ Hàn từ trên xuống dưới tất cả đều khen cô có phúc khí, tìm được bác sĩ trẻ tuổi đầy hứa hẹn, muốn thông minh có thông minh, muốn gia thế có gia thế, công việc ổn định đáng về đường hoàng, không chỉ có thế, quan trọng hơn còn có nhà có xe, điểm này nhất đáng tin.

Trần Hạo là đàn anh của Hàn Mỹ Úy ở trường cấp 3, anh đẹp trai lại học giỏi, thi tốt nghiệp trung học xong, sau đó lại được cử đi học y khoa, mà trong trường đại học Hàn Mỹ Úy, bây giờ là y tá thực tập rồi, hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi rồi, trong nhà luôn sắp xếp cô đi xem mắt, Hàn Mỹ Úy ghét những bộ dạng không đứng đắn kia, đúng lúc ở bệnh viện thực tập gặp Trần Hạo lúc thất tình, hai người thường xuyên lui tới, dù thế nào đi nữa điều kiện của anh tốt, gia đình hai bên cũng đồng ý, hôn nhân cũng không cần lường tình lương duyệt, có chỉ là duyên phận, môn đăng hộ đối.

Hàn Mỹ Úy vốn cảm thấy, hôn nhân của mình cũng liền như vậy thuận buồm xuôi gió, không nghĩ rằng, giữa đường nhảy ra tên Hàn da heo, đoạt mất đêm đầu tiên không nói, còn làm cho Hàn Mỹ Úy sợ hãi mất ngủ cả tuần.

Một tuần sau, khuôn mặt cô hốc hác, hẹn bạn thân của mình Đường San ra gặp mặt.

"Trời ơi! Tình một đêm trước hôn nhân!" Đường San nghe qua những lời Hàn Mỹ Úy nói, thiếu chút nữa miệng sùi bọt mép, Đường San phản ứng kịch liệt như vậy, khiến cho tâm hồn đang sợ hãi của Hàn Mỹ Úy nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề này!

"Vậy... Vậy làm sao bây giờ... Đường San cậu nhất định phải cứu tớ!"

Hàn Mỹ Úy không có chủ kiến trong thời gian dài nên đành hình thành tính ý lại chết người vào Đường San, nếu như bây giờ Đường San nói cô đi chết, thì không tới một giây sau cô sẽ chạy thẳng đến sông Hoàng Phố.

Đường San uống một ngụm cà phê, lắc đầu, ngón tay thon dài trượt lên trượt xuống mấy cái ở trên ipad, vẻ mặt nghiêm trọng.

Hàn Mỹ Úy siết thật chặt thực đơn màu nâu trong tay, mồ hôi trong lòng bàn tay in xuống thực đơn làm hiện lên dấu vân tay, nhân viên phục vụ bắt đầu thúc giục Hàn Mỹ Úy: "Tiểu thư, cô chưa có chọn món!"

"Tôi muốn, cà phê sữa..."

"Cà phê sữa có nhiều loại, không biết cô muốn chọn loại nào ạ?"

"Lấy, Latte..."

"... Latte có hai lớp sữa..."

Đường San phát tay bảo phục vụ đi, đưa ipad trong tay tới trước mặt Hàn Mỹ Úy để cho cô tự xem.

"[copy ở chỗ khác rồi dán vào forum để trả lời] tình một đêm trước hôn nhân dẫn đến bốn năm chịu bạo lực gia đình - 『Emotional Line』- Nguyệt Quang Đào "

"Tình một đêm trước hôn nhân khiến hôn lễ bị hủy bỏ_ Sina "

"Tình một đêm trước hôn nhân làm cho cô gái đó hối hận trước đó không nên"

" Trốn không thoát, cuối cùng tình một đêm trước hôn nhân cũng bị phơi ra ánh sáng” –trang thứ 3 - diễn đàn "

Hàn Mỹ Úy cảm thấy mỗi lỗ chân lông trên người bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, những lời bình luận đầy kinh nghiệm kia, giải thích kết quả thê thảm của phụ nữ Tình một đêm trước hôn nhân, điều này làm cho cô càng thêm sợ. Mà vào lúc này, Đường San ngồi đối diện lại "Phi" cười.

"Tớ hù dọa cậu sao! Tình một đêm liền tình một đêm rồi ! Có cái gì đáng sợ, người đàn ông kia cũng không có bám lấy cậu? Chuyện này chỉ có trời biết cậu biết tớ biết, có gì phải sợ lộ chứ?"

Hàn Mỹ Úy trừng mắt, rụt cổ lại,lâu thật lâu, mới thờ dãi một hơi.

Dọa chết cô! Nếu theo lời Đường San nói như vậy, chuyện này cô không nói, cũng không ai biết.

Đang lúc cô tạm thời thả phào nhẹ nhõm, Đường San đột nhiên nghĩ đến một chuyện, tiến tới bên tai cô hỏi "Các người có dùng biện pháp an toàn không?"

Dùng biện pháp? Hai người say như chết, còn nghĩ tới dùng biện pháp sao?

Mỹ Úy lắc đầu.

"Vậy cậu sau đó, có uống thuốc không?"

"Cả tuần nay tớ hốt hoảng, không nhớ đến chuyện này. . ."

"Đầu heo! Vậy lỡ như cậu mang thai thì làm thế nào? Tháng sau cậu kết hôn rồi! ?"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hèn hạ vô sỉ hạ lưu

Trong nháy mắt Hàn Mỹ Úy hóa đá!

Giết người nha! 2012 rồi! Tại sao trời cao còn muốn trêu chọc người như vậy! Nếu như tình một đêm có thể mang thai, vậy khác nào người bất hạnh trúng số độc đắc?

Cô lập tức chấp tay trước ngực, hướng về phía bức tranh Thánh mẫu Maria treo trong quán cà phê thành kính cầu khẩn!

Thánh mẫu từ bi! Cõi đời này có bao nhiêu gia đình bởi vì vô sinh không con mà gia đình tan nát, mong Người đem cái may mắn đó đến với họ! Ngàn vạn lần không được đem đến cho con! Amen Amen!

"Ngu ngốc!"

Đường San cầm tạp chí trong tay, hung hăng đánh vào ót Hàn Mỹ Úy , "Cậu cần gì phải kinh hồn bạt vía chứ, không bằng đến tìm anh ta , hỏi rõ ràng một chút không phải tốt hơn sao?"

"Tớ chỉ nhớ hần gọi là cái gì ..da heo, biết đi đâu mà tìm!"

Đường San sờ sờ cằm, nghĩ ngợi chốc lát: "Hôm đó các người đi, phòng khách sạn là anh ta đăng ký, lại quẹt thẻ, muốn tìm anh ta, không khó lắm. Thế này đi, tớ cùng cậu tới khách sạn tìm."

"Không cần San San, cậu gần đây cũng bận rộn chuyện đính hôn, không cần lo chuyện phiến toái cùng tớ."

Hàn Mỹ Úy tạm biệt San San, một thân một mình đi tới khách sạn kia, cô thật sự sợ làm phiền San San, chớ đối tượng của Đường San về nước, hai người sẽ lập tức đính hôn, tất nhiên sẽ rất bận rộn.

Trước quầy phục vụ thấy một cô gái đi vào cửa, cao một mét sáu, mái tóc đen trẻ trung đầy sức sống, ngũ quan không tính là quá xinh đẹp, nhưng sở hữu làn da trắng nõn một trắng che trầm xầu, khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng sáng long lanh, động lòng người, trên người mặc áo sơ mi dài màu trắng, quần jean dài đến gối, khoe bắp chân trắng nõn cân xứng, dưới chân mang đôi giày vải màu trắng, giống như một bức tranh vẽ.

Cô gái lấm la lấm lét ngập ngừng nửa ngày, cuối cùng vẫn là phục vụ gọi cô.

"Xin chào tiểu thư, cô muốn tìm giám đốc Hàn?"

"Ừ?"

"Mời đi bên này, " phục vụ đưa tay chỉ đường, Hàn Mỹ Úy đầu óc mơ hồ đi theo, nghe phục vụ nói: "Lần trước sau khi cô đi, giám đốc Hàn nói cô sẽ trở lại tìm ngài ấy, cho nên giờ tôi sẽ dẫn cô đến văn phòng làm việc của ngài ấy."

Giám đốc Hàn?

"Tôi tên là Hàn Mạch."

Đột nhiên trong đầu Hàn Mỹ Úy hiện lên câu tự giới thiệu ngày đó của tên da heo kia.

Hàn Mạch, giám đốc Hàn.

Cũng may, vẫn còn may không phải tổng giám đốc Đài Loan trong ngôn tình, lời của tổng giám đốc chính là giấy thông hành rồi.

Hàn Mỹ Úy khẽ vuốt ngực hai lần, hít sâu một hơi, căng thẳng gõ cửa gõ phòng làm việc Tổng giám đốc.

Trong phòng làm việc truyền tới một giọng nam.

"Vào đi."

Hàn Mỹ Úy do dự, tay của cô đề xuống tay nắm cửa, lại rút trở về, tìm đập thành thịch, cô không biết tại sao mình lại khẩn trương, cô chỉ cần nhớ tới gương mặt yêu nghiệt của tên da heo kia, thì sẽ khẩn trương tới lòng bàn tay đỏ mề hời, trong đầu đột nhiên có một âm thanh nói với cô, Hàn Mỹ Úy, chạy mau.

Xoay người, co cẳng chạy, lại nghe thấy cửa gỗ sau lưng kết một tiếng bị mở ra, ngay sau đó cổ áo liền bị người ta nắm lấy, cô còn chưa kịp quay đầu lại, thân thể liền bị một sức mạnh kéo vào phòng làm việc.

B-A-N-G...G! Cửa phòng làm việc bị người ta nặng nề đóng lại, âm thanh vang dội, khiến tóc gáy trên người Hàn Mỹ Úy tiến vào trạng thái khẩn trương lập tức dựng đứng!

"Hàn Mỹ Úy, tính chạy đi đâu?"

Trong lúc bối rối, Hàn Mỹ Úy nghe có người gọi tên cô, sau đó, cả thân thể cũng bị đè ở trên vách tường, cô bị buộc giờ hai tay lên trên dán thật chặt ở trên tường, gần như sắp chịu không nổi sức nặng của thân thể cường tráng cao lớn kia.

Anh ngăn cô ở trên tường, thường thức đáng vẻ run lẩy bẩy của cô gái nhỏ bé trong ngực, anh chỉ nghĩ dọa cô một chút, nhưng nhìn đôi môi hồng xinh đẹp, ánh mắt to sọc hải vục sáng, thật sự hấp dẫn, suy nghĩ của Hàn Mạch vừa bùng lên, khóe môi khẽ gợi lên, hung hăng hôn xuống môi của cô.

"Úm" Cô liều mạng giãy dụa, không biết làm sao vì sức lực yếu, đôi tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực dán chặt của anh, cánh môi bị anh hôn mãnh liệt, thậm chí ngay cả giọng mũi cũng không phát ra được. Trong lúc bối rối cô đột nhiên nghe rắc một tiếng, hình như anh ta duỗi tay dè xuống cái chốt, sau đó trước mặt bỗng tối sầm, sống mũi anh, khuôn mặt anh, toàn bộ biến mất trong bóng đêm, chỉ cảm thấy có đôi tay ôm thật chặt hông của mình, sau đó tùy ý di chuyển, cột nhà.

Hàn Mỹ Úy thật muốn khóc, cô khi nào bị người ta "cột nhà" như vậy, lúc cô liều mạng cắn chặt hàm răng, người đàn ông ở trên người cô hung hăng bấm một cái trên sống mũi của cô, theo bản năng cô "A" một tiếng, anh ta liền nhân cơ hội công thành đoạt đất, hung hăng thưởng thức cô, hận không thể một hơi nuốt cô vào bụng.

Mắt thấy sắp khắc chế không được nữa, Hàn Mạch kịp thời thắng xe lại, hôn mỏ môi của cô, lưu luyến buông ra.

Đền trong phòng mở lên lần nữa, chói mắt khiến người ta muốn khóc, Hàn Mỹ Úy hung hăng đẩy người đàn ông trên người ra, miệng mở to thở hổn hển.

Hàn Mạch thấy đôi môi cô có chút phát run, trong đôi mắt trong suốt dường như lay động, có chút luống cuống.

"Này, Hàn Mỹ Úy? Cô...cô không sao chứ?"

"Cút!" Cô tức giận phản nộ hết lớn, làm Hàn Mạch bị dọa sợ đến trợn mắt há hốc mồm!

Thì ra là vật nhỏ này cũng có tính khí.

Hàn Mạch ngồi xổm xuống, thận trọng dùng ngón tay trêu chọc cô, nói: "Hàn Mỹ Úy, được rồi được rồi, đừng khóc có được hay không?"

"Cút!"

"Đây là phòng làm việc của tôi."

"VẬY anh cũng cút!"

Thời điểm Hàn Mỹ Úy nổi giận không có chút dọa người nào, Hàn Mạch chỉ cảm thấy buồn cười, chỉ là tình huống này, chính là biểu hiện tức giận nhất của cô sao? Thật sự rất thú vị.

"Tôi không thể cút, cô không phải là tôi tìm tôi có chuyện gì sao? Làm sao vừa vào cửa liền khóc thế?"

Ngờ khi vô tội của anh khiến Hàn Mỹ Úy xúc động muốn mắng người, rõ ràng anh "Vừa vào cửa liền vô lễ với cô ", cô mới khóc có được hay không! Nhưng bây giờ lại đổi thành cô "Vừa vào cửa liền khóc" ?Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp! Tại sao từ nhỏ cô không mắng chửi người! Tại sao!

Hàn Mỹ Úy lau nước mắt, đứng lên, bước đi! Bây giờ một câu cô cũng không muốn nói cùng tên da heo có vẻ hào nhoáng bên ngoài kia! Chứ đừng nói đến chuyện mở miệng hỏi anh ta loại câu như "Đêm hôm đó anh có dùng biện pháp hay không"

Hàn Mạch thấy cô muốn đi, có chút nóng nảy, lập tức nắm cánh tay của cô,

"Hàn Mỹ Úy cô dám đi! Tôi còn chưa cho cô đi !"

"Anh buông tôi ra,anh định làm cái gì, tôi không cần biết, anh buông tôi ra!"

"Tôi biết cô được chưa!Không thả không thả cũng không buông!"

"Tên khốn khiếp cá dính vô cây (*) khốn kiếp này!Buông, tay!"

(* dùng vô cây thuốc bắt cá)

Hàn Mỹ Úy dùng hết sức toàn thân, hung hăng đẩy Hàn Mạch ra! Hiệu quả còn tốt hơn tưởng tượng, thấy anh ta chợt lui về phía sau hai bước, hình như đứng không vững, thân thể "Kịch"một tiếng đụng vào bàn, trong túi văng ra một vật, rơi xuống đất.

Định thần nhìn lại, đó không phải là chứng minh của cô sao?Anh ta lấy nó lúc nào! Vì sao cô không phát hiện!

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh! Hàn Mỹ Úy nhanh chóng xông tới, một tay cầm chứng minh lên bỏ vào trong túi, động tác liền mạch, hoàn toàn không để cho Hàn Mạch có bất kỳ cơ hội nào cướp đoạt! Giành xong chứng minh, Hàn Mỹ Úy liền giống như tránh ôn thần xoay người mở chốt cửa, cũng không quay đầu lại đưa lưng về phía sau lưng da heo tạm biệt: "Không bao giờ gặp lại nữa!"

"Hả?Thật sao?" Da heo hình như rất bình tĩnh, tác phong nhàn nhã ngồi trên ghế làm việc, bắt chéo hai chân thon dài, giờ giờ điện thoại di động lên, dùng giọng điệu vẫn đáng đánh đòn như cũ nói: "Cô không muốn gặp tôi, tôi lại muốn gặp bác sĩ Trần, chồng tương lai của cô"

Lập tức trong đầu Hàn Mỹ Úy có linh cảm chẳng lành!"Anh nghĩ muốn làm gì!"

"Không muốn gì cả." da heo lộ ra bộ mặt vô liêm sỉ bỉ ổi, cười cười, "Có mấy tấm hình thân mật của chúng ta muốn cho anh ta xem mà thôi."

Hèn hạ vô sỉ hạ lưu đê tiện!

Hàn Mỹ Úy nói: "Nói đi, cuối cùng anh muốn như thế nào! Tôi đào mộ tổ tiên của anh khi nào, vì sao cứ bám lấy tôi không buông! Cái người này, anh không bằng cảm thú!"

Mắng xong câu này, đột nhiên cảm thấy mình mắng chửi người mắng rất thái quá rồi, học đáng về thường mắng người của Đường San, đáng về hung hăng bồi thêm một câu, "Đồ hèn hạ!"

4.

Bác sĩ Trần, Trần Hạo thay xong đồng phục làm việc từ phòng thay đồ ra ngoài, chuẩn bị vào phòng làm việc, hơn một tuần lễ xa nhà,mùi thuốc sát trùng của bệnh viện cũng đã quên, anh trở về trước hai ngày, chưa nói cho vợ sắp cưới của anh biết, anh muốn cho cô một bất ngờ.

Mới vừa bước ra khỏi cửa phòng thay quần áo của bệnh viện, chỗ rẽ vào phòng thay quần áo nữ liền thấy một người đi ra, cả người mặc đồng phục y tá màu hồng nhạt trong sáng thoát tục, nhưng không ngăn được bộ dạng thù mị quyến rũ trên gương mặt cô, cô nhìn thấy anh, trong mắt hiện lên một chút vui mừng, hình như vừa muốn mở miệng nói chuyện, Trần Hạo lập tức né tránh ánh mắt của cô, tay cầm túi rồi đi.

"Này? Tiểu Mỹ Úy?" âm thanh dịu dàng ngọt ngào trong lời nói của Trần Hạo từ đầu bên kia truyền đến, dọa Hàn Mỹ Úy khẽ run rẩy, cái muống trong tay thiếu một chút nữa rơi vào trong nồi cháo.

"Hạo, anh ở đâu?"

"Tiểu Mỹ Úy em lại đi làm muộn nữa sao, em vẫn còn thực tập, dù sao cũng phải đến sớm một chút, anh ở bệnh viện chờ em."

"Cái gì! Anh đã về rồi?"

"Đúng vậy, em phản ứng lớn như thế làm gì? Có phải vui mừng đến hông rồi không? Anh mang rất nhiều quà từ Bắc Kinh về cho em, còn có chú gấu Teddy đáng yêu."

"Em..Em lập tức rời giường đi làm, anh...anh chờ em."

"Bé ngọc, thì ra em không chỉ có căng thẳng thì nói cà lăm, vui mừng cũng sẽ nói cà lăm, ha ha, hôm nay bác sĩ Trần sẽ chữa trị tốt cho em."

Hàn Mạch từ trong phòng tắm đi ra, thấy cô đang gọi điện thoại, đầu điện thoại bên kia loáng thoáng truyền ra giọng dịu dàng của đàn ông, anh dùng khăn lông xoa tóc một chút, liếc cô một cái, ngồi ở trước bàn cơm chờ cô múc cháo cho anh.

"Hạo, em..em cúp trước, bái bai." Hàn Mỹ Ủy nhanh chóng cúp điện thoại, tháo tạp dề trên người xuống, nói với người ở bên kia bàn 1m8: "Bữa sáng đã làm xong, tôi muốn đi làm."

Hàn Mỹ Ủy chấp nhận làm bữa sáng cho Hàn Mạch một tuần lễ, Hàn Mạch lập tức xóa hình trong điện thoại vĩnh viễn, hơn nữa sẽ không dây dưa cùng Hàn Mỹ Ủy, đây là giao ước bọn họ lập ra trong phòng làm việc ngày đó.

"Này!" Hàn Mạch gọi cô lại, chỉ vào cháo trắng cùng cái trắng cay trên bàn ăn, than thở nói: "Tôi đưa cho cô 100 đồng tiền để mua thức ăn cô liền đem bữa sáng làm thành như thế này sao! Nếu cô là nhân viên của chính phủ, đã sớm bị bắt để thẩm vấn rồi."

"Hàn Mạch anh không cần được voi đòi tiên! Tôi buổi sáng ăn cái gì thì anh cũng được ăn cái đó, Trần Hạo, chồng chưa cưới của tôi, hiện tại gọi điện thoại cho tôi, tôi muốn lập tức đón xe đi làm!"

"A, thì ra là như thế, vậy cô đi đi!" Hàn Mạch hào phóng phát phát tay, trên khuôn mặt trắng noãn dễ nhìn hiện lên vẻ tốt lành.

Đột nhiên Hàn Mỹ Ủy phát hiện, thì ra là da heo cũng hiểu tình người.

"Cô đi đi, tôi sẽ gửi hình cho bác sĩ Trần."

Được rồi, cô thừa nhận cô rất ngu ngốc rất ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cầm thú không thể tin

"Được rồi được rồi, đừng trừng tôi nữa, " Hàn Mạch đứng lên, tiện tay cầm chìa khóa xe trên bàn ăn, "Không phải bị muộn rồi sao? Tôi đưa cô đi."

Hàn Mỹ Ủy cảnh giác lui về phía sau một bước nhỏ, neohắt lại như cừ non quan sát con soái đột nhiên thay đổi tính cách.

"Anh lại có lòng tốt như vậy sao?"

"Nói thật cho cô biết, cô và bác sĩ Trần sắp kết hôn, tôi cũng thế."

"Anh cũng sắp kết hôn?"

"Phải, cho nên tôi cũng không nghĩ sẽ. thật sự phá hoạigia đình của cô, tôi cũng sẽ phải cùng người khác xây dựng gia đình, cho nên có thể hiểu được cảm giác của cô, tôi chỉ là, chỉ là vợ chưa cưới của tôi mấy ngày nay không có ở đây, không ai làm bữa sáng cho tôi, dạ dày của tôi không tốt, buổi sáng không thể không ăn cái gì, mà đồ ăn bên ngoài lại không vệ sinh. Huống chi, nếu tôi đối với cô có ý đồ gì, tương lai không phải là hai bên đều bị thiệt hại sao? Có đúng hay không?" Hàn Mạch nói xong, nhíu mày, ánh nắng sáng sớm tỏa xuống, chiếu vào da thịt trắng noãn của da heo, giống như bức ảnh hơi mờ ánh mặt trời mềm mại hợp lại.

Hàn Mỹ Ủy nghe anh thành thật nói, hơn nữa trên khuôn mặt đẹp trai hiện lên vẻ chân thành, đột nhiên bị choáng váng, cũng không biết thế nào, liền mơ màng màng lên xe của anh.

Lúc anh lái xe rất nghiêm túc, một câu cũng không nói, hoàn toàn khác bộ dạng đùa bỡn của anh ngày thường, từ trong gương Hàn Mỹ Ủy len lén nhìn chăm chú mặt mũi của anh, thì ra bộ dạng khi anh không nói lời nào, cũng thật đẹp trai, giống như người mẫu nam quảng cáo xe hơi, sạch sẽ đẹp đẽ như vậy. . .

STOP!

Hàn Mỹ Ủy mày đang nghĩ cái gì chứ? Mày lại có thể mê trai đối với người giống như da heo kia chứ? ! Chẳng lẽ mày quên anh ta uy hiếp cọt nhả mày như thế nào sao?

Cô lập tức dời tầm mắt, xoay đầu sang hướng bên kia.

Từ trong gương Hàn Mạch nhìn cô một cái, mỉm cười thu lại ánh mắt.

Anh vừa mới nói, anh cũng phải kết hôn với người khác, như vậy nói cách khác, bây giờ không chỉ có Hàn Mạch là mối đe dọa của cô, mà cô cũng trở thành mối đe dọa của Hàn Mạch?

Đột nhiên đáy lòng Hàn Mỹ Úy có chút sức mạnh, nếu như sau một tuần này, cô thực hiện giao ước hàng ngày đến nấu bữa sáng giúp anh ta, nếu như anh ta còn dây dưa không rõ, vậy cô cũng có thể đi uy hiếp gia đình của anh ta, cùng lắm cả hai bên đều thiệt hại!

Haiz!

Đột nhiên Hàn Mỹ Úy như trút được gánh nặng, ngồi ở bên ghế phụ cạnh anh cũng không nặng nề khản trương mọi chuyện nữa, cô tin tưởng Hàn Mạch thông minh như vậy, nhất định sẽ không để cả hai bên đều bị thua thiệt. Có lẽ dạ dày anh ta thật sự không tốt, cho nên kêu cô làm người lao động miễn phí mà thôi.

Quả nhiên, anh rất tự giác dừng xe ở cách xa bệnh viện.

5.

Hàn Mỹ Úy xuống xe, Trần Hạo mặc áo khoác trắng đã sớm chờ trước cửa bệnh viện, thấy cô đi tới, trên mặt hiện lên vẻ nhớ nhung khi chia xa, đưa hai tay ra ôm cô vào trong ngực.

Trước kia không cảm thấy, cách một khoảng không ôm chầm lấy khiến Hàn Mỹ Úy giống như chột dạ không được tự nhiên, người ôm cô là người sắp cùng cô bước vào lễ đường, mà cô lại sau lưng anh tính một đêm trước hôn nhân.

Cô chột dạ, bị động ôm, cũng không nghe anh nói cái gì, chỉ nghe sau lưng đột nhiên vang lên tiếng thắng xe chói tai, cô quay đầu nhìn lại, trong lòng hồi hộp, thật may là chiếc xe kia dừng lại ở cửa bệnh viện rồi nghênh ngang rời đi, chỉ để lại hai hàng khói xe phách lỏi.

"Mỹ Úy, em nhìn cái gì thế?" Trần Hạo lấy tay quơ quơ ở trước mặt cô, kéo Hàn Mỹ Úy ở đối diện đang ngăn người nhìn xe Hàn Mạch đi xa hoàn hồn lại.

"A ồ! Không có nhìn cái gì, chúng ta đi thôi!" Cô gượng ép cười cười, lôi kéo tay Trần Hạo đi vào bệnh viện.

Trần Hạo sau khi đi công tác về vẫn dụi dằm sẵn sóc như vậy, định ra một loạt kế hoạch tổ chức đám cưới cùng tuần trăng mật, hai người muốn tiến hành chụp ảnh cưới đúng thời hạn. Cho nên sáng sớm hôm nay, cô đặc biệt đến nhà trọ của Hàn Mạch rất sớm để chuẩn bị bữa ăn sáng. Vì vậy khi Hàn Mạch còn buồn ngủ, đầu tóc rối bời ngồi ở bên bàn ăn, Hàn Mỹ Úy đã chuẩn bị rời đi.

"Mọi việc đã làm xong, tôi phải đi."

"Đi đâu đó, vội vã như vậy. . ." Hàn Mạch lười biếng nhắm mắt lại cắn bánh mì nướng, bộ dạng ung dung rất đáng đánh đòn, nhưng rất đẹp mắt.

"Tôi với anh quen thân sao? Quán nhiều như vậy. . . Hôm nay tôi cùng chồng của tôi đi chụp hình cưới, tạm biệt!"

Cô nói xong, không kịp chờ đợi cời tạp dề, lại phát hiện người nào đó nắm đang nhắm đột nhiên mở ra, dọa cô giật mình!

"Cái gì!" Hàn Mạch đột nhiên kéo tay đang cời tạp dề của cô, "Chụp ảnh cưới?!"

"Buông tay! Tôi không có thời gian! 9 giờ sẽ bắt đầu chụp!"

Người đàn ông này móng tay như làm bằng sắt, bị anh ta nắm một cái đau muốn chết, chỉ là không muốn bị trẻ Hàn Mỹ Úy hoàn toàn không có thời gian cùng anh ta dài dòng, xách túi lên, đi tới cửa mang giày.

Mang giày xong vừa muốn đẩy cửa đi ra, lại phát người đàn ông vốn phải ở bên bàn cơm ăn cơm hiện vốn là ở trên bàn ăn ăn cơm đã thay quần áo giày dép đứng bên cạnh, hoàn toàn không có dáng vẻ nhếch nhác như mới vừa ngủ dậy.

Trước khi gặp Hàn Mạch, Hàn Mỹ Úy không biết cái gì gọi là "Mặt người dạ thú".

"Anh làm gì thế?" Cô nhìn Hàn Mạch đang mang giày, trong lòng có dự cảm chẳng lành.

"Đưa cô đi!"

Trong đầu của Hàn Mỹ Úy lập tức mãnh liệt cảnh giác: "Không cần!"

Hàn Mạch mang giày xong, một tay đút trong túi quần tây, mà tay kia thì giữ cô có nguy cơ lộn xộn như Luru Hải lại, nghiêm túc cười: "Cô yên tâm, tôi sẽ không đi cùng cô, chỉ là hôm nay là chủ nhật, trên đường sẽ bị kẹt xe rất nghiêm trọng, tôi đưa cô đi."

Một tên da heo gian ác như thế làm sao bỗng nhiên nghiêm túc như vậy chứ?

Cô đề phòng nhìn Hàn Mạch: "Không cần, tôi tự đón xe đi."

Nói xong cũng không quay đầu lại đi ra khỏi nhà trọ.

Trong chung cư rất ít người, tiếng giày cao gót dưới chân của Hàn Mỹ Ủy vang lên cao vút trong không gian mênh mông của buổi sáng sớm, cô không biết người đàn ông gọi là Hàn Mạch kia cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì, tại sao đối với cô lúc tốt lúc xấu, tại sao thì không thể ngoan ngoãn biến mất ở trong thế giới của cô.

"Lên xe!"

Một chiếc xe hơi màu đen dừng ở phía sau cô.

Hàn Mỹ Ủy giả điếc tiếp tục bước đi.

Xe hơi màu đen chạy theo bước chân chậm rãi của cô, giống như một cái đầu màu đen của quái thú từng bước từng bước áp sát.

"Tôi đã nói rồi không cần ngài đưa thừa Hàn tiên sinh."

Cô không nhận được dừng bước lại, nghiêm túc nhìn người đàn ông nhàm chán trong xe.

"Cô xem cô xem, " Hàn Mạch vô tội nhử mồi: "Cô lúc nào cũng hung dữ như vậy, tôi đã nói rồi chúng ta đơn giản chỉ là bạn bè, nếu như cô không cho chúng ta đơn giản là bạn bè, vậy tôi sẽ nghĩ giữa chúng ta không chỉ đơn giản là... ."

"Hàn Mạch anh đừng có khinh người quá đáng!" Cô muốn rất đơn giản, cô chỉ hi vọng cùng người đàn ông này giống như Sở hà Hán giới* trên bàn cờ, không hơn.

(* con sông ấn định biên giới giữa nước Sở và nước Hán ngày xưa, ý chỉ con sông trên bàn cờ tướng)

Hàn Mạch ở trong xe cười mở ra tay: "Tôi cũng không bắt nạt bạn bè."

Hàn Mỹ Ủy hít thở sâu ba mươi giây, điện thoại di động phát ra âm thanh nhắc nhở sắp hết pin, kêu một tiếng rồi tự động tắt, cô bắt đắ dĩ nhìn bầu trời, cuối cùng vẫn hung hăng đặt mông ngồi lên xe.

Trong xe mở nhạc Trần Dịch Tấn 《 Hoa Hồng Đỏ 》, "Phải chăng hạnh phúc quá nhẹ nhàng mà cũng quá nặng nề, đến mức chẳng cảm thấy gì."(*) Hình như tâm tình của Hàn Mạch có vẻ rất tốt, nhẹ nhàng hát khẽ hai câu, Hàn Mỹ Ủy đang nghe điện thoại của Trần Hạo, giống như một con chuột nhỏ có tội. Hàn Mạch cười cười, rất nhân đạo vắn nhỏ tiếng nhạc, để tránh chồng chưa cưới của cô phát hiện , an toàn nói chuyện điện thoại xong, cô giảm một chút thù địch với anh.

(*lời bài hát Hoa Hồng Đỏ do trần Dịch Tấn trình bày)

"Tôi muốn là cô tôi sẽ không tốn tiền đi chụp ảnh cưới làm gì, phí tiền phí biểu cảm." Hàn Mạch nói.

"Tại sao? Kết hôn cả đời chỉ một lần duy nhất, đương nhiên là muốn lưu lại những kỷ niệm đẹp." Hàn Mỹ Ủy hỏi.

"Cô xấu xí như vậy, có thể chụp ra được cái gì đẹp."

...

Được rồi, Hàn Mỹ Ủy thừa nhận cô không nên hỏi tại sao .

"Tôi xấu xí cũng không gả cho anh!"

"Ngàn vạn lần đừng gả cho tôi!" Hàn Mạch khinh thường. Cầm điện thoại bấm số.

Hàn Mỹ Ủy không biết anh ta đang gọi điện thoại cho ai, chỉ nghe anh ta nói trong điện thoại với người kia bây giờ chỗ nào kẹt xe, sau đó người kia nói cái gì trong điện thoại, tiếp theo anh ta nghĩ ngợi một lát, liền chuyển hướng tay lái quẹo sang giao lộ.

Trong lòng cô nói người này cũng không tệ lắm, sợ cô đến trễ liền giúp cô gọi điện thoại hỏi một chút nơi nào kẹt xe. Hàn Mỹ Ủy đột nhiên cảm thấy người đàn ông trước mắt này cũng không còn chán ghét như vậy nữa.

Xe thuận đường chạy, trên đường thời tiết cuối tuần êm dịu, lái xe Hàn Mạch lại nhận điện thoại, hẳn là vợ chưa cưới của anh ta gọi tới, giọng điệu của anh giống với Hàn Mỹ Ủy khi gọi điện thoại cho Trần Hạo, rất dịu dàng.

Có lẽ cô thật sự suy nghĩ nhiều, lúc đó giữa bọn họ không nên xảy ra sai lầm kia đối với hai người mà nói đều là gánh nặng , dù sao cũng không có ai ép buộc ai, theo một nghĩa nào đó mà nói, Hàn Mạch cũng là người bị hại.

Nghĩ như vậy, trong lòng Hàn Mỹ Ủy có chút an tâm, có thể là bởi vì buổi sáng dậy quá sớm, không kiềm chế được ngủ gật, đã ngủ mê man.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Quỷ kế của da heo

Hoàng hốt mơ thấy mình biến thành một con chuột nhỏ, rơi vào trong một thùng gạo khổng lồ. Trần Hạo, Đường San, mẹ, ba, còn có bố mẹ chồng tương lai của cô, cũng mơ mất thật to nhìn cô chăm chăm, Hàn Mỹ Ủy bắt lực đứng ở trong thùng thùy tinh, không ngừng đập la lên, nhưng bọn họ đều giống như nhìn cá cảnh vàng trong bể cá, không ai đến cứu cô.

Âm thanh tiếng còi chói tai cùng tiếng chửi thề vang lên kéo Hàn Mỹ Ủy từ trong mơ trở lại thực tế, cô mờ mịch mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy con đường rộng đã chật cứng như nêm, các tài xế bức bối kêu la, thậm chí có mấy người sốt ruột đứng ở lối đi bộ cao giọng gọi điện thoại.

Mà Hàn Mạch đâu rồi, thả ghế tài xế xuống thấp nằm ngủ say sưa.

Hàn Mỹ Ủy nhìn bên ngoài một chút, cho thấy đã 8 giờ 50 phút!

"Hàn Mạch, Hàn Mạch?" Cô không có cách nào đập vào vai của anh, giống như đập thùng gạo thùy tinh trong mơ.

"Chớ quấy rầy." Lòng mày xinh đẹp của Hàn Mạch nhăn nhu lại, không để ý tới cô.

"Hàn Mạch tôi sắp bị trễ rồi!" Cô tiếp tục đập vai của anh, anh lại không kiên nhẫn với bàn tay to lớn bắt lấy tay cô, đặt trên ngực, cho dù cô giãy giụa thế nào, anh cũng ngủ, không để ý tới ai.

Hàn Mỹ Ủy sốt ruột sắp khóc lên, ngoài cửa sổ ồn ào làm cho tâm tình người ta không yên, chẳng lẽ cả đời cô chỉ có một lần chụp hình cưới cũng thất bại sao? Vừa nghĩ tới đáng về sốt ruột của Trần Hạo ở bên kia gọi điện thoại cho cô lại gọi không được, cùng về mặt không vừa lòng của mẹ chồng cô, Hàn Mỹ Ủy nôn nóng giống như con thỏ điên xù lông, hạ quyết tâm, nhắm mắt lại, cắn xuống một cái!

"A! ! !"

Hàn Mạch kêu một tiếng thảm thương, đau đến bật người ngồi dậy, bởi vì vóc dáng quá cao, đầu lập tức đụng phải trần xe, cả khuôn mặt sưng đỏ, bị đau tức giận trừng mắt nhìn Hàn Mỹ Ủy! Hàn Mỹ Ủy bị sợ đến mức dựa sát vào ghế, cổ co lại giống như rùa. . .

"Chết tiệt cô. . ." Hàn Mạch cắn răng nghiêng lợi bất ngờ nói tục, nhưng con mắt đảo một vòng, còn là thân sĩ nhịn được, nói gần từng chữ: "Cô, dám, cắn, tôi!"

"Tôi không phải cố ý mà. . ." Cô vâng vâng dạ dạ nói, mắt không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Đó là do tay của tôi không cẩn thận đụng vào răng của cô hả ?" Hàn Mạch thờ hờn hờn, ánh mắt mở to trừng như sắp bùng ra khỏi hốc mắt.

"Nhưng. . . Nhưng. . . Anh rõ ràng gọi điện thoại hỏi bạn của anh chỗ nào kẹt xe! Như thế nào kết quả lại kẹt xe vậy? Trần Hạo không tìm được tôi nhất định rất sốt ruột, tôi thật sự không nghĩ chưa xuất giá đã bị mẹ chồng phàn nàn. . ." Hàn Mỹ Ủy đáng thương cúi đầu, cảm thấy cõi đời này không có người nào xui xẻo hơn mình.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, đánh chết Hàn Mỹ Ủy cũng sẽ không chịu uy hiếp của anh đi làm bữa sáng.

Không đúng, nếu như thời gian có thể quay trở lại, đánh chết cô cô cũng sẽ không làm những cái này, y tá nhỏ bẽn lẽn ngoài điệu dàng trong lòng phóng đảng đi hộp đêm, uống say không còn biết gì!

Hàn Mạch hình như tức giận, đưa lưng về phía cô không nói lời nào.

Trong buồng xe im lặng, so với bên ngoài hỗn loạn giống như hai thế giới, giọng điệu Hàn Mỹ Ủy nhẹ nhàng gọi, đầu tóc lỏng lẻo buông xuống, trong nháy mắt mái tóc dài buông xuống vai, che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn.

Giống như từ cái ngày đó biết Hàn Mạch, chính xác mà nói kể từ hôm bọn họ xảy ra quan hệ đó, Hàn Mỹ Ủy đã không còn là một người đầu tóc gọn gàng sạch sẽ, bởi vì cô hiện tại, hoàn toàn không sạch sẽ, hơn nữa không linh hoạt trong cuộc sống. Mỗi lần thấy Trần Hạo đối với cô săn sóc chu đáo, trong lòng Hàn Mỹ Ủy vô cùng áy náy không kiềm chế được.

Ngồi trước một người đàn ông đang tức giận, nhìn ngoài cửa xe kẹt cứng ngắc chạy không được, còn có hai hàng dấu răng đều đặn màu hồng trên tay, thật sự không hiểu mình gần đây rốt cuộc là bất thường cái gì.

Quay đầu lại, nghĩ muốn nổi giận, nhưng mới vừa há miệng ra, đột nhiên nghẹn lại. Cô lẳng lặng tựa vào trên cửa sổ xe, cúi đầu, đầu tóc rối bời chán

chường buông xuống, ánh mắt nhìn xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

Một bụng tức giận của Hàn Mạch trong nháy mắt bị chọc phá như vậy, không biết làm sao thở ra một hơi, mở ra cánh cửa phía bên trái, bước chân dài xuống xe.

Mười phút sau, anh mở cửa xe, mặt không có chút thay đổi nói với cô: "Xuống xe."

Cô ngửa đầu nhìn thẳng vào mắt Hàn Mạch, lại nhìn bên cạnh anh không biết làm thế nào có chiếc xe máy, đáy lòng lại dấy lên hi vọng, liền đối với anh nở một nụ cười lớn, để bày tỏ lòng biết ơn.

Đầu đội mũ bảo hiểm màu đen một tay Hàn Mỹ Úy ôm hông của Hàn Mạch, một cái tay khác gõ một cái trên mũ bảo hiểm màu hồng phấn trên đầu của anh, tâm tình đột nhiên thật tốt.

Anh cỡi xe máy tốc độ rất nhanh, chở theo cô, như một cơn gió xuyên qua khe hở phân xưởng, khoe mắt nhìn phong cảnh hóa thành dây chuyền sản xuất về tay, loại cuồng phong này cho cô cảm giác đẹp trai cực kỳ!

"Này! Da heo chết! Tôi là lần đầu tiên ngồi xe máy nha!" Cô phấn khởi la to, ở sau lưng anh không ngừng thay đổi tạo dáng.

Hàn Mạch chửi rủa "Ngu ngốc", đột nhiên dừng đưa thân xe, sau lưng hai hàng không tập trung lúc này mới hét lên một tiếng ôm chặt lấy eo của anh, cũng không dám nhúc nhích một chút.

Nhưng mà miệng của cô vẫn còn ở trạng thái hưng phấn: "Thật tốt quá! Tôi cho là ta hôm nay sẽ phải xong đời! Hoan hô! Áo cưới, Trần Hạo, em tới đây!"

Hàn Mạch nhìn trời. . . Thật cảm thấy, mới vừa rồi mình mềm lòng, cô gái kia rõ ràng một bộ dạng đau lòng muốn chết muốn sống không dậy nổi, nhưng bây giờ vui mừng giống như con thỏ!

"Hàn Mỹ Úy! Cô muốn kết hôn cùng Trần Hạo như vậy sao?" Anh đột nhiên hỏi như vậy.

"Đúng vậy, chẳng lẽ muốn kết hôn cùng anh!"

"Hừ, " Hàn Mạch khinh thường, "Ai muốn kết hôn cùng cô!"

". . . Dù sao hôn nhân đối với một người con gái rất quan trọng..., tôi với Trần Hạo môn đăng hộ đối, bọn họ đều nói Trần Hạo rất thích tôi đấy."

"Vậy còn cô?" Anh hỏi.

"Cái gì?"

"Tôi nói là cô cảm thấy, cô yêu Trần Hạo sao?"

Tiếng động cơ xe máy rất lớn, Trần Hạo cùng Hàn Mỹ Úy hẹn thợ chụp ảnh ở trung tâm đang ở cách đó không xa, Hàn Mỹ Úy làm bộ không nghe được vấn đề Hàn Mạch hỏi, lớn tiếng nhắc nhở anh dừng xe ở đây là được rồi.

Xuống xe, cỡi mũ bảo hiểm trả lại cho anh, trong nháy mắt Hàn Mỹ Úy đã không còn chán ghét cùng phòng bị như trước nữa, rất lễ độ chân thành nói cảm ơn: "Hôm nay cảm ơn anh, sợ tôi kẹt xe đặc biệt gọi điện thoại cho bạn bè hỏi đường nào không bị kẹt xe, mặc dù cuối cùng đường đó cũng bị kẹt, thế nhưng anh còn lấy xe máy chở tôi đi tới đây, thật sự rất cảm ơn anh."

"Nói nhảm nhiều lời. . ." Hàn Mạch khinh thường lườm cô một cái, vuốt ve dấu răng màu hồng trên tay, bực mình khởi động xe lần nữa.

Hàn Mỹ Úy còn cười thân thiện, vẫy tay với anh, sau đó xoay người, chạy chậm chạy về phía studio, chạy mấy bước lại dừng lại, quay đầu hướng Hàn Mạch cười: "Quên nói, bộ dáng anh cỡi xe máy rất đẹp trai đó!"

Hàn Mạch sững sờ, nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô biến mất sau kính cửa hư ảo của studio áo cưới, sau đó khoe miệng không tự chủ được nâng lên, cuối cùng thế nào cũng không kiểm soát được, nụ cười dần dần mở rộng.

Thật ra, những người khác mười câu chuyện cười cũng rất khó khăn để bạn vui vẻ, nhưng có một người đàn ông, một nụ cười có thể làm cho anh mừng rỡ như điên, giống nhau, người khác mười câu nói cũng không đảm bảo tôn trọng được bạn, chỉ có người kia, một ánh mắt là có thể làm cho bạn lòng đau như đao cắt.

Hàn Mạch cười, trong lòng thầm mừng cô là ngu ngốc.

Đúng vậy anh gọi điện thoại cho bạn bè hỏi đường nào đang kẹt xe, nhưng anh chỉ muốn biết con đường nào đang kẹt xe, thật tốt chỗ cô chạy thẳng tới con đường đó. . .

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Anh đừng quá đáng

Hai mắt Hàn Mỹ Úy vụt sáng lên, đứng ở cửa studio (*), vuốt ve chiếc áo cưới hiếm lạ trưng bày trong tủ kính, suy nghĩ cái áo đó mình hài lòng nhất. Nhân viên của studio thấy cô đi vào, lập tức nghiêng đón.

(* tiệm áo cưới, trung tâm chụp ảnh cưới)

"Tiểu thư xin hỏi quý danh của cô là gì?."

"Tôi tên là Hàn Mỹ Úy, là tới chụp ảnh cưới ."

"Ồ. . . Nhưng. . ." Nhân viên làm việc vừa muốn mở miệng giải thích cái gì, mẹ chồng tương lai của Hàn Mỹ Úy liền hướng phía bên cô đi tới.

Dáng người của Trần phu nhân không cao không thấp, vóc dáng đầy đặn, mang một bộ kính gọng vàng, thoạt nhìn rất có dáng vẻ tri thức, không phải lần đầu tiên Hàn Mỹ Úy thấy bà, nhưng mỗi lần nhìn thấy bà, vẻ mặt của bà luôn nghiêm túc như vậy.

"Bác gái, Trần Hạo đâu ạ?" Hàn Mỹ Úy rất dè dặt hỏi thăm, cũng không có đôi cách xưng hô gọi mẹ.

Trần phu nhân đỡ mắt kính, cặp mắt tinh vi hiện đầy nếp nhăn nhỏ nhỏ lộ ra vẻ khách sáo "Mỹ Úy, Trần Hạo chưa có tới, điện thoại di động tắt máy không gọi được, bác nghĩ nhất định là bệnh viện có chuyện gì."

"Bệnh viện có chuyện gì sao?" Hàn Mỹ Úy trầm nghĩ, Trần Hạo là bác sĩ khoa ngoại, thường xuyên phải nhận những ca cấp cứu, tạm thời có việc cũng có khả năng. Nhưng trong lòng khó tránh khỏi có chút mất mát.

Cùng mẹ chồng đợi trong phòng làm việc nhỏ của studio một lát, cũng không đợi đến lúc Trần Hạo đến, cả đôi bà làm giáo viên về mặt lạnh lùng cảm râm bên tai cô không ngừng, một hồi chê cô gầy, một hồi nói quần áo cô màu sắc quá sặc sỡ, Hàn Mỹ Úy thật vất vả có cơ hội thoát ra, liền núp ở trong WC gọi điện thoại cho Đường San nhờ giúp đỡ.

"San San!"

"Làm sao nữa làm tớ sợ giật mình." Đường San hạ thấp giọng, giống như đang trong phòng bệnh làm việc.

Mỹ Úy cũng nén âm thanh: "San San, hôm nay mình cùng Trần Hạo đi chụp ảnh cưới, nhưng đến bây giờ anh ấy còn chưa tới, cậu xem giúp tớ anh ấy có ở bệnh viện hay không, hoặc là hỏi Tiểu Linh Từ một chút xem có phải là anh ấy đang ở trong phòng phẫu thuật không vậy?"

Tĩnh tĩnh Đường San thời gian gần đây không tốt lắm, nghe lời của cô nói nổi giận lên: "Tớ bên này bận rộn muốn chết làm sao có thời gian đi xem chồng của cậu hả, cậu gọi điện thoại cho anh ta là được rồi!"

"Ách. . ." Hàn Mỹ Úy uất ức chu miệng, Đường San không có cách nào, dù dỗi cô nói: "Ngoan á..., cậu tự mình tìm xem, tớ thật sự bề bộn nhiều việc, chủ nhiệm không có ở đây!"

Nói xong liền vội vã cúp điện thoại.

San San cũng không chịu giúp một tay, Hàn Mỹ Úy tuyệt vọng, nếu điện thoại của Trần Hạo có thể gọi được thì cô còn tìm Đường San sao?

. . .

Sáu giờ chiều, mặt trời dần dần lặn xuống dưới chân trời. Trong bệnh viện yên tĩnh, Trần Hạo ngồi ở trong phòng khám bệnh đóng cửa lại, mở điện thoại di động ra, "Đến từ Tiểu Mỹ Úy" dòng chữ nổi đuôi nhau hiện ra, ngón áp út đeo chiếc nhẫn kim cương cầu anh nhịp nhàng gõ lên mặt bàn, không nhìn ra đang suy nghĩ gì.

Đã trễ thế này, đoán chừng studio cũng đã đóng cửa. Hôm nay ảnh cưới xem như là không chụp được, Trần Hạo cười khổ lắc đầu, cuối cùng vẫn gửi một dòng tin nhắn tóm tắt đi.

"Mỹ Úy, hôm nay có tai nạn xe cộ lớn, bận bịu cả ngày, thật sự rất mệt mỏi, thật xin lỗi."

Tin nhắn thể hiện đã gửi, Trần Hạo vừa định để điện thoại xuống, lại bị một bàn tay nhỏ nhắn đoạt đi.

Người phụ nữ xinh đẹp tựa vào bàn trong phòng khám, ngón tay nhấn xuống nút tắt nguồn, điện thoại di động kêu lên một tiếng, run lên rồi lặng yên không một tiếng động.

"Thật sự rất mệt mỏi đấy. . . Bác sĩ Trần. . ." Người phụ nữ hơi tê tê thổi hơi bên tai anh, áo ngực một bên đã nói lòng xiêu vẹo roi trước ngực, cổ ý hay vô ý cọ xát vào lồng ngực Trần Hạo.

Cổ họng Trần Hạo bứt rứt cuộn, dục vọng toàn thân lần nữa không thể khống chế bốc cháy lên, ôm cổ trắng như tuyết trên thân thể cô gái, bế người đi tới.

Người phụ nữ thừa nhận anh đã mạn, tay xé váy y tá màu hồng, liên tục nói: "Hạo, đây là ngày cuối cùng của chúng ta rồi, ôm chặt em."

Trần Hạo thờ hồn hên hô hấp nặng nề, hung hăng đè lên.

Bên ngoài phòng khám lạnh lẽ, một bóng người cũng không có. Ai cũng không cách nào tưởng tượng, bên trong đang tiến hành một phen hoan ái kiểu điên như thế nào.

8.

Chín giờ tối, mưa to đột nhiên đổ xuống cả thành phố, sấm sét cùng lúc đánh xuống đường, xe cộ vẫn qua lại như cũ không dứt.

Hàn Mạch yên bình ngồi giữa cuộc tụ họp trong gia đình, khéo léo ngồi nghe mấy ông già tỉ mỉ sắp xếp hôn nhân của anh.

Vợ chưa cưới của anh bề ngoài thon gầy xinh đẹp ngồi bên cạnh anh, Hân cao gầy dung mạo xinh đẹp vị hôn thê an vị ở hân bên cạnh, chót lút bàn tay trắng nõn không ngừng bưng trà rót nước cho người lớn, biểu hiện phụ nữ hết sức đức hạnh.

"Hàn Mạch à " về mặt râu ria xồm xoàm, già cỗi của ba Hàn có thể so với Đằng Cách Nhĩ (***) hỏi, "Gần đây con rời công ty của anh em trở về khách sạn của mình làm, vị trí Tổng giám đốc này đã quen chưa?"

(**mọt ca sĩ của Trung Quốc)

"Tạm được, thừa cha." Hàn Mạch cung kính cười một tiếng. Mẹ vợ tương lai cũng nhìn về mặt của Hàn Mạch, thấy thế nào cũng vừa mắt, đứa nhỏ này, thật sự ôn tồn lễ độ, tao nhã lịch sự hiếm thấy.

Mẹ vợ nói: "Hàn Mạch này, con mới vừa trở về nước không lâu, nói thế nào cũng là về biển lớn, chức vị Tổng giám đốc có phải có phần không xứng đáng?"

Hàn Mạch lắc đầu, nhìn vợ chưa cưới của mình một cái, đối với mẹ vợ nói: "Bác gái thật sự là quá khen, ngay cả từ biển lớn vậy mà cũng đúng tới, con cũng chỉ là học mấy năm ở nước ngoài, không có vinh quang gì, suy cho cùng bất tài không thể so sánh cùng các bậc cha chú, nhớ năm đó bác tài năng xuất chúng, danh tiếng của bác nổi tiếng không thua kém đáng mấy râu đây chứ."

Lời lẽ khiêm tốn cùng khen ngợi như vậy lập tức trên gương mặt người phụ nữ lớn tuổi hiện lên vẻ mặt vui vẻ, dễ dàng nhận thấy hết sức thoải mái, liên tục nắm tay con gái khen ngợi con rể:

"Đường San à, ít người có được học vấn như Hàn Mạch, bây giờ nhiều đứa trẻ cũng du học trở về nhưng cậy tài khinh người, hết sức kiêu ngạo, Hàn Mạch lại khiêm tốn như vậy!"

Đường San quay đầu, đúng cùng lúc chạm ánh mắt của Hàn Mạch bốn mắt nhìn nhau, hai người cũng "Đằm thắm" nhìn nhau cười, mắt cong lên vô cùng giả dối.

Dạo này, khắp nơi không có mấy phân biểu diễn kỹ xảo giả tạo như thế.

Mà thế giới này nào có nhiều người thật sự vui buồn lẫn lộn khi yêu, anh bây giờ trong tương lai cũng có thể là bạn đời. Thức ăn nhanh trong thời đại này càng ngày so với xu thế xem mắt càng thân thiết hơn, cưới chui, hai người xa lạ bởi vì nhân tố bên ngoài vừa vặn trở thành người yêu, nắm tay nhau vào lễ đường trái tim hai người cùng không nhất định là ý hợp tâm đầu, thậm chí có thể đi ngược lại. Nhưng nam nữ bây giờ đều lấy sống thử trước hôn nhân làm thử nghiệm, cưới thử với người quá số tuổi cũng có thể đi đến kết quả, có thể thông qua tâm ý của cha mẹ lập thành hợp đồng quan hệ dài hạn, cũng không có gì không thể, Hàn Mỹ Úy cùng Trần Hạo là như thế này, Hàn Mạch cùng Đường San cũng là như thế.

Hàn Mạch kéo tay Đường San, cung chiều cười một tiếng, cười càng giống như cười cho hai bên cha mẹ nhìn.

Đường San cũng dịu dàng cầm tay Hàn Mạch, cúi đầu vừa muốn nói gì, lại ngạc nhiên cầm bàn tay kia lật đi lật lại nhìn tỉ mỉ.

"A! Tay của anh làm sao vậy? Làm sao lại bị đỏ?"

Hàn Mạch vội vàng rút tay về, mắt tự nhiên ho một tiếng. Đường San vừa muốn hỏi tại sao lại có vết răng, lại nhìn thấy mây kiếm của Hàn Mạch hơi nhú lại, dĩ nhiên không muốn nhiều lời, biết điều lập tức không lên tiếng nữa. Về mặt của mẹ Đường lo lắng, sợ rằng con rể bảo bối của mình bị thương gì, vội vàng kêu Đường San đi lấy thuốc.

Phải nói miệng của Hàn Mỹ Úy cắn một cái thật sự không nhẹ, cô vốn là có răng nanh như hổ, sau khi cắn xuống thật lâu vẫn không hết sung, hai hàng đầu răng sau mấy tiếng vẫn còn rõ ràng như cũ.

Những người lớn đã đi lên lầu chơi mạt chược rồi, để lại không gian riêng cho đôi vợ chồng son, Hàn Mạch nằm ở trên giường dang tay dang chân hình chữ đại, nhìn lại cổ tay đã sưng của mình.

Đường San ngồi ở trên giường, đem thuốc nước bỏ vào trong hòm thuốc, xoay người cời giày da ra giúp anh, dịu dàng nói: "Trêu chọc cô gái nào, làm cho người ta cần thành ra như vậy."

Hàn Mạch tiếp tục nhìn chăm chăm dấu răng trên tay, không để ý tới cô.

Đường San vô cùng không hài lòng thái độ của anh đối với mình, người sẽ phải kết hôn với mình, cho tới bây giờ ánh mắt cũng không nhìn mình một cái, chẳng lẽ cô không đủ sức hấp dẫn sao? Sau đó cô nheo mắt, đi tới tủ quần áo cầm áo ngủ, vừa quay lại nói: "Anh cũng mệt mỏi rồi? Trong công ty bận rộn như vậy, nếu không thì anh thay áo ngủ đi, tối nay ngủ lại đây đi?"

Đây là lần đầu tiên Hàn Mạch tới nhà Đường San làm khách, hai bên cha mẹ đều ở trên lầu, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, con gái như thế này có phải quá côi mợ?

Hàn Mạch đứng dậy, nâng bàn tay lên, bày tỏ từ chối: "Xin lỗi, tối nay tôi còn có việc, đi trước."

"Hàn Mạch!"

Đường San ngăn anh đang muốn đứng dậy lại, ngẩng đầu lên nói: "Anh đừng quá đáng."

Cô từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ làm y tá công việc này không quá nổi trội ở bên ngoài, cái gì cũng đều là loại tốt nhất, Piano loại tốt nhất, búp bê tốt nhất, giày tốt nhất, cô hy vọng đàn ông của cô cũng là tốt nhất, từ trước cho đến nay xứng với cô chỉ có một mình Hàn Mạch.

Cho nên hoàn mỹ như vậy, cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho anh chạy đi mất.

"Đường tiểu thư, " Hàn Mạch đến gần cô, mắt nhìn xuống người phụ nữ cao gầy này thấp hơn anh nửa đầu: "Tôi quá đáng?"

Thấy chân mày của anh nhíu lại, Đường San sợ run cả người, ăn nói khéo léo toàn bộ đều tiêu tan hết, người đàn ông này lúc lạnh lúc nóng, cười lên hiền lành giống như đứa bé, lúc nheo mắt lại lạnh lùng nghiêm nghị khiến cho người ta cực kỳ sợ hãi, Đường San càng cảm thấy không thể nhìn thấu anh.

Cuối cùng, vẫn là cô thua trận, lập tức thay đổi dáng dấp dịu dàng, tay mềm mại xoa nhẹ cổ áo sơ mi của Hàn Mạch cổ áo lật ra xương quai xanh lộ ra ngoài, nói: "Anh xác định, đêm nay không ở lại đây?"

Tình huống giống như thông minh lanh lợi đang dụ dỗ, quyến rũ xinh đẹp, đã là đàn ông bình thường, bị tay của cô xoa nhẹ cả người đều sẽ bị điện giật, nhưng Hàn Mạch lạnh lùng khác người, một cái gỡ đầu ngón tay của cô ra, sau đó cũng không quay đầu lại biến mất khỏi tầm mắt.

Đường San thở ra một hơi giống như muốn trút hết ra, khuôn mặt thon dài gắt gao nhìn chăm chú vào Hàn Mạch biến mất ở cửa, đột nhiên giống như nổi điên, xoay người đem ga giường gối đầu xé ném đầy mặt đất!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ăn miếng trả miếng

Ngày hôm sau mưa vẫn rơi, Hàn Mỹ Úy cầm cây dù ngồi xe buýt đi làm, lúc đến bệnh viện suýt nữa đã trễ, khuôn mặt y tá trưởng nghiêm túc dạy dỗ cô hơn nửa tiếng, các y tá nhỏ đi qua đi lại cũng len lén ở sau lưng y tá trưởng làm mặt quỷ.

Y tá trưởng dường như giáo huấn còn chưa đã ghiền, vô tình nhìn thấy bác sĩ Trần đi tới bên này, nghĩ thầm nói thế nào bác sĩ Trần cũng là chồng chưa cưới của Hàn Mỹ Úy, ở khoa vừa trẻ tuổi vừa tài cao, vì vậy kịp thời dừng trách móc.

Hàn Mỹ Úy ngẩng đầu lên, chỉ thấy Trần Hạo khoác một bộ áo màu trắng đi tới bên này, ánh mắt luôn nhìn thẳng vào mắt cô. Hàn Mỹ Úy tiếp tục cúi đầu không nhìn anh, trong lòng còn đang tức giận chuyện ngày hôm qua anh mất tích.

Trần Hạo dừng lại ở bên cạnh Hàn Mỹ Úy, liếc nhìn các y tá nhỏ đang vây xem ở cửa, đối mặt y tá trưởng, tươi cười rạng rỡ mà nói: "Thế nào? Hàn Mỹ Úy của chúng ta lại tới trễ nữa à?"

Y tá trưởng khách sáo cười một tiếng, hoàn toàn không giống vẻ mặt nghiêm nghị vừa rồi: "Đúng vậy, nha đầu này lúc nào cũng tới trễ, tôi mới nói hai câu liền ừ ừ cúi đầu, chẳng qua tôi nghĩ nhất định là vợ chồng son các người chuẩn bị kết hôn quá mức bận rộn, cho nên mới bị trễ thôi?"

Hàn Mỹ Úy ở một bên cúi đầu, giống như học sinh tiểu học không có làm bài tập được mời phụ huynh tới.

Trần Hạo vươn tay sờ sờ đầu Hàn Mỹ Úy, thay cô giải thích: "Đều tại tôi không tốt, sáng nay không lái xe tới đón cô ấy."

Trần Hạo nói chuyện luôn không nhanh không chậm, âm thanh từ tính mà trầm thấp, ép được khí thế.

Vì vậy y tá trưởng ôn tồn gạt đầu, bày tỏ hết sức có thể hiểu được, cuối cùng các y tá vậy xem cũng rồi rít giải tán, áp tai có chút khen ngợi Trần Hạo sẵn sàng cùng đẹp trai.

Hàn Mỹ Úy mặt lạnh đi ở phía trước, Trần Hạo nhắm mắt đi theo, tiếng giày da không chậm không kín đi theo tiếng giày y tá, cô không nói lời nào, anh cũng không nói chuyện, điều này giống như là cô sai lầm vậy! Hàn Mỹ Úy tức giận bước nhanh hơn, lúc này Trần Hạo mới bước mấy bước đến trước mặt cô ngăn cô lại.

"Đi đâu? Đi nhanh như vậy?" Giọng nói cùng ánh mắt đều là trước sau như một cương chiều.

"Ai cần anh lo!"

"Em phải trở thành vợ của anh, anh bỏ mặc thì ai quan tâm em?" Anh khẽ cau mày, gương mặt vô tội khiến lửa giận của Hàn Mỹ Úy giảm một nửa.

Thôi, cũng sắp thành người một nhà, không cần bởi vì một chút chuyện nhỏ cũng không bỏ qua.

Hàn Mỹ Úy thở ra, giọng nói giống như tính cách hỏi một câu: "Ngày hôm qua anh thật sự đi cấp cứu hả ? Tai nạn xe cộ lớn?"

"Anh đã lừa gạt em lúc nào chưa?"

Trần Hạo chăm chú nhìn cô, đôi tay khoác lên trên vai của cô, hôn một cái nhàn nhạt lên trán của cô. Hàn Mỹ Úy cười ngọt ngào, đánh một cái trên ngực của anh, lại bị anh dễ dàng ôm vào trong ngực.

Hạnh phúc, thường thường đều là xây dựng trên sự giả dối êm ái, như vậy mới có thể sống thoải mái hơn không phải sao? Có chân thật tồn tại thì có lời nói dối này sinh, nếu là bạn chọn, bạn sẽ chọn sự phôi bày tàn khốc, hay chọn để cho anh ta, lừa bạn cả đời?

10.

"Tớ cũng không thể lừa gạt anh ấy cả đời. . ." Hàn Mỹ Úy mắt hờn hờn vĩa chống cằm tự nói. Hạt mưa rơi đầy trên cửa sổ thủy tinh trong quán cà phê, thỉnh thoảng từng hạt chảy xuống, giống một dòng suối nhỏ ni non. Đường San ngồi ở đối diện cô, đầu tóc mới uốn cong lên như con sóng rủ xuống, che sống mũi xinh xắn, trong tay cô liếc nhìn tạp chí mới nhất《Hàng cao cấp》[Luxury], trong miệng bình luận nhãn hiệu bằng Tiếng Anh Hàn Mỹ Úy nghe không hiểu.

"San San, người ta đang nói chuyện với cậu đó !"

"Tớ nghe!"

"Sau này tớ cũng không muốn gặp mặt da heo?"

"Da heo" là biệt danh giữa Hàn Mỹ Úy và Đường San nói tới Hàn Mạch.

"Cậu cứ gọi khối da heo kia là da heo da heo sao không biết anh ta tên gì." Đường San nói.

"Tóm lại là một khối da heo, không cần phải biết rõ tên của anh ta."

"Có gặp hay không là chuyện của cậu, Trần Hạo không phải đối với cậu rất tốt sao? Cậu lập tức ổn định yên tĩnh làm bà Trần đi, không cần suy nghĩ quá nhiều."

"Chính là đối với tớ rất tốt, trong lòng tớ mới thấy áy náy. . ." Lương tâm Hàn Mỹ Úy bị che giấu chà xát đi chà xát lại, làm hình dáng tiêu tụy, đột nhiên tò mò hỏi Đường San: "Đúng rồi, người kia của cậu đối với cậu như thế nào?"

Đường San buông tạp chí trong tay, ngón tay thon dài cầm muỗng khuấy khuấy cà phê, vẻ mặt thoáng qua vẻ cô đơn, nhưng rất nhanh biến mất, nói: "Thích hợp."

Hàn Mỹ Úy "Hừ" một tiếng, bĩu môi: "Nhất định đối với cậu đặc biệt tốt, người của chòm sao Xử Nữ luôn theo đuổi tình yêu hoàn mỹ như vậy, không giống tớ, Cự Giải, luôn luôn thỏa mãn."

"Vui mừng?" Đường San để cái muỗng xuống chăm chú nhìn cô: "Cậu thật đúng là chó vui mừng, trở về mua một que thử thai đi sẽ vui mừng!"

Dứt lời, tao nhả cầm túi lên đi ra ngoài, hôm nay Đường San trực, phải chạy về bệnh viện.

Hàn Mỹ Úy sợ ngây ngốc ở trên ghế, thật lâu mới phản ứng được lời Đường San nói, trong nháy mắt như sét đánh, vội vã giống như đuổi theo ăn trộm xông tới kéo áo khoác Tây cao cấp của Đường San, run rẩy nói: "Cậu không phải là nói phụ nữ lần đầu tiên hoàn toàn sẽ không mang thai sao!"

Đường San đẩy móng tay của cô ra cầm trong lòng bàn tay, dắt cô đi ra ngoài, bình tĩnh trả lời: "Cậu chắc chắn, đêm hôm đó các người chỉ làm một lần?"

Cậu chắc chắn, đêm hôm đó, chỉ làm một lần?

Lời nói của Đường San giống như một trăm kẻ ti tiện bỉ ổi như bánh sũu cảo nhảy vào trong đầu cô, trong nháy mắt trăm ngàn bọt nước văng lên, đầu óc Hàn Mỹ Úy vang ong ong, vừa bước đi theo Đường San, vừa bực tức cố gắng nhớ lại, đêm đó tràn ngập mùi rượu cùng mùi vị tình ái quyến rũ, cô nằm ở dưới người anh ta trần trọc hầu hạ, cô say giống như bần thơm mát, bị anh vắn về nặn thành đủ các loại tư thế, quyến rũ, e lệ rụt rè, ham muốn, đau đớn, cô mệt mỏi, hoa mắt buồn ngủ ngất xỉu, lại một lần một lần bị anh làm cho tỉnh, tùy tiện đòi hỏi.

"Không phải, không phải chỉ một lần, San San, không phải một lần!" Hàn Mỹ Úy bất lực nhìn cô, giống như một giây sau Trần Hạo liền đứng ở trước mắt mình, chỉ vào bụng của mình âm thầm hỏi: "Đứa bé của ai?"

Tiếp theo là mẹ của Trần Hạo, người thân của Trần Hạo cùng với cha mẹ của Hàn Mỹ Úy tất cả đều hung dữ vây quanh, tức giận nhìn cái bụng như quả bóng của cô.

Trời ạ!

Thật là quá đáng sợ!

"San San, cậu phải cứu mình!"

"Tịch Không, cậu phải cứu mình. . ." Hàn Mạch phiền não kéo cà vạt, lười biếng ngồi trên ghế sofa, ánh mắt buồn bực nhìn về phía Tịch Không cảm bản vẽ thiết kế ngồi trên ban công.

Tịch Không đẩy gọng kính dày một cái, ngón tay thon dài xoay cây bút chì, lại quét mắt nhìn anh khinh thường, giọng nói trước sau như một lạnh lùng: "Cứu không được."

Trời muốn đổ mưa, người muốn kết hôn, ai có thể ngăn cản?

Tô Đình từ trong phòng tắm đi ra, trên người mặc một cái quần cộc nam rộng, dưới bàn chân nhỏ là đôi dép trong nhà to lớn của Tịch Không, có vẻ hơi kèn càng, cô không ngừng lau mái tóc quần ướt, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tinh tế hiện ra sau khi tẩy đi lớp trang điểm đậm, nhưng mở miệng vẫn như một người đàn ông: "Tôi nói nè Hàn Mạch, anh muốn kết hôn anh không trở về nhà bởi vợ đi tới nhà Tịch Không làm gì?"

Hàn Mạch nói: "Cô không phải cũng tới sao? Còn tắm ở nhà Tịch Không."

Đôi tay Tô Đình bỏ trong túi quần cộc, tùy tiện ngồi trên đùi Tịch Không, hướng về phía Tịch Không liếc mắt đưa tình khinh bỉ, nói: "Tôi tới nhà vợ của tôi tắm có cái gì không đúng sao? Đúng không vợ?"

Tịch Không ấn trên hai gọng kính dày 24K trong suốt trên mặt, môi môi mỏng cong lên, mạnh mẽ đá Tô Đình xuống.

Tô Đình đỡ eo già hung tợn phun một câu, mắng: "Con trai bốn mắt! Anh hèn hạ!"

Tịch Không không động, bút chì viết sào sạt ở trên bản vẽ phác thảo. Từ cấp hai Hàn Mạch bắt đầu biết Tịch Không, tưởng anh là con một sách, đến khi học đại học kiến trúc, tay càng không rời bản vẽ, anh mang kính mắt thật dày, cho tới bây giờ anh đều quý chữ như vàng, nhưng dù sao vẫn tài năng vào thời điểm máu chó có thể bỗng nhiên nổi tiếng. Tô Đình vui vẻ, liền gọi anh là "Vợ", mắt húng liên lập tức gọi anh là "Con trai bốn mắt".

Hàn Mạch vừa nghĩ tới một tháng sau lễ đính hôn sẽ bắt đầu đầu tiên lâm râm đau đớn, vì vậy chỉ ngón tay vào các kế hoạch đám cưới, nhìn hai người nhờ giúp đỡ: "Bọn họ lại có thể bảo tố trong lễ đính hôn vì cô dâu giả trang thành người bay từ trên không bay xuống!"

Cũng không biết là cái người chết tiết nào sắp đặt lễ đính hôn, lại dám bảo Hàn Mạch trong lễ đính hôn ngày hôm đó gắn thêm cánh bay từ trên không bay xuống, quý một gói trước Đường San! Đây không phải là vô nghĩa sao!

"Tớ thấy rất tốt!" Tô Đình ngồi ở trên ghế sofa lắc lư ngón chân của mình, hết sức bắt nạt.

Tịch Không trước sau như một ưa thích sạch sẽ căm ghét nhìn cô một cái, nói: "Cô đừng ở trên ghế sofa của tôi cắt móng chân được không?"

"Không được, lão nương thích, anh thử ngăn tôi xem?" Dứt lời mở rộng năm ngón chân của mình, đưa tới trước mặt Tịch Không.

Tịch Không lườm cô một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, Hàn Mạch ngắt lời hai oan gia, khổ đại cừu thâm mà nói: "Không nên ồn ào, tớ bây giờ rất buồn khổ."

Tịch Không nhìn về phía Hàn Mạch, trong lời nói ẩn giấu con dao: "Phá hoại người vô tội, cậu có tính là báo ứng hay không?"

Tịch Không chỉ là Hàn Mạch cố ý đến gần phòng của Đường San ngọt ngào, thừa dịp con gái người ta đang thất điên bát đảo mang lên giường, đáng thương nhất chính là con gái người ta sẽ lập tức kết hôn, Hàn Mạch lại còn đi đùa giỡn, ý đồ giữ mối quan hệ bất chính lâu dài. Đàn ông như vậy không nên xuống địa ngục sao?

Hàn Mạch hí hoáy cái bật lửa trong tay, ngọn lửa "Tạch" một cái cháy lên, ở đó vừa chính vừa tà trên mặt diêm dúa lẳng lơ hiện ra, chột sáng chột tắt.

"Tớ chỉ là, ăn miếng trả miếng." Anh nói như vậy.

Ở một bên Tô Đình nhìn mắt nhìn mũi, nhìn mũi nhìn tâm, len lén nhéo Tịch Không một cái, Tịch Không biết rõ tính khí của Hàn Mạch, lập tức không nói gì nữa.

Từ nhỏ Hàn Mạch đã như thế này, hơn nửa thời gian đều là bộ dạng bất cần đời tỏ ra phóng khoáng, chỉ khi nào động chạm đến ngọn lửa của anh, sẽ không có chuyện gì tốt lành.

Tô Đình lúng túng ho khan một tiếng, trêu đùa vỗ tay Tịch Không một cái, "Ha ha! Anh chỉ toàn nói lời thừa! Hàn tổng phá hoại người vô tội còn ít sao? Bạn gái đã từng lui tới có thể đứng lên cả một vòng trái đất."

Tịch Không xoa xoa bả vai của mình bị con gấu đánh, đẩy mắt kiếng tiếp tục vẽ.

Tô Đình đứng lên ở trước gương mân mê nửa ngày, cuối cùng đeo lên cổ dây chuyền đủ các loại hạt leng keng, dùng mười ngón tay bảy màu sắc trên móng tay chọc chọc đầu Tịch Không, có sức cảm dỗ nói tạm biệt: "Tôi đi làm nha vợ."

Tịch Không vẫn không nhúc nhích làm như không nghe thấy, lúc đầu Hàn Mạch tới nơi này của Tịch Không là để trút nỗi khổ tâm, nhìn bên ngoài một chút cũng nên đến công ty đi làm rồi, vì vậy hai người cùng rời khỏi nhà trọ của Tịch Không, Hàn Mạch lái xe chở Tô Đình đến tiệm thuốc của cô cho cô đi làm, trên đường đi Tô Đình buồn chán, liền mượn điện thoại của Hàn Mạch chơi game, đến tiệm thuốc, Hàn Mạch liền nghênh ngang rời đi, để lại cho Tô Đình một hàng khói xe thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Que thử thai

Tô Đình sống hai mươi mấy năm, chưa bao giờ có một người đàn ông vì cô lúc cô xuống xe chạy xuống mở cửa xe.

Sửa sang lại đầu tóc đẹp rồi tung của mình, đập lên đôi giày khảm đinh tán Martin [giày đinh tán hiệu Martin], sải bước đi đến tiệm thuốc. Dùng kẹp tóc tốt búi tóc lên thay một bộ đồng phục y tá, sắc mặt rạng rỡ đứng trước quầy hàng, chờ đợi khách hàng đến.

Có câu nói còi ngựa trắng không nhất định là hoàng tử, như vậy mặc đồng phục y tá cũng không nhất định là y tá, có thể là bán thuốc. Đúng, mơ ước lớn nhất đời này của Tô Đình chính là được mặc vào đồng phục y tá cười thân thiết với bệnh nhân, sau đó dịu dàng chích kim cho người ta, vậy chết cũng không hối tiếc. Nhưng cô từ nhỏ không thích học, bằng tốt nghiệp trung học, chỉ có thể bán một vài thứ ở trong hiệu thuốc.

"Tiểu thư, xin hỏi cô cần thuốc gì?" Giọng nói Tô Đình rất nhỏ tuổi cười rạng rỡ nói với cô gái trước mặt.

Cô gái mang khẩu trang hình phim hoạt hình, phía trên khẩu trang là kính đen khổng lồ, trên kính đen là mũi lưỡi trai, phía trên mũi lưỡi trai phiêu tán nồng nặc mùi thần bí, đây là làm gì? Cướp bóc hay là SARS?

"Tiểu thư?" Tô Đình lại chần chừ sâu kín hỏi cô gái thần bí.

"Tôi... Tôi muốn..." Hàn Mỹ Úy lăm lăm nhìn chăm chăm quầy hàng, không dám nhìn ánh mắt Tô Đình một chút, "Que thử thai" ba chữ nhưng làm thế nào cũng không nói ra khỏi miệng.

Con gái quan trọng là xông xáo hơn một chút, đây là San San thường nói, nhưng Hàn Mỹ Úy chính là không học được.

Tô Đình hiểu rõ, tới tiệm thuốc vũ trang đầy đủ sợ đầu sợ đuôi thường là các học sinh nữ ăn vụng trái cấm, muốn cái gì đó đơn giản chỉ có hai thứ. Que thử thai và thuốc tránh thai. Tô Đình chọn hai hộp thương đối nhiều que thử thai cùng thuốc tránh thai đặt ở trước mặt cô gái, sau đó ngằm hiểu lẫn nhau chau chau mày khều cô, quả nhiên cô gái mở hé kính mắt lên, đưa tay sờ lên que thử thai kia, hình như thật sự rất tò mò, khóe miệng Tô Đình giật giật, âm thầm cảm thán cô gái đáng thương này sợ là có biến rồi.

"Tôi muốn cái này..." Cô chỉ chỉ que thử thai.

"Được rồi!" Tô Đình thật dễ chịu đồng ý, bởi vì âm thanh quá mức thô tục, Hàn Mỹ Úy sợ tới mức rục cổ lại, liền cầm que thử thai giữ trong lòng bàn tay, run rẩy lấy tiền từ trong túi quần áo ra, nhưng ngay khi ví tiền sắp lấy ra, Hàn Mỹ Úy lập tức ngăn cả người, ở cửa tiệm thuốc đột nhiên xuất hiện một người đàn ông cao lớn đi vào, toàn thân người đàn ông kia là bộ vest màu đen trắng tấp, tóc màu nâu, lưng thường chăm chăm đến, giày da bước đến giống như một cơn gió mát thổi qua, lay động tâm hồn các cô gái trong tiệm thuốc, người kia không phải... Không phải da heo sao... .

Hình như anh cũng không nhận ra mình, trực tiếp hướng phía Tô Đình đi tới, cười được gọi là một tên yêu nghiệt, trong miệng cũng là căn răng nghiêng lợi, nói: "Tô Đình, điện thoại di động của tôi..."

Tô Đình dường như bừng tỉnh hiểu ra đập đập đầu của mình, "A đúng đúng đúng! Gia quên trả lại cậu rồi, làm hại Hàn tổng của chúng ta phải quay trở lại một chuyến, thật là tội đáng chết vạn lần, tội đáng chết vạn lần."

Hàn Mỹ Úy sợ tới mức không dám thở mạnh, cầm que thử thai trong tay gần như sắp bị mồ hôi thấm ướt, cô cúi đầu, rón rén, nhân lúc hai người nói chuyện không để ý đi ra cửa, cuối cùng khi đi ra tới cửa tiệm thuốc, Hàn Mỹ Úy hít sâu một hơi, nhanh chân bỏ chạy, chỉ nghe sau lưng Tô Đình hét

thật to:

"Khốn kiếp! Hàn Mạch mau giúp tớ bắt cô ta!"

12.

Hàn Mỹ Úy giống như con ruồi không đầu làm sao còn nghĩ đến chuyện mình chưa có trả tiền, chỉ lo chạy thực mạng, xung quanh tiệm thuốc không quá sầm uất, cho nên trên đường không có nhiều người, trong lúc Hàn Mỹ Úy cảm giác mình chạy sẽ chạy thẳng lên trời, "Bình" một tiếng đụng phải một cơ thể rắn chắc.

Mùi hơi thở kia rất quen thuộc, cho dù chỉ có một buổi tối thân mật, khứu giác của Hàn Mỹ Úy vẫn còn hết sức nhạy cảm với mùi trên người anh ta.

Hàn Mạch giương cánh tay mắt nhìn xuống cô gái bỏ nhào vào trên người mình, sau đó đẩy cô ra, phui phui áo sơ mi của mình, vẻ mặt có chút chán ghét.

"Tiểu thư, tính tiền." Anh có chút thở gấp, tháo găng tay bằng da trên tay xuống, giống như không cho con mồi có dừng để chạy.

Hàn Mỹ Úy lấy tay vịn khẩu trang và kính mắt, cố hết sức che khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lại, đưa tay siết chặt cái gì đó giấu sau lưng, sau đó run rẩy cúi đầu lấy ra.

Hàn Mạch chống tay thoải mái nhìn nhả nhìn cô móc ra 20 đồng tiền mặt, đưa cho anh, Hàn Mạch không nhận, mà bật cười một tiếng, lông mày xinh đẹp nhu lại, nói: "Bạn của tôi nói, que thử thai kia, 35 đồng."

Hàn Mỹ Úy cắn môi thở gấp tức không thở được, trong lòng thầm nghĩ mình đánh giá quá thấp vật giá bấy giờ, vì vậy không thể làm gì khác hơn là cúi đầu xin lỗi, hai tay nắm chặt vạt áo không lên tiếng.

"Không có tiền?" Hàn Mạch cười nhìn cô chằm chằm, bởi vì trang bị hết sức kín đáo, cả khuôn mặt của Hàn Mỹ Úy chỉ lộ ra chóp mũi, cho nên cũng không nhận ra cô.

Hàn Mỹ Úy ngoan ngoãn gật đầu.

Hàn Mạch nhún mày run rẩy, nói: "Tiểu thư, cô có thể cũng sẽ làm mẹ, sau này con của cô trưởng thành cô cũng hi vọng nó chạy trốn người ta sao?"

Cô gái này kỳ quái chẳng lẽ là người câm? Hàn Mạch bắt đầu dò xét cẩn thận.

Hàn Mỹ Úy vội vàng lắc đầu, vẩy vẩy tay, cô không phải nghĩ như vậy, chỉ là hôm nay thật sự không mang đủ tiền mà thôi.

"Um um. . ." Cô không biết bây giờ mình có nên nói chuyện hay không.

"Thì ra thật sự là câm. . ." Hàn Mạch xoa xoa cằm, tha thứ nói: "Nếu là người khiếm khuyết, thì giảm giá cho cô, cô đi đi."

Hàn Mỹ Úy lệ rơi đầy mặt, như nhận được đại xá, trong nháy mắt trong lòng cảm thấy da heo không còn là một miếng da heo, mà là một miếng da heo kho chiếu lấp lánh [thịt kho tàu], tràn đầy, tràn đầy chính nghĩa và nghĩa hiệp! Cô xoay người, nom nớp lo sợ bước từng bước rời đi, hình như sợ con sói đứng phía sau bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ nhào tới mình.

"Đứng lại!"

Từ sau lưng truyền đến tiếng con gái mui phần mạnh mẽ, Hàn Mỹ Úy bị dọa sợ tới mức cứng đờ tại chỗ, cũng không dám động một chút, giống như bị người ta dùng dao găm đè ở sau lưng.

Sau một thời gian rất dài, ngay cả khi Hàn Mỹ Úy và Tô Đình giống như hai chị em, cô cũng không dám nhớ lại một màn gặp gỡ này, sau đó âm thầm oán trách, Tô Đình oai phong gào thét giống như ngàn quân, vì sau này cô mang đến bao nhiêu hỗn loạn.

Tô Đình khí thế hùng hăng đi về phía cô, mạnh mẽ đè bả vai của cô lại, vịn một tay Hàn Mỹ Úy qua đây, nói: "Câm cái gì! Mới vừa rồi cô ta còn nói chuyện kia mà! Gạt người lừa gạt đến trên đầu bà đây?"

Dứt lời, ngang tàng kéo khẩu trang và kính đen của Hàn Mỹ Úy, trong nháy mắt, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt của cô tiếp xúc với không khí, Tô Đình hung dữ chìa tay về phía cô dọa nạt nói: "Cô còn dám chạy? Cướp cái gì không tốt cướp que thử thai! Còn cướp cái mới nhập vào! Cứ như vậy lấy một tháng hoa hồng của bà. . ."

"Hàn Mỹ Úy?" Hàn Mạch ở một bên rút cuộc mở miệng gọi ra tên của cô.

Lông mày của anh cau lại, cúi người, không thể tin quan sát mặt của cô, cho đến khi cuối cùng xác nhận người trước mắt chính là Hàn Mỹ Úy, tiếp theo cả gương mặt đẹp trai cũng âm trầm xuống.

Mũi nhỏ, miệng nhỏ như đầu viên thuốc, ánh mắt gắt gao nhắm chặt như muốn hy sinh, mồ hôi dưới trán chảy ra một lớp mịn như dòng sông, đây không phải là Hàn Mỹ Úy là ai?

Đầu óc Tô Đình mơ hồ nhìn hai người giống như quen biết, loáng thoáng cảm thấy có chuyện không ổn.

Chương 8: Đùa vui một chút mà thôi

Trong quán cà phê mở một ca khúc trong trẻo nhưng lạnh lùng thương cảm, là ca khúc nổi tiếng của nghệ sĩ đã qua đời Tiểu Y, giọng hát khéo léo du dương, rất mê lòng. Cánh cửa kính trong quán mở đóng liên tục, người đến người đi, người đẹp ăn mặc giống thành phần tri thức đáng vẻ vội vàng xách theo túi cà phê giấy chạy qua cửa, về mặt tình tế khoan dung cùng với lạnh lùng.

Hàn Mỹ Úy ngồi một mình đối diện hai người, giống như người bị tình nghi bị tổ điều tra hình sự nhỏ thẩm vấn, Tô Đình nhìn Hàn Mỹ Úy một chút, một lát lại nhìn Hàn Mạch, lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng: "Hàn Mỹ Úy, Hàn Mạch, hai người là anh em?"

Hàn Mạch không trả lời, không nháy mắt nhìn chằm chằm Hàn Mỹ Úy, tiện tay cầm ly thủy tinh trên bàn để trước mặt Tô Đình, ý bảo cô uống nhiều nước bớt nói chuyện.

Tô Đình hiểu ý, vỗ tay một cái phát ra tiếng gọi phục vụ tới, cầm thực đơn gọi một lần ba món đồ uống.

"Của người nào?" Hàn Mạch nhìn Hàn Mỹ Úy nói.

"Cái gì. . ." ánh mắt Hàn Mỹ Úy né tránh, cúi đầu, giả bộ cầm que thử thai trong tay đọc hướng dẫn sử dụng.

"Tôi nói đùa bé trong bụng của cô là của ai!" Hàn Mạch lạnh lùng dò hỏi.

Dây thần kinh bát quái trong đầu Tô Đình trong nháy mắt bị điện giật thức tỉnh, kinh ngạc nhìn về phía Hàn Mỹ Úy, lại nhìn về phía Hàn Mạch.

"Tôi có thể nói một câu không?" Tô Đình yếu ớt hỏi.

"Uống nước!" Hàn Mạch quát lên.

"Ừ. . ." Tô Đình ngoan ngoãn uống một ngụm nước. Trong lòng thầm mắng Hàn Mạch là một kẻ biến thái vui buồn thất thường.

"Nói chuyện!" Hàn Mạch hơi giận nhìn Hàn Mỹ Úy giữ yên lặng.

"Này này, bảo cô nói chuyện đây !" Tô Đình nhỏ giọng dùng chân đá đá Hàn Mỹ Úy dưới gầm bàn.

Hàn Mạch người này bình thường ở chung cực tốt, nhưng một khi nóng giận lại hết sức dọa người, rất ít khi Tô Đình thấy anh nổi giận, cho nên lúc này đang chân chó hướng về phía Hàn Mạch cười, giống như thái giám truyền lời của hoàng thượng.

Khóe miệng Hàn Mỹ Úy giật giật, thật lâu mới ập a ập ứng đáp: "Có lời nói. . . Đương nhiên là của chồng tôi. "

Tô Đình cẩn thận quan sát sắc mặt của Hàn Mạch thay đổi, cô cứ tưởng rằng Hàn Mạch nghe được đùa bé không phải của anh sẽ đột nhiên giận dữ, không nghĩ tới anh lại không để lại dấu vết thờ phào một cái, rõ ràng cảm giác thả lỏng rất nhiều.

"Vậy thì tốt." Hàn Mạch cầm ly nước đưa lên miệng nhấp nhm nhm một chút.

"Đương nhiên, " Hàn Mỹ Úy cố giả bộ bình tĩnh, "Chồng tôi biết nhất định rất vui mừng."

Tô Đình ở một bên âm thầm sắp xếp đoạn đối thoại ngắn lẻ tẻ của hai người khâu thành một sự kiện hoàn chỉnh, rốt cuộc nhìn ra chút đầu đuôi sự việc, sau đó về mặt khinh bỉ thầm mắng nói: "Phi, đàn bà đã có chồng cũng dụ dỗ, hèn hạ!"

Hàn Mạch hung hăng tròn mắt nhìn Tô Đình một cái, Tô Đình bị dọa sợ đến vội vàng đứng dậy đi WC đi vệ sinh, chỉ để lại hai người Hàn Mỹ Úy cùng Hàn Mạch. Tô Đình vừa đi, Hàn Mỹ Úy chợt cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, lúc một mình đối mặt Hàn Mạch cũng hùng hồn một chút.

"Còn có việc gì không? Không có chuyện gì tôi đi trước." Hàn Mỹ Úy nói.

Lúc này Hàn Mạch lại đổi về mặt lười biếng, duỗi lưng dựa vào ghế, cười xấu xa, tập trung nhìn chằm chằm Hàn Mỹ Úy, giống như người đàn ông mới vừa rời giận dữ như vậy không phải anh. Nói thật không phải cô tự luyến, có lúc thật sẽ có ảo giác coi trọng Hàn Mạch của chính mình, động tác của anh về mặt của anh ánh mắt của anh cũng thỉnh thoảng có chứa tính trêu ghẹo, sẽ làm cho phụ nữ nếm được ngon ngọt muốn đến gần, lúc đến gần rồi lại cảm giác mình chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

"Vị rất ngon, giống như lần đầu tiên của cô là của tôi."

Hàn Mạch lắc lư hộp sữa tươi nhỏ trong tay, dùng cán muỗng sắc bén đâm vào "Búp" một tiếng, lớp nhựa thật mỏng trên vỏ hộp trong nháy mắt bị chọc phá, vài giọt sữa tươi lỏng chảy ra .

Biến thái!

Trong lòng Hàn Mỹ Ủy thầm mắng, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên đến đỏ bừng, vội vàng nhìn xung quanh sợ bị người ta nghe thấy, nhỏ giọng trách mắng: "Dầu gì tôi cũng xem anh là bạn, không phải nói tốt nhất đừng nhắc lại sự kiện kia nữa sao?"

"Cô sợ cái gì? Tôi có nói qua làm bạn cùng cô sao? Phải làm cũng chỉ có thể làm người tình."

"Anh để. . ." Thúi lắm! Ai là người tình của anh ta!

"Tiểu Mỹ Ủy không nên nói lời thô tục, cẩn thận cục cưng trong bụng học cái xấu!" Hàn Mạch đùa giỡn nói, điệu bộ tức chết người không đền mạng.

"Cút!"

"Chỉ là nói thật, cô khẳng định, không phải của tôi?"

Hàn Mỹ Ủy dứt khoát kiên quyết: "Dĩ nhiên! Tôi và A Hạo như keo như sơn!"

"Cũng đúng." Hàn Mạch chau chau mày, xoa xoa cằm suy nghĩ: cho dù đêm đó hai người xảy ra quan hệ, cũng không nhất định chính xác như vậy, huống chi hai người sắp kết hôn không thể nào chưa từng xảy ra quan hệ, Hàn Mỹ Ủy cũng nói, cô và Trần Hạo như keo như sơn, khó tránh khỏi sẽ trúng.

Nghĩ tới đây, Hàn Mạch hoàn toàn yên tâm. Mà Hàn Mỹ Ủy một khắc cũng không muốn nán lại rồi đi, hận không thể lập tức biến mất trước mặt da heo cả đời không gặp lại. Cho nên lúc Tô Đình từ WC trở lại, Hàn Mỹ Ủy đã đi rồi, chỉ có Hàn Mạch ngồi ở trên ghế sa lon nói chuyện điện thoại, chân mày xinh đẹp nhíu lại, chắc là đang mắng cấp dưới.

Hàn Mạch cúp điện thoại đứng dậy nói với Tô Đình: "Tôi phải về công ty một chuyến, cô ở đây gọi chút pizza các loại ..., buổi trưa nếu không phải ăn cơm, trở về tính vào sổ cho tôi."

Tô Đình ghét anh cảm râm, không nhận được hướng anh vẫy vẫy tay bày tỏ ý không tiền, Hàn Mạch mặc áo khoác xong, chỉnh chỉnh cả vạt vừa muốn rời đi, nhưng không nghĩ sau lưng Tô Đình đột nhiên gọi mình lại, nói: "Này này, khoan hãy đi, cậu và tớ nói chuyện một chút, cô gái vừa rồi có phải nữ chính tình một đêm hôm nay Tịch Không nói phải không, quan hệ của hai người là gì?"

Hàn Mạch nhìn mắt Tô Đình vụt sáng mắt kẻ viên to, rất nghiêm túc cúi xuống. Trong chốc lát thân thể hai người gần như chớp mũi chia vào chớp mũi, nghe thấy hơi thở của nhau, bốn mắt nhìn nhau.

Nếu không phải Tô Đình đã sớm nhìn chán gương mặt đẹp trai của Hàn Mạch, khẳng định giờ phút này tim đập rộn lên mặt đỏ tới mang tai, dánh về anh đức hạnh như thế, dùng ở trên bất kỳ phụ nữ nào cũng đủ mất hồn, duy chỉ có đối với Tô Đình thật sự không có tác dụng.

"Lão nương chính là tò mò thôi. . ." Tô Đình vừa nói vừa cùng anh làm trò "Đổi mắt trẻ con" về mặt buồn cười.

Hàn Mạch hết sức chán, vội vàng lùi ra thật là xa đứng ngay ngắn, nói: "Không có gì, vui đùa một chút mà thôi."

Vui đùa một chút mà thôi.

14.

Tô Đình mất hứng, bởi vì cùng Hàn Mạch là "Vui đùa một chút mà thôi" con gái nhiều không kể xiết, thật sự là không có gì kỳ lạ. Lại bức bối hướng anh xua tay áo, ý bảo mau cút.

Đưa cổ nhìn Hàn Mạch đi ra khỏi quán cà phê, Tô Đình rất vội vàng bấm điện thoại di động. Điện thoại vang lên ba tiếng, Tịch Không nghe máy, nghe âm thanh hình như là đang tắm.

"Vợ, mau tới đường Giang Đông, tôi mời cậu ăn ngon!"

Tịch Không lộ vẻ không tin, nói: "Đừng làm rộn, tôi đang tắm đấy."

"Con bà nó chứ, cậu có tới không?"

"..., chỗ kia có thể cả thê sao?"

"Cà cái mốc cà thê! Lão nương nói tôi mời khách, chắc chắn sẽ không để cho cậu trả tiền!"

"Cô để quần tứ giác chỗ nào?"

"Tôi nghĩ. . . Hình như ở cạnh ghế sofa bên cạnh bình hoa lớn, chính là cái bình hoa khổng lồ tôi đưa cho cậu đó. Tìm được chưa?"

"Tìm được rồi. . ." Lúc nào cũng ném đồ đạc lung tung. . .

Đề điện thoại di động xuống Tô Đình nhìn phục vụ từng lần từng lần, đưa thức ăn ngon tới bày ra một bàn lớn, cô chán muốn chết lấy tay nâng má, trong lòng mong đợi Tịch Không mau mau tới. Một lúc lâu, bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng tắt máy xe, một chiếc Cayenne màu đen dừng ở cửa, phục vụ cung kính mở cửa, Tịch Không mang đôi kính mắt dày thành thực mà đến.

Tịch Không ngồi xuống đối diện Tô Đình, nhìn một bàn thức ăn lại cảm thấy có cái gì không đúng, mặc dù trong lòng biết chắc không phải Tô Đình mời khách, nhưng vẫn rất phối hợp cho cô một ánh mắt kinh ngạc, nói: "Nhiều đồ ăn ngon như vậy?"

Tô Đình thật sự giống như đại gia hào phóng bất chèo chân, "Ăn tùy thích, đừng khách khí!"

Nhân viên phục vụ lại đi tới, trong tay bưng đĩa to khô qua xào ruốc khô xinh xắn tới đặt trước mặt Tô Đình, Tô Đình cảm nữa lên ghăm miếng khô qua, lại bị một cái nữa khác giữ gờ một cái.

"Tôi chỉ ăn một chút xíu nhỏ thôi. . ." Tô Đình mặt tràn đầy van xin nhìn Tịch Không.

"Không có thương lượng, ăn cái khác."

Tật xấu của cô kỳ kinh nguyệt tới đau rất lợi hại, khổ qua tính hàn, tốt nhất không nên ăn.

[Lavender: có một số người phụ nữ có tính hàn, tới kỳ sẽ đau bụng dữ dội, có khi ngắt xiù nữa, tốt nhất nên đi khám bác sĩ ...hihi]

"Lần trước tôi bảo cho cô gửi tóm tắt lý lịch còn nhớ không?" Tịch Không ghăm miếng khô qua bỏ vào trong miệng, vẻ mặt biểu lộ tình cảm

"Xin làm y tá ở bệnh viện thành phố kia? Tôi chưa từng ôm hy vọng gì, bao nhiêu người chen chúc xây dựng quan hệ muốn đi vào bệnh viện thành phố, tôi vừa tốt nghiệp chuyên khoa, mặc dù có giấy chứng nhận, nhưng khẳng định không vào được!"

"Cô được trúng tuyển."

"Anh nói cái gì?"

"Chúc mừng, y tá Tô."

...

Trên sân thượng mái nhà của bệnh viện thành phố có một loại thực vật lâu năm, gọi là cảm (*), chính là loại dây leo bình thường, khi Hàn Mỹ Úy ra ngoài thực tập vừa đúng cuối mùa thu, bức tường trên sân thượng được bao phủ bởi cảm màu đỏ, giống như con cua tập hợp ở nơi đó giương nanh múa vuốt nóng hừng hực, đẹp đến nỗi làm cho người ta ngạt thở.

[*Tại Trung Quốc, Cảm là dược liệu có vị đắng, tính bình, có tác dụng thanh nhiệt, giải độc, tiêu thũng, chỉ huyết, chữa viêm họng, thấp khớp, nhiễm trùng đường tiết niệu, kinh phong ở trẻ em, lao hạch, mụn nhọt. Dây leo màu tím, đỏ, vàng, thường ra hoa vào tháng 10-11.]

Nếu như nói áng mây làm cho bầu trời sinh động, con sóng làm cho biển rộng sống động, như vậy lúc này dây cảm màu đỏ làm cho ban công tịch mịch không người đến sống động. Nhưng hôm nay mùa thu đã qua, chỉ còn lại một mảng cảm màu đỏ khô, cành khô lá rách rơi là tả, rất thê lương. Hàn Mỹ Úy đưa tay vào trong túi đồng phục, ở trong gió nhẹ rút cổ một cái.

Trên sân thượng gió lúc nào cũng thổi hết sức cố ý, giống như một cái tát dịu dàng. Hàn Mỹ Úy tình nguyện bị người ta tát, có lẽ trong lòng mới có thể thoải mái một chút.

"Có tâm sự?" Một giọng nói từ tính dễ nghe truyền đến, Hàn Mỹ Úy quay đầu nhìn lại, nhận ra là bác sĩ Lương Thần chủ nhiệm khoa tâm lý, khúc miệng vội vàng kéo ra cười cười, gọi một tiếng "Chủ nhiệm Lương".

Thật ra thì chủ nhiệm Lương chưa tới ba mươi tuổi, gương mặt xinh đẹp, phong độ tài giỏi, là bác sĩ chủ nhiệm khoa trẻ tuổi nhất trong cả bệnh viện thành phố, lúc Hàn Mỹ Úy mới vừa vào bệnh viện cũng từng vụng trộm thăm mền anh, chủ động nói qua mấy câu, tiếc rằng bác sĩ Lương khí thế quá mức khắc nghiệt, hình như vĩnh viễn không thể khiến người ta đến gần, hôm nay ở trên sân thượng chủ động nói chuyện với cô, vẫn là lần đầu.

"Bác sĩ Lương, anh cũng thường xuyên đến nơi này sao?" Hàn Mỹ Úy hỏi.

"Ừ." Anh nhìn nóc nhà của cao ốc hiện đại đối diện, nhìn lại cô một chút, hỏi: "Cô có tâm sự?"

"Anh làm sao thấy được." Hàn Mỹ Úy có chút quần bách.

"Mũi chân của cô gần như chà sát mặt đất."

Hàn Mỹ Úy cúi đầu xem xét, quả đúng như thế. Sau đó che giấu cười cười, ngượng ngùng sờ sờ chớp mũi xinh xắn, nói: "Đầu có, tôi có thể có tâm sự gì."

"Nói dối." Lương Thần rời mắt khỏi người cô.

Khi người ta đang sờ lỗ mũi liền chứng tỏ người đó đang che giấu điều gì đó.

"Được rồi, giáo sư tâm lý học, cái gì cũng không thể gạt được anh." Lương Thần luôn có thể dễ dàng nhìn thấu lòng người, Hàn Mỹ Úy thật may mắn mình lúc trước không thật sự thích anh, nếu như làm bạn gái Lương Thần, giờ tay nhắc chân đều phải cực kỳ cẩn thận, hễ trong lòng có suy nghĩ cái gì, không phải đều bị anh nhìn thấu hay sao? Vậy còn có cái gì bí mật.

Lương Thần đẩy mắt kính gọng vàng trên sống mũi một cái, đôi mắt sâu màu đen chăm chú nhìn cô, nói: "Có lẽ tôi có thể giúp cô một chút, dù sao chúng ta cũng xem như là đồng nghiệp."

"Sợ rằng, anh cũng không giúp được tôi." Hàn Mỹ Úy nhắm mắt, lòng ni ở dưới mắt chứa đầy vẻ cô đơn.

Lương Thần đột nhiên đổi đề tài, giọng điệu rất nhẹ nhàng: "Được rồi, cô rất thích cây cảnh này?"

Hàn Mỹ Úy thờ dài, không có tâm tình cùng anh tán gẫu, liền nhàn nhạt nói: "Xem như là vậy đi!"

"Cảnh phải dựa vào tường mới có thể lớn lên, có một ngày vách tường sụp đổ, nó cũng nằm rải rác, nhưng con người, " anh nhìn về phía Hàn Mỹ Úy, giống như cư xử đối với bệnh nhân buồn bực không vui bộ dạng dụi dằng: "Người yếu đuối không phải là bởi vì tai họa, mà là thua ở tính chịu đựng không chế trong người."

Hàn Mỹ Úy dường như đã hiểu rõ ràng anh đang nói gì, rồi lại giống như không biết, chỉ cảm thấy ánh mắt của Lương Thần rất sâu rất sâu, sâu đến nỗi có thể rơi vào, tạm thời quên mất cảm xúc lẫn lộn trong lòng.

Người yếu đuối không phải là bởi vì tai họa, mà là thua ở tính chịu đựng không chế trong người.

Cô yếu đuối, là chịu sự khống chế của người nào đây? Hàn Mạch? Trần Hạo? Hàn Mỹ Úy cũng không biết, tâm sự của cô xấu hổ khi chia sẻ với người khác, bởi vì quá nặng nề quá xấu hổ, giống như đang đi trên đường đột nhiên từ trên trời rớt xuống một chậu hoa lớn, đập sọ não của cô nhào nhoẹt, thất điên bát đảo. Cô chưa từng giống như bây giờ quá bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Gạo đã nấu thành cơm

15.

Vô tri vô giác như thế một tuần lễ, Hàn Mỹ Úy bị bệnh, chóng mặt, buồn nôn, tay chân không còn chút sức lực nào, nhưng không nói với bất cứ ai, cạy mạnh chống đỡ đi làm, mặc dù cô làm việc mỗi ngày trong bệnh viện, nhưng hôm nay sợ nhất là gặp bác sĩ.

Lúc Trần Hạo tìm đến cô cô đang bổ sung hồ sơ bệnh án, nguyên nhân bởi vì không thoải mái, tay nắm chặt cây bút run run, Trần Hạo từ phía sau cô che ánh mắt của cô lại, đầu ngón tay thon dài man mát lạnh lạnh, cười nói: "Đoán xem tôi là ai?"

Hồ hấp của Hàn Mỹ Úy hơi chậm lại, nhưng vẫn cười nói: "Tôi không biết!"

"Đồ ngốc, không phối hợp với anh chút nào." Trần Hạo buông cô ra, ánh mắt mỉm cười, môi mòng đỏ thắm sáng bóng lấp lánh.

Người ta nói đàn ông môi mòng đa số bạc tình, nhưng vì cái gì Trần Hạo lại đối với cô tốt như vậy? Trong lòng của Hàn Mỹ Úy giống như kim châm, cảm giác áy náy giống như hình với bóng.

"Mấy ngày nay anh bận rộn lạnh nhạt với em phải không?"

"Không có. . . Anh rất tốt."

"Sao về mặt mặt tự nhiên như vậy? Có phải trong lòng em đang trách anh không?" Giọng nói Trần Hạo cung chiêu, những y tá nhỏ khác ở một bên nhìn, đều ném tới ánh mắt ghen tị.

"Không tức giận, thật sự, khi em viết hồ sơ bệnh án về mặt đều khổ sở, ha ha!" Cô chỉ sợ anh nhìn ra một chút dấu vết không thoải mái của bản thân mình, sau đó lôi kéo mình đi kiểm tra thân thể.

"Vậy thì tốt, đợi công việc trong bệnh viện hết bận rộn, anh đã có kế hoạch tốt cho lễ đính hôn của chúng ta, có được hay không?" Trần Hạo muốn ôm lấy cô, nhưng bất đắc dĩ nhiều người sợ ồn ào đại không tốt, chỉ có thể dùng bàn tay mở rộng sờ sờ tóc của cô.

Nếu như nói người thông minh dụi dằng, anh nghĩ rằng Hàn Mỹ Úy không có gì nhiều hơn là trái tim con gái cho anh. Cô luôn âm áp dụi dằng như vậy,

không làm nũng không ầm ĩ, cực kỳ đáng yêu.

"Ừ tốt, anh nhanh đi mau lên bác sĩ Trần. Ha ha!" Hàn Mỹ Úy cười đẩy anh một cái, Trần Hạo bắt được bàn tay nhỏ bé của cô giữ lại trong lòng bàn tay, chỉ cảm thấy bàn tay trơn mềm mại nòn nà, ấm áp như ngọc, nhớ lại lần đầu gặp cô tại bữa tiệc rượu thân mật, xinh xắn lạnh lợi, răng trắng như ngọc, đây là ấn tượng đầu tiên của anh đối với cô.

"Em đừng đẩy anh, để anh nhìn em lâu một chút."

"Các đồng nghiệp đang nhìn đấy. . ."

Trần Hạo buông tay cô ra, đôi tay giờ lên trên đầu làm bộ dạng vô tội: "Được rồi anh đi. Hết giờ làm anh đón em"

Cuối cùng Trần Hạo cất bước đi, Hàn Mỹ Úy thở dài, cúi đầu nhìn lại hồ sơ bệnh án trong tay, đã bắt đầu không rõ ràng. Lờ mờ cảm thấy có người đem một hộp thuốc bỏ trước mắt mình, Hàn Mỹ Úy ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy toàn thân Tô Đình mặc đồng phục màu hồng mắt đang nhìn xuống mình.

Tô Đình dùng kẹp tóc kẹp mái tóc rối tung rất gọn gàng, cả người đồng phục y tá chỉnh tề, làm cho Hàn Mỹ Úy thiếu chút nữa không nhận ra được, trong miệng cô nhai kẹo cao su, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Hàn Mỹ Úy, nói: "Tôi nhìn cô đã lâu, có phải là bị bệnh hay không."

Không biết tại sao, hôm nay thấy Tô Đình cô lại có cảm giác như đã quen biết từ lâu, liền gượng cười hỏi: "Cô tại sao lại ở chỗ này?"

"Chúng ta đã từng gặp nhau sao?" Tô Đình buông tay.

"Cám ơn." Hàn Mỹ Úy cảm kích nhìn cô ấy, cảm ơn cô ấy không đề cập tới chuyện ngày đó.

"Thật không nghĩ tới hai ta có thể trở thành đồng nghiệp, giống như cô còn nợ tôi 15 đồng nhỉ?" Tô Đình nhắc chân lên bắt chéo chân, đột nhiên tiến tới bên tai Hàn Mỹ Úy, nhỏ giọng hỏi "Thật sự sẽ không có. . ."

Hàn Mỹ Úy khỏ sở khoe miệng giật giật, ánh mắt thất thần, không biết nên nói chuyện này với người mới gặp mặt hai lần hay không hơn nữa người ta còn là bạn của Hàn Mạch.

"Tôi xin thề trên ánh đèn, tôi sẽ không nói cho bất cứ ai, bao gồm cả người vừa rồi chồng chưa cưới của cô, cũng bao gồm Hàn Mạch, thật! Nếu như có làm trái với lời thề chết không được từ tế!"

Không chỉ có cảm giác của Hàn Mỹ Úy đối với Tô Đình giống như mới quen đã thân, Tô Đình đối với Hàn Mỹ Úy cũng thế.

"Ừ." Hàn Mỹ Úy nhẹ nhàng gật đầu, sợ hãi nhìn Tô Đình, sau đó lại nhìn bụng mình.

Chắc chắn, thật là điềm đạm đáng yêu, tăng bốc theo tư tưởng người phương Tây, bất cứ cô gái nào như Hàn Mỹ Úy khề cần môi là có thể kích thích mong muốn bảo vệ của người ta, yếu đuối làm cho đau lòng người, Tô Đình chưa bao giờ làm được về mặt như thế, vì vậy vừa hăm mộ lại đau lòng nhìn cô, sau đó thở dài thật to.

"A! Nhất định là tên súc sinh Hàn Mạch kia, có phải không?"

"Cô. . . Chớ đoán mò. . ."

"Nếu là của chồng cô tại sao cô buồn thảm như vậy?"

Hàn Mỹ Úy cúi đầu, xoay xoay cây bút trong tay, nói: "Tôi cùng Trần Hạo, chưa từng có cái kia. . ."

"Con mẹ nó. . . Hàn Mạch này cầm thú."

"Nhỏ giọng một chút. . . Bây giờ tôi cũng không biết làm sao."

Hàn Mỹ Úy đem chuyện giấu ở trong lòng một tuần lễ nói với Tô Đình, trong lòng thoải mái hơn, dù sao cô ấy cũng biết chuyện cô và Hàn Mạch, nhiều người chia sẻ trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút.

"Cái gì làm sao, nếu tôi là cô sẽ nói..., tôi và chồng đã gao nấu thành com, chuyện sau này suy nghĩ kỹ hơn rồi bàn bạc sau. Cô cũng không thể trước khi cưới đi bệnh viện phụ sản phá thai phải không?"

16.

Trong đầu Hàn Mỹ Úy lập đi lập lại lời nói của Tô Đình trước khi đi, tâm sự nặng nề kéo thân thể bị bệnh trở về nhà. Cha ngồi ở trên ghế sa lon xem báo, mẹ ở trong phòng bếp vội vàng nấu bữa tối, thấy Mỹ Úy ở cửa ra vào thay dép, lập tức lấy tay lau vào tạp dề, nói: "Con gái ngoan, làm sao hôm nay đi làm về trễ như thế?"

Hàn Mỹ Úy mệt mỏi rã rời sốt ruột, thật sự không muốn cùng mẹ nói chuyện nhiều, lập tức mạnh mẽ nặn ra nụ cười tươi tắn: "Mẹ hôm nay con có chút việc. . ."

"Là hẹn cùng với A Hạo sao?" Mẹ Hàn cười đến mặt đầy nếp nhăn, "Không có việc gì hơn mang A Hạo về nhà, dù sao cũng phải đính hôn, là người một nhà!"

Hàn Mỹ Úy mặt mỉm cười: "Mẹ hôm nay con hơi mệt mỏi, không muốn ăn cơm tối. . ." Dứt lời lập tức vào phòng, chỉ để lại ba Hàn cùng mẹ Hàn đưa mắt nhìn nhau.

Mỹ Úy nằm ngửa trên giường nhỏ của mình, đờ đẫn nhìn trần nhà, trong lòng giống như một nồi dầu đang mở ra, vừa yêu thương lại vừa ảm ỉ.

Hôm đó dùng xong que thử thai, cả người cô như bị sét đánh, bất luận như thế nào cô cũng không muốn tin trong bụng mình có một sinh mệnh nhỏ được hình thành, sinh mệnh nhỏ nhỏ này giống như khách không mời mà đến cũng giống như quả bom hẹn giờ, đe dọa cuộc sống vốn yên lặng hạnh phúc của cô, nhưng tại sao là bây giờ cô không biết nên làm sao, rốt cuộc là gỡ bỏ quả bom này, hay nói cho Trần Hạo biết, bản thân mình đã phản bội, để cho anh nhanh chóng từ bỏ mình.

Ngược lại thấy ánh mắt mong đợi của mẹ vừa rồi, làm cho trong lòng cô cực kỳ khó chịu, cha mẹ đều là công nhân đã nghỉ hưu, cả đời cần cù trong sạch chính trực, nếu để cho họ biết Trần Hạo hủy hôn bởi vì chuyện xấu của mình, danh tiếng cả một đời cha mẹ gìn giữ cũng bị hủy trong tay cô.

Nghĩ như vậy, Hàn Mỹ Úy cắn răng, từ trên giường ngồi dậy, lục tung quần áo mặc thử, cuối cùng chọn bộ đầm ren màu đen, bên ngoài khoác áo khoác thật mỏng, liền vội vàng hấp tấp đi ra ngoài, không ngờ quay người lại, "Bình" một tiếng đụng vào cửa tủ chưa kịp đóng lại, trong nháy mắt cái trán bị đụng hiện lên một dấu đỏ.

Hàn Mỹ Úy bị đau, làm sao lo lắng cái trán, chỉ nhẹ nhàng xoa nhẹ mấy cái liền vội vàng vàng ra khỏi nhà. Mẹ Hàn nhìn bóng lưng con gái không hiểu ra sao, lo lắng nhìn về phía ba Hàn, ba Hàn đề từ báo xuống ngồi ở trước bàn cơm, gật gù đắc ý nói: "Người tuổi trẻ bây giờ, nói yêu nhau giống như điên, mặc kệ nó, ăn cơm."

. . .

Hàn Mỹ Úy xuống lầu đi không bao xa, lại mưa nhỏ, lúc này đã là hơn 7 giờ tối, cô dùng đồ che hết lên trên đỉnh đầu, chặn một chiếc taxi ngồi lên.

Trong nhà trọ của Trần Hạo thuê anh mới vừa tắm xong ra ngoài, điện thoại di động trên giường liền vang lên, vừa mở ra thấy tin nhắn, là Hàn Mỹ Úy gọi tới.

"Hạo, tối nay trời mưa, anh đang làm gì đấy?"

Khóe miệng Trần Hạo cong lên cười cười, trở về cô: "Bình thường hỏi ' Anh đang làm gì đấy ' thật ra người đó thật sự muốn nói ' em nhớ anh lắm '."

Ở trên taxi Hàn Mỹ Úy mở hộp thư đến trong điện thoại ra, thấy Trần Hạo nhắn trở lại như vậy, không cảm thấy buồn cười, cô nhìn ra ngoài cửa sổ mưa càng ngày càng lớn, trong lòng bất an, tối nay thật sự muốn cùng Trần Hạo phát sinh cái gì? Cô mở miệng như thế nào đây? Ở trong ấn tượng của cô Trần Hạo là người đàn ông đơn giản sạch sẽ, hơn nữa có chút theo chủ nghĩa hoàn mỹ, giới hạn chung đụng của hai người mới ở mức hôn môi tạm biệt như chuồn chuồn lướt nước mà thôi, vẫn chưa phát sinh hành động vượt quá giới hạn, Trần Hạo cho là đêm đầu tiên của bọn họ nên xảy ra ở đêm động phòng hoa chúc sau khi kết hôn mới tốt đẹp, nếu như hôm nay cô chủ động đưa tới cửa, có vẻ cực kỳ đột ngột hay không?

Nhưng. . . Chuyện mang thai như vậy là có quy luật ngày tháng, nếu như lại càng kéo dài, sợ rằng một ngày sẽ có rất nhiều điều tồi tệ hơn, đến lúc đó, thật sự không thể cứu vãn.

Hàn Mỹ Úy mạnh mẽ kiên quyết, cầm điện thoại di động lên nhấn lại một tin: "Hạo, em nhớ anh lắm, tối nay có thể đến chỗ của anh không?"

Điện thoại của Trần Hạo rung một cái, anh đi tới, vừa định cầm lên nhìn, lại cảm thấy một đôi tay mềm mại ôm ngang eo của mình, một mùi nước hoa quen thuộc truyền tới bên tai.

Anh quay đầu lại, dùng miệng chặn đôi môi đỏ mọng, hai người ôm nhau làm thành hình tròn, thẳng hướng tới giường phía bên kia.

Bản lĩnh mẽ hoặc của cô luôn lợi hại như vậy, quen thuộc từng điểm mỗi cảm trên cơ thể anh, có thể dễ dàng khơi dậy nơi ham muốn của anh.

Ngoài cửa sổ mưa càng ngày càng lớn, chợt một tia chớp lướt qua, Trần Hạo đột nhiên mở mắt ra, theo bản năng dừng lại động tác hôn, quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Làm sao vậy?" Cô gái phía dưới làm nũng nịu, trong giọng nói có chút khó chịu chưa thỏa mãn dục vọng.

Trần Hạo nhíu nhíu mày, nhìn cô gái phía dưới, trong đầu lại chợt hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng sạch sẽ của Hàn Mỹ Úy. . . cơ thể Trần Hạo giống như điện giật bật dậy ngồi ở mép giường, bàn tay vô thức.

Cô gái sau lưng âm thầm trừng mắt liếc anh một cái, cũng đứng dậy từ phía sau ôm lấy anh, quờ trách: "Cũng nhiều lần như vậy rồi, anh vẫn còn cảm thấy áy náy mạnh mẽ như vậy. . ."

"Lần trước đã nói là một lần cuối cùng, cô lại tới tìm tôi, " Trần Hạo không nhìn cô, âm thanh đột nhiên như tiếng mưa ngoài cửa sổ lạnh lẽo vô tình: "Cô đi đi, về sau, không có sau này. . ."

Dứt lời, ánh mắt anh liếc thấy trên màn hình di động của mình đột nhiên hiện ra một tin nhắn, Trần Hạo bình tĩnh nhìn lại, trong chốc lát ớn lạnh xương

sống, lập tức ngồi dậy!

"Làm sao vậy ạ! Tinh thần anh hôm nay làm sao vậy!" Cô gái bất mãn cầm điện thoại di động của anh lên, một tin nhắn ở trên màn hình, là Hàn Mỹ Ủy gọi tới.

"Hạo, em đã đến dưới nhà trọ anh."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tôi thật là khó chịu

17.

Hàn Mỹ Ủy có chút khản trương, chỉ mong thang máy chậm hơn một chút, cô thật sự không biết nên đối mặt Trần Hạo như thế nào, cùng anh ở chung một phòng, hèn hạ đi dẫn dụ anh lợi dụng anh.

Thang máy rất nhanh đã đến tầng 8 , Hàn Mỹ Ủy đi ra khỏi thang máy, đi thẳng tới cửa nhà Trần Hạo.

Lúc này Trần Hạo giống như kiến bò trên chảo nóng , nghe tiếng gõ cửa bên ngoài , lập tức khản trương đến xoay quanh tại chỗ, thân thể cao lớn tràn trề, chỉ mặc một cái quần lót, cô gái kia thì ngược lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, mặt tràn đầy kinh bi đề nghị: "Sao không nói cho cô ta biết anh không có ở nhà?"

Trần Hạo nghe vậy, suy nghĩ một chút rất có lý, vì vậy cầm điện thoại di động lên nhấn một tin: "Mỹ Ủy, anh ở bên ngoài với bạn rồi, trước khi em tới sao không nói trước một tiếng cho anh biết ."

Hàn Mỹ Ủy đứng ở cửa nhà Trần Hạo, nhìn tin nhắn trong tay, trong nháy mắt trong lòng cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm, anh không có ở đây, như vậy cũng tốt.

Cô xoay người, kéo thân thể mệt mỏi sốt cao đi về phía thang máy, bước đi có chút lơ mơ, cảm giác buồn nôn choáng váng đau đầu hình như gặp mưa còn nặng hơn rất nhiều.

Hôm nay cô vẫn phát sốt, trong bụng lại có đứa bé không dám uống thuốc, sau khi dầm mưa lại bộc phát nghiêm trọng hơn.

Lúc này Trần Hạo căng thẳng nhận được trả lời của Hàn Mỹ Ủy , lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Anh không ở nhà, vậy em đi về ." Hàn Mỹ Ủy trả lời.

Cô gái trên giường đặc ý nhướn mày lên: "Như thế nào? Cách em nói có tác dụng không?"

Trần Hạo ngồi co quắp ở trên giường, ánh mắt vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, không trả lời.

Cô gái quăn lên phía sau lưng của anh, nhẹ nhàng thổi hơi trên vành tai anh : "Hạo. . . Chúng ta tiếp tục. . ."

Trần Hạo lấy tay của cô ra, bắt đầu mặc quần áo.

"Anh đang làm gì thế?" Cô gái lại có chút nóng nảy.

Trần Hạo đã mặc xong quần áo , cầm lấy áo khoác vắt trên ghế sofa, mặt không chút thay đổi nói với người phía sau: "Với đầu óc cô ấy sẽ không mang dù."

Dứt lời tay đã đẩy cửa nhà đi ra, cô gái vô cùng tức giận hét to: "Trần Hạo! Anh trở lại cho tôi!"

"Rầm" một tiếng, cửa bị đóng lại, chỉ còn lại cô gái một mình chờ đợi co quắp ở trên giường.

. . .

Tô Đình lấy toàn bộ mỹ phẩm trong túi xách đánh lên mặt, soi gương trang điểm vô cùng xinh đẹp hài lòng mỉm cười, mưa bên ngoài cửa sổ đã nhỏ đi rất nhiều, dưới lầu xa hoa truy lạc khôi phục lại tiếng động lớn ồn ào.

Tịch Không mặc bộ quần áo ở nhà, vẫn mang đôi kính dày như cũ biến đôi mắt đẹp kia của anh thành mắt ếch đeo kính dày, ngồi trước máy vi tính làm bản vẽ kiến trúc. Đây con chuột ra, anh nhìn xung quanh phòng tắm , thấy Tô Đình mặc áo đầm uốn éo cái mông soi gương trang điểm, mày rậm không khỏi nhíu lại.

Tối nay cô tới nhà anh ăn chực , sau đó lại nhận được một cuộc điện thoại, ngữ điệu lúc trò chuyện mềm mại dịu dàng, không giống phong cách tomboy như bình thường của cô chút nào, sau đó vẫn mân mê soi gương, cô gái này là thế nào? Vỡ hoặc-môn nữ rồi hả?

"Như thế nào, nhìn có được không?" Tô Đình bước qua trước mặt Tịch Không, xoay một vòng trước mắt kính anh, cười dịu dàng.

"Lời thôi lếch thếch." Tịch Không quay đầu không nhìn cô, chỉ lo sửa bản vẽ kiến trúc.

"Tôi lời thôi lếch thếch?" Tô Đình tròn mắt nhìn Tịch Không , mắng trả lại: "Dù sao cũng hơn cái người con trai bốn mắt này nhiều ! Hừ! Lão nương hôm nay còn có một cuộc hẹn quan trọng! Không cần ở nơi này đả kích kiêu ngạo của lão nương trong thời điểm quan trọng này có được không!"

Tịch Không mặc kệ cô, từ nhỏ đến lớn cô đều không an phận thủ thường, đàn ông cận bã bên cạnh nhiều vô số kể, không có thể chung đưng vượt qua một tuần lễ , không phải không chịu nổi độc đoán của cô, cũng là chê cô quá thô tục , ở trên tình trường Tô Đình cũng coi là lá át chủ bài bỏ rơi em gái.

Tô Đình thấy gương mặt khinh thường của Tịch Không, trong lòng căm ghét , tiến lên nắm con chuột trong máy tính của Tịch Không tháo ra, không đợi Tịch Không nổi giận, vội vàng làm mặt quỷ chạy như bay! Tịch Không khề nguyên rửa mặt tiếng! Đứng lên muốn đuổi theo, tiếc rằng dưới tình thế cấp bách dèp dưới chân rớt một chiếc liềm quay trở lại nhặt, vừa ngẩng đầu lên, Tô Đình đã sớm mất dạng!

Tịch Không giận đến nổi lồng ngực khề lên khề xuống, tròn mắt nhìn về phía cửa thật lâu! Cuối cùng chỉ có thể đẩy mắt kính, ngồi trở lại trên ghế xoay trước máy vi tính , đi cầm dây cáp con chuột trở lại.

Điện thoại để trên máy vi tính đột nhiên lại hiện ra một tin nhắn , ảnh chân dung Tô Đình làm mặt quỷ hiện ra trên màn hình , nội dung trong tin nhắn viết: "Vợ, đồ lót tôi mới thay treo trong phòng tắm , giặt giúp tôi một chút, yêu vợ O(∩_∩)O"

Tịch Không nổi cáu, tay cầm điện thoại di động quăng lên trên giường , ngồi trước máy vi tính tiếp tục vẽ .

Nếu như người ta nói có Chuyển Thế Luân Hồi , như vậy kiếp trước Tô Đình nhất định một con ngựa ở nhà Tịch Không, cho nên tới kiếp này Tịch Không phải làm bò cho Tô Đình cưỡi, nhẫn nhục chịu khó mặc cho chửi mắng đánh đập, không hàm hồ chút nào.

Ngón tay thon dài của Tịch Không di chuyển con chuột, đánh dấu chi tiết kích thước , nhưng dù sao vẫn cảm thấy không cách nào tập trung toàn bộ tinh thần như bình thường, vì vậy thờ dài, đứng dậy, đi tới phòng tắm, mở đèn, một cái áo ngực thủy thủ màu xanh treo trên khăn lông trước gương, Tịch Không lấy nó xuống , thả vào trong thau nước, lăm bằm

"Mặc cái này làm sao có phẩm chất áo lót, không trách được bị vứt!"

Nhò lên vài giọt nước giặt, Tịch Không ngồi dậy vô căn thận .

...

Tô Đình mới vừa ra cửa, mở dù ra, ở bên đường chờ xe trống. Điện thoại vang lên là số của Hàn Mỹ Ủy.

"Mỹ Ủy, có việc gì thế?"

"Tô. . . Tô Đình. . . Tôi thật là khó chịu. . ."

Trong điện thoại hơi thờ của Hàn Mỹ Ủy mong manh, nghe giống như là ở bên ngoài, đột nhiên Tô Đình nhớ tới dáng vẻ phát sốt yếu ớt của cô trước khi tan làm , liền lo lắng hỏi: "Cô ở đâu hả! Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi ở . . . Tôi ở bên lề đường . . đây là đường Ninh Khang . . . Hôm nay tôi đi tìm Trần Hạo, anh ấy không có ở nhà, tôi không mang theo dù, cũng không lái xe đến, bây giờ cả người tôi không có hơi sức, Tô Đình. . . Cô giúp tôi một chút, chuyện của tôi chỉ có cô biết, tôi chỉ có thể gọi điện thoại cho cô. . . Nếu không người nhà tôi tới đón sẽ đưa tôi đi bệnh viện. . ."

"Cô ở đó đừng động ! Ta sẽ lập tức đi qua!"

Tô Đình cúp điện thoại di động, gấp gấp vẫy tay đón xe, nhưng trời mưa không có cách nào đón xe , xe trống ở trên đường rất ít, Tô Đình chặn thế nào cũng đón xe không được, đối tượng hẹn gặp lại gọi điện thoại thúc giục cô, trong lúc nhất thời Tô Đình hoàn toàn không có chủ ý.

Gọi cho Hàn Mạch?

Trong đầu đột nhiên thoáng qua ý tưởng như thế, Tô Đình cảm thấy hoàn toàn có thể được. Dù sao đứa nhỏ trong bụng Mỹ Ủy là của Hàn Mạch.

Nhưng bởi vì Tô Đình hiểu rất rõ Hàn Mạch, chưa chắc anh chịu tới , vì vậy lúc bấm số điện thoại của Hàn Mạch thì Tô Đình khoa trương nói lớn kết hợp với tiếng sấm sét trong đêm mưa, Hàn Mạch chấn động lập tức từ trên giường ngồi dậy!

"Hàn Mạch cậu mau tới xảy ra chuyện lớn xảy ra chuyện lớn!"

"Làm sao vậy Tô Đình cô từ từ nói!"

"Chuyện tình một đêm của cậu và Hàn Mỹ Úy bị bại lộ rồi! Hàn Mỹ Úy bị người trong nhà đánh cho một trận bây giờ kéo thân thể đang mang thai lay lắt thoi thóp trong đêm mưa cậu mau đi cứu người!"

"Cô ấy ở đâu?"

"Đường Ninh Khang!"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hàn Mạch cứu tôi

Hàn Mỹ Úy kéo thân thể mệt mỏi chóng mặt đi tới cửa một cửa hàng đựng mưa, ngo ngác nhìn con đường trong mưa, con đường kia giống như con rồng đen không lồ, chiếu sáng trên người như các loại côn trùng chạy tán loạn, cô cực kỳ mệt mỏi, chân cũng như nhũn ra, nhưng cô vẫn mạnh mẽ chống đỡ đứng thẳng người, không để ý những người đựng mưa trong cửa hàng vui vẻ nhìn mình.

Cúi đầu sờ sờ bụng của mình, đột nhiên Hàn Mỹ Úy rất muốn khóc, đứa bé đáng thương, Chúa lại để cho con gặp người mẹ xui xẻo như vậy đi theo chịu tội, thật sự xin lỗi.

Càng mưa càng lớn, không biết thẳng như vậy bao lâu, người đựng mưa trước cửa hàng cũng đi không ít, Hàn Mỹ Úy mơ mơ màng màng cảm thấy điện thoại di động đang rung, nhưng cô lúc này đã hồ đồ, đầu còn muốn nghe điện thoại, chỉ một lòng chờ đợi Tô Đình xuất hiện.

Một chiếc xe hơi màu đen gào thét đi qua trước mặt cô, sau đó lại đảo trở lại, dừng lại ở vị trí của cô. Một người đàn ông từ trên xe xuống, thật cao gầy, mặc một bộ đồ tây màu đen tốt đẹp.

"Hạo. . ." Đôi môi màu tím của Hàn Mỹ Úy nhẹ nhàng kêu lên cái tên đó, cô cho là người tới là Trần Hạo, xem ra là phát sốt hồ đồ rồi.

Hàn Mạch đứng lại ở trước mặt cô, chỉ thấy quần áo cô ướt quần quanh người, tóc nhỏ giọt, trên trán còn có một vết tím bầm, chặt vật không chịu nổi, cô dùng đôi tay lạnh lẽo ôm mình thật chặt, toàn thân phát run, ánh mắt rã rời. Anh không khỏi nhíu mày.

"Hàn Mỹ Úy?" Hàn Mạch dùng đôi tay ấn chặt bả vai của cô, ép buộc cô nhìn hai mắt của mình.

Hàn Mỹ Úy rất lạnh, chỉ cúi đầu chống đỡ thân thể không để cho mình ngã xuống, nhưng bị anh nhấn bả vai như vậy thoáng một cái, giống như con rối bị rút đi khớp xương, trong nháy mắt xụi lơ xuống.

"Này!" Hàn Mạch bị dọa sợ, vội vàng ôm lấy cô, nhiệt độ cô lạnh lẽo truyền lại giữa cánh tay, giống như người chết.

Hàn Mạch lập tức bồng cô lên, sai bước đi đến xe.

Trong xe im lìm, mơ hồ có thể nghe từng mưa tiếng mưa bên ngoài, Hàn Mạch liếc nhìn Hàn Mỹ Úy ngủ mê man trên ghế phụ, lại quay đầu tăng tốc độ xe.

"Hàn Mỹ Úy, cô đừng ngủ, tôi đưa cô đi bệnh viện!"

"Không cần. . ." Hàn Mỹ Úy nhỏ bé yếu ớt trả lời, "Không đi bệnh viện. . . Không muốn người nhà biết tôi ở bệnh viện. . ."

Dáng vẻ cô yếu đuối kháng cự nhưng kiên quyết, khiến lòng của Hàn Mạch lập tức mềm nhũn ra. Ở trong điện thoại Tô Đình nói Hàn Mỹ Úy bị người nhà cô "Hành hung" đuổi ra đường, như vậy hiện tại cô không muốn gặp người nhà của mình cũng có tình.

Hàn Mạch quay đầu xe, đi về hướng nhà trọ của mình.

Đến nhà, Hàn Mạch lấy giường nệm tốt của mình, đặt cô đặt nằm ngang ở trên giường, lấy hộp thuốc trong nhà ra, cấp nhiệt độ cho cô.

Đèn hoa trên tường sáng đẹp dễ và rực rỡ, lúc này Hàn Mỹ Úy đã thoáng tỉnh táo, thấy Hàn Mạch đang đẩy cổ áo của mình, vội vàng bị dọa sợ đến trợn to hai mắt, lập tức đưa tay nắm cổ tay Hàn Mạch, bắt đầu hơi sức yếu ớt hoàn toàn không có tác dụng.

"Buông tay." Hàn Mạch dừng lại động tác nói với cô.

Hàn Mỹ Úy không nói lời nào, cánh mũi hé ra khép lại, gắt gao nắm tay của anh kháng cự.

Tâm tình Hàn Mạch cũng không phải là rất tốt, lười phải cùng cô nói nhảm, động tác lưu loát đẩy cổ áo của cô đem nhiệt kế nhét vào dưới nách. Nói: "Tôi cũng không phải là lần đầu tiên cởi quần áo cô."

Hàn Mỹ Úy cảm thấy có chút nhọc nhã, quay mặt qua chỗ khác không nhìn anh.

Cũng đúng, toàn thân mình nơi nào anh ta chưa nhìn qua, còn giả bộ trong sạch cái gì.

Nghĩ xong, Hàn Mỹ Úy bắt lực buông tay ra.

Hàn Mạch tạm thời không so đo cô dọc theo đường đi gọi bao nhiêu lần hai chữ "Trần Hạo" này, cũng không để ý tới cô tỏ ra không cảm xúc, anh chỉ lấy bông băng trong hộp thuốc ra, nhìn trên trán cô tìm bầm một mảng, vừa bôi cạnh vừa hỏi: "Loại người không nghe lời như cô thật sự là đáng đánh đòn, có đau không?"

Hàn Mỹ Úy có chút mơ hồ, mắt lật lên trên, thế nào cũng không nhìn tới trán của mình, lại khó hiểu vì sao Hàn Mạch muốn bôi thuốc trên trán của mình, sau đó chợt nhớ tới trước khi mình vội vàng ra khỏi nhà, không cẩn thận đập đầu vào góc cửa tủ treo quần áo, có thể đập đầu, liền đáp: "Không đau."

Bị đập đầu một chút mà thôi, có cái gì đau.

Hàn Mạch lấy nhiệt kế ra nhìn một chút, trong lòng thầm mắng những người nhà kia của cô đều là thứ khốn kiếp, cho dù cô từng có tình một đêm trước hôn nhân nhưng dù sao hiện tại có thai, tại sao có thể đánh một trận lại đuổi đi chứ? Bên ngoài mưa lớn như vậy, bây giờ sốt thành thế này, ngay cả thuốc cũng không giảm nổi.

"Cô biến thành như vậy tôi cũng có trách nhiệm, cô yên tâm, tôi sẽ không thừa dịp cháy nhà hôi cửa, tôi đi nấu chút nước sôi, trước hết cô ngủ một lát đi." Hàn Mạch nghiêm túc nói.

Đứng lên đầu Hàn Mỹ Úy lại đau, cả người rét run, liền cầm chăn che kín mít trên người mình, thấy trong ánh mắt của Hàn Mạch thật sự có chút áy náy, liền thoáng yên tâm, mở miệng dặn dò: "Tôi hiện tại... Không thể uống thuốc."

"Tôi biết."

"Anh lấy cho tôi một ít thuốc rẽ bản lam (*) pha nước uống, liều lượng ít một chút, tôi có thể uống cái này."

(*Theo thông tin Lavender tra được trên mạng: rẽ bản lam, tên tiếng anh Banlangen, là thuốc đông y trị cảm sốt..., không có ở Việt Nam)

"Được." Hàn Mạch lập tức mặc quần áo chuẩn bị xuống lầu đi mua.

Hàn Mỹ Úy hít một hơi thật sâu, mệt mỏi nhắm hai mắt lại. Lập tức chìm vào trong bóng tối, giống như mình bị hút vào trong nước xoáy, trong nước xoáy đầy tiếng gió thổi tiếng mưa rơi âm ỉ, còn có tiếng Trần Hạo.

Hàn Mỹ Úy biết mình đang nằm mơ, nhưng thế nào cũng chưa tỉnh lại, Trần Hạo biến thành một con thú dữ dữ tợn, dùng sức bóp cổ của cô, về mặt mẹ Trần Hạo khinh bỉ nhìn cô, mắng: "Ti tiện! Mang thai con của người khác gả cho nhà họ Trần chúng tôi, cô chính là kẻ bi ối!"

"Tại sao phải phản bội anh!" Trần Hạo bóp cổ của cô, Hàn Mỹ Úy không phát ra được bất kỳ âm thanh nào, đột nhiên cô nhìn thấy cha của mình đứng ở đằng xa, liền muốn hét to để cho cha đến cứu mình lại không nghĩ rằng cha cũng hung ác nhào tới bóp cổ của cô.

Hàn Mạch mua thuốc xong trở lại, dùng chìa khóa mở cửa, đi tới trước giường muốn nhìn Hàn Mỹ Úy một chút, lại nghe thấy cô nhắm mắt khóc nức nở nghẹn ngào, đôi tay gắt gao nắm lấy ga giường, nhìn như là gấp ác mộng.

Túi thuốc cầm trong tay lập tức bị Hàn Mạch ném trên sàn nhà, anh bước nhanh tới ngồi lên trên giường, đỡ người Hàn Mỹ Úy lên, vỗ vỗ khuôn mặt tái nhợt của cô, khẩn trương gọi cô: "Hàn Mỹ Úy! Hàn Mỹ Úy cô tỉnh tỉnh!"

Đôi mắt cô gắt gao nhắm chặt, nước mắt không ngừng trượt xuống từ khóe mắt, đôi môi không biết đang thì thầm cái gì.

Trên mặt của cô hiện đầy đau đớn, khiến lòng của Hàn Mạch cũng xoắn lại theo.

Anh chưa bao giờ biết, sự kiện kia gây cho cô áp lực tâm lý sâu sắc và to lớn như vậy.

Hàn Mỹ Úy có cảm giác mình được ôm, có một đôi tay kéo mình từ trong nước xoáy ra ngoài, cô khẽ mở mắt ra, thấy mặt của Hàn Mạch gần ngay trước mắt, đột nhiên cảm thấy có cảm giác an toàn mãnh liệt, cô ôm thật chặt cánh tay Hàn Mạch, khóc như đứa bé.

"Hàn Mạch cứu tôi!" Cô ôm thật chặt cánh tay của anh, giống như là ôm lấy cây cỏ cứu mạng, không ngừng gọi tên của anh.

Lông mày Hàn Mạch nhíu chặt, cổ họng chuyển động, trái tim giống như bị người ta hung hăng xé một mảnh, anh nhìn đáng vẻ cô gần như sụp đổ bất lực, trong lòng lại có một cảm giác khác thường cho tới bây giờ chưa từng có, đột nhiên anh rất muốn bảo vệ cô, đột nhiên rất thích sự can đảm mà cô cần.

Anh nằm lên trên giường, đắp chăn, ôm lấy hết người con gái trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng của cô dự đoán nói: "Đừng sợ, chỉ là mơ..."

Hàn Mỹ Úy mê man, chỉ cảm thấy cả người đều cực kỳ khó chịu, mơ thấy rất nhiều rất nhiều giấc mơ, dồn dập lộn xộn, trong bóng tối có người từ đầu đến cuối ôm cô, cô có thể cảm nhận được động mạch cổ người nọ đập rất nhỏ tồn tại, cô có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp phả ở trên tóc của cô, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ đặc biệt nóng rực từ cổ người đàn ông này, làm cho máu lạnh như băng của cô có thể hồi phục ấm lại.

Chương 12: Tịch Không và Tô Đình

Mà ở phía bên kia , Tô Đình ngồi ở nhà hàng Tây cao cấp dùng dao và nĩa cắt miếng thịt trong đĩa bò bít tết , vừa say sưa nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ.

Hôm nay cô có chút trọng sắc khinh bạn rồi? Cô cũng nên đi theo Hàn Mạch nhìn xem Hàn Mỹ Ủy một chút , cũng không biết bây giờ cô ấy thế nào.

Người đàn ông ngồi trước mặt Tô Đình thấy cô tư tưởng không tập trung, liền nhíu mày: "Nghĩ gì thế bảo bối?"

Tô Đình phục hồi tinh thần lại, vuốt vuốt mái tóc tinh tế khéo léo của mình, cảm thấy thất lễ: "Ngại quá Tần Diệu, anh mới vừa nói cái gì?"

Tần Diệu là bạn trai mới của Tô Đình, là một nhiếp ảnh gia, hiện nay đang thất nghiệp, lại nói Tô Đình chân thật cô còn rất biết cách ăn mặc phối hợp quần áo, áo sơ mi rộng cùng lắc tay leng keng ,cả người các phong cách thịnh hành. Nhưng hôm nay Tô Đình ăn mặc thực nữ, đặc biệt là mặc áo đầm cùng mái tóc ngắn, có chút khéo léo.

Lông mày Tần Diệu đẹp trai hơi nhíu lại, vẻ mặt u sầu: "Bảo bối còn nhớ rõ cảnh tượng lần đầu tiên anh gặp em chứ?"

"Nhớ ạ" Tô Đình cười thật ngọt ngào: "Em từ phía trên cầu đi qua, cho người ăn xin năm đồng, anh liền chụp em một cái , lúc ấy em còn đuổi theo chửi anh !"

"Thật ra thì khi đó anh thích trang phục của em , ướt át , cá tính, xuất sắc! Nói thật áo đầm đen suông dài thật không thích hợp với em bảo bối."

Tô Đình cảm thấy mừng rỡ , sống nhiều năm như vậy lần đầu tiên có người đàn ông thật lòng thích dáng vẻ tomboy của mình , lập tức nói: "Thật ra thì em cũng vậy thật thích dáng vẻ lúc anh chụp hình."

Tần Diệu nhấp một ngụm rượu đỏ,sắc mặt đầy buồn rầu: "Haiz, đừng nói nữa, nhà anh vẫn phản đối anh làm nhiếp ảnh , tịch thu máy ảnh cùng điện thoại di động của anh , sợ rằng sau này không thể gọi cho em"

"Không thể nào. . ." Tô Đình có chút nóng nảy, "Làm sao ngay cả điện thoại tất cả máy móc của anh đều tịch thu chứ ? Thật ra em cảm thấy anh làm nhiếp ảnh vô cùng tốt , em thật sự ủng hộ anh!"

Tần Diệu hết cách nhìn Tô Đình , nhìn lại đĩa com tây đã ăn hết trên bàn , đột nhiên nhớ tới cái gì , quay đầu gọi nhân viên phục vụ: "Phục vụ tính tiền!"

Nhân viên phục vụ đi tới: "Tiền sinh, tổng cộng là 368 đồng."

Tần Diệu móc bóp da ra, lục lọi, cúi đầu nắn một tiếng: "Chết tiệt! Ngay cả thẻ ngân hàng của anh ông già cũng lấy đi!"

"Không có việc gì em có đây!" Từ trong ví tiền Tô Đình lấy ra 400 đồng đưa cho phục vụ , Tần Diệu vội vàng nói: "Không được, Tô Đình bữa ăn này anh mời ."

Tô Đình cười nói: "Hôm nay em nhận lương, em tính , còn nữa " cô lấy từ trong túi ra điện thoại di động của mình , đặt ở trước mặt Tần Diệu , nói: "Điện thoại di động này anh dùng trước đi, em tìm anh thì gọi vào di động này "

Tần Diệu nhìn chiếc Samsung kiểu mới nhất trên bàn , vẻ mặt có chút không vui : "Tô Đình em như vậy anh có thể tức giận, điện thoại di động này anh không thể nhận!"

"Ai nói cho anh hả , coi như là cho anh mượn ."

"Vậy được rồi , anh nhận trước, chờ ba anh trả điện thoại lại cho anh anh sẽ trả lại cho em ."

Cùng Tần Diệu chia tay tại nhà hàng tây , Tô Đình gọi điện thoại cho Hàn Mạch , nhưng vẫn không ai nghe máy , lại gọi cho Hàn Mỹ Ủy vẫn như cũ không ai bắt máy , Tô Đình thật không ngăn cản được mơ tưởng viễn vông, các loại khẩu vị nặng hạn chế hình ảnh xuất hiện đan xen trong đầu , không khỏi len lén nở nụ cười.

Về đến nhà đã là mười một giờ đêm,cũng lười bật đèn, Tô Đình lập tức đi tới giường , cầm đầu gối xuống trên chiếc giường thoải mái , nghĩ tới gương mặt khôi ngô của Tần Diệu.

"Làm sao trễ như vậy mới trở về?" Trong bóng tối một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu Tô Đình , Tô Đình thét lên một tiếng chói tai "A" , bị dọa sợ từ trên giường bật dậy!

"A, Tô Đình mừng nhỉ của tôi!" Tịch Không lấy ngón tay bịt lỗ tai lại, cũng bị tiếng hét chói tai của cô làm sợ hết hồn.

"Tịch Không?" Tô Đình cẩn thận nhìn một chút người đàn ông ngồi ở trên giường mình, sau khi nhìn rõ là Tịch Không, chửi ầm lên: "Con trai bốn mắt, anh mộng du cả nửa đêm tới nhà của tôi nằm trên giường của tôi không lên tiếng giống như ma dọa lá gan lão nương run rẩy!"

Tịch Không cười lạnh, không chút nào sợ Sur Tử Hà Đông hồng của cô: "Cô có gan sao?"

Tô Đình thấy vẻ mặt kỳ quái của Tịch Không, thậm chí cảm thấy không ổn, từ nhỏ đến lớn, chỉ khi Tịch Không tức giận mới có vẻ mặt kỳ quái nói chuyện với mình.

Vì vậy Tô Đình hạ thấp giọng xuống nói, vuốt vuốt mái tóc mềm mại thực nữ của mình hôm nay, phản kích chưa đủ hỏi "Tôi thế nào. . . Tôi làm sao lại không có gan. . ."

"Điện thoại di động của cô đâu?" Tịch Không nhìn cô.

Không tốt! Đột nhiên Tô Đình nhớ tới cô vừa mới đưa điện thoại của mình cho Tần Diệu, đó là quà sinh nhật năm cô 25 tuổi Tịch Không tặng cô !

Tô Đình nâng cổ lên, trả lời cứng nhắc: "Điện thoại di động của tôi hôm nay rơi ở phòng thay đồ trong bệnh viện rồi. . ."

Tịch Không ngồi bất động nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, thấy da đầu của cô kéo căng, hồi lâu, Tịch Không nói: "Mỗi lần cô nói dối hình như con người sẽ di chuyển loạn xạ phải không?"

"Ai. . . Ai nói dối, anh không cần hơn nửa đêm tới nhà của tôi thảo luận loại chủ đề nhảm chán này có được hay không. . ."

"Vừa rồi tôi mới gọi điện thoại cho cô, là một người đàn ông bắt máy, anh ta nói đó là điện thoại của anh ta, cô giải thích thế nào?" Tịch Không đẩy mắt kính.

Tô Đình cứng họng, tự biết đuối lý, con người di chuyển loạn xạ một trận, đột nhiên, cô cắn chặt môi, vẻ mặt đau đớn nhìn Tịch Không, sau đó lấy tay ôm bụng, cong người ngồi ở trên giường.

"Làm sao vậy?" Tịch Không cau mày quan sát cô, thân thể của cô mơ hồ run rẩy, tay ôm bụng, hô hấp nặng nề.

"Tôi. . . Cái đó tới. . . Bụng đột nhiên rất đau. . ." Tô Đình trả lời.

Tịch Không: "Cô đừng diễn kịch. . ."

Tô Đình lật người, "Bùm" một tiếng té xuống đất! Tịch Không thấy thế, bị dọa sợ đến vội vàng từ trên giường xuống đỡ cô, chỉ thấy cô nhắm thật chặt hai mắt lại, cắn môi, ngũ quan cũng vận vẹo.

Tật xấu của cô kỳ kinh nguyệt tới luôn rất nghiêm trọng, có lúc đau đến lăn lộn, Tịch Không đâu còn tâm tư trách cứ cô, lập tức bồng cô lên thả xuống trên giường, vuốt vuốt mái tóc cho cô, mặt lo lắng hỏi: "Đau lắm hả?"

Tô Đình nhắm mắt lại gật đầu: "Ừ. . . Thật sự rất đau. . ."

Mới vừa rồi lúc ngã trên mặt đất không nắm bắt góc độ tốt, bả vai chạm đất trước tiên, cho nên, thật sự rất đau. . .

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chúng ta không hợp

Khi Hàn Mỹ Ủy tỉnh lại, Hàn Mạch đã mặc quần áo khoan khoái nhẹ nhàng đứng ở trước giường, một ly nước lọc đặt ở bên tay phải trên tủ, còn có mấy túi rế bán lam chưa mở ra.

Giờ phút này Hàn Mỹ Ủy không muốn rời giường một chút nào, giống như một con ốc trốn trong vỏ, len lén cảm thán tạo hóa trên người. Người đàn ông trước mặt này, đã là lần thứ hai ngủ chung cùng cô trên một cái giường, mặc dù tối hôm qua cũng không xảy ra chuyện gì, anh chỉ ôm cô ngủ mà thôi, nhưng cảm giác tội lỗi trong lòng cô không giảm chút nào.

"Này. . ." Hàn Mỹ Ủy đặc biệt kính sợ gọi anh một tiếng.

"Đã tỉnh rồi hả?"

"Ừ."

"Còn đau không?" Anh thuận miệng hỏi.

"Không đau, lần sau cẩn thận là được."

Hàn Mạch nghe cô nói như vậy, trái tim không khỏi căng thẳng, cẩn thận? Cẩn thận thế nào? Ngộ nhờ lần sau người nhà cô còn đánh cô thì làm thế nào? Tư tưởng thật là lớn!

Mỹ Úy nhớ lại tối hôm qua anh vụng về thay thuốc cho cô, lau mồ hôi, sinh lòng cảm kích: "Tối hôm qua cảm ơn anh."

"Cảm ơn tôi cái gì?"

Nói rất hay giống như anh hiền lành cuộc đời cho cô chiếm tiện nghi vậy.

"Không cần khách sáo, dù sao tôi nợ cô."

Trước đây chỉ cảm thấy cô thú vị, nhưng không nghĩ rằng sẽ làm cô khổ sở như vậy. Không chỉ có cố gắng chịu đựng gắng nặng tinh thần hành hạ, còn bị người nhà đánh. . .

Hàn Mỹ Úy nghe anh nói khách sáo như vậy, thì cũng lập tức khách sáo: "Anh ngàn vạn đừng nói như vậy Hàn Mạch, thật ra thì anh rất tốt, nếu không phải là đêm đó chúng ta. . . Chúng ta cũng có thể trở thành bạn bè, huống chi đêm đó không phải lỗi của anh, dù sao chúng ta cũng uống say."

Hàn Mạch cười nhạo.

Đêm đó anh không uống giọt rượu nào, rất tỉnh táo.

"Bây giờ tôi đã hết sốt, có thể xuống giường, tôi sẽ đi, tôi hi vọng về sau. . ." Hàn Mỹ Úy cố gắng nói ngọt ngào lại lễ phép: "Chúng ta ít liên lạc thôi."

Giấc mơ tối hôm qua đáng sợ như vậy, cô thật sự không thể cùng Hàn Mạch có bất kỳ dây dưa nào.

"Tốt." Ngoài dự đoán, Hàn Mạch lại vui vẻ đồng ý.

Hàn Mỹ Úy nằm ở trong chăn, đột nhiên lại bị một con buồn ngủ xâm lấn, thế nào mới vừa tỉnh, lại buồn ngủ cơ chứ?

Cô nặng nề nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói với Hàn Mạch: "Có thể là do mang thai, tôi lại buồn ngủ. . . Tôi có thể ngủ ở nơi này của anh một lát không. . . Chỉ một lát. . ."

Hàn Mạch đang đeo đồng hồ đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn lại, cô đã nhắm mắt lại ngủ thiếp đi, yên lặng, trong hơi thở có tiếng ngáy rất nhỏ.

"Có thể, muốn ngủ bao lâu thì ngủ."

Hàn Mạch xoay người đẩy cửa đi ra ngoài, trong phòng lập tức yên tĩnh khác thường, chỉ có tiếng thở của Hàn Mỹ Úy.

Không tới một phút, Hàn Mạch lại đẩy cửa quay trở lại, tiếng khóa cửa khiến cô ngủ chưa sâu dụi dụi con mắt.

"Hàn Mạch. . . Làm sao vậy, quên cái gì?"

"Bằng không. . . Tôi cưới cô?" Hàn Mạch đột nhiên vẻ mặt thành thật nói.

Hàn Mỹ Úy lập tức ngồi dậy: "Cái gì?"

"Không được." Hàn Mạch ngồi ở trên giường, tự mình phủ định.

Cô mang thai con của Trần Hạo. . .

Hàn Mỹ Úy cảm thấy có chuyện không ổn, vội vàng vén chăn lên, cảnh giác nhìn anh: "Đa heo chết bầm, tôi rút lại lời nói muốn làm bạn với anh!"

Hàn Mạch vừa nghe chân mày đẹp vặn vẹo nâng lên: "Cô có ý gì?"

Ghét bỏ anh sao? Anh còn chưa có ghét bỏ cô cô gái ngu ngốc này!

Hàn Mạch muốn lấy lại chút mặt mũi, mặt sát lại gần cô một chút, hỏi: "Đáng đáp tôi như thế nào?"

Hàn Mỹ Úy theo bản năng lui về phía sau, nói thật: "Tốt. . . Đẹp mắt. . ."

"Chiều cao thì sao?"

"Cao. . ."

Thật ra thì chiều cao của Hàn Mạch, đúng là thỏa mãn yêu cầu của cô, bởi vì anh cúi đầu, nhìn từ góc độ của cô đứng lúc là mặt trái xoan, đây chính là tiêu chuẩn chiều cao về bạn trai.

"Trình độ học vấn thì sao?"

"Du học trở về. . ."

"Đổi lại từ khác!"

"Ách. . . Nói được tiếng nước ngoài, sau khi trở lại là sinh viên hàng đầu đã qua thử thách của nền văn hóa tiên tiến."

"Nhân phẩm thì sao?"

"Không có nhân phẩm."

"Cô!" Hàn Mạch nổi giận, lại tạm thời quyết định không tính toán với cô, tự giới thiệu về mình: "Tình hình bên ngoài của tôi chính là như thế này, về phương diện tài sản, có 120 ngôi nhà tại trung tâm thành phố, ba căn để kinh doanh, có 15% cổ phần tại tập đoàn Ninh thị. . . Về mặt thể chất, khỏe mạnh chức năng tốt, không có thói hư tật xấu, về phương diện kia năng lực thế nào, cô hiểu."

"Cho nên Hàn Mỹ Úy, chỉ cần cô nhẹ gãi đầu, tôi có thể lập tức nhập hộ khẩu, tôi bảo đảm cả đời cô cơm áo không lo."

Hàn Mỹ Úy bị lời nói dồn dập tự giới thiệu bản thân mình tuyệt vời của anh làm cho rợn cả tóc gáy, da heo này. . . Anh là đang cầu xin cưới sao?

Hôm nay anh ta làm sao vậy? Tại sao đột nhiên lại như vậy?

Không được không được.

"Tôi. . . Tôi không thể cưới anh. . ."

"Lý do?" Mặt của Hàn Mạch lập tức cứng đờ.

Tuần trước lúc đi cùng mẹ đến chùa Quan Âm, Hàn Mỹ Úy xin xăm, sư thầy nói nhân duyên không thuận, cần phải tránh kẻ bí ố, cô liền. . . Liền viết tên Hàn Mạch trên bùa chú trao cho sư thầy. . .

Dĩ nhiên, Hàn Mỹ Úy chắc là sẽ không nói cho Hàn Mạch.

"Dù sao chính là không được." đột nhiên cô thấy khát nước, cầm ly nước lọc lên uống một hớp, thuận tiện liếc anh một cái.

Hàn Mạch nhàu mày, cười lạnh, chỉ chỉ vào ly nước cô mới vừa uống: "Ly nước này là tối hôm qua tôi dùng thấm bông băng lúc xử lý vết thương trên trán cho cô."

"Phụt!" Hàn Mỹ Úy phun lên mặt anh.

Hàn Mạch không thể chịu được nhắm hai mắt lại, trên mặt toàn là nước, thậm chí có vài giọt từ trên lông mi dài trượt xuống, rơi trên bộ vest anh mới thay.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi! Tôi không phải cố ý thật sự xin lỗi!" Hàn Mỹ Úy quỳnh lên, tiện tay nắm ga giường lên lau loạn xạ trên mặt của anh.

"Đừng, đừng, tôi, ga, giường!"

Người nào đó thích sạch sẽ cuối cùng nóng này!

Hàn Mỹ Úy bị dọa sợ đến sợ run cả người, thấy anh đứng lên, vẻ mặt căm ghét xông về phía toilet.

Ghe tòm chết cô gái này! Hàn Mạch càng không ngừng hắt nước lên trên mặt, rửa xong dùng khăn lông lau khô. Lại trở về phòng ngủ đứng ở trước mặt Hàn Mỹ Úy muốn la mắng cô mấy câu.

Hàn Mỹ Úy sững sờ nhìn gương mặt thấm nước của anh, lông mày càng lộ vẻ đậm đẹp hơn, da trắng nõn đến nỗi ngay cả lỗ chân lông cũng không nhìn thấy, cực kỳ sạch sẽ.

Hàn Mỹ Úy lúng túng nói cả lăm, vuốt tay: "Anh. . . Anh xem đó. . . Chúng ta không hợp."

Anh cũng sững sờ, đứng ở bên giường bình tĩnh nhìn cô mấy giây, khuôn mặt u ám giữa tâm tình nan giải. Cuối cùng móc từ trong túi quần ra chiếc điện thoại di động, vứt xuống trong ngực cô.

"Có người bắt nạt cô, thì dùng cái này gọi cho tôi."

Hàn Mỹ Úy nhìn bóng lưng anh rời đi, ngây ngốc ngẫm nghĩ nửa phút cũng không có nghĩ ra ý gì, cô nhìn chiếc Nokia cũ đăng cấp trên ngực thờ mạnh, đột nhiên đầu óc "Vù vù" một cái, quay đầu lại nhìn về phía tủ trên đầu giường. . .

Điện thoại di động của mình. . . Điện thoại di động của mình đâu?

Trong nháy mắt nước mắt Hàn Mỹ Úy rơi xuống! Ngay sau đó hướng về phía anh vừa rời đi hét to: "Trả điện thoại di động cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hương thơm kích thích tình dục

Xem như cô đã nhìn ra, khối da heo này hình như có chút ý tứ với cô.

Đây là Hàn Mỹ Úy chống cảm suy nghĩ tới trưa mới đưa ra kết luận.

Đường San ngồi trên cửa sổ bệnh viện lơ đãng nhìn những khóm hoa nhỏ bé, cười nhạo nói: "Sẽ không lại đang phạm hoa si chứ? Nghĩ cái gì sao?"

"San San, tớ cảm thấy được hình như da heo yêu thích tớ." Hàn Mỹ Úy nói.

Đường San khinh thường, nhưng lại cảm thấy không phải là không có thể, từ nhỏ Hàn Mỹ Úy đã được con trai săn đón ,với cái loại đơn thuần đó bị con trai trêu chọc một lát liền đỏ mặt như con thỏ nhỏ ngoan ngoãn, người con trai nào không tốt qua miệng này?

"Sợ là nhất thời cảm thấy thật sự vui đùa cậu thì sao?" Đường San ghen tỵ nói.

"Cũng không phải là không có khả năng. . ."

"Kế hoạch chuyện đề lên người bác sĩ Trần của cậu, đầu đuôi sự việc có hay không đây?" Đường San nhún mày mặt jiej.

Hàn Mỹ Úy thờ dãi: "Haiz! A Hạo không phải tớ nghĩ lên, muốn lên là có thể lên."

"Chớ có hát 《Mua bán tình yêu》* với tớ, phiên nhất bài hát này."

(* Mua bán tình yêu – Mộ Dung Hiểu Hiểu trình bày)

"San San cậu nghĩ kể cho tớ đi , tớ thật sự ‘ Kim kim lư kỷ cùng ’ (tiền tiêu hết sạch) rồi !"

"Là kiếm lư kỷ cùng**! Không có nhận thức!" Đường San quờ trách nói.

Nhưng mắng thì mắng, Khuê Mật (cách gọi bạn bè thân mật) gặp nạn, sao có thể thờ ơ được? Kỹ thuật quyền rũ dụ dỗ đàn ông của Đường San thật là không đếm xuể , dạy cô hai chiêu cũng coi như tích chút công đức không phải sao ?

Đường San nói: "Như vậy, tới nay cậu ngại tới nay bắt hẩn cho hẹn ra, địa điểm định tại một khách sạn cao cấp , cậu tới trước nhận một phòng bố trí bát quái trận, cái gì tinh dầu kích dục, hun khói đốt cháy tình yêu, quần áo thủy thủ gọi cảm vân vân.. chuẩn bị tất cả, đợi anh ta vừa đến, ánh đèn tối om, cậu liền tiến sát người lại, tại sao phải sợ anh ta không đi vào khuôn phép? Chỉ là động tác phải nhẹ nhàng, ngàn vạn đừng quá chơi đùa, cậu hiểu chưa."

Hàn Mỹ Ýy nghe cô miêu tả như vậy, nhất thời cảm thấy ôi chao cái này quá đòi trụ quá đòi trụ rồi, hình ảnh kia quả thực là khó coi! Cô ấy tại sao có thể thuận miệng liền nói ra điểm cốt lõi quan trọng như vậy xảy đến chứ?

Mặt Hàn Mỹ Úy nghiêm chỉnh đứng lên, nắm tay Đường San nói:

"Đồng chí! Tôi liền làm theo lời bạn nói!"

. . .

Vì vậy ôm nghiêng đồng chí Đường San trong ngực chuyện tài trợ "Dầu hương liệu kích thích tình dục Ấn Độ" , Hàn Mỹ Úy bắt đầu kế hoạch bí mật lần này .

Không muốn dùng điện thoại Nokia kia của da heo đổi mất điện thoại Iphone Hàn Mỹ Úy dùng mấy tháng tiền lương mua, liền biến mất khỏi thế gian rồi. Mặc dù biết chính mình tự ăn thua thiệt, cũng chỉ có thể đánh rớt hàm răng nuốt vào bụng thôi, không thể làm gì khác hơn là dùng chiếc Nokia cao cấp cũ kỹ xấu xí kia máy móc định gọi phòng giường nước trong khách sạn tình nhân hào hoa, chú ý, là phòng giường nước. Sẵn sàng hy sinh một ai đó.

Thật ra bình thường Hàn Mỹ Úy rất ít dùng điện thoại liên lạc với nào, ba mẹ, Đường San, Trần Hạo số của bốn người cô đã sớm nhớ kỹ trong lòng, cho

nên Hàn Mỹ Úy dùng chiếc Nokia cũ kỹ kia gửi tin nhắn cho Trần Hạo.

"Hạo, tối nay 8 giờ, em chờ anh tại phòng 501 khách sạn XX, em muốn cho anh một ngạc nhiên."

Một hàng chữ đơn giản, lúc gửi đi lại làm cho Hàn Mỹ Úy mắc cỡ sợ hết hồn hết vía.

Trần Hạo nhận được tin nhắn từ một số lạ, mở ra xem, nhất thời không nhận được nhãn lại mày.

Lại nữa rồi, không phải đã nói một lần cuối cùng sao? Trần Hạo có cảm giác bị người ta quần lấy, không khỏi có chút sợ hãi, không thể tiếp tục như vậy nữa rồi, hiện tại ai cũng biết Trần Hạo anh đã có vợ chưa cưới, lỡ như chuyện bại lộ, ắt sẽ phải ảnh hưởng công việc cùng cuộc sống của anh.

Hàn Mỹ Úy có chút hối hận, nên thuận tiện ký tên một cái, nhưng nghĩ lại còn ai vào đây sẽ dùng lời nói mập mờ như vậy nói chuyện với Trần Hạo đây? Anh nhất định có thể đoán được là của cô.

Trần Hạo định tắt máy, để ngăn ngừa đối phương gửi lại.

6 giờ chiều, Hàn Mạch vừa nhận được một cú điện thoại từ lễ tân của khách sạn.

"Ngài khỏe chứ, đây là khách sạn XX, lúc 2 giờ chiều ngài có gọi điện thoại tới đặt một phòng tình nhân Aegean Sea giường nước sang trọng phải không?"

"A?" Hàn Mạch liếc nhìn số trên điện thoại của Hàn Mỹ Úy trong tay, không biết cô gái kia đang nói cái gì.

"Ngài không phải Hàn Mỹ Úy tiểu thư à... Nhưng cô ấy để lại cho chúng tôi chính xác là số này mà, chúng tôi nghĩ muốn báo một tiếng, bởi vì hôm nay là thứ bảy khách đặt phòng khá nhiều, nếu như trước 6 giờ chiều không có mặt tại khách sạn đặt cọc thì chúng tôi sẽ hủy bỏ dự định ạ."

Trong đầu Hàn Mạch vượt theo những lời tiếp tân nói cả nửa ngày, mới bắt đầu có chút hiểu.

Hình như là Hàn Mỹ Úy sử dụng điện thoại anh đưa cho cô đặt một phòng tình nhân, nhưng lúc đưa số điện thoại lại đọc số của cô ấy, cho nên tiếp tân mới gọi tới di động này của anh.

Thật là đàn... .

Không đúng!

"Cô nói cô ấy đặt cái gì?"

"Phòng tình nhân Aegean Sea giường nước sang trọng... ." Đầu bên kia điện thoại trả lời.

Hàn Mạch sững sờ, ngay sau đó bên môi nâng lên nụ cười xấu xa.

"Tôi là bạn trai cô ấy, phòng đó là chúng tôi đặt." Ngón tay thon dài của Hàn Mạch di chuyển chơi băm bút chì, bổ sung: "Giúp tôi chuẩn bị khăn tắm hoàn toàn mới."

"Vâng tiên sinh."

22.

Hàn Mỹ Úy đem hương tinh dầu đốt, đặt ở bên cạnh giường nước xinh đẹp, lại nâng cổ lên xịt nước hoa lần thứ ba, trong phòng cây nến điều đã đốt tốt rồi, xem một chút bề ngoài Trần Hạo đã sắp đến, liền chạy chậm đi tới trước cửa, tắt công tắc, trong nháy mắt toàn bộ ánh đèn trong phòng đều tắt hết, chỉ có ánh nến khẽ đung đưa ấm áp lãng mạn.

A, thoải mái chết mất. Hàn Mỹ Úy dang tay dang chân nằm hình chữ đại ở trên giường, hưởng thụ không khí cao cấp trên cuộc sống đẳng cấp. Lỗ mũi hít hai cái, cảm thấy có điểm không đúng, mùi từ cây nến được đốt từ từ dâng lên, làm cho Hàn Mỹ Úy đang mang thai đột nhiên có chút muốn ói.

Không được, tóm lại đốt nến làm cho thân thể không khỏe mạnh. Hàn Mỹ Úy lại đi xuống giường, chống hông thổi tắt cây nến thấp nhất.

Hàn Mỹ Úy cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, cả căn phòng liền tối xuống.

Một lát A Hạo tới, cô nên tạo hình cái gì đây?

Đúng rồi, trước tiên thay nội y nhỏ bé tình thú Đường San cho.

Dùng lời của Đường San lại nói: Hàn Mỹ Úy cậu ngực nhỏ mông lớn, mặc gì đều không hấp dẫn, nếu không liền chơi điểm đặc biệt đi!

Vì vậy Hàn Mỹ Úy một giây nữa thay đồ người hầu, coi như là hoàn toàn phù hợp khí chất của cô.

8 giờ 45 phút, Trần Hạo vẫn không có, trên người Hàn Mỹ Úy ít vải vóc, lại rút thẻ mở cửa phòng không có mở điều hòa, không khỏi có chút lạnh, liền

bấm số điện thoại của Trần Hạo.

"Thật xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy. . ."

Cô không vui nhú nhú mày, từ trên giường ngồi dậy. Nghĩ thầm có thể hay không trên đường bị kẹt xe cái gì, Trần Hạo cũng sẽ không bị trễ.

Mặc kệ như thế nào mở đèn trước rồi hãy nói, Hàn Mỹ Úy đi xuống giường, đang muốn mang nhét thẻ vào.

Lúc này, cửa liền truyền đến một loạt tiếng bước chân, Hàn Mỹ Úy "Àm ầm" hai bước ba bước chạy đến trên giường, đâm đầu vào trong chăn.

Trên đầu mang bộ hóa trang người hầu rất không thoải mái, kẹp tóc dùng để cố định dính vào trên gối, Hàn Mỹ Úy định qua loa gỡ cái mang trên đầu xuống, gỡ gỡ tóc hăng giọng, liền giống như con rùa rúc vào chăn.

Cửa được mở ra, một luồng ánh sáng xông vào, chiếu sáng nửa căn phòng, Hàn Mỹ Úy đưa lưng về phía trước, nhìn thấy một bóng dáng cao lớn in trên rèm cửa sổ, theo tiếng đóng cửa mà biến mất, căn phòng lại rơi vào bóng tối.

Một hồi tiếng giày da truyền vào lỗ tai, giống như tiếng vang trong phim ảnh bị cố ý phóng đại, hòa lẫn tiếng tim Hàn Mỹ Úy đập bùm bùm, vang dội qua không gian thời gian.

"Anh tới rồi. . ." Hàn Mỹ Úy đột nhiên xấu hổ vui ở trong chăn không có ý đi ra.

Đối phương không nói gì, cô biết anh nhất định cũng rất ngượng ngùng.

Vừa nghĩ tới đứa bé trong bụng, cùng hôn lễ màu trắng, lần đầu tiên trong đời Hàn Mỹ Úy tràn đầy can đảm như vậy. Mặc kệ, cô không dè dặt cũng không căng thẳng, nhất định đuổi bắt đũa ra!

Hàn Mỹ Úy chậm rãi kéo chăn lên, đưa một đùi coi như thon dài mang tất hấp dẫn ra.

Long mày đẹp của Hàn Mạch ẩn núp ở trong bóng tối vắn vẹo một cái, trên miệng nụ cười dần dần mở rộng. Giống như là Ma vương tới từ địa ngục, đang nhìn món ăn ngon từ trên cao.

Một cử động Hàn Mỹ Úy cũng không dám, cố gắng nghĩ tới lời kịch phía sau. Nên nói cái gì đây? Hạo, đến đây đi? Hay là. . . Chân em đã có chút tê rần?

Nếu San San ở đây thì tốt, ai có thể giúp tôi một chút, nên nói cái gì đây!

Trong lòng Hàn Mỹ Úy thầm lớn tiếng cầu cứu.

Hàn Mạch hít không khí chung quanh hai cái, mơ hồ nghĩ được có một luồng hương thơm ngọt ngào bay vào mũi, mùi hương này kỳ lạ khác thường, hít vào trong bụng lại cực kỳ thoải mái, làm người ta không khỏi tê dại cả người, giống như cả người cũng nhẹ đi nhiều.

Hương thơm tinh dầu kích thích tình dục.

Hàn Mỹ Úy, thật không có nhìn ra cô tiến bộ như thế này.

Ánh mắt Hàn Mạch trầm xuống, cời từng cái bao tay da trên tay, lưng thừng đi đến gần bên giường.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Anh đè tóc của tôi

Hàn Mỹ Úy lắc lắc hai cái chân mảnh khảnh kêu gọi trong không khí, ám chỉ đối phương nhanh lên một chút mắc câu.

Hàn Mạch mang theo nụ cười khinh bỉ, từ từ đi qua. Nhú mày, đặt tay lên cái chân kia, lòng bàn tay nhẹ nhàng vừa trượt, liền khiêu khích toàn thân Hàn Mỹ Úy nổi da gà.

"Thật là nhột quá. . ." Hàn Mỹ Úy núp ở trong chăn rất muốn cười.

Rất nhột đúng không? Hàn Mạch cảm thấy có chút ý nghĩa, liền vén một góc chăn lên muốn nhìn một cái chân khác của cô, nhưng cô lại phản xạ có điều kiện đè chăn lại, bọc chắn quanh mình.

Đây là cái gì? Không phải muốn quyến rũ đàn ông sao? Tại sao lại thành bánh chưng?

"Hạo. . . Em. . . Thật ra thì. . . Em cảm thấy chúng ta trước hết cần phải nói về lòng. . ."

Làm sao bây giờ? Đối phương tới gần như vậy, Hàn Mỹ Úy đã cảm thấy cực kỳ căng thẳng?

Hàn Mạch nín cười, âm thầm lắc đầu. Nói chuyện? Cô đã ăn mặc như vậy rồi, người đàn ông nào còn sẽ có suy nghĩ nói chuyện với cô chứ?

Cả thân thể Hàn Mạch đè lên giường, ngay lập tức, giường nước lớn mập mờ kích động rung lên, Hàn Mỹ Úy bị dọa sợ ra sức co rút thành một cục!

Cách một tấm chăn Hàn Mạch đè lên cơ thể của cô, dùng bàn tay dò vào trong chăn, kéo đầu cô ra, ánh đèn quá mờ, cô lại đưa lưng về phía anh, để cho Hàn Mạch gần như bất cứ chuyện gì cũng sẽ không bị phát hiện.

Anh nhẹ nhàng vơn về lỗ tai của cô, giống như là nắn lấy một con thỏ, môi mòng tiến tới, dừng ở lỗ tai nhạy cảm của cô.

Môi của anh từ sau tai nhẹ nhàng hôn trần trọc đến gáy, cánh tay cũng dò vào trong chăn, giờ trò.

Nhịp tim qua nhanh, đôi môi nóng bỏng kia làm cho Hàn Mỹ Úy đỏ đến mang tai, ngọn lửa dịu dàng giống như vuốt ve mê người, làm cho mạch máu trong cơ thể cô sôi lên, nhịp tim đập tán loạn va chạm kịch liệt vào lồng ngực.

Hàn Mỹ Úy cũng không dám nhúc nhích, cô gái như vậy, không đúng, cô gái như vậy, thật ra thì có thật nhiều. Từ nhỏ luôn an phận, nhưng trong lòng cũng mong mỗi kích thích cùng tình yêu, chỉ là thoáng qua tuổi trẻ đã trôi qua, nhưng thủy chung chưa từng cho phép mình đi ra ngoài. Họ không phải không người nào đuổi theo, mà là người ta theo đuổi các cô đều không thích. Vì vậy thân mật với đàn ông là số lẻ, chứ nói chi tới vượt qua giới hạn, huống hồ sẽ chọn người như Hàn Mạch j□j, điều này làm cho cô vừa khấn trương vừa sợ.

Ban đầu Hàn Mạch hôn cô là chuồn chuồn lướt nước, sau đó hô hấp lập tức nóng ran lên, hình như đã sớm không hề nữa thỏa mãn tốc độ và chừng mực như vậy, vì vậy bàn tay khê bóp, lập tức bịt kín mắt của cô, nâng cô lên.

Động tác kế tiếp có chút. . .

Điên cuồng.

Một tay anh che ánh mắt cô lại hôn lên môi của cô, một tay khác luồn vào cùi quần áo cô ra, giữa hô hấp hỗn loạn cùng trời nóng ẩm giống như bị đánh thuốc mê, khiến cho Hàn Mỹ Úy choáng váng. Cơ thể cô có chút trở nên cứng đờ, giống như con heo sữa bị nướng trên bàn thờ, mặc cho người chém giết.

Bộ dạng cô bây giờ, gần như có thể khiến cho Hàn Mạch điên mất. Lúc đầu là ôm cô đùa giỡn trên thái độ của cô, nhưng bây giờ khiến cho Hàn Mạch hoàn toàn bị đắm chìm, hô hấp của anh càng gấp gáp, động tác chậm lại, cuối cùng dừng lại nhìn đôi môi sáng bóng của cô.

Tại sao có thể như vậy. . .

Hàn Mạch gạt mình dừng lại, nhìn cô.

Một cảm giác khác thường từ trong tim của anh đánh lên, trái tim lại quý dị quẩn quanh một vòng.

Hàn Mỹ Úy bị lạc trong mê man dần dần thức tỉnh, trong đầu tưởng tượng xem về mặt trên mặt của Trần Hạo bây giờ như thế nào, nhưng cho dù cô cố gắng như thế nào, cũng không nghĩ được, càng quý dị hơn chính là nhớ lại đoạn triền miên say đắm kia, vậy mà trong đầu Mỹ Úy toàn là bóng dáng Hàn Mạch!

Tại sao có thể như vậy. . .

Không được, cô phải mở mắt nhìn Trần Hạo, như vậy có thể xua tan về mặt xấu xa của da heo!

Hàn Mỹ Úy bắt đầu nhẹ nhàng mở đầu ngón tay của anh ra. . .

Động tác của người kia đè ở trên người cô rõ ràng cứng đờ, gia tăng sức lực trên tay.

Hàn Mỹ Úy lại cố gắng dịu dàng, dịu dàng tách ra. . .

Anh bắt đầu có chút hốt hoảng, vội vàng lấy cánh tay kia che thêm, hai lớp an toàn.

Cô cũng không thua! Cô uốn éo người gần như dùng toàn bộ sức mạnh muốn mở to mắt ra, bắt đắ dĩ người nhỏ sức yếu, vì vậy hai người bắt đầu giằng co không dứt.

Rất nhanh, một trận vuốt ve biến thành cuộc vật tay so tài.

Lúc bắt đầu cuộc so tài da heo ước chừng chiếm ưu thế, nhưng bởi vì quan tâm đến việc dùng sức quá mạnh có thể đâm mù mắt đối thủ, vì vậy đột ngột thay đổi, Mỹ Úy oán giận giống như tiểu quý bị phong ấn lâu ngày, vót đầu cho nhọn muốn xông ra phá vỡ phong ấn!

Thở nóng này sẽ cắn người, Hàn Mỹ Úy nóng này, gặp nạn đúng là biến thành người khác. . .

Vì vậy con thỏ nhỏ tung một cước đá vào không trung đập trúng “Khu ngã ba”, Hàn Mạch bị đau kêu một tiếng Khôngggggg .

Gió mát mẽ thổi qua trước mắt, tầm mắt Hàn Mỹ Úy được khôi phục.

Lời lẽ thô tục còn chưa kịp bật thốt lên, thì Hàn mạch nhin đau đón bật mắt cô lại lần nữa.

Đáng tiếc là đã quá chậm . . . Hình dáng khôi ngô kia, ánh mắt phát sáng trong bóng tối, làm sao có thể là Trần Hạo , đây rõ ràng là . . . Rõ ràng là . . .

Da heo!

24.

Hàn Mỹ Úy như bị sét đánh! Trong nháy mắt hóa đá! Ngu ngốc mất hai giây, mới giống như con gà mẹ nhỏ bị cắt cổ bắt đầu đập loạn!

"Da heo chết bầm! Tôi thấy được anh! Buông tay cho tôi!"

Gào khóc oa oa, quả thật giận đến run bắn cả người! Tên da heo này là con rắn bám trên người cô hút máu lớn lên sao? Tại sao luôn xuất hiện lúc cô không muốn nhìn thấy anh ta nhất . . .

Ở trên người cô!

Hàn Mạch che mắt của cô, giống như bộ dạng tiểu quỷ điên bị pháp sư trấn áp. Dù sao đã bị cô nhìn thấy, đơn giản chỉ bị cô mắng chửi.

"Da heo chết bầm! Anh buông ra! Anh dè tóc của tôi rồi!" Hàn Mỹ Úy cực kỳ tức giận la lên, mới vừa rồi dịu dàng ngượng ngùng không còn sót lại một chút gì.

Hàn Mạch lười biếng thưởng thức chơi đùa gây khó cho cô, hỏi "Cô không thể mắng cái gì mới mẻ sao?"

"Tôi muốn giết chết anh!"

"Nói thí dụ như, mắng có chút lưu manh"

"Đồ lưu manh! Lưu manh!"

"Từ sắc lang có chút chuẩn xác hơn phải không? Há?"

"Sắc lang! Không biết xấu hổ!"

"Hay là cô cầu xin tha thứ tôi sẽ suy nghĩ buông tay."

"Da heo chết tiệt!"

"Cô xem cô lại mắng nữa rồi!"

"Anh! Anh bóp mông tôi nữa tôi sẽ lập tức báo cảnh sát!" Giọng Hàn Mỹ Úy gần như bắt lực hét lên bằng giọng khàn khàn, đôi mắt bị bàn tay to lớn của anh bịt kín nhanh chóng bùng nổ áp bức và sỉ nhục, nói năng hùng hồn.

Tay của Hàn Mạch lớn, mặt của cô lại rất nhỏ, tay vừa che cũng chỉ còn lại đôi môi nhỏ nhắn sáng bóng lộ ra ở bên ngoài, khiến cho Hàn Mạch cố kiềm nén lại thôi kích thích muốn cắn lên.

"Cô ăn mặc thành ra như vậy còn dùng hương thơm kích thích tình dục cô còn nói muốn báo cảnh sát? Hàn Mỹ Úy đừng làm rộn, cô nghĩ muốn tự thú sao?"

Hàn Mỹ Úy sáng tỏ sừng sốt một chút, sau đó thề sống chết chống cự.

"Anh buông ra cho tôi! Anh. . . Anh lấy móng vuốt trong quần áo của tôi ra!"

"Đừng động!" Hàn Mạch quát cô, "Cô không mệt à?"

Cô mở to miệng thở hổn hển, vài sợi tóc dính vào trên trán, thoáng tỉnh táo. . .

"Mệt mỏi. . ."

Hàn Mạch cười trộm: "Mệt mỏi cô còn lăn qua lăn lại, cô có bị bệnh không!"

"Anh mới có bệnh, một miếng da heo mang theo vi khuẩn (virus)!"

Một lần nữa leo lên giường của cô, còn vô liêm sỉ cọt nhà cô. . .

"Cô không thể gọi một cái biệt danh trong lành hơn không, nghe cô gọi da heo da heo nhiều đến chán ngấy."

"Ai gọi biệt danh với anh! Da heo ghê tởm không biết xấu hổ!"

"Vậy bộ dạng bây giờ của cô gọi là gì? Chuột trắng nhỏ trong lồng tre?"

"Cút!" Hàn Mỹ Úy giận điên lên, muốn cho anh một ánh mắt hận thù, nhưng ánh mắt sau khi xuyên qua khe hở kẽ tay, sự thù địch thật sự giảm đáng kể.

"Hàn Mạch anh có nhiều phụ nữ như vậy sao cứ chết già vô lại quán lấy tôi anh có ý với tôi sao!"

"Tôi có ý với cô cô quản được sao!"

"Tôi đã có chồng chưa cưới! Chồng chưa cưới!"

"Tôi cũng có vợ chưa cưới mà? Rất giỏi nha?"

"Không có đạo đức!"

"Cũng vậy!"

"Tôi. . . !" FUCK ! Người nào đó giận đến mắt bắt đầu trợn trắng.

"Hàn Mỹ Úy, " Hàn Mạch đột nhiên neho mắt lại quyến rũ tiến hành tư tưởng xâm lược: "Cô có nghĩ rằng, cô cũng đã nhìn thấy toàn bộ của tôi, hôn cũng cho tôi hôn, chuyện làm bây giờ cũng chỉ là làm lại chuyện lần trước, dù sao gạo đã nấu thành cơm rồi, thêm một ít nước nữa sẽ thành cháo thì phải làm thế nào đây?"

Hàn Mạch muốn cùng với Mỹ Úy nấu thành cháo, bị Hàn Mỹ Úy xem thường im lặng.

Thấy cô không giằng co nữa, Hàn Mạch hết sức hài lòng chau chau mày, buông tay che ở trước mắt cô ra.

Tầm mắt lập tức khôi phục như cũ, cô nhìn thấy một đôi mắt cười như không cười.

"Anh, cận bã!" Hàn Mỹ Úy âm trầm, rất nghiêm túc rất nghiêm túc giải thích chính xác trước mặt cảm thụ.

"Cô nói cái gì? A! Con mẹ nó cô cắn tôi! Hàn Mỹ Úy cô nhả miếng ra cho tôi!"

Về mặt Hàn Mạch vận vẹo, đau đến la loạn một mạch, một lỗ tai đang bị Hàn Mỹ Úy cắn ở trong miệng.

"Hàn Mỹ Úy nhả ra cho tôi!" Hàn Mạch dùng hai ngón tay bóp j□j mũi của cô!

Hai người đánh nhau một trận nữa. . .

Cuối cùng trước khi Hàn Mạch lấy cái miệng của cô ra khỏi tai mình, Hàn Mỹ Úy cũng tức giận thở hỏn hên trừng anh.

Một người đàn ông rốt cuộc không thể nhìn được nữa, như giống như bị điện giật từ trên người cô bật lên , đứng ở trước giường mắt lộ ra vẻ hung dữ!

"Cô là chó sao!"

"Anh cận bã!" Lại có thể nói ra lời tôi cũng có vợ chưa cưới như vậy! Người đàn ông này, cho dù đáng đáp đẹp hơn nữa có ích lợi gì! Quả thực là bên trong thói xấu!

Hàn Mạch nổi giận, chia về phía cô run rẩy, nửa ngày cũng không nói ra một câu nói.

"Rất tốt, chúng ta cận bã đúng không?" Anh cắn răng nghiêng lợi gạt đầu một cái, nhìn chung quanh. Giống như đang chuẩn bị kế hoạch trả thù.

Khoảng không gian trong phòng tối đen, lại gần như có thể nhìn thấy Hàn Mỹ Úy thay ra quần áo trên ghế sofa, Hàn Mạch sải bước đi tới, cầm quần áo của cô lên, mở cửa phòng.

Hàn Mỹ Úy rùng mình một cái ngồi dậy, cảnh giác hỏi "Anh lấy quần áo của tôi làm gì!"

Hàn Mạch cười nham hiểm: "Tôi để cho cô biết, cái gì gọi là người cận bã."

Nhân viên phục vụ hành lang khách sạn là một bác lớn tuổi, Hàn Mạch vẫy tay bà liền đẩy xe rác đi tới.

"Tiên sinh, xin hỏi ngài có gì dặn bảo?"

"Cái này, còn có cái này, giúp tôi vứt bỏ."

"Vâng tiên sinh." Bác gái lộ vẻ mặt vui mừng, cầm quần áo Hàn Mỹ Úy, biến mất ở khúc quanh của hành lang.

Hàn Mỹ Úy hít sâu một hơi! Vội vàng từ trong chần chui đi ra, muốn ngăn cản, lại thấy Hàn Mạch xoay người lại thì ánh mắt lập tức ngưng đại. . .

Trang phục cô hầu gái nhỏ của cô tiếp xúc với không khí có vẻ hơi lạnh. . .

Chân mày đẹp của Hàn Mạch héch lên, ôm lấy vai suy nghĩ trang phục ướt át xinh đẹp của cô, khóe miệng cũng nhếch lên theo:

"Đuổi theo hả, bác gái đó sắp tan ca rồi. . ."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Có biến

Khi Tô Đình nhận được điện thoại của Hàn Mỹ Úy nhờ giúp đỡ khi cô đang hẹn hò với Tần Diệu trong nhà hàng Tây.

"Này? Mỹ Úy, sao vậy?" Tô Đình có ý giả dạng làm thực nữ nói cho Tần Diệu nghe, hết sức không được tự nhiên.

Tần Diệu ngoáy ngoáy lỗ tai, đôi mắt hoa đào nhìn thật chăm chú vào bộ quần áo trẻ ngực của cô.

"Tô Đình. . . Cô có thể mang một bộ quần áo tới cho tôi không?" Giọng nói của cô trong điện thoại có vẻ khó khăn, Tô Đình không hỏi cặn kẽ, nói thẳng: "Được, cô nói địa chỉ của cô cho tôi...tôi sẽ mang qua."

Cúp điện thoại, Tô Đình nhìn Tần Diệu cười cười xin lỗi. Tần Diệu không vui hỏi: "Ai vậy?"

"Là chị em tốt của em, xảy ra chút chuyện, em phải qua đó một chút."

Tần Diệu nói: "Được, em đi đi, phục vụ tính tiền"

Anh vỗ tay phát ra tiếng, động tác tự nhiên hào phóng, phục vụ đi tới nói: "Tiên sinh, tổng cộng hết 368 đồng."

Tần Diệu móc bóp ra lục lọi hồi lâu, cũng không thấy tiền mặt.

"Cà thẻ được không?"

"Thật xin lỗi tiên sinh, ở đây chúng tôi không cà thẻ."

"Thật là một nơi rách nát! Cà thẻ cũng không được! Anh có biết ngay cả cửa hàng hoành thánh đối diện cũng có thẻ cà thẻ rồi không hả?"

Tô Đình rất vừa thấy Tần Diệu ngay cả mặt mũi cũng không cần, lập tức hoà giải.

"Em có tiền mặt đây, em trả cho!"

"Tô Đình em có ý gì? Mỗi lần đều là em thanh toán, em xem anh là gì hả? Tiểu bạch kiểm (Mặt trắng nhỏ)?"

Tô Đình vội vàng dịu dàng cười một tiếng: "Anh đen như vậy, tiểu bạch kiểm cũng không tới lượt anh. Chẳng lẽ anh lại còn phân biệt đối xử với phụ nữ? Phụ nữ chúng em tại sao lại không thẻ tính tiền hả?"

Tần Diệu đứng dậy, bộ mặt tươi cười: "Không không không, công chúa nhỏ của anh, em nói cái gì cũng đều được. Cái đó. . . Phục vụ!"

"Tiên sinh còn có chuyện gì sao?"

"Chúng tôi không lấy hóa đơn, cho chúng tôi hai ly nước cam mang đi!"

"Thật xin lỗi tiên sinh ở đây chúng tôi không tặng thức uống. . ."

"Cái người này anh phục vụ kiểu đó sao? Trừ Thật xin lỗi anh còn có thể nói được cái gì hả?"

"Được rồi tiên sinh, tôi sẽ đi lấy cho ngài." Nữ nhân viên phục vụ xoay người, vụng trộm đến gần để nhìn khuôn mặt.

Người như vậy! Ăn cơm để cho bạn gái trả tiền, còn ham chút của rẻ tiện nghi! Lớn lên đẹp trai có ích lợi gì!

Ra khỏi nhà hàng Tây, Tô Đình với Tần Diệu đứng bên đường đón xe, tính tình cô nóng nảy, lại có chút lo lắng cho Hàn Mỹ Úy, liền đứng ở giữa đường cái đón, một chiếc xe tải chạy qua, Tần Diệu một tay ôm lấy cô kéo vào trong ngực.

"Nhìn xe một chút!"

Tô Đình bị anh dùng sức kéo lại, thuận thế ngã trong ngực anh, cảm của anh chỉ cách cô khoảng ba bốn centimet, khiến trái tim háo sắc của Tô Đình nhất thời đập loạn như hươu chạy.

Vì vậy với ánh đèn đường, đường cái không có người, không khí muốn hôn môi cũng bắt đầu từ từ nồng nặc hơn.

Mặt của Tần Diệu từ từ tới gần, Tô Đình cũng nuốt nước miếng nhắm mắt lại.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng Tịch Không chê cười: "Người giống như cô con gái mà không biết rụt rè là gì, người đàn ông nào sẽ để cô trong lòng chứ?"

Đó là năm lớp mười hai, Tô Đình nói ra kế hoạch mình muốn cưỡng hôn lớp trưởng lớp bên cạnh với Tịch Không thì Tịch Không khinh thường trả lời cô như vậy.

Tô Đình mở choàng mắt, hung hăng véo gương mặt mình hai cái, sau đó cũng đẩy người đàn ông đang muốn hôn kia ra.

Mặc dù vẫn giả bộ yếu đuối không có sức, nhưng sức lực con gái mà như đàn ông vẫn không cách nào che giấu. Tần Diệu bị cô đẩy như vậy, lao đảo một cái liền đụng phải cột điện, sống lưng truyền đến một trận đau đớn.

"Tần Diệu anh không sao chứ!" Tô Đình nhào qua, muốn đỡ, nhưng lại không cẩn thận dẫm phải chân của anh. . .

"Ôi...a a a" Tần Diệu phát ra một tiếng cực kỳ khó chịu.

Cô gái này mày giày cao gót bằng đinh sao! Đầu ngón chân cũng sắp bị cô đập vỡ rồi!

Tần Diệu đè nén tức giận và bực mình, trong chốc lát tâm tình cái gì cũng không còn, sắc mặt tái xanh, miệng vẫn còn rất cứng rắn: "Khsông có việc gì không có việc gì!"

"Em . . Em không có ý. . ."

"Mặt của em tại sao lại đỏ vậy?" Tần Diệu chỉ về phía hai gò má đỏ bừng của cô.

Véo đây mà. . . Véo anh anh cũng sẽ đỏ.

"Em có sao?" Tô Đình nhỏ bé dường như liếc anh một cái, cúi đầu.

Người phụ nữ anh hùng phải tự ra tay với mình, mới đáng được có đàn ông tuấn tú.

...

Vì vậy sau khi cô gái anh hùng đưa quần áo cho Hàn Mỹ Úy xong cả người toàn mồ hôi chạy thẳng đến nhà tắm của Tịch Không tắm rửa, trên mặt viết thật to hai chữ thẹn thùng.

Mau hỏi tôi, mau hỏi tôi.

Nhưng Tịch Không hoàn toàn không có thời gian để ý đến cô, bởi vì Tịch Không nhận nuôi một con mèo đi lạc.

Tô Đình vừa đổi dép chậm rãi chạy qua: "Vợ, vợ?"

"Suyt, nó đang uống sữa."

Tô Đình vừa nhìn lướt qua thân hình cao lớn của anh, a? Một con mèo đang nằm trên ghế trúc của anh.

"Anh cho tôi bây giờ đều không cho tôi ngồi ở đây ăn cái gì! Làm sao một con mèo lại có thể!"

Tô Đình tùy tiện dùng chân đạp cái mông Tịch Không một cái.

"Nó hẳn là đói bụng lắm, tôi gặp được nó lúc nó đang run rẩy." Tịch Không nói.

"Tại sao anh có thể nhặt mèo hoang về nhà chứ? Ngộ nhờ bị bệnh ngoài da thì làm thế nào?"

"Mèo còn sạch hơn cô, làm sao có thể." Tịch Không nhàn nhạt nói.

Nhưng mà lần này Tịch Thông nói không sai rồi, mèo này, thật đúng là sạch sẽ hơn Tô Đình.

26.

Tô Đình lắc đầu một cái, âm thầm thờ dài. Biết cái gì gọi là người đàn ông ảm áp? Tịch Không là thuộc về đám đồng cảm trần lan kia. Từ nhỏ đến lớn đều đối với đứa trẻ hay động vật hoàn toàn không có sức chống cự, kỳ lạ luôn có thể hòa nhập với đám mèo hoang và chó hoang bên cạnh trường học.

Tô Đình cởi áo khoác ra, chuẩn bị tắm ở bồn tắm cao cấp to lớn ở nơi ban đêm tuyệt vời này. Trước khi bước vào phòng tắm, cô thấy Tịch Không vẫn không hỏi cô vì sao hôm nay hưng phấn như thế, liền có chút không chịu được, bước tới bên cạnh anh.

"Này! Hôm nay tôi có tiến triển lớn!"

"Cái gì tiến triển lớn?" Tịch Không cho mèo ăn cũng không ngẩng đầu lên.

Thái độ lạnh nhạt như vậy thái độ hoàn toàn ngăn cản không được sự hăng hái muốn tâm sự của Tô Đình. Dù sao lúc bắt đầu yêu người phụ nữ này luôn quần lầy bạn gái thân thiết miêu tả từng chi tiết nhỏ toàn bộ tình yêu của bọn họ, mặc dù chưa chắc bạn gái thân thiết muốn nghe, nhưng cô luôn nhận không được mà chia sẻ.

Tịch Không chính là bạn gái thân thiết của Tô Đình.

"Hôm nay anh ấy đã hôn tôi rồi. . ." Cô nhớ lại, nhớ lại chỗ Tàn Diệu chậm rãi tới gần đôi môi này.

Tịch Không ôm con mèo lên tay cứng đờ, cười cười khinh thường, quái gở nói: "Chúc mừng, gái lơ thì"

"Lần đầu, hôn vẫn chưa tính à!" Tô Đình che miệng bắt đầu run rẩy hết cả người.

Chân mày Tịch Không nhíu lại quay đầu lại nhìn cô, bị cái âm cuối "à" đó của cô làm cho rợn cả tóc gáy, nếu như có thể nói, anh thật sự hy vọng có thể mang bồn hoa lộn xộn này ném từ trên ban công ném xuống.

"Lần này tôi thật sự rất nỗ lực a!" Cô chuẩn bị nói về chi tiết.

Tịch Không cắt ngang cô nói: "Cô bỏ cái chữ ‘a’ đó đi!"

"A. . . Hôm nay tôi thật sự rất nỗ lực! Tôi đã loại bỏ cách bại hoại anh chỉ cho tôi, giữ lại tinh túy, sau đó hạ quyết tâm, tôi liền nhận được kích động giả bộ thanh tao dè dặt!"

"Tôi nói với cô cách bại hoại hả?" Anh hỏi.

"Anh luôn làm cho tôi căng thẳng a! Anh nói đàn ông như vậy mới để tôi ở trong lòng."

"Nhàm chán." Tịch Không đứng lên, cài túi áo đi tới trước tủ lạnh, lấy ra một chai coca, tiếng mở lon thanh thúy vang lên, uống vài hớp chất lỏng vào trong cổ họng ừng ực ừng ực, những dòng chất lỏng mang theo khí ga kia gần như cuộn qua dạ dày, xông thẳng vào tim.

Yết hầu của anh chuyển động trên cổ, khiến cho Tô Đình nhìn mà tròn tròn mắt.

Tịch Không bị cô nhìn chăm chú sợ hãi, xoay đầu lại: "Cô làm gì thế?"

Nhìn người ta chăm chăm không chớp mắt như vậy, rất dọa người, chưa từng thấy đàn ông uống nước sao?

"Rất đẹp trai. . ." Tô Đình làm bộ dạng mê trai.

"Phốc!" Tịch Không phun một ngụm coca ra như cầu vồng! Trái tim thiếu chút nữa không bị sặc đi ra luôn!

"A, mặt của anh sao đỏ thế?" Tô Đình chỉ vào ánh mắt đang ửng đỏ của anh hỏi.

"Tôi?" Tịch Không chột dạ quay lưng đi đẩy đẩy mắt kính.

Tô Đình hèn hạ bước tới: "Không thể nào, anh lớn như vậy cũng chưa từng có người khen anh đẹp trai à?"

Từ lúc cô biết Tịch Không, anh chính là con trai đeo mắt kính có vóc dáng số một của trường, trong lớp học khá giỏi, thành tích học tập đều đứng thứ hạng học sinh ưu tú tiêu biểu, con người luôn chính trực khiêm tốn, cũng không bước chân vào giang hồ..

Anh sững sờ, ánh mắt có chút né tránh, đột nhiên sau đó chỉ về phía chân của cô hét to: "Không phải đã nói không cho mang dép của tôi sao hả!"

Tô Đình vung hai chân một cái, hai chiếc dép lập tức bay ra ngã ngổn ngang ngã trên mặt đất: "Không mang thì không mang! Trả lại cho anh đó!"

"Cô!" Đáng ghét! Tịch Không nhăn mặt tròn mắt, tức giận lục phủ ngũ tạng cũng bốc lên khói xanh, trên thế giới tại sao có thể có người thích người con gái như vậy? Hết lần này tới lần khác lại giống như đồ vô liêm sỉ đánh vào nhà anh đuổi cũng không đi!

"Cô, nhất, lại, cho, tôi!" Tịch Không cắn răng nghiêng lợi uy hiếp.

Tô Đình làm mặt quỷ chạy vọt vào phòng tắm, lại không sợ chết chọc chảo dầu đang nóng thò đầu ra, học giọng của Tịch Không khiêu khích nói:

"Không, nhất! Như thế nào!"

Tịch Không"Bịch" một tiếng ném âm quyền đánh xuống: "Thói quen xấu của cô!"

"Anh ít nhăn mặt tròn mắt với tôi đi, anh chịu thua đi, lão nương muốn tắm, có bản lãnh anh đi vào a!"

"Àm!" Tô Đình đóng cửa phòng tắm, rút khăn tắm khoác lên trên cổ.

Phòng tắm nhà Tịch Không rộng rãi sáng bóng, được anh dọn dẹp sạch sẽ lại gọn gàng, Tô Đình bắt đầu khui một chai sữa tắm lớn mới nhãn hiệu nổi tiếng ở giữa, dùng gel thơm mát làm dịu cơ thể mình một chút.

Mới vừa rồi Tô Đình nói câu"Rất đẹp trai" kia, nhưng thật ra là bởi vì nhớ lại Tần Diệu, tối nay lúc thấy yết hầu Tịch Không chuyển động khi uống nước rất giống nhau, làm cho Tô tiểu thư đang cời quần áo mặt đỏ tim đập nhanh.

Dòng nước dịu dàng chảy qua làn da, kèm theo mùi thơm của sữa tắm khiến cho Tô Đình nhũn mảy khó hiểu. . .

Vị dâu tây! Người đàn ông này lại dùng dừa tắm mùi dâu tây?

Tô Đình tò mò vừa nhìn lên chai, chữ to phía trên viết rất rõ ràng: "Sữa tắm nữ" !

Không thể nào không thể bởi vì cô hay thường xuyên tới đây tắm mà Tịch Không cẩn thận chuẩn bị sữa tắm cho cô, điều này hoàn toàn vô lý. Bởi vì Tịch Không không phân biệt sữa tắm cho Tô Đình dùng trong này. Như vậy Tịch Không mua cái này cho ai sử dụng đây?

Có biến. . . Tên nhóc này có biến a!

Hai mắt Tô Đình phát sáng, tưởng tượng thấy một cô gái tóc đen quần trắng mặc áo choàng tắm đi tới trước mặt Tịch Không, hai người đắm đuối đưa tình nhìn nhau, sau đó các loại hình ảnh đặc sắc cảm trẻ em hiện lên. . .

Đập hai cái lên bộ ngực to lớn của mình cho chậm lại, Tô Đình rơi nước mắt!

Nhóc con này cuối cùng đã trưởng thành! Thật sự làm cho người ta vui mừng!

Tô Đình còn đắm chìm trong sự vui mừng vô tận đó, tóc ướt mềm mại úp trên cổ, chân cũng đầy bọt sữa tắm đưa ra trên bồn tắm, tiếng huýt sáo càng thổi càng vang dội, một bức tranh cô gái tắm cực kỳ ướt át vốn nên ướt át giống như một cô gái thôn quê dân dã đang tắm. . .

Đang lúc vui vui sướng, đột nhiên nghe tiếng khóa cửa bị người vặn, Tô Đình sùng sốt, vánh tai liếc nhìn cửa, chỉ nghe"Rắc rắc" một tiếng, cửa phòng tắm liền bị người ta mở ra. . .

Ánh mắt Tô Đình đảo một vòng, cả người lập tức run rẩy, dựng tóc gáy!

Cô ngây ngốc nhìn Tịch Không xuất hiện trong làn sương mù lượn lờ trong tầm mắt, mang theo vẻ mặt ung dung lại cao ngạo, anh nghiêng người dựa vào cửa, khoanh tay nhìn nhả nhìn cô, giống như nhìn một đồng thịt heo ngâm trong thuốc Formalin, sau đó nhũn mảy nói:

"Tôi đã vào rồi, giờ sao nào?"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bạn gái của tôi

Nếu như có người nói Tô Đình là một con nhóc rất ảo tưởng khi yêu, cô tuyệt đối sẽ thẳng thắn hùng hồn giơ tay nói không sai, đó chính là cô. Tô Đình đã tiết Hormone bất thường trong vô số lần tưởng tượng, một trai đẹp như nam thần cứ như vậy xuất hiện trước bồn tắm của cô, đưa ra ngón tay thon dài khoi bọt nước hai bên lên, sau đó cười xấu xa , không để ý cô muốn cự tuyệt lại ra vẻ xấu hổ gọi mời tung người nhảy xuống nước, trần trụi như uyên ương nhìn nhau.

Mà nay có một người đàn ông đứng trước bồn tắm của cô, nhìn thân thể giống như là nhìn miếng thịt heo mà hai mươi mấy năm qua chưa từng nhìn thấy

trong đời, làm cho Tô Đình hít một hơi sâu.

Mặc dù ba chỗ đặc biệt trên người cũng không hiện ra rõ ràng như vậy, nhưng vẫn khiến Tô Đình có dấu hiệu đỏ mặt, tiếp theo là mù quáng.

"Tịch Không, tiên sư nhà anh, nhân lúc tôi còn chưa có tung một chưởng đánh chết anh, lập tức rút ra ngoài cho tôi!"

Tô Đình cảnh cáo một tiếng, không lớn không nhỏ, lại thật sự run rẩy nói ra. Người này đang cực kỳ phẫn nộ, cũng la to.

Tịch Không liếc mắt nhìn chai sữa tắm gel trên bồn rửa tay, nhìn lại một chút trên tường bị cô bóp sữa tắm không cẩn thận văng khắp nơi, màu sắc ánh mắt lại đen thêm mấy phần.

Thì ra người phụ nữ này không phải chỉ biết quăng dép của anh.

Tịch Không suy nghĩ cười một tiếng, cố buông lỏng tay: "Cút tới chỗ nào?"

"Cút đến Afghanistan đi! Không cần để cho tôi thấy được anh!" Tô Đình cắn răng nghiêng lợi đưa tay ngang che hai bên, lại dùng một tay khác che phía sau, ở trong nước trong thiêu đốt lửa giận.

"Đừng che, nhìn không sót một cái gì." Tịch Không nhắc ghế, dọn dẹp chai lọ trên bồn rửa tay, dường như cũng không có ý muốn đi ra.

Tô Đình như bị sét đánh!

Thật ra thì phụ nữ không sợ bị người ta nhìn trần trụi, mà sợ nhất là cảm giác sau khi bị người ta nhìn không sót một thứ gì, cảm giác cố gắng làm cho các bộ phận lớn lên hai mươi mấy năm trong nháy mắt đánh bị nuốt trở lại trong bụng.

"Anh mới nhìn không sót một cái gì!"

Tịch Không nghe thấy cô nói quay đầu lại nhìn cô, xuyên thấu qua dòng nước ấm trong suốt thấy từ ngón chân đến cổ của cô, sau đó rất nghiêm túc rất nghiêm túc hỏi "Cô muốn nhìn?"

"Ha ha ha ha..." Miệng Tô Đình kéo đến hai mang tai: "Lão nương cái gì chưa từng thấy qua! Thời tiểu học cái lần ba anh dẫn hai chúng ta đi tới vườn thú chơi đó, anh đi tiểu trong rừng cây, tôi đã sớm nhìn thấy hết của anh rồi!"

Tịch Không dần dần vui vẻ: "Vậy sao? Vậy không bằng cùng nhau tắm, tiết kiệm nước."

Dứt lời làm bộ muốn cởi quần.

Tô Đình vội vàng dựng thẳng nắm đấm: "Đừng động! Anh dám cởi tôi sẽ. . ."

"Cô sẽ thế nào?"

"Tôi đi méc với ba anh!"

Nếu không phải bắt đắc dĩ, Tô Đình tuyệt đối sẽ không tung địa chiêu.

Mẹ của Tô Đình là y tá trong bệnh viện, ba của Tịch Không là viện trưởng của bệnh viện. Mỗi quan hệ của cha mẹ hai bên cũng không tệ lắm, chung quy Tịch Không lại phải không yêu, không quan tâm đến Tô Đình. Cho nên khi còn nhỏ Tô Đình thích đi méc, bởi vì chú Tịch Sùng Hoa lúc còn trẻ tuổi cao lớn anh tuấn, từng cùng cấp bậc nam thân Lâm Chí Đình trong lòng Tô Đình, vì vậy luôn có thể đi đến phòng viện trưởng là có thể nhìn thấy chú Tịch, Tô Đình liền hao vận dụng hết tế bào não tổ nói tình hình của Tịch Không.

Rất cuộc có một ngày, Tịch Không phát hiện tội ác này, liền bắt đầu chú ý tới cô bé giống như chuột đồng này.

Đó là năm thứ hai trung học tập thể biểu diễn thể dục, mọi người đều mặc quần áo màu trắng tinh biểu diễn, tám trăm học sinh trung học đứng trong sân thể dục biểu diễn, lúc ấy bởi vì vóc dáng của Tịch Không và Tô Đình nhỏ, cũng đứng ở hàng ngũ phía sau. Khi đó Tịch Không còn chưa có cao hơn Tô Đình, lại bị xếp đứng sau lưng Tô Đình.

Ngày đó thời tiết vô cùng nóng bức, hơn tám trăm đứa con nít tập luyện lại một lần nữa lúc Tô Đình bị phạt đứng hai phút vì lỗi kéo người khác nói chuyện tào lao.

Ở trong khoảng im lặng chịu phạt, đột nhiên Tô Đình nghe được tiếng nói như con vịt đực của Tịch Không từ phía sau vang lên.

.

"Tô Đình bạn chảy máu."

Một tiếng này không lớn không nhỏ, lại đủ để cho mọi người xung quanh quay đầu lại nhìn về phía Tô Đình.

Đang lúc Tô Đình còn không biết xảy ra chuyện gì, Tịch Không lại cận kề nhắc lại một lần nữa nói: "Tô Đình cái mông của bạn chảy máu."

Ngày đó là Tô Đình thành người trưởng thành, một chút màu đỏ nở rộ trên đại dương màu trắng.

Do có tám trăm thầy trò toàn trường cùng nhau chứng kiến.

Tô Đình vẫn mặc kệ tin chắc Tịch Không cố ý, chung quy cậu ta ghi hận trong lòng vì những gì cô đâm thọc. Bởi vì chỉ có mình cậu đứng phía sau cô, nếu như cậu ta không nói toạc ra, người khác chưa chắc nhìn thấy.

Vì vậy từ đó về sau, Tô Đình với Tịch Không khơi lên tranh cãi, một thời gian sau, hai người lại thành bạn như hình với bóng, lúc tâm tình tốt thì gọi là vợ, lúc tâm tình không tốt thì gọi bốn mắt, lúc nổi dậy Tô Đình liền gọi đại danh của anh.

"Tịch Không, anh đừng có nhìn tôi như không hề sợ hãi vậy, tôi nói cho anh biết tôi nhất định sẽ đi méc với ba anh đấy! Anh vẫn không tin điều đó!"

Tô Đình vừa đổ sữa tắm đánh bọt lên, gom bọt lại trong nước, vừa uy hiếp nói.

Tịch Không khẽ liếc mắt một cái, rút khăn lông ra lau sơ sơ một chút hơi nước trong tròng kính, khoe miệng khẽ nhếch lên: "Có tiến bộ!"

Hôm nay anh quyết tâm phải giáo huấn dạy dỗ cô, cũng không thể vẫn mãi nuông chiều cô để cô làm mưa làm gió trong nhà của anh, cho dù sau này không ai thêm lấy cô Tịch Không cũng sẽ không tự trách.

Tô Đình đang gia tăng tốc độ đánh bọt, làm trong bồn tắm hiện đầy bọt, như vậy mới có thể che chắn cơ thể cô ở trong nước. Ai mà biết đột nhiên Tịch Không lấy mắt kính xuống cười như vậy, làm cho Tô Đình tròn tròn mắt.

28.

Tịch Không chưa từng lấy mắt kính thật dày xuống trước mặt cô, hôm nay ở trong phòng tắm lấy xuống như vậy, Tô Đình mới có thể nhìn rõ cặp mắt kia khi không đeo kính xấu xí kia nhìn cũng rất được, giống như là nét vẽ trong truyện tranh vẽ ra, xóa bỏ chân mày đậm như thế, sống mũi cũng thẳng và đẹp trai, diện mạo giống chú Tịch như đúc.

Chỗ chết người nhất chính là anh có một đôi môi như củ ấu, cong cong câu lên, đáng vẻ giống như xấu xa, điều này làm cho miệng Tô Đình không khép được, còn thiếu chút chảy nước miếng nữa thôi. Làm sao có thể làm cho một người đàn ông đeo kính từ xấu xí thành đẹp trai như vậy chứ?

Không được không được, cái này thật quái lạ!

Tô Đình vỗ nhẹ bong bóng nước, cảnh giác nhìn Tịch Không.

Tịch Không bị cô nhìn muốn sợ hãi, thấy cô đang cảnh giác nhìn mình, nghĩ thầm có thể mình đùa giỡn có chút quá mức, liền thờ dài tính toán tha cho cô.

"Thôi, tôi đi ra ngoài, chỉ là lần sau không cho phép quảng đép của tôi." Dứt lời anh liền muốn đi ra ngoài.

"Đợi đã nào...!" Tô Đình gọi anh lại.

Tịch Không xoay người, Tô Đình rất ngờ ngạc chỉ chỉ mắt kính của anh: "Anh mang cái này lại cho tôi nhìn một chút?"

"Cái gì?"

"Mắt kính, đeo mắt kính lên tôi nhìn một chút."

Tịch Không chậm chạp đeo mắt kính lên trên sống mũi, đẩy một cái, trong nháy mắt tròng kính nhỏ trong mắt kính vòng đôi mắt, chân mày của bị che đi một nửa, sống mũi đẹp cũng nhìn không rõ lắm.

Tô Đình thở ra một hơi thật dài: "Haiz! Làm tôi sợ muốn chết, còn tưởng rằng anh biến thành trai đẹp rồi!"

Tịch Không vốn còn khoan dung nhân từ tha thứ cho cô, trong nháy mắt thiếu chút nữa đánh đòn cô, anh nheo mắt nguy hiểm, bước nhanh tới bên bồn tắm, lúc Tô Đình còn chưa có phản ứng kịp thời đưa tay chính xác giữ chặt cái nút chặn nước trong bồn tắm!

"Ừng ục! Ào ào!" Nước trong bồn tắm theo ống nước bắt đầu chảy xuống dưới.

Tô Đình mở to hai mắt trừng trừng! Mắt thấy nước trên người càng ngày càng cạn, nhiều bọt hơn nữa cũng không giấu được rồi, liền vội vàng rống to: "Bốn mắt mà! Anh trả cái nút lại cho tôi!"

Tịch không đẩy đẩy mắt kiếng, cẩn thận thường thức trong tay màu đen xuống nước nhét, lại đem nút lọ ở trước mắt cô quơ quơ.

"Không trả"

"Em gái anh!" Tô Đình giơ tay bắt lấy, Tịch Không nhẹ nhàng giơ tay lên, cho dù cô hao tổn nửa ngày cũng không bắt được một lần.

Mắt thấy nước chảy xuống nhanh chóng, bọt trên người cũng tan hơn một nửa, đầu gối và cánh tay tất cả đều cấp tốc mà xuống, trên người bọt đã diệt

hơn phân nửa, đầu gối cùng cánh tay tất cả đều phơi bày trong không khí, Tô Đình hận không thể đi theo dòng nước này chảy vào cống thoát nước luôn.

Tịch Không cười như không cười khoanh cánh tay thường thức biểu hiện của cô, vốn là cái tam phẩm này thật sự không có gì đáng xem, nhưng bây giờ nước trong bồn tắm càng ngày càng cạn, càng ngày càng cạn, cơ thể của cô như kéo một bức màn sân khấu lớn, đầy đủ các tiết mục, điều này làm cho Tịch Không phải nhìn nhìn xoa cằm, có chút rất thú vị không chớp mắt.

Con đường duy nhất trước mắt của Tô Đình chính là lấy khăn tắm trên đỉnh đầu che chắn cơ thể. Nhưng muốn lấy khăn tắm phải đứng lên, đứng lên chẳng phải là. . .

Cô nghĩ thầm, con bà nó, đây là hành hạ cho từ từ đồ máu sao, không bằng tới cắt cổ cô, dứt khoát một chút.

Vì vậy cô "Ào" một cái từ trong bồn tắm đứng lên! Bọt nước trên người cô theo động tác văng đầy mặt đất!

Thật là một hành động bi thảm! Tô Đình giơ tay với lấy khăn tắm trên đỉnh đầu!

Toàn thân Tịch Không cứng đờ, vội vàng quay lưng đi! Giống như thời trung học anh nhận được hộp nhạc Tô Đình tặng anh nhân dịp sinh nhật, vừa mở ra lại đột nhiên bắn ra một con yêu quái lông dài, cảm giác kinh sợ đó giống với nhìn Tô Đình bây giờ.

Tô Đình nhanh chóng ngồi trở lại trong bồn tắm, lại phát hiện có một người đàn ông quay lưng đi, hóa đá ở đó.

"Ha ha ha ha!" Tô Đình quần khăn tắm đuổi chân ở trong bồn tắm, cười đến chảy cả nước mắt!

Thì ra là người này cũng chỉ là lừa bịp sao! Lúc Tô Đình đứng lên anh thế nhưng lại xấu hổ!

"Đến đây, " tư tưởng trêu đùa của Tô Đình nổi lên, quần khăn tắm nhảy ra khỏi bồn tắm, ở sau lưng Tịch Không kêu gào: "Để cho chị xem gương mặt của em có biến thành đất khi hay không? Ha ha ha!"

Tịch Vô nắm chặt nắm tay, toàn thân phát ra cảm giác nhục nhã trước nay chưa từng có, cố gắng hết sức che giấu nhịp tim không thể giải thích của mình, đưa lưng về phía cô khẽ cười nói: "Người không khác gì trẻ con j□j, nói chính xác bộ ngực của cô là bộ ngực trẻ con lớn mà thôi."

Bộ ngực trẻ con? Nói bộ ngực của cô là của trẻ con lớn thôi sao?

Tô Đình ngưng cười, vừa muốn cãi lại, lại nghe được có người bên ngoài gõ cửa, một giọng nữ trong suốt vang lên, vừa nghe tiếng, chính là một em gái trẻ j□j . . .

"Tịch Không, là em, anh có ở nhà không?"

"Đợi chút, lập tức tới ngay." Tịch Không trả lời xong, xoay người nhìn thẳng vào mắt Tô Đình, chính thức trả lời Tô Đình rất nhanh ánh mắt trùng trùng muốn nổ tung.

"Bạn gái của tôi."

Tô Đình há hốc mồm tròn mắt nhìn bóng lưng anh đi ra khỏi phòng tắm, đột nhiên có cảm giác bị người ta tát hai cái lại đụng phải góc tường, giống như. . . Giống như đập phải trái tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Có gan dừng chạy

Trong căn tin bệnh viện, Tô Đình đang cầm hộp cơm trưa do chính tay mẹ cô làm không biết ăn có ngon không, từ xa đã thấy Hàn Mỹ Úy chạy tới, ngồi xuống bên cạnh cô.

"Tiểu Tô?" Hàn Mỹ Úy cười thân mật, lấy tay quơ quơ ở trước mặt cô.

"Bách Hợp. . ." Tô Đình giống như mất mát cái gì đó vừa dứt cơm vào miệng vừa lảm bảm.

"Tiểu Tô Tô, cậu làm sao vậy?" Hàn Mỹ Úy nhìn về phía miếng dưa chua trong hộp cơm nuốt nước miếng, thật muốn ăn quá. . .

"Bách Hợp. . . Bách Hợp. . ." Tô Đình vẫn còn mất hồn mất vía.

"Bách Hợp? Hoa Bách Hợp?" (Hoa lưu ly/ hoa loa kèn.)

"Không phải, là một người phụ nữ."

"Thật là trùng hợp, tôi cũng biết một cô gái tên là Bách Hợp, đáng đặc biệt xinh đẹp."

Tô Đình mãnh liệt quay đầu lại, một đôi mắt gấu mèo 0.0 nhìn sang: "Là con nhỏ tóc đen phải không? Miệng đặc biệt nhỏ, giống như chỉ có thể hút trôi sợi mì?"

Hàn Mỹ Úy suy nghĩ kỹ một chút, gật đầu: "Người cậu vừa nói, giống như hai chúng ta nói cùng một người."

Cặp mắt Tô Đình sáng lên: "Có phải gọi là Trịnh Bách Hợp không?"

"Đúng rồi, Trịnh Bách Hợp, là bạn gái thân thiết của em gái Đường San, cũng làm ở bệnh viện chúng ta."

Tinh thần Tô Đình tỉnh táo hẳn, kéo tay áo Hàn Mỹ Úy bắt đầu điều tra lý lịch: "Mỹ Úy cậu nói nhanh lên, cô gái kia là người nào?"

Ánh mắt của Hàn Mỹ Úy vẫn dính vào miếng dưa chua nhỏ nhẩn trong hộp cơm của Tô Đình, lại nuốt nước miếng một cái. . .

Tô Đình nhìn mặt mà nói chuyện, vội vàng đưa chiếc đũa cho cô, bắt đầu hỏi: "Cậu ăn đi, tất cả đều cho cậu, là mẹ tớ làm, rất thích hợp cho khẩu vị của phụ nữ mang thai, cậu nói nhanh lên, cái gì Bách Hợp kia có lai lịch như thế nào?"

Hàn Mỹ Úy thỏa mãn nuốt toàn bộ miếng dưa chua vào bụng, mắt cong lên, miệng phồng lên, rất thật thà nói: "Là một cô gái tốt! Tớ chưa từng gặp qua, nhưng nghe Đường San nói, Trịnh Bách Hợp cũng vừa mới tới bệnh viện chúng ta, từ nhỏ đã khéo léo hiểu chuyện, vô cùng an phận, hầu như người nào thấy cũng thích cô ấy, người cũng như tên, tính khiết đơn giản giống như hoa Bách Hợp."

Nghe xong miêu tả thập toàn thập mỹ về Trịnh Bách Hợp, Tô Đình như một quả bóng cao su xì hơi, cúi đầu im lặng.

"Tiểu Tô Tô? Cậu làm sao vậy? Cậu với Trịnh Bách Hợp đó quan hệ thế nào?"

"Cô ấy là bạn gái của Tịch Không."

Tô Đình nghĩ tới cảnh tối ngày hôm qua Trịnh Bách Hợp tới nhà Tịch Không lấy chìa khóa bỏ quên, trong lòng có cảm giác không thoải mái không giải thích được.

Cô vốn định nghe được dù là một chút xúi ti vết nhỏ về Trịnh Bách Hợp, nhưng không nghĩ tới Bách Hợp đối nhân xử thế lại thành công như thế, ngay cả Hàn Mỹ Úy cũng chưa từng thấy qua cũng khen cô người cũng như tên, chứ đừng nói Tịch Không.

Lần đầu tiên trong nhiều năm qua Tịch Không có bạn gái, tối hôm qua điều này làm cho Tô Đình đang ở trong phòng tắm nhà anh giương oai cực kỳ khiếp sợ. Người này giống như nữ thần Sayuri bắt đầu xuất hiện, ánh mắt của Tịch Không nhìn cô ấy không giống khi nhìn cô, giống như đang thưởng thức một đồ gốm sứ nhà Thanh tuyệt đẹp, còn mỗi lần anh nhìn Tô Đình, giống như là đang nhìn một cái gạt tàn thuốc.

Tô Đình vì không để cho Tịch Không lúng túng, thủy chung núp ở trong phòng tắm vịn khe cửa, không dám ra, cuối cùng là Tịch Không "Mời" cô ra ngoài, Tô Đình giải thích với Trịnh Bách Hợp rằng phòng tắm nhà mình bị hỏng mượn phòng tắm của Tịch Không tắm rửa.

Vì vậy Tô Đình tóc tai bù xù như vậy bị bắt ra khỏi phòng tắm, đứng đối diện Trịnh Bách Hợp hào phóng mỉm cười.

"Xin chào, tôi tên là Trịnh Bách Hợp, cô là Tô Đình đúng không? Tịch Không có nói về cô."

"Ài! Chào cô chào cô!"

Tô Đình giống như trường thôn thấy thư ký tính ủy đưa tay ra bắt tay với bàn tay mềm mại của Sayuri, lúc rút tay về còn xấu hổ gãi gãi đầu cười, sau đó lại cảm thấy động tác của mình giống như con khỉ, liền xoay người cầm đồ đạc của mình lên chạy trốn chết.

Tịch Không níu lấy cổ áo cô, nhắc nhở: "Quên cầm áo khoác!"

"A ồ! Hi hi, trí nhớ của tôi không tốt." Tô Đình lao tới lấy áo khoác của mình quay đầu lại nở ra một nụ cười ngớ ngẩn với Sayuri, đi phía trước vừa đi liền đụng phải vách ngăn thủy tinh.

Từ tối hôm qua trong ký ức Tô Đình nảy ra thông minh, xoa xoa cái u lớn trên trán, nhìn Hàn Mỹ Úy một chút, nói sang chuyện khác:

"Ngày hôm báo tớ mang quần áo qua cho cậu là như thế nào?"

Hàn Mỹ Úy vừa nghe, giận dữ sợ, nhai miếng dưa chua trong miệng hết sức rõ ràng: "Đừng nói nữa, người hiền hay bị bắt nạt, ngựa tốt bị người cười, Hàn Mạch khinh người quá đáng rồi, rõ ràng phá hư đêm đầu tiên của tớ và Trần Hạo."

"Cậu bị Hàn Mạch cười?" Tô Đình luôn có thể bắt được mấu chốt chính xác.

Hàn Mỹ Úy vội vàng thể hiện sự im lặng của động tác: "Cậu nhỏ giọng một chút, không có đòi truy như vậy!"

"Vậy là cái gì?"

"Tớ. . . Tớ cũng không biết nói như thế nào, đại khái là bị. . . Hàn Mạch muốn cùng tớ nấu thành lung tung, tớ không có đồng ý."

"Thật là một mớ lộn xộn, " Tô Đình bực bội phát tay cắt ngang Hàn Mỹ Úy, chỉ chỉ vào bụng của cô: "Chẳng qua tớ phải nhắc nhở cậu nha, chuyện của cậu không thể kéo dài được nữa, nhìn đó cái bụng này sẽ không giấu được rồi."

Tô Đình vỗ nhẹ vai của Hàn Mỹ Úy, đứng lên, nhìn một chút tường bên ngoài căn tin, giờ nghỉ trưa đã kết thúc, liền phui mông một cái rồi đi.

Hàn Mỹ Úy buồn bã nhìn bóng lưng Tô Đình biến mất, nhìn lại một chút dưa chua trong hộp com, liền vội vàng gọi Tô Đình lại.

"Tô Tô!"

"Chuyện gì?" Tô Đình nhú mày quay đầu lại nhìn Hàn Mỹ Úy.

"Tô Tô, từ nhỏ tôi cùng anh họ lớn lên, quan hệ đặc biệt thân thiết, anh ấy đánh nhau giúp tớ, còn mang toàn bộ đồ ăn ngon cho tớ, ngày ấy lúc anh dẫn bạn gái về nhà, tớ trốn ở trong phòng một ngày cũng không ra, cho dù là bây giờ, tớ nhìn thấy chị dâu, tớ nhìn chị dâu như thế nào, cũng cảm thấy không vừa mắt."

Tô Đình ngẩn ra, nhìn thẳng vào Hàn Mỹ Úy ngồi cách đó không xa nhìn mình mỉm cười.

"Tô Tô, cậu cũng có thể như vậy, đừng buồn."

. . .

30.

Tô Đình xé túi, lấy kim tiêm mới từ trong túi nhỏ bỏ ra ngoài, cắm ống vào, đổi chai thuốc tốt giọt nước trong suốt từ từ nhỏ xuống, trên giường một đứa bé đen nhẻm đang giương mắt nhìn cô.

"Nhìn cái gì mà nhìn, bản cô nương hôm nay tâm trạng không được tốt, cẩn thận gọi sói xám tới ăn thịt nhóc!" Tô Đình vừa cố định kim tiêm trên mạch của bé vừa dọa bé.

Bé trai cũng khoảng bảy tuổi, bị dọa sợ không dám nói một tiếng.

Tô Đình thờ dài, cảm giác mình thật đáng xấu hổ, vậy mà lại hù dọa một đứa trẻ, vừa muốn dụ dỗ đứa bé kia, thì thấy đôi mắt đứa bé kia đột nhiên sáng lên, nhìn về phía sau Tô Đình gọi to:

"Chị Bách Hợp!"

"Nhóc đầu trọc, hôm nay có ngoan hay không!"

Tô Đình căng thẳng, quay đầu nhìn lại, Trịnh Bách Hợp nhẹ nhàng đi đến, mặc bộ đồ y tá màu trắng, ôn hòa sờ lên đầu nhóc đầu trọc, giống như quan hệ đối với đứa bé có vẻ vô cùng tốt.

"Tô Đình? Thật là trùng hợp, hôm nay chị trực ca đêm sao?" Trịnh Bách Hợp mắt ngọc mảy mai nhìn cô cười, làm cho hình ảnh của Tô Đình thấp đi một nửa.

"A ha ha! Đúng vậy đúng vậy, a, không phải vậy, hôm nay tôi làm ca ngày, một lát nữa sẽ tan ca."

Thôn trường lại thấy thư ký tinh úy, mắt hốt hoảng hít lại thành một đường, giống như Tịch Không nhật được con mèo kia.

Trịnh Bách Hợp gật đầu, lại dụ dỗ nhóc đầu trọc kia mấy câu, sau đó nhìn Tô Đình cười nhạt: "Tô Đình, sắp tan ca, tôi đi trước đây."

"A a! Cô đi đi đi thôi, ha ha."

Khóe miệng Tô Đình giật giật, lơ đãng nhìn lướt qua, chỉ thấy không biết Tịch Không xuất hiện từ lúc nào đứng ở cửa phòng bệnh, một kiến trúc sư luôn thích mặc áo ca rô sọc, tịch không khỏi biết lúc nào thì xuất hiện tại cửa phòng bệnh, quần thường, đáng vẻ sạch sẽ gọn gàng.

Anh là tới đón bạn gái tan ca sao ?

Bác sĩ y tá đi qua lại cũng nhận ra con trai viện trưởng, không quên rồi rít chào hỏi mấy câu, Tịch Không ứng phó một cách thỏa đáng, tao nhã lễ độ.

Trịnh Bách Hợp đi tới cửa phòng bệnh, nhìn thấy Tịch Không cũng cười nhu mì, hai người sóng vai đi ra, lúc cũng vừa mới nhắc chân, nghe trong phòng bệnh có tiếng quát to tức giận.

"Mẹ nó cô có biết cách đâm kim không vậy hả!"

Tịch Không quay đầu nhìn lại trong phòng bệnh, thấy Tô Đình đang đâm kim cho một nhóc đầu trọc, cha của đứa bé đứng bên cạnh, sắc mặt tái xanh hằm hừ.

"Cô có trình độ hay không vậy! Đâm kim cho một đứa trẻ mà đâm hai cái! Làm sao còn chưa đâm trúng hả! Không nhìn thấy đứa bé cũng khóc rồi sao!" Cha đứa bé thương con sốt ruột, chỉ tay vào Tô Đình.

Tịch Không nhú mày quay đầu lại, không có đi ra nữa, Trịnh Bách Hợp cũng dừng bước nhìn vào trong phòng.

Tô Đình "Đâm kim" Tịch Không biết, cho dù là mạch máu tìm khó hơn nữa, cô luôn có thể đâm xuống rất chính xác. Mạch máu của Tịch không chính là loại rất nhỏ rất khó tìm được, nhưng chỉ cần Tô Đình đâm một cái, khẳng định chỉ cần một lần là chính xác.

Nhưng hôm nay làm sao vậy?

Đối mặt với sự gào to tức giận của cha đứa bé, Tô Đình gật đầu liên tục.

"Vâng. . . Thật xin lỗi, tôi lại tìm một chút. . . Tìm một chút. . ."

"Tìm cái rắm! Lấy con trai tôi ra làm thí nghiệm à!" Cha đứa bé cựa sức lực mạnh lập tức đi tới, có chút ý định không buông tha.

"Thật xin lỗi chú. . ."

"Kêu ai là chú. . . Ai tên là chú ở đây hả !"

"Anh! Anh! Tôi cố gắng một lần nữa, chỉ một lần, bảo đảm đâm được?" Tô Đình rũ mắt chăm chú nhìn vào mu bàn tay đứa bé, lại vỗ vỗ.

"Cái quái gì! Một cái cũng không cho phép! Cô không phải y tá!" Cha đứa bé nghi ngờ hỏi.

Tô Đình giả bộ không nghe thấy. Ở bệnh viện, người nhà bệnh nhân như vậy thấy rất nhiều, như vậy người bệnh người thân thấy hơn nhiều, sức chịu đựng cùng với tính chuyên nghiệp Tô Đình vẫn phải có.

Cô vừa vê kim tiêm lên, cổ tay lại bị một bàn tay ấm áp nắm lại.

Tô Đình ngẩng đầu nhìn, thấy bóng dáng của Tịch Không xuất hiện trên đỉnh đầu, mang theo vẻ mặt giống như rất tức giận.

Anh lạnh lùng nói với Tô Đình: "Không đâm, tan ca."

Tô Đình há miệng không nói nên lời, chỉ cảm thấy bàn tay Tịch Không ấm áp khác thường, anh giống như vị thần trên trời xuống cứu giúp người yếu thế, cao lớn, uy nghi như vậy.

Ánh mắt lướt qua tới nhìn thấy ánh mắt Trịnh Bách Hợp đang liếc tới, Tô Đình không dấu vết rút cổ tay bị anh nắm ra, tính tình dễ chịu cười cười, : "Không có việc gì không có việc gì, anh trai này cũng là vì đau lòng cho đứa bé, chỉ cần tôi đâm kim lại một lần nữa, chỉ một lần hi hi...!"

Ánh mắt Tịch Không trầm xuống, vừa muốn nói gì, lại nghe thấy cha của đứa bé bắt mắt xông tới nói với Tịch Không:

"Anh là ai, y tá không tiêm xong tại sao có thể tan ca hả! Bệnh viện này là của nhà các người mở à?"

Người đàn ông trung niên này dáng vóc thấp, nói chuyện lại thêm mẹ nó, rất là phách lối, các y tá đứng một bên xem náo nhiệt lên cười.

Ba của Tịch Không là viện trưởng, bệnh viện này cũng do nhà anh mở?

Tô Đình lấy kim tiêm lập tức đâm lại một lần nữa vào mu bàn tay đứa bé, nhưng cái miệng thú vị của người đàn ông kia, nói một câu, khiến cho động tác của cô cứng lại.

"Nhìn cái gì vậy! Con trai bốn mắt!"

Người đàn ông mắng xong, "Ồ" một cái đứng lên, hung ác nhìn Tịch Không.

Tịch Không cũng bất động, đang đứng trước mặt ông ta, rõ ràng cao hơn người đàn ông kia một khoảng lớn.

Tô Đình trước tiên là sững sờ, sau đó mạnh mẽ vùng cánh tay!

Ông ta mắng Tịch Không cái gì. . . ? Con trai bốn mắt sao?

Kim tiêm bị cô vứt xuống đất! Tô Đình đi về phía người đàn ông kia trợn mắt trừng trừng, từng chữ từng câu cảnh cáo:

"Nói, xin lỗi!"

"Ai nha? Cô y tá nhỏ này, cô có thái độ gì!" Người đàn ông kia không có chút ý định xin lỗi, ngược lại càng rướn người nhìn thẳng vào mắt Tô Đình.

"Con trai bốn mắt! Thế nào! Tôi mắng! Mắng chửi người phạm pháp không?" Người đàn ông thấy nhiều người vây xem, lá gan càng lớn.

Tịch Không cảm giác chuyện không ổn, vội vàng nhìn về phía Tô Đình, chỉ thấy sắc mặt cô kìm nén đến đỏ lên, lỗ mũi hé ra khép lại giống như là muốn phát hỏa, Tịch Không lập tức đi tới nắm tay Tô Đình lại, ai ngờ đã quá chậm.

Tô Đình giật mạnh mũi y tá trên đầu! Mái tóc rối bù giống như râu bắp nổi lên, nhìn xa giống như là một con sư tử, lập tức nhào tới phía người đàn ông kia!

Tịch Không thờ dài, vươn một tay ôm eo Tô Đình lại, ôm cô vào trong ngực, xem như là cản cô lại. Tô Đình giống như mãnh hổ muốn sổ chuông tay chân không ngừng vung lên, ngăn cũng không ngăn được, đuối thẳng chân cô đập người đàn ông kia, buột miệng la to!

"Ông có gan mắng lại một lần nữa thử xem! Khôn nạn! Ông mắng một lần nữa thử xem!"

Người đàn ông dường như bị vẻ mặt dữ tợn của Tô Đình dọa khiếp sợ, cộng thêm đứa bé ở bên cạnh oa oa khóc lớn, lập tức vội vàng ôm đứa bé chạy ra khỏi phòng bệnh như làn khói.

"Khôn nạn! Có gan đừng chạy!"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tuyệt đối không nương tay

Trong bệnh viện luôn nhộn nhịp nháo nhào, làm cho người ta có chút khó chịu.

Hàn Mỹ Úy thay xong đồng phục y tá lúc đi ra của bệnh viện, trên đường đi gặp mấy y tá chưa tan ca, về mặt bát quái (bà tám) tiến lại gần.

"Mỹ Úy cô có nghe nói gì không? Vừa rồi có một y tá trong bệnh viện chúng ta thiếu chút nữa đánh người bệnh đó."

Khóe miệng Hàn Mỹ Úy co quắp, thờ ơ: "Làm sao có thể. . ."

Đầu năm nay đều là người bệnh đánh y tá, lần đầu nghe nói y tá đánh người bệnh, không biết là vị Thần Tiên tỷ tỷ nào thay bọn họ trút cơn giận này.

"Cô không tin phải không? Đi đi đi, đi qua xem náo nhiệt một chút!" Y tá nhỏ lời kéo Hàn Mỹ Úy đi trở lại.

Hàn Mỹ Úy nào có tâm tư xem náo nhiệt gì, khuôn mặt nhỏ nhắn kéo dài thật dài, phờ phạc rồi rụi khoát khoát tay: "Tan ca tôi còn có việc rồi, đi trước nhé."

"Đúng rồi, bác sĩ Trần nhà cô có nói hôm nay phải đi chụp hình cưới với cô!" Về mặt y tá nhỏ thể hiện sự ghen tị, buông tha cho cô, chạy thẳng đến trên lầu xem náo nhiệt.

Giờ tan tầm, trên xe buýt rất nhiều người, Hàn Mỹ Úy vừa đi lên cũng chưa có chỗ ngồi, chỗ chuyên dùng cho phụ nữ có thai có chàng trai đang ngồi nghe nhạc, Mỹ Úy kéo khăn quàng cổ thật to xuống, khăn quàng cổ hái xuống, thắt trên eo, tay áp lên trên bụng đi qua.

Cuối cùng, Hàn Mỹ Úy thành công được người khác nhường chỗ ngồi. Ngồi ở chỗ dành cho phụ nữ có thai ngược lại tâm tình cô lại càng thêm nặng nề.

Làm sao bây giờ? Trần Hạo vốn là bảo xể chiều hôm nay đi chụp hình cưới, bởi vì Hàn Mỹ Úy dự định đi tới một bệnh viện nhỏ để kiểm tra thai nhi cho nên nói dối cho xong, ảnh cưới chỉ có hề dòi lại ngày chủ nhật. Cứ dòi lại như vậy, lúc chụp hình sợ rằng bụng của cô thật sự không thể giấu được rồi.

Lúc xe buýt vừa mới khởi động, Hàn Mỹ Úy mang tinh thần nặng nề nhìn ra ngoài cửa sổ, ý muốn nhìn một chút quang cảnh vắng lặng bên ngoài mong tìm được chút giải tỏa tâm trạng tĩnh mịch phiền muộn, cũng lơ đãng nhìn, nhìn thấy Đường San đứng trong đầu hẻm.

Đường san đứng đối diện một người đàn ông, đưa lưng về phía cô, khiến Hàn Mỹ Úy nhìn không rõ lắm, người đàn ông kia lập tức ôm lấy San San, nhưng cô lại đang giãy dụa.

Hàn Mỹ Úy lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên, vươn cổ nhìn ra, xe buýt lại mang theo cô quẹo khúc quanh, nhanh chóng rời đi.

San San không phải đã có chồng chưa cưới, chẳng lẽ là người này? Không đúng, Hàn Mỹ Úy cảm thấy bóng lưng kia cực kỳ quen thuộc.

Lấy ra điện thoại lấy về từ chỗ Hàn Mạch, bấm số điện thoại của Đường San, Hàn Mỹ Úy có chút lo lắng.

"Này, San San? Cậu không sao chứ?"

Đường san lười biếng phát ra giọng bình tĩnh vang lên ở bên tai, nghe không ra một chút khác thường: "Là Mỹ Ủy hà, tớ không sao, sao vậy?"

"À, có thể là tớ nhìn nhầm rồi."

"Ủ, không nói nữa tớ đi dạo phố!" Đầu kia Đường san rất nhanh đã cúp máy, Hàn Mỹ Ủy len lén le lưỡi một cái.

...

Kết quả kiểm tra thai nhi, biểu hiện thai nhi rất khỏe mạnh, điều này làm cho Hàn Mỹ Ủy đang hậm hực trong nháy mắt như ánh mặt trời tỏa sáng, sinh mệnh nhỏ dường như rất bình thường!

Tâm tình thật tốt ra khỏi bệnh viện, ngay cả chàng vạng tối rằng mây đỏ cũng cực kỳ dịu dàng. Hàn Mỹ Ủy xoay lưng, hận không thể nói cho toàn thế giới biết trong bụng của cô có một bảo bối, hơn nữa cực kỳ khỏe mạnh, nhưng cô không thể.

Hàn Mạch gọi tới, Hàn Mỹ Ủy lập tức cúp máy.

Một đứa bé đi qua bên cạnh, đứng đưa cánh tay mẹ làm nũng: "Mẹ mẹ, con muốn đi khu vui chơi chơi ạ!"

Mẹ đứa bé lắc đầu, thúc giục đứa bé mau về nhà.

Hàn Mỹ Ủy nhìn bóng lưng đứa trẻ mất mát, cúi đầu sờ sờ bụng của mình, mặt tràn đầy mong đợi hỏi: "Bảo bối, con cũng muốn đi khu vui chơi sao?"

"Con nói muốn không? Mẹ dẫn con đi khu vui chơi có được hay không?"

Đây là lần đầu tiên Hàn Mỹ Ủy làm kiểm tra thai, cũng từ lúc cô chào đời tới nay lần đầu tiên cảm nhận được sự tồn tại của sinh mệnh nhỏ. Vì vậy không kịp chờ đợi, cô muốn mang tâm sự hỗn loạn cùng vật nhỏ duy nhất mình cô biết đi, một lần hoàn toàn thả lỏng đi.

...

Một lỗ tai Hàn Mạch dán băng keo cá nhân đi ở trong bệnh viện, ngày hôm qua Hàn Mỹ Ủy cắn anh một cái thiếu chút nữa biến thành còn một lỗ tai. Vành tai ngứa đã một ngày, nhẹ nhàng gãi một bên, cảm số đăng ký đi tới phòng khám.

Trần Hạo ngồi ở trong phòng khám, một bệnh nhân mới vừa cất bước đi ra, lại thấy một người đàn ông tay chân khỏe mạnh răng trắng môi hồng đi vào, từ trên cao nhìn xuống ngồi đối diện mình.

Trần Hạo thành thực hỏi thăm anh: "Chỗ nào không thoải mái?"

"Lỗ tai."

Trần Hạo vùi đầu viết bệnh án: "Triệu chứng thế nào?"

Hàn Mạch tới gần phía trước tiếp cận, khoanh tay trước ngực gác trên bàn, rất nghiêm túc nhìn Trần Hạo: "Ngứa."

Trần Hạo xé băng keo cá nhân ra nhìn một chút chỗ lỗ tai sưng đỏ hỏi: "Làm sao làm sao vậy?"

"Con chuột cắn."

"À " Trần Hạo nghĩ thầm cái này chắc chắn là bạn gái cắn, chỉ là người bệnh ngượng ngùng giải thích thôi, vì vậy trả lời: "Vậy không sao cả, phá chút da, trở về bôi một chút thuốc kháng viêm lên đó là được rồi."

Hàn Mạch nhếch miệng lên cười nhạt ý tứ không rõ cảm xúc, nói:

"Bác sĩ Trần nói như vậy, tôi thật sự yên tâm."

Trần Hạo ngẩng đầu lên, đang đón nhận ánh mắt thon dài nhỏ Hàn Mạch. . .

...

32.

Cầm bánh quế mua ở cửa hàng khu vui chơi sau khi kẹp tóc lỗ tai thả kẹp tóc lên, Hàn Mỹ Ủy liêu liếm giả bộ một học sinh trung học trốn lớp, một người tự do đi dạo ở trong công viên trò chơi.

Lúc đi ngang qua gian hàng hình dán, chủ quầy gọi cô lại.

"Cô gái xinh đẹp, chụp một tấm hình dán đi! Chúng tôi có hình dán Nhật Bản kiểu mới nhất mới nhập, còn có hình chụp chung với cục cưng."

"Chụp chung với cục cưng?" Hàn Mỹ Úy nhớ lúc còn đi học cái này cũng đã có, vậy mà nhiều năm như vậy vẫn chưa có lỗi thời?

"Đúng rồi, chính là hình chụp chung với cô, chúng ta có thể dựa theo vẽ bề ngoài tạo ra hình cục cưng sau này."

Hàn Mỹ Úy cúi đầu hỏi mình bụng: "Con muốn chụp một tấm không?"

Hàn Mạch lại gọi điện thoại lại, Hàn Mỹ Úy nhanh nhẹn bấm tắt, chui vào trong máy chụp hình.

Lúc có hình chụp cục cưng sau này, là một đứa nhỏ cực kỳ xinh đẹp, Hàn Mỹ Úy nâng niu tấm hình trong lòng bàn tay nhìn đi nhìn lại, mắt cong thành một đường, vừa đi vừa cười ngây ngô.

Đứa bé này sau khi ra đời, thật sự nhìn sẽ đẹp như thế sao? Sẽ giống cô nhiều một chút, còn là giống . .

Trong lòng Hàn Mỹ Úy hồi hộp, trong đầu hiện ra bộ dạng của Hàn Mạch, toàn thân không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Lúc này điện thoại vang lên lần nữa, Hàn Mỹ Úy nhìn hai chữ "Da heo" trên màn hình, sợ hãi mấy giây, lại quý thần xui khiến lại nhận.

"Tại sao lại không nghe điện thoại của tôi." Ở đầu bên kia điện thoại Hàn Mạch hết sức không vui.

"Vì cái gì tôi phải nghe điện thoại của anh?" Hàn Mỹ Úy cầm hình cục cưng tương lai, dùng chân nhón cọ trên mặt đất.

Đứa bé này, ra đời sau, trong thân thể chảy xuôi, là dòng máu của anh ta Hàn Mạch, đây là sự thật không ai có thể thay đổi. Đến lúc đó, chân mày của nó giống như Hàn Mạch, mắt giống như Hàn Mạch, mỗi lần Hàn Mỹ Úy nhìn bé, cô đều sẽ cảm thấy khó chịu, điều này làm cho cô làm sao đối mặt với đứa nhỏ này, làm sao đối mặt với Trần Hạo?

Hàn Mỹ Úy quả nhiên là mọi việc chậm nửa nhịp, vấn đề nghiêm trọng như thế, cô lại mới khắc sâu ghi nhớ được. . .

"Cô ở chỗ?" Hàn Mạch hỏi.

"Ai cần anh lo. . ." Không biết tại sao, mặc dù ngoài miệng nói như vậy, vào giờ phút này, Hàn Mỹ Úy lại hi vọng Hàn Mạch đột nhiên xuất hiện.

Là cốt nhục của anh, vẫn là mặt cô quá dày quá vô liêm sỉ, Hàn Mỹ Úy bắt đầu hoài nghi sợ ngay cả cách nghĩ nhân phẩm của mình.

"Trước khi trả lại điện thoại di động cho cô tôi có của đặt phẩm mềm định vị, cho dù cô không nói cho tôi biết, tôi cũng có thể trong vòng mười phút xuất hiện trước mặt cô cô tin không?"

Hàn Mỹ Úy bực mình, hướng về phía điện thoại trút giận: "Hàn Mạch! Anh ngày ngày quán tôi như vậy, anh có bị bệnh không!"

Hàn Mạch sững sờ, không nghĩ tới Hàn Mỹ Úy cũng sẽ hung dữ la hét như vậy, vì vậy ở đầu bên kia điện thoại cười trộm, trả lời: "A, . . . Tôi có bệnh, hơn nữa còn đi bác sĩ khám, bác sĩ khám có mã số 1028."

1028. . .

Hàn Mỹ Úy khẩn trương cà lăm đứng lên: "Anh...anh, anh đi gặp Trần Hạo?"

"Bị cắn một cái, lỗ tai nhiễm trùng rồi, đương nhiên là phải gặp bác sĩ."

"Anh không nói gì chứ!"

"Gặp mặt nói chuyện."

"Tôi...tôi, tôi đang ở công viên thiếu nhi!" Hàn Mỹ Úy vội vàng ngoan ngoãn nói lên địa chỉ của mình.

Hàn Mạch cúp máy, ôm bụng cười nửa ngày.

Lá gan nhỏ như vậy còn dám cùng người khác vụng trộm, thật dũng cảm.

Quả nhiên như anh nói, trong vòng mười phút anh cũng đã vào công viên. Hàn Mạch đi xung quanh tìm, cuối cùng nhìn thấy Hàn Mỹ Úy trên vòng quay ngựa gỗ.

Hiện tại trên đầu cô có mang hai tai thỏ, nhún như con chi chi đứng thẳng lòi kéo, phờ phạc rã rượi cười ngựa gỗ, bốn phía đang ngồi đều là trẻ con, cặp mắt cô vô hồn nhìn chằm chằm bé trai trên ngựa gỗ gần người, trong mắt cuộn cuộn cảm xúc phức tạp.

Đây là lần đầu tiên Hàn Mạch nhìn thấy trong đôi mắt của Hàn Mỹ Úy trước sau như một trong sáng, không có chút màu sắc ảm đạm.

Hàn Mạch đứng trước vòng ngựa gỗ đang xoay tròn không thay đổi sắc mặt, nhìn Hàn Mỹ Úy bụng đầy tâm sự mắt hờn, ấn đường cũng nhíu theo. Nhạc của vòng quay ngựa dừng lại, cô từ trên ngựa thận trọng đi xuống, trên tay của Hàn Mạch đang cầm một cây kẹo đường lớn đứng chờ cô, vừa nhìn nơi xa, còn giống như đang nhìn một người.

Cầm thú cuối cùng vẫn là cầm thú, giống người hơn nữa cũng là cầm thú.

Hàn Mỹ Úy tức giận trừng mắt liếc anh một cái, vừa muốn cự tuyệt nói cô không ăn kẹo đường, lại nhìn thấy Hàn Mạch khom lưng đưa kẹo đường trong tay tới tay một cô bé.

"Mau cảm ơn chú đi." Mẹ cô bé nói. Cô ấy giờ cái túi cũ rách lên, nhặt cái bình trên mặt đất lên cảm kích nhìn Hàn Mạch cười cười.

"Cảm ơn chú." Cô bé nhỏ nhìn kẹo đường thật to, vui vẻ đi.

Hàn Mạch đứng thẳng người, thấy vẻ mặt Hàn Mỹ Úy kỳ cục như rút gân không được đang nhìn mình.

"Anh bị quỷ ám à? Âm âm u u nhìn người khác chằm chằm!" Hàn Mạch nói.

Hàn Mỹ Úy không có tâm tình lăm mồm cùng anh, trực tiếp đi tới trước mặt anh, ngẩng đầu trừng mắt nhìn: "Anh tại sao phải đi gặp Trần Hạo, rốt cuộc anh đã làm cái gì?"

Hàn Mạch rất không thích bộ dạng Hàn Mỹ Úy muốn báo thù mình, nhũ mày, vòng tay ở trên đầu cô, cúi người xuống nhìn thẳng vào cô nói: "Nhìn cô khản trương kia, thật giống như tôi sẽ ăn đôi mắt của vị kia nhà cô."

"Anh thật sự không nói gì sao?"

Hàn Mạch nhìn đôi môi mềm mại của cô, khoe mắt mỉm cười: "Không có, tôi chỉ là lấy số, thuận tiện tố cáo mà thôi."

"Hàn Mạch anh cực kỳ rảnh rỗi sao?"

"Gần đây tạm được, không quá rỗi rảnh. Rảnh rỗi một chút nữa tôi sẽ đi tố cáo vài lần."

Hàn Mạch lưu manh cười.

Hàn Mỹ Úy khinh bỉ nhìn Hàn Mạch, đôi mắt liếc xéo nhìn giống như khâu mũi của anh lại: "Tôi thật sự sẽ không để ý sự hiểu biết của những người công tử nhà giàu, mỗi ngày dùng tiền bạc trong nhà giờ thủ đoạn lừa bịp xung quang, quần phụ nữ có chồng không tha, còn thỉnh thoảng trên đùa dâm tôi một chút, Hàn Mạch, tôi là dân thường, bình thường có quy luật cuộc sống vui vẻ, tôi và anh chơi không nổi"

Nụ cười thoải mái trên mặt Hàn Mạch theo cô càng lúc càng trầm xuống, trầm tĩnh đáng sợ, hai người giằng co thật lâu, đột nhiên anh xoay người sang chỗ khác, rời đi.

33.

Hàn Mỹ Úy tức giận nhìn bóng lưng anh, trong lòng có một chút đau buồn, cô cũng không muốn nói lời khó nghe như vậy, có phải đã thương tổn người khác không?

Ai ngờ Hàn Mạch lại đột nhiên quay đầu đi lại, lấy máy chụp hình từ trong tay chủ quầy bấm một cái, nhanh chóng chiếu về phía Hàn Mỹ Úy, rút hình ra hình liền đi tới phía cô.

Trong mắt Hàn Mạch pha lẫn sự giận dữ, hơi giận, lấy hình quơ quơ trước mắt Hàn Mỹ Úy, nghiêm túc thật sự nghiêm túc nói:

"Hàn Mỹ Úy, cô cảm thấy vui không?"

Hàn Mỹ Úy cẩn thận nhìn về mặt mình đảm chiều ù đột trong hình, chột dạ né tránh ánh mắt của hắn.

Thật sự cô không sung sướng. Cho dù không có xảy ra chuyện tình một đêm, cô và Trần Hạo ở chung một chỗ, cũng gần như cảm thấy thiếu cái gì đó.

"Tôi làm sao lại quyến rũ phụ nữ có chồng rồi hả ? Cô và Trần Hạo đăng ký kết hôn rồi hả? Không có giấy đăng ký kết hôn cô cũng chưa cưới. Nếu như cô nói tôi đã có vợ, bây giờ tôi có thể lập tức hủy hôn ước."

Anh nói đơn giản thoải mái như vậy, khiến Hàn Mỹ Úy trợn mắt há hốc mồm.

"Anh là đang nói tiếng người sao?" Hàn Mỹ Úy không nghĩ tới Hàn Mạch lại là người tùy tiện như vậy, chẳng lẽ không có giấy chứng nhận là cô có thể không có giới hạn sao?

Vì phản kích sự vô si của Hàn Mạch, Hàn Mỹ Úy còn nói: "Anh đừng quên tôi mang thai."

Sau khi nói xong câu đó, Hàn Mỹ Úy cảm thấy thật ra thì thật sự vô si, hình như là mình.

Vậy mà sau một câu nói của Hàn Mạch, lại làm cho Hàn Mỹ Úy đối với từ vô si này càng khắc sâu lĩnh hội hơn.

"Đứa bé, cô có thể bỏ." Anh nói.

Hàn Mỹ Úy nắm chặt hai nắm đấm, trời mới biết cô có bao nhiêu suy nghĩ muốn tát lên trên gương mặt xinh đẹp của Hàn Mạch, nói cho anh ta biết cái gì gọi là "Không có nhân tính". Vậy mà cô còn chưa kịp động thủ, Hàn Mạch lại lập tức cho cô đòn cảnh cáo.

Anh nâng điện thoại di động của anh lên trước mặt Hàn Mỹ Úy, trên màn hình điện thoại di động tấm hình, bảng tên danh tánh, tuổi của Trần Hạo.

Hàn Mạch giống như ma quỷ tới từ địa ngục, rút đi từng chút linh hồn của Hàn Mỹ Úy, giọng nói của anh ta luôn miễn cưỡng, giống như cái gì đều không để ý, nhưng thỉnh thoảng rõ ràng mấy âm sắc lại làm cho người ta cảm thấy anh ta đang hết sức để ý.

"Đây là tất cả ghi chép thuê phòng của Trần Hạo ở khách sạn của tôi, đều giống nhau là. . . Phòng tình nhân."

Hàn Mạch là hèn hạ. Anh đều có thể giẫm vào cái đuôi nhỏ của Hàn Mỹ Úy lúc cô lùi bước, để cho cô không thể động đậy, mặc anh xâu xé.

Hàn Mỹ Úy nhìn chằm chằm tên tuổi Trần hạo trên màn hình điện thoại, đột nhiên cảm thấy mình bị người ta nhét ngựa gỗ vào trong đầu xoay tròn choáng váng, trong nháy mắt trời đất quay cuồng.

Không thể nào, anh cho rằng cô sẽ tin sao? Hàn Mạch là người hèn hạ như vậy, nhất định là vì đạt được mục đích dùng mọi thủ đoạn, cô sẽ không tin, cũng quyết không cho phép anh ta sỉ nhục Trần Hạo như vậy.

"Hàn Mạch, anh quá khi dễ người khác rồi." Cô tức giận đến cả quai hàm cũng phát run.

Hàn Mạch lẳng lặng nhìn cô, trong ánh mắt của cô không có nước mắt, cũng đã bắt đầu phát ra tia máu đỏ, sắc mặt trắng bệch, có lẽ là cực kỳ hận anh.

Anh thu điện thoại lại, rồi đột nhiên bật cười, lưu manh nói:

"Con người của tôi, ưu điểm lớn nhất là không có kiên nhẫn, nghĩ muốn khi dễ người nào sẽ luôn khi dễ, hơn nữa. . ."

"Tuyệt đối không nương tay."

* Tác giả có lời muốn nói: Mạch mạch là người cận bã ㄟ (͡ ▽ ͜) ㄟ tôi nói thay cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Các người đều bắt nạt tôi

Hàn Mỹ Úy ngược mắt nhìn cha81m chăm người đàn ông trước mắt này, vũ khí bản lĩnh duy nhất cô có hôm nay chỉ có thể là ánh mắt sắc bén mà thôi.

Lúc đầu cô hồi hận cỡ nào bước ra cửa không chịu xem ngày, bước chân giẫm phải con gấu con búống bình này. Tay trái anh một máy chơi game, chân phải anh đạp một máy, máy bên chân phải không cho anh chơi anh sẽ đập bể.

Hàn Mỹ Úy chính là cái máy chơi game sắp bể nát.

Không thể không thừa nhận, quỷ kế của Hàn Mạch đã thành công rồi. Anh vì muốn chia rẽ tình cảm của cô và Trần Hạo, lấy cả ghi chép thuê phòng hoang đường kia ra, nó vẫn cứ mãi xoay tròn trong đầu của Hàn Mỹ Úy.

Xe taxi dừng lại trước cửa nhà trọ Trần Hạo, Hàn Mỹ Úy xuống xe, cô đứng trước toàn nhà hiện đại cao chót vót làm ón lạnh. Tòa cao ốc này là màu trắng, giống như mặc chiếc áo khoác trắng Trần Hạo hay mặc cao lớn uy nghiêm, không cho phép có bất kỳ nghi ngờ nào. Trên đường cô đến đây, tự nói với mình ngàn vạn lần không được trúng gian kế của Hàn Mạch, sẽ làm tổn thương Trần Hạo. Nhưng hôm nay lần thứ hai Hàn Mỹ Úy có thể nhận ra trên người mình ẩn giấu sự vô si đáng sợ.

Cô có một bà dì, làm việc ở bệnh viện hơn nửa đời người rồi, dì đã từng rất nghiêm túc nói cho Hàn Mỹ Úy, dì nói thời gian bác sĩ ở bên ngoài rất nhiều, một là bởi vì bác sĩ rất bận, không có thời gian chăm sóc người yêu, hai là y tá nhỏ ở bệnh viện luôn ngọt ngào, luôn sùng bái các bác sĩ, hai người trực đêm thường nói chuyện tâm tình, y tá dịu dàng nữa, là có khả năng rất tốt. Dì nói, cô gái tốt không nên gả cho bác sĩ.

Hàn Mỹ Úy lúc ấy không phục lắm phần bác dì: Trần Hạo là một ngoại lệ, hơn nữa, con không tính là một cô gái tốt.

Mà nay cô gái xấu này, cô cứ như vậy không nói một tiếng lặng lẽ đi tới nhà Trần Hạo, tưởng tượng các tình cảnh trên TV, vì cô hoàn toàn tự tin trong hôn nhân.

Nếu như A Hạo vừa mở cửa ra, một người phụ nữ từ bên trong bước ra, như vậy Hàn Mỹ Úy có hóa đá hay không?

Mà sự thật chứng minh cô là người ngu ngốc, lúc Trần Hạo mở cửa ra quần áo chỉnh tề, nhìn thấy cô thật sự có chút kinh ngạc, nhưng vẫn rất rộng rãi mở cửa cho cô vào nhà.

Trong phòng cũng không có bất kỳ cái gì khác thường, điều này làm cho Hàn Mỹ Úy lo lắng đề phòng thờ phào nhẹ nhõm.

"Uống cola hay trà?" Anh lấy một ly trà và một lon cola để trên bàn, dịu dàng hỏi.

Hàn Mỹ Úy ngồi ở trên ghế sa lon của anh hai bàn tay không biết để chỗ nào, sợ mình vụng về làm vỡ cái khay bài trí trên bàn.

"Ha ha, em không uống, chỉ là tới thăm anh một chút thôi."

Hai người cùng nhau ngồi xem TV, Trần Hạo đột nhiên hỏi cô:

"Nhớ anh sao?"

"Coi là. . .Coi là như thế đi. . ." Hàn Mỹ Úy chột dạ nói. . .

"Haiz, " Trần Hạo thở dài, ngồi vào bên cạnh cô, choàng qua bả vai của cô: "Anh biết anh bận rộn không có thời gian cho em, thậm chí. . ."

Anh đột nhiên nhìn về phía môi của cô, nói: "Thậm chí chúng ta cũng không có nụ hôn lãng mạn."

Hàn Mỹ Úy mất tự nhiên cúi đầu, né tránh ánh mắt mê hoặc lòng người của anh.

"Nhưng Mỹ Úy này, em phải biết trong lòng anh em là đóa hoa thuần khiết nhất, thậm chí anh cũng không nỡ chạm vào."

Hàn Mỹ Úy nghe vậy toàn thân toát mồ hôi lạnh, có thể là do phát sinh quan hệ, cô lập tức đứng lên, động tác quá lớn đụng đổ ly trà trên bàn, nước bắn tung tóe trên người của cô.

Trần Hạo nhú mày, nhìn trên người cô ướt át nhếch nhác, hỏi "Hôm nay em làm sao vậy? Động tay động chân?"

"Em. . . Em không có. . ." Hàn Mỹ Úy không thường nói dối, trong lòng áy náy giống như là mùa đông khắc nghiệt cửa sổ trong phòng bị vỡ, khí lạnh tràn vào.

Trần Hạo đứng lên nói: "Anh đi lấy khăn lông cho em lau một chút!" Dứt lời đi vào toilet.

Hàn Mỹ Úy giống như là bị oan hồn của Hàn Mạch bám vào, ánh mắt liếc về phía chiếc di động trên bàn trà Trần Hạo chưa kịp cất đi.

Điện thoại di động của anh cô chưa bao giờ khiến người nào đụng, có lần Hàn Mỹ Úy muốn mượn chơi trò chơi, cũng bị Trần Hạo khéo cự tuyệt.

Cô vừa nhìn về phía toilet vừa cầm điện thoại di động lên mở ra nhật ký cuộc gọi, đứng đầu là số của một người.

Đường San.

34.

Một dãy chữ "Đường San" khiến cho Hàn Mỹ Úy hít vào một hơi thật sâu, ném điện thoại lên trên khay trà nóng!

Lúc Trần Hạo từ toilet đi ra đã nhìn thấy sắc mặt của Hàn Mỹ Úy u ám ngồi trên ghế sofa, giống như người mất hồn. Anh vội vàng cầm khăn lông đi tới, vừa lau quần áo cho cô vừa quan tâm, nói: "Có phải là bị bệnh rồi không? Hôm nay em rất lạ. . ."

Hàn Mỹ Úy cố kiềm sự tin tưởng cuối cùng như cây cung đang căng, yên lặng vì Trần Hạo biện hộ: nhất định là trùng hợp, anh gọi điện thoại cho San San không chừng là có việc thôi? San San không phải là loại người như vậy, cô ấy không thể nào đối với cô như vậy!

"Hạo. . . Em hỏi anh một chuyện, anh thành thật trả lời cho em, được không?" Cô đột nhiên đảo mắt nhìn anh, muốn từ trong mắt của anh nghiêm túc tìm kiếm đáp án mà cô muốn.

Nhưng đột nhiên cô nói như vậy, cũng chỉ thấy tay Trần Hạo cứng đờ, ngay sau đó yết hầu bỗng nhiên chuyển động, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

Nhưng Hàn Mỹ Úy so với anh càng khẩn trương hơn, giọng nói cũng nhỏ như sợi tơ: "Có phải anh đang qua lại với người phụ nữ khác trong lúc quen em không?"

Trần Hạo chậm rãi từ dưới đất đứng lên, không thể tin nhìn Hàn Mỹ Úy, miệng há ra khép lại giằng co thật lâu, cuối cùng là một sự im lặng lạnh người.

Nước mắt của Hàn Mỹ Úy lập tức chảy xuống, tim đau đến mức thở dốc.

Cô nắm quả đấm đứng lên muốn đi, Trần Hạo lại vội vàng giữ cánh tay cô lại.

"Mỹ Úy! Mỹ Úy! Anh đã không còn liên lạc với cô ấy nữa! Em đừng đi!"

"Anh. . . Anh buông tay ra. . ." Cô gần như không còn hơi sức thoát ra, vừa không có tiền đề khóc vừa bị anh lôi kéo.

"Là cô ấy quyến rũ anh trước! Bọn anh thường cùng trực đêm. . . Mỹ Úy! Em phải tin tưởng anh sau này cũng sẽ không thế nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thua quá thảm

Hàn Mạch dờ khóc dờ cười: "Ai bắt nạt cô? Cô làm sao vậy? Tôi xem một chút nào." Dứt lời anh nâng mặt của cô lên nhìn trái nhìn phải, sau cùng chân mày nhíu lại.

"Có phải là cô lại bị người nhà mắng không? Hay là Trần Hạo?"

Hàn Mỹ Úy hất móng vuốt của anh ra, vừa lau nước mắt vừa bước nhanh ra đầu đường. Cho dù hiện tại rất cần một cái ôm, cũng không thể hiện sự mềm yếu làm nũng trước mặt Hàn Mạch, như vậy, cô thành người nào.

"Này, cô đi đâu vậy!"

"Về nhà! Anh đừng suốt ngày lơ đãng theo tôi!"

"Qua sông rút cầu đúng không?" Hàn Mạch vừa theo sau nói gót cô, vừa làm tổn thương cô: "Mới vừa rồi cũng không biết là ai, ở trong điện thoại cầu cứu tôi, ‘Hàn Mạch, tôi sợ’, cô cho là tôi là thần đèn Aladin sao? Lúc cần thì gọi tôi?"

Hàn Mỹ Úy dừng lại xoay người, dùng lời nói thẳng nói cho anh biết: "Tôi không cần anh!"

Hàn Mạch đứng đối diện cô, ngậm ngẫn cả người.

"Hàn Mạch, anh bây giờ chính là ruột thừa, ruột thừa hư! Tôi hận không cắt bỏ được anh, nếu như không có anh, tôi sẽ không đến nỗi thành như bây giờ! Anh chính là một bảng quảng cáo nhỏ liên tục bật lên trong cuộc đời tôi! Tôi không còn hơi sức cùng anh đấu trí nữa! Tôi sẽ loại bỏ anh khỏi hoàn toàn cuộc sống của tôi!"

Hàn Mỹ Úy thở hổn hển, phát tiết không sai một từ cảm xúc bị đè nén trong lòng mình thật lâu nói ra, cũng không nói lấp một chữ.

Hiển nhiên Hàn Mạch hiểu ý của cô, đứng sững tại chỗ, ánh mắt đẹp hip thành một đường ngang nguy hiểm, đáy mắt như chỗ con tầm nằm nổi lên suy nghĩ thú vị.

Anh vốn cho là Hàn Mỹ Úy không lanh lợi, anh chỉ cần dùng mưu kế cỡ như ngón út là có thể hàng phục, nhưng mà anh lại tuyệt đối không nghĩ tới, quá trình này quá xa so với kế hoạch của anh.

Đầu óc Hàn Mỹ Úy gần như vô dụng, anh sẽ thu phục không chừng mảnh giáp. Thế nhưng bây giờ anh lại thành cái gì ruột thừa của cô hả, tấm bảng quảng cáo, thật là không xong, anh sẽ có lúc thua quá thảm?

Vốn là cực kỳ tức giận phát biểu một hồi, Hàn Mỹ Úy cũng hất cằm lên tùy thời chờ đợi Hàn Mạch đánh trả, nhưng không nghĩ đúng vào lúc này, trong lỗ mũi một đoạn ngắn nước mũi chảy ra.

Con gái nha, lúc khóc một chút luôn là nước mắt nước mũi giàn giụa, có thể khóc có bộ dạng đẹp giống trên TV không!

Hàn Mỹ Úy 囧, vội vàng duy trì ánh mắt sắc bén lúc này nhìn chằm chằm Hàn Mạch, bên này lặng lẽ đưa tay vào trong túi xách, làm thế nào cũng không tìm được khăn giấy. . .

Hàn Mỹ Úy luôn quên kéo khóa túi xách, cho nên cô rất dễ dàng nhét tay vào trong lục tìm, thế nhưng làm sao cũng không tìm được khăn giấy, sau lại đột nhiên phát hiện, không riêng gì khăn giấy không có, ngay cả hình bảo bảo cũng không có.

Hàn Mỹ Úy cá kinh, hồng бет! Chẳng lẽ là rơi trong nhà Trần Hạo? Cô vội vã dựng ngược túi xách, nhưng bên trong rỗng tuếch, không thấy bóng dáng hình chụp đâu cả.

Đang lục túi xách, Hàn Mạch cũng đã đi tới, rút khăn giấy ra, bàn tay trắng nõn vôn về khăn giấy lên chóp mũi của cô, Hàn Mỹ Úy rút cổ một cái, ngừng đầu chống lại ánh mắt của anh, khó được thấy hân ánh mắt nhu hòa, như sóng nước mênh mông, giống như là đối với cô có thật nhiều điều bất đắc dĩ, lại có chút không bỏ được, ánh mắt kia quá mức phức tạp và. . . quyến rũ, khiến Hàn Mỹ Úy hiểu đều không cần hiểu, chỉ hăm sâu mặt vào trong đó.

Anh đang giúp cô lau nước mũi? Cái này đàn ông kiểu cách này không phải thích sạch sẽ sao?

Anh lại dùng khăn giấy lau hai lỗ mũi giúp cô, sau đó vứt khăn giấy xuống thùng rác bên cạnh, sau đó cúi đầu rút từ trong ví tiền của mình ra hai tờ Mao

chủ tịch tới nhét vào trong túi xách của Hàn Mỹ Úy đang ngăn người, sau cùng lùi về phía sau phía của cô một bước.

Liền trong tích tắc ấy, đột nhiên cô rất muốn đưa tay bắt lấy góc áo của anh, nhưng anh lùi quá nhanh, trên mặt còn nhàn nhạt pha lẫn vẻ chịu đựng.

Chỉ là y hệt như pha quay chậm trong phim chớp mắt một cái, vẻ phức tạp cùng chịu đựng trên mặt Hàn Mạch biến mất gần như không còn dấu vết, nụ cười xấu xa lại lần nữa hiện lên trên khóe miệng của Hàn Mạch.

"Ghê tởm chết mất, " anh nói: "Buổi tối tôi còn phải bồi bạn gái ra ngoài dạo phố, cô tự đón xe.."

Dứt lời, Hàn Mạch liền cúi thấp người ngồi vào chiếc xe có giá trị xa xỉ của anh, xe lướt đi như gió, biến mất trong đêm tối yên tĩnh.

Hàn Mỹ Úy nhìn đèn đỏ đầu đường đột nhiên thay đổi, tiu nghỉu nhìn nó, cô cố gắng thở dài một hơi, nên ăn mừng rốt cuộc bị da heo bỏ rơi, cũng một giây sau chậm rãi ngồi chồm hổ xuống bên đường, trong đầu một mảng trống rỗng, ánh mắt cũng không biết nên nhìn nơi nào, cuối cùng nhắm thật chặt hai mắt.

Sẽ không ai giống như Hàn Mạch, lúc cô quần bách lúng túng ở cô lúng túng giúp quần giúp cô lau nước mũi, mặc dù cuối cùng anh còn nhủ mũi chê cô ghê tởm, lại làm cho cô không hiểu sao rung động.

Hàn Mỹ Úy rút cuộc hiểu rõ giấc mơ rất lâu trước kia. Cô biến thành con chuột nhỏ trộm gạo, ăn sạch tất cả gạo trong vại, cuối cùng lại bị nhốt trong vại làm thế nào cũng không thể ra.

36.

"Hồ đồ!" Viện trưởng Tịch Sùng Hoa chấp tay sau lưng đi lại trong phòng làm việc, giận đến mức râu đều bị dựng lên.

Tô Đình chấp tay sau lưng, cúi gằm đầu, ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

"Người nhà bệnh nhân là có thể tùy tiện đánh sao?" Tịch Sùng Hoa đứng trước mặt Tô Đình, vẻ mặt nghiêm nghị lớn tiếng: "Bệnh viện là nơi nào? Là đầu đường cuối ngõ sao? Mỗi ngày chúng ta đi làm bác sĩ gặp phải chửi mắng âm ỉ, hơi sơ xuất sẽ bị kiện, tất cả mọi người phải cẩn thận một chút chỉ sợ chọc ra chỗ hở, người ta nhìn ra được, đánh đòn phủ đầu, ngộ nhờ chuyện này làm cho giới truyền thông nắm bắt tin đồn, bệnh viện chúng ta lại thành mục tiêu công kích!"

Tô Đình rất cũng cảm thấy mình thật quá xúc động, trùng động, hành động trên cũng thô bạo hơn bình thường một chút, chạng vạng tối ngày hôm qua sự kiện đánh người nhà bệnh nhân ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, thậm chí truyền đến tai viện trưởng, điều này làm cho Tô Đình mới làm việc không bao lâu có cảm giác có nguy cơ, vì thế đầu trước mặt thân tượng của mình như bầm tòi (gật đầu liên tục), thái độ cực kỳ thành khẩn.

Tịch Sùng Hoa thấy thái độ Tô Đình nhận lỗi rất tốt, liền than một tiếng, lấy tình để cảm động nói: "Chíp bông."

Chíp bông là nhũ danh của Tô Đình, lúc còn nhỏ hai đứa trẻ ở nhà trẻ đều có nhũ danh, cái gì Đậu Đậu, chíp bông các loại, khi còn bé ở nhà trẻ thời điểm gia gia đứa trẻ đều có nhũ danh, cái gì Đậu Đậu a, chíp bông các loại, nhà bọn họ có một phòng trẻ có thể tạo thành bảng chào mừng Bắc Kinh.

"Chú Tịch. . . Gợi đại danh con sao. . ." Tô Đình yếu ớt kháng nghị.

"Chíp bông à, " Tịch Sùng Hoa quen gọi rồi, trong lúc nhất thời cũng nhớ không nổi tên lúc lớn của Tô Đình, tự nhiên nói: "Gọi con tới không phải là muốn giáo huấn con, tin rằng lãnh đạo của con cũng đã dạy dỗ con một lần rồi, chú Tịch chỉ muốn nói cho con biết, muốn thấy rõ bụi gai trên đường cách mạng."

"Bụi gai cái gì ạ?" Tô Đình không rõ chân tướng nháy mắt mấy cái.

"Trong bệnh viện những lời chỉ trích về con không phải là một hai phải không? Chú còn mấy năm nữa sẽ về hưu, con có biết vì chuyện con nhậm chức vào bệnh viện, chú Tịch đeo trên lưng bao nguy hiểm không?"

"Chú Tịch, chú nói rõ đi ạ, chú biết đầu óc con chơi chữ đặc biệt thối nát ."

Tịch Sùng Hoa thở dài: "Chíp bông, cả nước có ba bệnh viện hàng đầu, muốn phá cách cho con vào ...con cảm thấy là một thứ từ trên trời rơi xuống sao?"

Tô Đình ngăn ra.

"Không phải chỉ một lần Tịch Không nói với chú, con có bao nhiêu tha thiết với nghề y tá này, chú đặc biệt tò mò vì cái gì mỗi lần nó đều đau đầu nhức óc, nhất định gọi con tới nhà chích thuốc cho nó, nó nói với chú, lúc con chăm sóc bệnh nhân đặc biệt có kiên nhẫn, hơn nữa kiến thức và kỹ thuật cũng rất vững chắc."

"Cậu ấy xin chú cho con vào bệnh viện?" Tô Đình không tin nhìn Tịch Sùng Hoa.

Tịch Sùng Hoa quay lưng, xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ.

"Con nên rõ ràng chú Tịch của con là người nào, vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp là chuyện chú không làm, chú trực tiếp cự tuyệt thỉnh cầu của nó,

mặc dù nó là con trai của chú."

Chú Tịch lại nói: "Nhưng có một ngày chú hỏi nó, chú nói Tịch Không cũng nên thành gia lập nghiệp rồi, khi nào thì mang người trong lòng về còn sinh con nữa cho chúng ta cũng được hưởng thụ cảm giác bằng cháu một chút?"

"Con đoán xem nó nói thế nào với chú?"

"Nói thế nào. . ." Tô Đình ngo ngắc hỏi.

Tịch Sùng Hoa cười ha ha, quay người lại ý vị không rõ nhìn Tô Đình: "Nó nói với chú ngay cả công việc của con dâu cũng không để tâm, còn hưởng thụ cảm giác bằng cháu cái gì"

Trong nháy mắt Tô Đình hóa đá, thái độ trên mặt vô cùng phong phú kịch tính, đặc biệt buồn cười.

Tịch Sùng Hoa vỗ vỗ bả vai của cô, nói lời thăm thía: "Chíp bông, chú Tịch coi trọng con, cha con chúng ta cùng ra sức, con cũng phải không chịu thua kém, tương lai làm y tá trưởng, ngay cả mẹ Tịch Không cũng sẽ không bắt bẻ tiếp nhận con."

Tô Đình nghe được như lọt vào trong sương mù, nhưng vẫn nghe được dường như Tịch Sùng Hoa hiểu lầm mối quan hệ của cô với Tịch Không, vì vậy vội vàng giải thích:

"Chú Tịch, con với Tịch Không, hai chúng con thật ra thì. . ."

Nói nửa đoạn, liền có người gõ cửa phòng viện trưởng, Tịch Sùng Hoa lập tức thay đổi sắc mặt nghiêm túc, hướng về phía cửa nói tiếng: "Vào đi."

Phó chủ nhiệm khoa giải phẫu thần kinh đẩy cửa bước vào, mặt tươi cười. Tịch Sùng Hoa lập tức nghiêm mặt làm bộ khoát khoát tay nói với Tô Đình: "Lần sau quyết không cho phép loại chuyện như vậy xảy ra! A, cô đi ra ngoài đi!"

Tô Đình bị Tịch lão đầu tử dùng giọng quan kéo về hiện thực, vội vàng giống như loại thái giám biết vâng lời thoái lui ra khỏi cửa chính phòng viện trưởng. . .

Lúc trước khi trực đêm, Tô Đình là người lười mong đợi nhất chính là luân phiên, như vậy có thể vào phòng nghỉ ngơi ngủ một giấc, vậy mà hôm nay tinh thần lại khác thường, giống như là trong lòng có chuyện.

Y tá trực cùng Tiểu Cần vỗ vỗ vai của cô đang ngăn người, lo lắng hỏi: "Tô Đình, nghỉ gì thế, cũng một buổi chiều rồi, mắt hôn mắt vĩa, mắt cũng không nháy mắt."

"Không có việc gì, một trực đêm tôi lại thành một con cú mèo, không thích nháy mắt."

"Cô đi vào phòng nghỉ ngơi đi, đến ca của tôi rồi." Tiểu Cần rất tự giác ngồi xuống.

Tô Đình miễn cưỡng đứng dậy, đi về phía phòng nghỉ.

Cửa phòng nghỉ mở hờ, tay của cô mới cầm vào tay cầm của cửa, chỉ nghe thấy bên trong có tiếng xột xột xoạt xoạt.

Âm thanh kia rất đè nén, khiến Tô Đình rất tự giác liền dừng bước, đưa đầu hé vào khe cửa nhìn vào trong. . .

Chết tiệt!

Hàm răng Tô Đình nghiến chặt, mắt quả hạnh trừng trừng! Giống như mũi tên cây từng trên dây cung, cơ thể lập tức thẳng băng! Đưa chân liền muốn đạp cửa!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đau như cắt

Không được, không thể làm lớn chuyện này!

Bước chân Tô Đình nâng lên cứng đờ giữa không trung. Buổi chiều cô mới được giáo huấn, chú Tịch có nói cách cô xử lý vấn đề bình thường quá thô bạo, hậu quả sau đó của việc này là chỉ có thể đã thương người hại mình. Tô Đình suy nghĩ cẩn kẽ, nếu là đạp một cước này đạp ra ngoài, chuyện dơ bẩn của đôi câu nam nữ này sợ là cả bệnh viện đều sẽ biết, đến lúc đó hậu quả chỉ có hai, câu nam nữ mất sạch thể diện, Tô Đình cô mất sạch thể diện uy tín thứ N với bạn bè.

Suy nghĩ vô cùng tỉ mỉ, Tô Đình dựa vào tường cạnh cửa phòng nghỉ ngơi, nuốt nước miếng một cái, nhìn bóng đèn trong hành lang cũ kia không được sửa chữa, sau đó trong tâm nó chợt tắt chợt sáng rất nhanh.

37.

Cửa hàng bách hóa kỷ niệm tròn một năm, rất nhiều bảng hiệu ở đây đều giảm 5 phần, trên quảng trường khắp nơi đều là bong bóng, thỉnh thoảng nổ mấy cái, nghe đặc biệt vui. Lúc Đường San hẹn Hàn Mỹ Ủy ra ngoài đi dạo phố, trên miệng cô là một hàng mụn nước nhỏ, làm cho Đường San cảm thấy đặc biệt nhớ lại chuyện đi phá thai.

Toàn thân Đường San vẫn là hàng hiệu vừa đặt mua, quần áo đẹp dễ một thân mới vừa đặt mua hàng hiệu, trang điểm xinh đẹp chữ T như người mẫu trên sân khấu. Trước kia Hàn Mỹ Ủy dù sao vẫn khuyên cô, con gái cùng giới luôn luôn không thích con gái ăn mặc nổi bật, đặc biệt Đường San không sao cả, chỉ nói cô cần đàn ông thích là đủ rồi, những thứ khác chỉ là ghen tị.

Trước kia Hàn Mỹ Ủy còn đặc biệt theo đuổi kiểu nữ vương của San San, nhưng bây giờ đứng ở trước mặt cô, nhìn bộ ngực bên trong của cô ấy lộ ra khe ngực kiêu ngạo, lại cảm thấy bắt đầu có chút sinh chán ghét rồi.

"Ai ôi, thế nào đây là?" Đường san ngồi ở trong phòng ăn trang trí quái dị của Ấn Độ, ngồi đối diện Hàn Mỹ Ủy quả trách hỏi: "Không phải cậu chưa bao giờ để tâm sao? Làm sao lại xuất hiện một hàng mụn nước vậy?"

Hàn Mỹ Ủy chỉ dùng ống hút khuấy động ly nước trái cây, trong đầu buồn bực không nói lời nào.

Buổi tối cô đã suy đi nghĩ lại hai lần, cô từng tưởng tượng hoàn cảnh lúc gặp Đường San, hoặc là chia về phía cô ấy mắng khàn cả giọng, hoặc là chửi vào mặt cô vài ba câu đồ bỉ ổi, nhưng muôn phần, trong tay cô ấy đang cầm trà sữa Hàn Mỹ Ủy thích uống, Hàn Mỹ Ủy lập tức mềm lòng.

Nếu như San San có thể chủ động cùng cô giao phó, nếu như San San thật sự yêu Trần Hạo, cô có thể uống máu liếm vết thương, dù sao đó cũng là chị em tốt lớn lên từ nhỏ cùng cô. Vì một người đàn ông, không đáng giá.

Đường San cau mày, đá đá chân Hàn Mỹ Ủy dưới bàn: "Vật nhỏ, cậu sao vậy? Trần Hạo khi dễ cậu rồi hả?"

Hàn Mỹ Ủy chợt ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của cô, rất nghiêm túc hỏi "San San, tớ đã biết cả rồi. . ."

Cô nghiêm túc nhìn về mặt kính ngác Đường San, trong lòng trầm xuống, nói tiếp: "San San, tớ hỏi cậu, cậu thương anh ấy không?"

Đường San bị cô hỏi hơi sững sờ, sau đó là một khoảng im lặng, một lát lâu sau mới trầm giọng trả lời: "Cậu cũng biết rồi đó, vậy tớ cũng không gạt cậu, tớ yêu anh ấy, đặc biệt rất yêu."

Hàn Mỹ Ủy như bị sét đánh, thật sự là không ngờ cô ấy có thể thân nhiên bình tĩnh trả lời vấn đề này, liền lập tức đứng lên, tay nắm chặt quai xách, bả vai hơi run run.

"San San. . . Làm sao cậu lại có thể gạt tớ như vậy! Cậu có từng suy nghĩ đến cảm nhận của tớ không hả?"

"Tớ gạt cậu là bởi vì. . ." Câu Đường San mới nói ra một nửa, ánh mắt liền liếc nhìn về phía người đàn ông ngoài cửa sổ, gờ ngón tay lên trên môi làm động tác với Hàn Mỹ Ủy yêu cầu giữ im lặng, nói: "Hai chúng ta tạm thời không nói chuyện này nữa, vị kia nhà tớ tới rồi."

Hàn Mỹ Ủy nhìn theo ánh mắt của cô, chỉ thấy một bóng dáng mạnh mẽ rần rần đẩy cửa vào, vòng qua quầy thu ngân đi tới bên này, gò má người kia dần dần rõ ràng, cuối cùng ngay mặt hướng cô, khiến Hàn Mỹ Ủy ngu ngốc thành tượng, như nhìn thấy yêu ma từ âm phủ cả người run rẩy.

Người đàn ông kia, mang theo một thân bên ngoài khí lạnh cùng ánh mắt xa lạ, làm cho trái tim của Hàn Mỹ Ủy đập nhanh run sợ, ngồi bên cạnh Đường San.

"Này, " Đường San nói: "Cậu đừng đứng ngốc ở đó, ngồi đây này."

Hàn Mỹ Ủy lúc này mới yên lặng ngồi xuống, về mặt dờ dẩn có lẽ là cần mấy phút mới có thể tỉnh táo lại.

"Đây là vị kia nhà tớ, Hàn Mạch. Anh yêu, đây là chị em tốt nhất của em, Hàn Mỹ Ủy." Đường San cười nhẹ nhàng giới thiệu, không nhìn ra một chút vẻ kinh hoàng của Hàn Mỹ Ủy.

Anh yêu. San San gọi người đàn ông trước mặt này như thế, điều này làm cho Hàn Mỹ Ủy như ngồi trên đồng lửa, mồ hôi lạnh từ sau lưng lâm râm chảy ra.

"Chào cô." Hàn Mạch gật đầu chào hỏi cô như người xa lạ, dường như không quen biết.

Hàn Mỹ Ủy không có đưa tay ra, trong lòng tính toán mình nửa đời trước tạo quá nhiều tội ác, thậm chí ngay cả chỗ vứt rác tùy tiện cũng tính cả rồi, nhưng vẫn không tìm ra lý do ông trời trêu ngươi cô.

"Chào anh, anh khỏe!" Hàm răng Hàn Mỹ Ủy gần như muốn cắn vỡ ra, đặng đặng sát khí nhìn Hàn Mạch.

Đường San đột nhiên giao hoát nói: "Hai người các người khẳng định không có quan hệ gì!"

Hàn Mạch và Hàn Mỹ Úy đều ngẩn ra.

Ai ngờ Đường San chợt hiểu cười một tiếng: "Hai người các người có phải là thân thích hay không đó, cùng họ Hàn nha? Thật là khéo."

Đáy lòng Hàn Mỹ Úy thờ dài ra một hơi, lập tức nghĩ muốn đem tất cả lời nói vặn hỏi của Đường San cho đi đến Bắc Cực quên hết đi.

Ánh mắt của Hàn Mạch vẫn thủy chung nhìn chăm chú vào trên người của Hàn Mỹ Úy, chưa từng rời đi, hoàn toàn không nghe được lời Đường San nói, Đường San cảm thấy có chút buồn tẻ, liền nhìn Hàn Mạch nói: "Anh yêu, không phải anh bảo hôm nay tìm em có việc, cần gấp mặt nói chuyện sao? Chuyện gì anh nói đi?"

Hàn Mạch nghe vậy nhìn Hàn Mỹ Úy một chút, Hàn Mỹ Úy lập tức thức thời nói muốn đi toilet nên đứng lên đi, liền xoay người đi như chạy trốn, để lại không gian riêng cho hai người Hàn Mạch và Đường San.

Hàn Mạch thấy Hàn Mỹ Úy biến mất ở chỗ rẽ vào toilet, lúc này vẻ mặt mới không vui nhìn thẳng Đường San.

Đường San cười dịu dàng, đẩy cho anh một ly cà phê nóng: "Nói đi, chuyện gì vậy anh? Phải nói trực tiếp ạ?"

Hàn Mạch đẩy ly cà phê trở lại cho cô, ôm vai cô đưa mắt nhìn: "Tôi đi thẳng vào vấn đề luôn, hủy bỏ hôn ước."

Nụ cười của Đường San trong nháy mắt mất đi về dịu dàng, lại dường như đã sớm đoán trước được, liền nhìn nhau với Hàn Mạch nửa giây, mắt nheo lại nguy hiểm nói: "Anh cho là đang mua đồ sao? Nói trả thì trả? Anh đề mặt mũi của em ở nơi nào hả?"

"Nên đặt chỗ nào thì chỗ ấy."

"Hàn Mạch, anh lợi hại, nhưng Đường San tôi cũng không phải là quả hồng mềm, anh không nên quá phận!"

Hôn nhân thương mại cũng không phải dễ dàng nói hủy bỏ là có thể hủy, trong đó buộc chặt lợi ích giữa hai gia đình, hướng chỉ một khi dao động, danh dự nhà gái bị ảnh hưởng rất lớn.

Hàn Mạch cười, tay vẽ lên cằm nhọn của Đường San, lại đắm đuối liếc nhìn bộ ngực sữa của cô, không biết điều nói:

"Hôn nhân thương mại đó, cô và tôi đều hiểu, cần gì quá nghiêm túc đây? Vốn là cô chỉ là quả hồng coi sắc đẹp thay cơm, cưới cô làm vợ cũng không coi là thua thiệt, nhưng cô lại không ngoan ngoãn, dám cho tôi đội nón xanh (cắm sừng) . . . Điều này cũng không sao cả, tất cả mọi người đều có khả năng, nhưng bây giờ tôi không muốn chơi với cô nữa."

Đường San vô cùng tức giận, vốn định mắng ra miệng một bụng lời nói thô tục toàn bộ nén trở về, trong lời nói của anh có ý nói nắm được nhược điểm không chung thủy ủa cô, chuyện này có thể phiền toái hơn nhiều.

38.

Bên này trong phòng rửa tay, đôi tay Hàn Mỹ Úy đặt dưới vòi nước lạnh lẽo rửa hoài thế nào cũng không sạch.

"Đừng rửa nữa, tay cũng đã lạnh đông cứng đỏ cả rồi." Một giọng nói từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Hàn Mỹ Úy ngẩng đầu lên, trong gương xuất hiện bóng dáng của Hàn Mạch, đang lười biếng tựa vào chỗ rẽ, nhìn mình không rõ ý tứ.

Hàn Mỹ Úy trong cơn giận dữ, bước nhanh đi tới, giơ tay lên tát một cái!

Anh ngay cả né cũng không né, lỗ tai kịch liệt ong ong một tiếng, chống lại ánh mắt đỏ thắm của cô.

"Giỏi rồi." Hàn Mạch còn cười ha hả, giống như dầu đỏ trên gương mặt chỉ là trang sức, anh đứng thẳng người, nắm bàn tay của Hàn Mỹ Úy lại lật lên lật xuống nhìn.

"Đề anh nhìn một chút, đánh yêu có đau không?"

"Không biết xấu hổ!" Hàn Mỹ Úy chợt rút tay của mình về, lòng bàn tay tê tê có cảm giác đau, mới vừa xuất ra một lực xác thực rất lớn, nhưng anh vẫn còn bộ dạng đùa bỡn như cũ.

"Hàn Mạch! Anh nên làm cho mối quan hệ này thuận đi, anh tới, làm cho mối quan hệ này thuận đi!" Hàn Mỹ Úy giận đến phát run!

"Em là chỉ mối quan hệ trên giường của anh và em hay là quan hệ đỉnh hôn của anh và Đường San?" Anh cười hỏi.

Trong lòng Hàn Mỹ Úy hung hăng xẹt một cái, không hiểu sao đau nhức ập tới, cô hung dữ nhìn Hàn Mạch, nhìn người đàn ông không có trái tim này, rốt cuộc thấy được cái gì gọi là cặn bã.

Chẳng biết Đường San xuất hiện sau lưng Hàn Mạch lúc nào, vẻ mặt cũng là khiếp sợ, hiển nhiên đoạn đối thoại vừa rồi Đường San đã nghe được toàn bộ.

Trong lúc nhất thời, tình cảnh liền bắt đầu rối loạn.

"San San. . ." Hàn Mỹ Úy bị dọa sợ lùi về sau một bước, cô ngàn vạn lần không ngờ Đường San sẽ ở phía sau, đáng sợ hơn là Đường San lại dùng ánh mắt lạnh lẽo bình tĩnh như vậy nhìn mình, điều này làm cho Hàn Mỹ Úy cảm thấy cực kỳ khó khăn.

"San San, tớ không phải cố ý. . ." Hàn Mỹ Úy có ý định giải thích, lại bị Đường San cắt ngang.

"Cậu im miệng, " Đường San ngăn Hàn Mỹ Úy giải thích lại, xoay người nhìn về phía Hàn Mạch: "Anh và cô ấy lên giường rồi hả?"

Hàn Mạch không lên tiếng, đột nhiên rất nghiêm túc nhìn Hàn Mỹ Úy.

Đường San hiểu ý, trong con giận dữ, tát một cái lên gương mặt tuấn tú của Hàn Mạch.

Hàn Mỹ Úy thật sự là không thể tiếp tục chờ được nữa rồi, cầm túi xách lên khóc chạy đi, bóng dáng biến mất ở trong phòng ăn.

Hàn Mạch quỳnh lên. Ý muốn đuổi theo, lại bị Đường San nắm chặt cánh tay kéo lại.

"Hàn, Mạch!" Đường San cắn răng nghiêng lợi: "Anh cách xa Mỹ Úy một chút cho tôi! Anh mà gặp cô ấy, tôi liều mạng với anh!"

Anh ngẩn ra, kinh ngạc vì trong ánh mắt Đường San chưa bao giờ có chắc chắn, cuối cùng hất tay của cô ra bước nhanh đuổi theo.

Hàn Mỹ Úy lao đảo nghiêng ngã chạy ra khỏi cửa tiệm bách hóa, sau lưng truyền đến tiếng kêu của Hàn Mạch, nhưng trong đầu của cô giống như có ngàn vạn con ong mật bay vù vù, vô tri vô giác, hoàn toàn không nghe được.

"Người đẹp, xem một chút." Một di phát quảng cáo nhét một tờ áp phích vào trong tay Hàn Mỹ Úy.

Là áp phích tuyên truyền nạo phá thai của một bệnh viện.

Hàn Mỹ Úy cười khanh khách nghẹn ngào, nước mắt từng giọt rơi xuống.

Ngày trước cô luôn thật tò mò, tại sao đứa bé đáng yêu như vậy, rồi lại có nhiều người muốn vứt bỏ chúng. Mọi người nhẩn tâm ở trên đường tuyên truyền nơi giải phẫu nạo phá thai giá rẻ, giống như là chỉ có ác ma, dụ dỗ mọi người đi giết hại chính mình.

Nhưng bây giờ, Hàn Mỹ Úy rút cuộc có đáp án.

Đau như cắt.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Em nói không thích anh

Tần Diệu thừa dịp lỗ hổng lúc Tô Đình đi toilet đuổi theo, bỏ lại Tịch Không ân ái với người đẹp họ Trịnh trong quán lẩu.

Tần Diệu không vui nhìn Tô Đình đang rửa tay nói: "Hôm nay em có cái gì đó không đúng nha, nói hay lắm để cho anh với người anh em của em cùng với bạn gái anh ta ngồi chơi, sắc mặt của em, làm cho anh rất lúng túng."

Về mặt Tô Đình đặc biệt khó coi cười một tiếng: "Người nào bày ra sắc mặt hả, em không muốn cùng em gái họ Trịnh tranh đoạt một miếng thịt dê trong cái nồi lẩu nha, anh xem đi, buồn phiền người nào cũng thể hiện trên mặt ."

"Bảo bối của tôi ơi, em nên tự soi gương một chút, em nhìn một chút đi, người này anh hiểu rất rõ rồi, buồn phiền ai cũng hiện rõ trên mặt nha."

Tô Đình soi gương, quả nhiên mặt thú giống như mới vừa rồi ăn trứng món đồ kia vậy, vì thế nhìn gương kéo lên một nụ cười thật to, lộ ra tám chiếc răng ngay ngắn.

"Ha ha! Đi thôi, chúng ta trở về ăn lẩu đi."

Tô Đình dắt Tần Diệu trở lại bàn ăn, Trịnh Bách Hợp đang cười gắp cho Tịch Không miếng thịt, vừa ngẩng đầu, khuôn mặt tươi cười vô cùng cứng ngắt làm cho Trịnh Bách Hợp sững sờ, nhìn Tịch Không bên cạnh một chút, Tịch Không cũng sợ hết hồn, nhìn chằm chằm Tô Đình.

"Cô làm gì thế, bắp thịt bị hoại tử à?"

Tô Đình thu lại nụ cười liếc hắt một cái: "Anh mới bắt thịt bị hoại tử! Ăn thịt của anh đi!"

Tần Diệu vỗ đầu Tô Đình hòa giải: "Ha ha, đứa nhỏ này chính là như vậy, thần kinh có vấn đề."

Ánh mắt Tịch Không rơi vào cái tay Tần Diệu đặt trên đầu Tô Đình, khóe miệng căng lên lạnh lùng.

Cô ấy là cái dạng gì còn cần anh nói giúp sao? Chính tôi đưa băng vệ sinh cho cô ấy ở cửa toilet không biết lúc đó anh còn không biết ở chỗ nào!

Trịnh Bách Hợp lắc eo, dáng người uyển chuyển lại gấp cho Tịch Không một con tôm: "Cái này chín rồi này."

Ánh mắt vụng trộm nhìn Trịnh Bách Hợp một cái, tức giận nhắc nhở: "Anh ta không ăn tôm."

Chiếc đũa của Trịnh Bách Hợp lung tung cứng đờ ở trong không trung.

Tịch Không thăm trách sắc mặt của Tô Đình, bắt đầu dùng môi mà nói: có phải đi cả (tối tháng) của Tô Đình đến rồi không!

Tô Đình cũng đang đứng cách xa cẩn thận nghiêng lợi ngăn không khí nói: hôm nay lão nương đang tức không vui, chớ có chọc ta.

(Lavender – Blue: Trò khẩu hình này cũng mệt nhĩ)

Tịch Không để đũa xuống, ăn không vô nữa.

Trịnh Bách Hợp lại hoà giải: "Tô Tô, chị nói nghe đi chị và anh Tần Diệu gặp nhau như thế nào vậy?"

"Em Trịnh này có phải gặp ai cũng gọi anh không nhĩ?" Tô Đình cười híp mắt hỏi: "Toàn thế giới đều là anh chị của cô, miệng thật là ngọt."

Ánh mắt lạnh của Tịch Không quét tới: Tô Đình cô không nên quá đáng, dù sao người ta cũng là con gái!

Ăn bữa cơm này, sớm biết hôm nay tâm trạng của cô không tốt, Trịnh Bách Hợp nói đề nghị hai cặp đôi cùng ăn bữa trưa mà không thể phản đối.

Tô Đình không chút nào coi Tịch Không là con trai, đầu tựa vào trên bả vai Tần Diệu, làm ra vẻ có chỗ dựa.

Lại nói lúc này người đẹp họ Trịnh thật sự là vững như bàn thạch, từ lúc Tô Đình ngồi xuống luôn bắt đầu chèn ép cô trên bàn ăn, nhưng vẻ mặt cô vẫn ôn hòa như cũ, thể hiện sự rộng lượng.

"Tô Tô, chị có biết em và Tịch Không gặp nhau như thế nào không?" Trịnh Bách Hợp lại bắt đầu màn cứu giúp: "Ba em mở một tiệm mắt kính trên phố thương mại, em thường qua hỗ trợ, Tịch Không đi mua mắt kính, chúng em liền. . ."

"Câu được?" Tô Đình tiếp lời.

Tần Diệu đá chân cô dưới bàn.

Tịch Không không thể nhịn được nữa, quăng chiếc đũa xuống hét lên câu "Phục vụ hóa đơn thanh toán", Tần Diệu ở bên cạnh vội vàng giả dạng kiểu cách cũng kêu lên: "Tôi tính tôi tính!" Nhưng nửa ngày cũng không chịu bóp ra.

Trong lúc này không khí bị Tô Đình làm cho căng thẳng, rõ ràng Tịch Không rất tức, vẻ mặt Tịch Không lộ vẻ tức giận, đứng dậy muốn đi.

"Tịch Không, anh chờ em một chút." Trịnh Bách Hợp muốn đuổi theo, lại thấy Tịch Không xoay người trở lại.

"Tần Diệu." Tịch Không nói với Tần Diệu: "Cho tôi mượn điện thoại di động một chút."

"Đây." Tần Diệu không hề nghĩ ngợi, lấy điện thoại ba sao kiểu mới nhất lúc trước Tô Đình đưa cho anh ta đưa cho Tịch Không.

Ngón tay thon dài của Tịch Không lướt thật nhanh trên mặt màn hình máy cai, đưa trả điện thoại lại cho Tần Diệu, sau đó xoay người rời đi. Người đẹp họ Trịnh cũng nhanh chóng đuổi theo.

Một buổi ăn lẩu vốn là có thể vui vẻ hòa thuận, hôm nay lại ồn ào tan rã trong không khí không vui.

Tô Đình ngồi ở đó không cảm thấy áy náy chút nào, vui đầu ăn taht65 nhiều, vừa ăn vừa nói với Tần Diệu: "Ăn đi, hai chúng ta ăn thật tốt."

Tần Diệu "Khốn kiếp" một tiếng, giờ điện thoại di động lên trước mặt Tô Đình: "Mẹ nó anh ta khóa máy rồi! Chuyện gì xảy ra vậy! Điện thoại di động này có phải không thể sử dụng nữa không hả?"

Tô Đình lấy di động qua nhìn lên, quả nhiên điện thoại di động đã khóa.

Tịch không, xem như anh lợi hại!

"Mã khóa pin cực kỳ phiền toái. . ." Tô Đình vừa mân mê vừa nói: "Trừ khi mang lấy bảo hành lên đi lên đó nhân viên khởi động lại, nhưng giấy bảo

hành ở chỗ Tịch Không nha!"

Lợi ích của Tần Diệu bị hao tổn, mất hết kiên nhẫn: "Mặc kệ Tịch Không có ý không? Mẹ nó cái thứ đó là gì chứ!"

Tô Đình vừa nghe anh ta mắng Tịch Không, có chút không vui lòng: "Tần Diệu anh nói chuyện chú ý một chút."

"Anh nói anh ta một câu em cũng không cho hả?" Tần Diệu đứng lên, khiến cho tất cả mọi người trong quán lẩu đều nhìn về phía bên này.

Tô Đình vội vàng nhỏ giọng: "Anh làm sao vậy? Làm cái gì lớn tiếng như vậy? Anh ngồi xuống đi."

Trong đầu Tần Diệu nhanh chóng suy nghĩ một chút tình hình hiện tại, chính là lúc này mượn cơ hội bỏ Tô Đình là tốt nhất. Trên thân người phụ nữ này một chút béo bở cũng không có, thật vất vả mới có điện một chiếc điện thoại bay giờ đã thành cục gạch, anh ta làm sao có thể không nổi giận chứ?

"Ngồi cái gì mà ngồi!" Tần Diệu lộ ra nguyên hình: "Tô Đình anh hỏi em, em thích Tịch Không có phải không?"

Tô Đình ngăn ra: "Thúi lắm!"

"Lần đó anh với em ra ngoài trong miệng em luôn nói về Tịch Không? Bây giờ em thấy người ta có bạn gái em tức giận, ăn một bữa cơm sắc mặt cũng không vui, cái này gọi là tình thân lạc lối, hai ta không thể ở chung một chỗ."

Tần Diệu liền cầm áo khoác lên đi, Tô Đình không cho, giữ chặt tay anh ta.

"Đừng mà, có chuyện gì thì nói cho ỏn, trước khi anh với em qua lại, em tự nói với mình lần này không thể bị bỏ rơi. Anh cho chút thể diện được không?"

Tần Diệu nghe vậy khinh bỉ cười một tiếng: "Dựa vào tình cảm trên cuộc tình của hai ta, tặng cho cô một lời khen trước lúc chia tay: đừng luôn mặc áo cổ cao như vậy, tóc lại uốn như con chim trĩ, giọng nói thì dọa người, một chút tình thú cũng không hiểu."

Tô Đình chưa từng nghĩ đến độ thay đổi sắc mặt của Tần Diệu nhanh như vậy, trước đó còn gọi cô là công chúa bảo bối, nhưng bây giờ trở mặt rồi.

Không sao, có lẽ là hôm nay cô biểu hiện cũng không tốt, làm cho Tần Diệu hết sức tức giận, mới có thể nói ra những lời như vậy.

Tô Đình đáng thương lại nắm cánh tay của anh ta, nói xin lỗi: "Tần Diệu. . . Anh đừng như vậy, em sẽ thay đổi."

"Cô thay đổi? Tôi đều đã ra ám hiệu cho cô nhiều lần tới nhà của tôi, mỗi lần cô không đau bụng thì là đau mộng, cô chơi đùa tôi hả, Tô Đình, đây là thời hiện đại, nói yêu đương chính là tiêu khiển nhanh chóng, cô cứ ôm như vậy, cả đời làm bà già còn trinh à?"

Hốc mắt Tô Đình nóng lên, một tia hy vọng cuối cùng cũng tan vỡ. Cuộc chia tay này cũng tới quá đột ngột, quá cay độc.

Lòng cô vốn loạn như đám mây, cũng liền đứt khoát lộn chết không sợ phỏng nước sôi rồi, vung tay lên: "Đi đi đi, cút đi, biến mất sau ba giây, nếu không anh trả tiền!"

Tần Diệu vừa nghe trả tiền, quả nhiên ba giây đã biến mất.

Tô Đình ngồi cạnh chén bát ngỗng ngang bên nôi lẩu, nghĩ tới về mặt phóng đảng của Trịnh Bách Hợp trên người Trần Hạo lúc đó, ngẫm lại mới vừa rồi cô nắm cánh tay của Tần Diệu rất ngượng ngùng, trong lòng phiền não. Tại sao tất cả những chuyện thói nát đều muốn cô thanh toán? Tại sao người đẹp Trịnh Nhãn Mây một cái người ta liền cười kêu tình cảm nam nữ, còn Tô Đình cô thậm trọng liền kêu ôm làm bà già còn trinh? Cái này gọi là thói đời gì chứ!

"Phục vụ! Một chai rượu bông tuyết!" Tô Đình vươn tay thật cao, rất có tư thế đánh bạc liều mạng

(Mình tìm hiểu thì chai rượu bông tuyết đó rất đẹp nhưng không tài hình được nên không biết làm sao, hihi, các cậu tìm theo tên Snowflake Wine nhé)

40.

Hàn Mỹ Úy gọi tới mấy cuộc điện thoại, Tô Đình cũng không nghe được, cho đến rạng sáng ngày hôm sau Tô Đình mới giải rượu, nằm ở trên giường của mình gọi mẹ.

"Mẹ, con đói bụng, con muốn ăn cơm."

Vương Thục Chi đẩy cửa đi vào xem con gái một chút, ôn hòa mà nói: "Nha đầu chết tiết kia, đói bụng mới nhớ tới mẹ con hả."

Tô Đình sau khi bớt say rượu đỡ đầu ngồi dậy, trong đại não giống như bị đổ thủy tinh, hỏi "Tối hôm qua con uống nhiều quá? Ai đưa con về vậy ạ?"

Vương Thục Chi nhìn cô trách móc, trả lời: "Người thợ cắt tóc của cửa hiệu, con lôi kéo người ta nói muốn đi khách sạn, nói gì muốn “kết hợp”, làm mẹ mất mặt muốn chết, nếu không phải ba con mất sớm, mẹ sẽ không cần đưa con gái chết tiết này."

"Mẹ, mẹ xem mẹ kìa, nói chuyện khó nghe." Tô Đình ôm lấy eo của Vương Thục Chi làm nũng với bà, đầu cọ tới cọ lui trên người của mẹ.

Cọ một cái này cũng không sao cả, cả người Tô Đình đều đã tê cứng, tay vươn lên trên đầu của mình, sờ soạng một cái, đồ mồ hôi hột!

"Tóc của con!"

Vương Thục Chi thấy đáng sợ hãi hoang mang của con gái, liền đưa tay sờ sờ cái đầu tròn nhỏ của cô, chọc chọc trên chóp mũi của cô: "Hôm qua, con nói con thất tình, buộc thợ cắt tóc cắt tóc ngắn cho con, kết quả vừa động một cái, cắt xong rồi, sau lại sửa lại càng sửa càng ít, con uống rượu giờ trò nói rõ ràng muốn cạo trọc. Người thợ cắt tóc còn nói xin lỗi với mẹ, cậu ấy nói con nói mình không phải là chim trĩ, muốn cạo lông. Con nói con không dọa người."

"A a a! Muốn chết! Muốn chết! Mẹ nguoi nấu con tan chảy tái tạo lại đi!" Tô Đình sụp đổ vùi đầu ngốc vào trong chăn, kêu la giống như giết heo.

Vương Thục Chi đối với việc con gái đã không ra thể thống gì đã không trách móc, nhưng vẫn không quên nhắc nhở cô: "Tôi hôm qua con gọi thăm tên của Tịch Không không dưới năm lần con có biết không?"

Tô Đình đột nhiên yên tĩnh lại, giọng buồn buồn: "Không thể nào."

Vương Thục Chi lo lắng trừng trừng nhìn cô, lại một lần nữa cảnh cáo: "Về sau đừng đàn độn ở cùng một chỗ với Tịch Không."

Tô Đình từ trong chăn chui ra, nhỏ giọng kháng nghị: "Thật ra thì con người Tịch Không vô cùng tốt. . . Mẹ mẹ xem mẹ. . ."

"Đứa bé là đứa bé ngoan, mẹ nó cũng không phải là hiền lành gì, con nghĩ cũng đừng nghĩ."

Những lời nói mẹ Tịch Không không phải người tốt Tô Đình nghe từ miệng mẹ cô nói ra không phải một lần. Cô không biết vì sao mẹ lại ghét đi Đoạn Băng mẹ của Tịch Không như vậy. Lúc hai nhà gặp mặt đi Đoạn Băng luôn cười ha hả, hơn nữa đối với mẹ, nhưng mẹ luôn không cảm kích, luôn tỏ thái độ kỳ quái nhưng đi Đoạn Băng không những không tức giận mà lại luôn luôn tận tâm tận lực lấy lòng mẹ, điều này làm cho Tô Đình nghĩ trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng là đối với đứa bé từ nhỏ chỉ sống với mẹ nương tựa lẫn nhau như Tô Đình mà nói lời nói độc này từ miệng mẹ yêu của cô lại lớn hơn tất cả, chuyện mẹ phản đối, Tô Đình thật muốn cũng không được nghĩ.

Vương Thục Chi nhìn con gái nghe theo gật đầu, rất hài lòng, sờ sờ đầu của cô khó có được mỉm cười: "Tạo hình này rất tốt, so với kiểu tóc rối tung của con thuận mắt hơn nhiều."

Tô Đình tròn mắt nhìn mẹ mình, nhanh chân đi tới tủ quần áo lấy mũ đội lên.

. . .

Vì vậy khi Tô Đình chia cái đầu của chúa tể Voldemort (trong truyện Harry Potter) xuất hiện trước cửa nhà Tịch Không, Hàn Mạch chỉ mở ra một khe nhỏ, sau đó đóng lại, khóa chốt.

Tô Đình không bình tĩnh đập cửa: "Là tôi! Lập tức mở cửa!"

Hàn Mạch mang vẻ mặt vô tội mở ra một khe hở nhỏ, lộ ra đôi mắt đẹp, tỉ mỉ quan sát cô, sau một hồi, mới quay đầu vào trong phòng gọi Tịch Không:

"Tịch Không, có một ni cô tới hóa duyên, lấy chút đồ ăn ra đây!"

Trong cơn giận dữ một cước Tô Đình đá văng cửa. Hàn Mạch nhanh nhẹn lách mình, che ngực vỗ vỗ.

Hàn Mạch thấy dấu hiệu không ổn, vội vàng chạy trốn, cầm áo khoác lên trên tay, đưa tay sờ sờ cái đầu tròn của Tô Đình.

"Tôi phải đi gặp tình địch, hai người cứ từ từ cầu vėjo."

"Tình địch?" Tô Đình cảnh giác nói.

"Trần Hạo." Hàn Mạch trả lời.

Trần Hạo không biết lấy được số điện thoại của Hàn Mạch ở đâu, nói là Hàn Mỹ Úy có rơi cái gì đó trong nhà anh ta, bảo Hàn Mạch đi lấy, mà điện thoại của Hàn Mỹ Úy thủy chung vẫn ở trạng thái tắt máy.

Trong lòng Tô Đình nói nguy rồi, lúc này mới nhớ tới trên điện thoại có hai cuộc gọi nhờ của Hàn Mỹ Úy, lập tức gọi lại, đầu bên kia không có kết nối.

Không đợi Tô Đình phục hồi lại tinh thần, Hàn Mạch đã đi rồi. Cô có dự cảm đến chuyện này lại sẽ có một cuộc đấm máu, liền muốn gọi Hàn Mạch lại, chân mới vừa bước ra, lại bị một người níu cổ áo kéo trở lại.

41.

Sức lực Tịch Không quá lớn, làm cho Tô Đình trong nháy mắt mất thăng bằng, chân trượt một cái ngã vào trong ngực của anh.

Hơi thở của anh từ trên đỉnh đầu ập đến, khiến cho đỉnh đầu trần trụi của Tô Đình cực kỳ nhạy cảm, cô chột đẩy anh ra, lùi lại hai bước đứng lại.

Lcu1 này Tịch Không mới khoan tay quan sát kiểu tóc mới của cô.

"Cười đi, chớ nén làm gì !" Tô Đình thấy miệng của anh ngoa ngậy khoe miệng cong lên, trong lòng buồn bực.

"Chỉ bởi vì tôi có bạn gái, cô vỡ mộng ?"

Tô Đình"Hừ" một tiếng, đi tới ngồi trên ghế sofa, bời meo meo Tĩnh Nhân chơi cuộn len tròn.

"Chuyện quán lẩu là tôi không đúng, hôm nay lão nương tới đây là tôi xin lỗi." Ánh Mắt Tô Đình cũng không nâng lên, lười biếng nói đinh đạc, đáng vẻ giống như không sao cả.

Tịch Không nắm lấy bàn tay đang chơi quầ cầu của cô, rất nghiêm túc nhìn cô chăm chăm: "Tô Đình, rốt cuộc cái gì làm cô không được tự nhiên?"

Cả người Tô Đình khựng lại, cổ buông lỏng nói: "Không có gì."

Tịch Không nhú mày: "Không có sao?" Đường như anh chú ý cẩn thận từng cái xấu của cô cũng nhìn rõ mọi việc: "Vậy tại sao cô luôn muốn nhắm vào Trịnh Bách Hợp mọi nơi?"

"Cô ấy làm chuyện có lỗi với một người đàn ông bị tôi phát hiện, còn chưa kịp nói cho anh biết." Tô Đình bỏ xẻ toàn bộ những tình huống vốn tưởng rằng phức tạp.

Tịch Không rất giật mình: "Cô có ý gì?"

"Ngày đó tôi trực, thấy cô ấy quan hệ bất chính với Trần Hạo trong phòng trực, muốn tôi miêu tả cho anh nghe không?"

"Thôi ." Tịch Không không có hứng thú.

"Làm sao anh không có chút đau lòng nào vậy? Tôi còn do dự thật lâu không biết có nên nói cho anh biết không."

"Mới lui tới mấy ngày, đau lòng cái gì, chia tay là tốt." Anh lạnh nhạt nói, ngược lại rất là sâu rất sâu nhìn Tô Đình, hỏi

"Tôi hỏi cô, cô hãy thành thật trả lời tôi, chính là bởi vì cô biết cô ấy phản bội tôi mà ghét Trịnh Bách Hợp sao?"

Tô Đình rất sợ loại người như anh đột nhiên ánh mắt sâu không thấy đáy, vậy sẽ bức cô đến chết, ăn mòn mỗi dây thần kinh của cô.

"A? Mắt kính của anh dơ rồi, đến đây, tôi giúp anh lau một chút." Cô có ý đổi chủ đề, lanh lẹ đi lấy mắt kính trên mũi của anh, đồng thời cũng vì để cho Tịch Không không thấy rõ, ánh mắt không có cách nào nhìn.

Kính mắt mới vừa bị lấy xuống, đột nhiên Tịch Không cầm tay cô, cản tay lại, sau đó tay vòng qua eo cô khống chế trong phạm vi kiểm soát của mình.

Tô Đình khinh ngạc, ngẩng đầu chống lại ánh mắt vô cùng xinh đẹp lộ ra bên ngoài, ánh mắt của anh chột lóe lên, mặt cũng dần dần đến gần.

Nhịp tim không biết thế nào lại đập nhanh, môi của Tịch Không lướt qua sát chớp mũi của cô đi đến gần phạm vi đôi môi, trong hơi thở hô hấp của anh giống như là yêu tinh trên phim ảnh lúc thờ ra yêu khí mê hoặc lòng người, với phép thuật mê hoặc lòng người thần kỳ hấp dẫn mang theo mê hoặc lòng người thần kỳ hấp dẫn Tô Đình năm người hâm mộ ba, theo bản năng nhắm mắt lại.

Nhiệt độ đôi môi này đã đến gần, lại chậm chạp không có đụng chạm, Tô Đình mở mắt nhìn, chỉ thấy Tịch Không ôm eo của mình đang cười, khoe miệng gọi lên nụ cười gian, lộ ra một chút xiu răng trắng như tuyết.

Anh hỏi: "Nhịp tim đập nhanh không?"

Tô Đình mờ mịt cảm nhận, đứng thẳng nghe lồng ngực con nai nhỏ đập loạn đình tai nhức óc, liền ngây ngốc gật đầu một cái.

"Nhanh"

Anh còn nói: "Nói em không thích anh."

Tô Đình không có phản ứng kịp, đặc biệt nghe lời: "Em không thích. . ."

"Vui mừng" chữ còn chưa có phát âm, môi của cô liền bị Tịch Không cắn, sau đó trần trọc nuốt hết.

Môi của anh nóng bỏng mà phóng túng, khác hoàn toàn với tính an phận đáng hoàng hàng ngày mà cô biết. Anh hôn môi của cô không nói lời nào ôm cô ngã xuống ghế sofa, chỗ này anh từng cho cô ăn bỏng ngô xem phim trên ghế sofa, chỗ này cũng chính là nơi cô không có bất cứ suy nghĩ không chính đáng nào, hôm nay lại làm cho Tô Đình cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, giống như ham muốn trong tình yêu ngọt ngào càng lớn, để cho cô đắm chìm phía dưới anh.

Tô Đình biết cô lại trở thành một người phụ nữ khác thường, người ta lần đầu tiên đều ở trên giường còn cô thì ở trên sofa,. Một cuộc vui rất kịch liệt, giống như trong phim diễn vậy, thậm chí trên người cô quần áo vẫn đầy đủ, anh cũng thế, chỉ là xé rách nơi cần rách, vải vóc không nên rách kiên xóc xé rách lên người. Xem ra rất kỳ lạ.

Sau khi kích tình qua đi, hơi ẩm ướt, anh còn đè ở trên người của cô vụn vặt nhẹ nhàng cổ của cô, náo loạn của Tô Đình trống rỗng, từ từ té tụt, nhìn trần nhà gần người.

"Nghĩ gì thế?" Anh khẽ cắn vành tai của cô, tay luồn vào trong quần áo của cô.

"Nghĩ... Em có thể ngồi dậy nghĩ không?"

"Có thể." Tịch Không lưu luyến buông cô ra, nhường cho cô một không gian bình tĩnh.

Tô Đình ngồi dậy, bắt đầu sửa sang quần áo, vốn định sửa lại mái tóc, lại đột nhiên nghĩ đến mình hoàn toàn không có tóc.

"Cái kia... Hôm nay em trực đêm, em phải đến bệnh viện... ." Cô đứng lên, chân có chút mềm, thoáng lung lay quy xuống, Tịch Không vội vàng đỡ cô.

"Anh đưa em đi."

"Đừng, hiện tại giá dầu đất tiền như vậy ha ha!" Tô Đình cười gượng hai tiếng, khoát khoát tay muốn đi.

Tịch Không nhìn cô một cái, không nói gì nữa, chỉ đi tới toilet lấy ra một cái áo Bra (áo ngực), là cái lần trước Tô Đình tắm ở nhà anh bỏ quên, anh giặt giúp.

"Thay đi, áo trên người em khóa bị hư rồi."

Tô Đình cầm áo ngực lúng túng nhìn Tịch Không, không động đậy.

Ánh mắt Tịch Không lóe lên một cái, nắm chặt tay đưa lên trên môi ho khan hai tiếng, đột nhiên lại cũng không được tự nhiên, xoay người đi vào phòng ngủ.

Tô Đình nhanh chóng thay áo ngực Tịch Không đưa, trên áo anh giặt mang theo mùi hương hoa lài, mùi thơm này nhàn nhạt, làm cho người ta trầm ngâm, cô vỗ ót một cái, vừa mạnh mẽ đập hai lần muốn đập bẽ cái não tron này, thầm mắng mình.

Đây là chuyện gì vậy hả!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Âm mưu của anh

"Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy."

"Đáng chết!" Hàn Mạch khẽ nguyên rủa một tiếng, nặng nề đặt điện thoại di động ngã xuống trên bàn.

Trần Hạo đẩy cửa quán cà phê ra, đi tới bên này, trên mặt mang theo vẻ mặt hết sức phức tạp. Hàn Mạch thờ ơ liếc nhìn, đón nhận ánh mắt của Trần Hạo từ phía xa đến gần, hận không thể đập chết người đàn ông trước mắt này.

May mắn Hàn Mạch ở nước ngoài du học mấy năm gần đây, học nhiều nhất chính là phong độ.

Hình như Trần Hạo có chút bất khoan, không dám nhìn ánh mắt của Hàn Mạch, chỉ là sau khi anh đến hẳn chỗ ngồi đối diện, để một túi giấy trên bàn, là đồ gì đó Hàn Mỹ Ủy bỏ quên ở nhà anh.

Hàn Mạch cười một tiếng: "Bác sĩ Trần, mời ngồi."

"Không cần, tôi đưa đồ cho anh đi liền." Trần Hạo cố gắng hết sức làm bộ dạng như rất bình tĩnh, nhưng trên thực tế có chút khẩn trương, không biết tại sao, người đàn ông trước mắt này đoạt vợ chưa cưới của mình lại làm cho người ta có cảm giác ác độc, Trần Hạo như trí thức, cảm thấy kết thúc ít rắc rối là tốt.

Vậy mà Hàn Mạch có lòng gây khó khăn: "Đừng vậy, ngồi xuống từ từ nói chuyện, tôi còn có chuyện muốn hỏi anh."

"Vậy hãy nói nhanh đi!" Trần Hạo mất tự nhiên sửa lại cổ áo một chút.

Hàn Mạch mặc dù cười, trong ánh mắt cuộn cuộn mưa gió nhưng vẫn âm trầm bất định: "Anh và cô ấy cãi nhau?"

Còn nhớ rõ đêm hôm đó cô khóc gọi cho anh, còn phát cáu với người ăn xin, Hàn Mạch đoán, nhất định cô và Trần Hạo cãi nhau rồi.

"Tôi và cô ấy làm sao?" Trần Hạo cảm thấy kẻ trộm còn la to bắt trộm: "Hai người các người ở cùng một chỗ sau lưng tôi chính miệng cô ấy thừa nhận, bây giờ anh còn muốn cắn ngược lại tôi một cái?"

"Hai người chia tay?" Hàn Mạch hỏi. Về mặt thoáng hiện một tia gian trá.

"Đúng"

"Bác sĩ Trần, có phải cảm giác rất uất ức không?" Hàn Mạch nói.

Trần Hạo đẩy mắt kính một cái, tức giận nhìn phía ngoài cửa sổ.

"Hôm nay tôi cũng có đồ muốn đưa cho anh." Hàn Mạch nói xong đẩy qua trước mặt Trần Hạo một bì thư: "Mở nó ra."

Trần Hạo không hiểu ra sao, hoài nghi mở bì thư ra. Hình trong bì thư mới mở ra một góc, Trần Hạo liền bắt đầu đồ mò hôi hột!

Một, hai, có một đồng lớn toàn hình khiêu dâm. Hầu như tất cả đều là ảnh của một người phụ nữ tự chụp, cô không mặc quần áo, nằm bên cạnh Trần Hạo đang ngủ say, cô y phục, bên người nằm là ngủ say Trần Hạo, cô lại thủy chung đang cười. Mặt của anh đủ rõ ràng, còn mặt của người phụ nữ kia lại bị che lại!

Mặc dù như thế, Trần Hạo chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra cho dù cô gái đó có hóa thành tro cũng nhận ra là Trịnh Bách Hợp!

"Làm sao anh có cái này!" Trần Hạo run rẩy cảm hình nhỏ giọng gầm nhẹ, hết sức lo lắng, chỉ sợ người khác nghe.

Hàn Mạch cười lạnh một tiếng, không nhanh không chậm uống một ngụm cà phê, cũng không trả lời, chờ anh ta tự mình nghĩ hiểu.

Trần Hạo tức cười! Khó trách đột nhiên Trịnh Bách Hợp đó quần lên mình, thì ra là con mồi nằm vùng của Hàn Mạch bên cạnh anh!

Trần Hạo cũng không phải là người ngu, về mặt của Hàn Mạch thông dong như vậy, dường như tất cả tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, giống như dây thường bên vách đá thông xuống đáy cốc, nhất định là anh ta đưa cho anh, rồi thu hồi sợi dây lại, làm cho anh vĩnh viễn không lên khỏi vực.

Mặc dù đoán được, nhưng Trần Hạo vẫn là chưa tin mình bị hạ bộ, anh không tin người đàn ông hào hoa phong nhã trước mắt này lại xấu như vậy, bày ra âm mưu xấu xa như thế, liền thử thăm dò hỏi: "Anh hãm hại tôi?"

Hàn Mạch không trả lời thẳng anh: "Bác sĩ Trần nói gì vậy? Giống như người mỗi tôi thoải mái kia là tôi vậy."

Trần Hạo cắn răng nghiêng lợi: "Bỉ ối!"

"Cũng vậy."

"Anh rốt cuộc muốn thế nào?" Trần Hạo lần nữa hạ thấp giọng, nhét toàn bộ hình khiêu dâm vào trong túi giấy. Nửa người đã vô lực dựa vào mép bàn.

Hàn Mạch cũng mở túi giấy Trần Hạo mang tới ra, vừa mở ra vừa nói: "Anh không cần phải quá lo lắng, tôi không có mục đích gì, chỉ muốn anh đảm bảo với tôi giải trừ hôn ước với cô ấy, hơn nữa nhận lỗi về phía mình không để thanh danh của cô ấy bị tổn thương, có câu trả lời thỏa đáng cho người lớn hai bên gia đình. Từ nay về sau, một li cũng không dính dáng."

Trần Hạo âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng ý một tiếng: "Hi vọng anh nói được làm được!"

"Bác sĩ Trần không cần miễn cưỡng nói chuyện với tôi thế này, Hàn Mạch tôi không có ưu điểm gì, chỉ là lòng dạ hẹp hòi, anh chọc giận tôi..tôi sẽ không giữ chữ tín."

Trần Hạo lập tức nói thêm "Được được, anh lợi hại, tôi đồng ý tất cả điều kiện của anh, mời nói lời giữ lời."

Thái độ của Hàn Mạch đối với chuyển biến lời nói của anh có vẻ hài lòng, mặt không chút thay đổi gât đầu.

Trần Hạo thu hồi những bức hình kia muốn đi, Hàn Mạch lại gọi anh lại.

"Bác sĩ Trần, anh là người bi ối chuyện này tôi ngược lại thật ra rõ ràng, chỉ là không ngờ anh bi ối đến mức này, con của mình cũng có thể không quan tâm, hình như chúng ta còn chưa nói đến vấn đề nuôi dưỡng đứa bé sau khi sinh ra."

"Đứa bé nào?" Trần Hạo cau mày quay người lại đi, kinh ngạc mà nhìn Hàn Mạch.

Hàn Mạch thấy trong mắt anh mờ mịt cực kỳ rõ ràng, xác thực không giống như là thật, trong bụng bắt đầu nghi ngờ, liền lại lập lại một lần:

"Đứa bé trong bụng của cô ấy. . ."

"Hai người còn có con?" Mặt Trần Hạo cũng xanh như lá, hoàn toàn không hiểu Hàn Mạch đang nói cái gì!

Hàn Mạch bắt đầu cảm thấy không ổn, tạm thời lại mới vừa bình tĩnh, chậm rãi đứng lên: "Cô ấy mang thai chẳng lẽ anh không biết?"

Trần Hạo cảm thấy cả người tràn đầy nhục nhã quá lớn, gương mặt cười khở, cực kỳ khó coi, trả lời: "Chúng tôi làm sao có thể có con. . . Tôi vẫn chưa chạm qua cô ấy. . ."

Hàn Mạch ngớ ngẩn đứng đó, khí thế người chiến thắng mới vừa rồi trong nháy mắt hoàn toàn biến mất, gương mặt nhìn Trần Hạo: "Cái gì!"

Trần Hạo thấy anh có chút nổi giận, trong bụng sợ hãi, lập tức giải thích: "Tại sao tôi phải nói dối anh, tôi muốn trả thù có thể nói tôi ngủ với cô ấy, nhưng chúng tôi thật sự rất đúng đắn, không có vượt qua giới hạn nửa bước, đừng nói gì đến có con. . ."

Trần Hạo thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hàn Mạch, trong lòng âm thầm toát mồ hôi dầm dề, lại hỏi: "Tôi có thể đi được chưa?"

"Cút!"

Giận dữ gầm lên, làm cho mọi người trong quán cà phê đều nhìn sang hướng này. Trần Hạo thở phào thở ra một hơi, nhấc chân biến mất ở cửa, chỉ còn lại một mình Hàn Mạch ngồi ở trên ghế, toàn thân toát lên khí lạnh.

Nhớ lại lúc đó cũng tại quán cà phê này, anh ngồi đối diện cô hỏi cha của đứa bé là ai, cô còn tự hào nói: "Đương nhiên là của chồng tôi rồi!"

Lúc ấy Hàn Mạch còn đặc biệt hỏi lần thứ hai xác nhận: "Chỉ là nói thật, cô xác định không phải của tôi?"

Lúc ấy cô dứt khoát kiên quyết: "Dĩ nhiên! Tôi với Trần Hạo như keo như sơn!"

Hàn Mạch giận đến phổi cũng muốn nổ tung! Gương mặt tuấn tú căng thẳng nổi lên từng bắp thịt!

Hàn Mỹ Úy, em tính gạt anh đến khi nào hả? Có phải nếu như anh không biết, em sẽ mang theo con của anh gả cho người đàn ông khác!

Người phụ nữ đáng chết này! Xem ra lá gan rất nhỏ, nhưng chủ ý cũng lớn hơn người khác!

Hàn Mạch bực tức rút giấy da trong túi ra, bùm bùm một đồng dụng cụ rơi lung tung lộn xộn, cuối cùng là một tấm hình, nhẹ nhàng rơi trên mặt bàn.

Anh cầm lên vừa nhìn, càng nhìn về mặt cô cười một cách tự nhiên, dưới chân dung lớn có ghép hình nhỏ của đứa bé, phía dưới viết một vòng tròn nhỏ kiểu thư pháp:

"Bảo bối của mẹ, da heo nhỏ."

...

43.

Đường San vừa an ủi ba mẹ Mỹ Úy, vừa gọi điện thoại cho Hàn Mạch.

"Thế nào rồi, có tìm được không?"

Hàn Mạch một tay cầm tay lái, dùng sức nhấn cái loa một cái, nhỏ giọng mắng đường xá hỗn loạn này.

"Tạm thời không có manh mối, tôi đã nhờ bạn bè giúp một tay tìm người rồi."

Đường San cũng rất phiền não: "Làm sao một người lớn như vậy có thể biến mất như hư không? Hôm nay tôi đã đến bệnh viện hỏi, lãnh đạo nói cô ấy đã sớm đưa đơn từ chức.."

Trong lòng Hàn Mạch trầm xuống, anh biết, cô thật sự không muốn bị người khác tìm được.

Lẽ ra tìm người đối với Hàn Mạch không có chút nào khó khăn, anh lên Cục công an nhờ bạn kiểm tra lại ghi chép hồ sơ xuất cảnh, cũng không có tra được ghi chép Hàn Mỹ Úy mua vé máy bay hay vé tàu lửa, cho nên cô nhất định vẫn còn ở đây.

Hàn Mạch mới vừa ngắt điện thoại của Đường San, bạn tốt Ninh Tùng Phong liền gọi đến.

"Anh, như thế nào? Có tin tức sao?"

"Cuối cùng đã có địa điểm xuất hiện của Hàn Mỹ Úy, là phố Triều Dương một phòng khám chuyên phá thai" Ninh Tùng Phong trả lời.

Trong lòng Hàn Mạch trầm xuống, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập vô cùng lo lắng.

"Hàn Mạch, muốn tôi qua đó không?" Ninh Tùng Phong lo lắng hỏi.

Hàn Mạch cười khở một cái, trong đầu mờ mịt một mảng, giao thông bắt đầu thông suốt, phía sau xe lo lắng thối còi thúc giục, nhưng anh không nghe thấy cái gì.

"X! Mờ không ra à!" Một người đàn ông đầu trục xe phía sau thò đầu ra, quát Hàn Mạch.

Hàn Mạch để điện thoại xuống, một tay chống tay lái, không ngừng nhấp nháy ngón tay xoa xoa cằm, vẫn không nhúc nhích. Đây là động tác anh đã từng làm lúc nóng nảy.

Chủ xe đầu trục không thể nhìn được nữa, đẩy cửa xuống xe gõ cửa sổ xe Hàn Mạch một cái.

"Làm gì đó! Lái xe đi!"

Mắt lạnh Hàn Mạch nhìn sang, trong lồng ngực tức giận đạt tới cực hạn. Anh đẩy cửa xuống xe, đứng trước mặt tên đầu trục, cao hơn hẳn ta nửa đầu.

Đầu trục cũng là người xã hội, thấy Hàn Mạch hiếu chiến, thích đánh nhau; thích gây gỗ ánh mắt cũng không sợ, ngẩng cằm kêu gào: "Thế nào, tiểu bạch kiểm (mặt trắng nhỏ), không phục!"

Hàn Mạch hạ giọng cảnh cáo một câu: "Lặp lại lần nữa."

"Tiểu bạch kiểm!"

"Chết bà rầu (rồi)..uu!"

Một quyền của Hàn Mạch bay qua, hai người đàn ông này đánh thành một đoàn, ló đi bộ lại một lần nữa hỗn loạn.

...

Hàn Mỹ Úy vỗ vỗ tay, nhìn phòng ốc tự mình dọn dẹp rực rỡ hẳn lên, xoay người cười cười với mọi người.

"Cám ơn mọi người! Nếu không phải là mọi người đều giúp một tay dọn dẹp tôi không biết dọn dẹp cục diện hỗn loạn này như thế nào cả ha ha!"

Một người đàn ông trong đó mặc quần áo nghiêm túc nói: "Chúng tôi bừa bãi một chút, cô không ghét bỏ là tốt rồi."

Đây là ngôi nhà gỗ bên cạnh thị trấn, hơn ba mươi mét vuông, có một khoảng sân nhỏ, và người đàn ông nói chuyện này, chính là người ăn xin Hàn Mỹ Úy đá cái chén đêm đó.

Một thím bụng to một rổ cà chua vừa mới rửa xong, cười nhẹ nhàng nói: "Chúng tôi còn phải cám ơn các cậu nhiều, ngôi nhà này trống không, cô trả cho tôi tiền thuê nhà nhiều như vậy, tôi đã ngại rồi."

Hàn Mỹ Úy cũng thật thà cười: "Không có việc gì không có việc gì, tôi cùng anh mặt đen này là bạn bè, bạn bè của anh ấy cũng là bạn của tôi! Nếu không phải là anh ấy chữa chấp tôi thật lòng tôi cũng không biết nên đi đâu!"

Sau lưng mặt đen luộm thuộm, rên lên một tiếng: "Hừ, tôi nhặt được rác rồi."

Mặc dù với mặt đen không tính là quen thuộc, nhưng Hàn Mỹ Úy có thể nhìn ra mặt đen là người mặt lạnh tâm nóng tốt bụng, cũng không thêm dè ý, vội vàng lấy lòng người cầm đầu ăn xin này: "Anh mặt đen, các anh em nhất định đói bụng, anh hỏi một chút mọi người muốn ăn cái gì, hôm nay tôi xuống bếp mời khách."

Giúp đỡ Mỹ Úy dọn dẹp phòng ốc là mấy đứa nhỏ mạnh mẽ lập tức nhảy nhót đứng lên: "Thịt kho!" "Thịt! Có thịt là được!"

Hàn Mỹ Úy nghe vậy cười một tiếng: "Được, cam đoan đủ!"

Mắt lạnh của mặt đen đảo qua: "Cũng biết thịt! Có tiền đồ!"

Mỹ Úy lập tức nịnh nọt thủ lĩnh ăn xin này: "Anh trai vậy anh muốn ăn cái gì?"

Mặt đen không nói chuyện, một đứa thanh niên liền xen vào nói: "Lão đại anh ấy không ăn thịt, ăn cỏ!"

"Ha ha ha ha!" Tất cả mọi người cười.

Đôi mắt ánh mắt mong đợi của Hàn Mỹ Úy, mặt đen không nhìn được thuận miệng ứng phó: "Miếng măng xào ớt xanh."

Mấy đứa nhỏ càng cười hơn nữa, Hàn Mỹ Úy cũng không nhìn được cười trộm, mặt đen này, quả nhiên chỉ là cạp ăn cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Người đàn ông của tôi

Ban đêm trên thị trấn nhỏ tới sớm, khác hoàn toàn cuộc sống về đêm của thành phố lớn, mọi người thích đi ngủ rất sớm, để mau mau ngheh đón một ngày mới. Hàn Mỹ Úy ngồi trước cửa sổ, nhìn cây ăn quả trong sân, ánh mắt bắt đầu lung lay.

Cô cứ như vậy không nói một tiếng bỏ đi, mẹ cô nhất định lo lắng phát khóc, ba cũng sẽ hút thuốc không ngừng, mà Trần Hạo và Đường San nhất định sẽ được như ý nguyện!

Cái gì bắt đầu, Cuộc sống vốn yên tĩnh của Hàn Mỹ Úy trở nên hỗn loạn như thế này, làm cho cô rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay?

Hàn Mỹ Úy nhẹ nhàng sờ bụng, âm thầm động viên mình: có cái gì thật phức tạp, cùng lắm thì mẹ một mình nuôi dưỡng con, cũng tự do tự tại.

Nếu con người đơn giản, thế giới liền đơn giản.

Nghĩ lại tình cảnh mấy ngày trước cô đi bệnh viện chuẩn bị phá thai, Hàn Mỹ Úy không khỏi xấu hổ. Cô từ nhỏ đến lớn ngay cả đám côn trùng cũng không dám giết chết, chớ nói cô tự tay giết chết con mình, vô cùng may mắn, cô hạ quyết tâm từ trong phòng giải phẫu chạy ra, đầu lòng hết sức gấp mặt đen, bằng không đại khái sẽ hối hận cả đời.

Lấy tờ giấy đồng ý phẫu thuật sinh non bỏ vào trong ngăn kéo, bắt đầu vì mình trải giường chiếu, Di Hoa thật nhiệt tình, biết cô mang thai liền đưa tới tấm thảm dày một chút, để cho Hàn Mỹ Úy ở nơi này cảm thấy ấm hơn thời tiết lạnh không đến nỗi cảm lạnh. Giường nhỏ mềm mại, Hàn Mỹ Úy quỳn luyến.

Vừa muốn nằm xuống, cửa liền truyền đến tiếng gõ cửa, Hàn Mỹ Úy cảnh giác ngồi dậy, lòng nói không phải là người nhà tìm tới chứ?

Di Hoa đứng ngoài cửa vẻ mặt lo âu chờ cô mở cửa.

"Di Hoa, làm sao vậy?" Mỹ Ú đã mở cửa hé một cái khe nhỏ.

"Ngày cũng 8 giờ rồi, cô còn chưa ngủ sao?"

"Con không có thói quen ngủ sớm như vậy, tìm con có việc sao?"

Về mặt di Hao có chút không được tự nhiên, vốn là đối với Hàn Mỹ Úy rất có thiện cảm bây giờ ánh mắt lại trở nên cảnh giác, nghi hoặc nhìn Hàn Mỹ Úy: "Mỹ Úy, cô hẳn không phải là tù nhân trốn trại chứ?"

Hàn Mỹ Úy sững sốt: "Di Hoa, di nói cái gì vậy? Tại sao con có thể là tù nhân trốn trại chứ?"

Di Hoa khúm núm nói: "Trên trần có người, trên cánh tay quần đầy băng gạc, gỗ từng nhà tìm cô, anh ta lái xe đặc biệt sang trọng, cảm hình của cô nói cô là tù nhân trốn trại, để cho chúng tôi cung cấp đầu mối."

Hàn Mỹ Úy im lặng chốc lát, qua thần linh mới hiểu được, tức giận liền đẩy cửa đi ra ngoài, di Hoa hoài nghi đi theo phía sau cô.

Hàn Mạch vừa ngẩng đầu, thấy cô bao bọc như một quả bóng đứng cách đó không xa, khăn choàng trên đầu rơi xuống thành áo choàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ lên nhìn mình.

Người phụ nữ này, khiến cho anh mất ngủ hai ngày hai đêm, cánh tay băng bó lật tung cả thành phố A này rồi!

Nhưng làm thế nào đây? Anh vốn nghĩ một bụng lời thô tục, cũng bởi vì cô mà bụng dưới to lên, tất cả đều hóa thành khí màu trắng, theo con gió đêm mùa xuân mờ mịt tan biến.

Cô không có bỏ đứa bé.

Hàn Mạch thờ phào nhẹ nhõm. Nhét hình vào túi trong áo khoác, chờ Hàn Mỹ Úy đi tới giải thích trọng tội hai ngày nay mất tích, vậy mà cô lại đứng đó mất hạnh trường trường (mất quả hạnh), hoàn toàn không tới nhận lỗi lầm. Vì vậy Hàn Mạch không thể không cất bước đi tới, sắc mặt nguội lạnh như lò băng.

"Hàn Mỹ Úy, em còn nhớ rõ tên anh?"

Hàn Mỹ Úy nhìn một chút chung quanh người càng tụ tập đông hơn, nín tức giận trong lòng, hạ thấp giọng nói: "Chúng ta chuyển sang nơi khác nói!"

Cô xoay người rời đi, lại thấy Hàn Mạch vẫn đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích nhìn cô.

"Đi !" Cô gấp đến độ dậm chân!

Hàn Mạch kiêu ngạo hất cằm lên, đưa cánh tay còn nguyên vẹn ra, chờ cô tới dắt.

Hàn Mỹ Úy cắn răng nghiêng lợi, nhưng không thể làm gì khác hơn là im hơi lặng tiếng đi trở lại, để tay trong lòng bàn tay anh, kéo bàn tay anh đi về phía nhà mình.

Hàn Mạch đi theo phía sau cô, nhếch miệng lên cười nhạt xấu xa.

44.

"Em ở nơi này?"

Hàn Mạch xoay quanh quan sát sân nhỏ tối tăm, nét mặt đầy kinh ngạc.

Hàn Mỹ Úy hất tay của anh ra, dừng lại bên cạnh giàn nho ở trong sân, hết sức bất mãn nhìn miếng da thịt đuôi theo ngàn dặm này.

"Hàn Mạch! Anh có thể cho tôi im lặng một lúc không!"

"Hiển nhiên không thể." Về mặt Hàn Mạch lười biếng, làm bộ muốn vào nhà.

Hàn Mỹ Úy vội vàng ngăn anh ở cửa, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn từ chối người ngàn dặm: "Hàn Mạch! Ngày đó tôi tát anh một cái anh không nhớ sao?"

Hàn Mạch sờ sờ gương mặt, đưa má kia kề lại gần: "Nhớ, đánh rất nhột, nếu không, đánh lại một cái?"

"Da mặt dày!"

"Em xem em kia, lại động khí, cẩn thận đứa nhỏ trong bụng."

"Đứa bé có quan hệ với anh sao!"

"Được rồi, được rồi." Cô cứng miệng, tạm thời anh cũng không vạch trần cô.

"Cánh tay anh làm sao vậy?" Tầm mắt của cô rơi vào trên cánh tay đang treo của anh.

"Không sao cả, đùa giỡn con gái bị người ta đánh."

Hàn Mạch hơi hột nói dối, không ngờ cô lại thật tin.

Hàn Mỹ Úy cau mày nhìn anh dường như cánh tay rất nghiêm trọng, dùng đầu ngón tay chọc chọc, không chút nào phát hiện mình trong lúc lơ đãng toát ra vẻ lo lắng: "Tại sao có thể như vậy, báo cảnh sát chưa? Cảnh sát có bắt cô gái kia không? Rách dây chằng hay là gãy xương?"

Hàn Mạch thấy đáng vẻ cô có chút hoảng loạn, không khỏi cười trộm. Làm sao có thể báo cảnh sát chứ, rõ ràng là anh đánh người ta, hơn nữa, chẳng lẽ người phụ nữ này có óc heo sao? Cô gái nào có thể đánh anh thành như vậy được chứ?

Vì vậy cười nhạo cô: "Hàn Mỹ Úy, tuy nói bây giờ em đã là phụ nữ độc thân nhưng không đến nỗi nhanh như vậy đã để ý đến người đàn ông khách như thế chứ?"

Lúc này Hàn Mỹ Úy mới khôi phục lại tinh thần, không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, giấu đầu hờ đuôi: "Người nào để ý. . . Anh nhanh đi về đi, quá muộn rồi tôi muốn nghỉ ngơi."

"Trở về đâu? Xe anh hết xăng rồi." Anh cúi đầu nhìn cô, giả bộ đáng thương.

"Tôi nói cho anh biết anh không cần có tư tưởng mong gặp may! Tôi. . . Chỗ này của tôi không chứa chấp anh!" Hàn Mỹ Úy dứt khoát quay sang chỗ khác, nhanh nhẹn vào nhà, chen vào cửa, nhốt Hàn Mạch ở trong sân.

...

Trong trần nhà mọi người cũng đã ngủ, cho nên ở chỗ này buổi tối là cực kỳ yên tĩnh. Vì vậy tiếng gõ cửa nhà Hàn Mỹ Út cực kỳ đột ngột vang lên, mặt đen phủ thêm áo khoác mang theo hai đứa con trai tìm tới cửa nhà Mỹ Úy, thấy cửa công không khóa, liền tiến vào, vừa vào thấy người đàn ông cao lớn đứng trước cửa nhà, ăn mặc hết sức sang trọng, phong cách phong độ, liếc mắt một cái thấy cũng không giống người ở đây.

Mặt đen hét lớn một tiếng: "Anh là ai!"

Hàn Mạch xoay người lại, nhìn thấy một tên da xanh đen cường tráng vạm vỡ đứng ở trước mặt, bên người mang theo hai đứa nhóc, hoài nghi hỏi: "Anh là ai?"

Mặt đen cảm thấy nhìn anh rất quen, nhưng quên đã gặp qua ở nơi nào: "Tôi là anh của chủ nhà này, anh hơn nửa đêm gõ cửa nhà con gái người ta làm cái gì hả?"

Hàn Mạch cũng không sợ, đi về phía trước một bước, quay đầu lại nhìn cửa sổ một chút, quả nhiên có đôi mắt nhỏ của Hàn Mỹ Úy nháy nháy nhìn chăm chăm xem động tĩnh bên ngoài, liền sinh lòng bầy kẻ.

Anh lên giọng khiêu khích nói với tên mặt đen: "Tôi còn muốn hỏi anh ở chỗ này làm cái gì đấy! Hai Lúa!"

Em của mặt đen nổi giận, xắn cánh tay áo: "Nhóc con, anh nói người nào Hai Lúa !"

Hàn Mạch lại nâng cao giọng hơn nữa, kêu la: "Cậu gọi ai là nhóc con? Tóc của cậu còn chưa đủ dài để nói chuyện với người lớn nhé? Thế nào, muốn đánh nhau à? Sợ cậu sao!"

"Ai da dạo này tôi nóng tính quá!" Cậu em lần nữa bị chọc giận, mắt thấy Hàn Mạch đơn độc, bọn họ lại có ba người, chỗ dựa vững chắc cũng kiên cường hơn rất nhiều, hết lớn: "Không phục dùng nắm đấm nói chuyện!"

Trong lúc nhất thời trong sân trường tràn ngập mùi thuốc súng, con chó đen đi theo bên cạnh cũng kêu lên gâu gâu.

Hàn Mạch ngẩng đầu mắt nhìn xuống chú chó nhỏ ồm ồm, không lộ chút yếu đuối, ánh mắt liếc về phía Hàn Mỹ Úy đang nằm úp sấp trên cánh cửa sổ kia, nhếch miệng gọi lên nụ cười quỷ dị.

Quả nhiên, mắt thấy trong sân muốn đánh nhau, bóng dáng nhỏ nhắn liền biến mất khỏi cửa sổ, không bao lâu sau, cửa liền bị đẩy ra “Kịch”, Hàn Mỹ Úy lao ra thở hổn hển, dùng người chắn trước mặt Hàn Mạch!

"Anh em mặt đen đừng nóng nảy! Đừng động thủ đừng động thủ!"

Đại ca mặt đen vừa thấy Hàn Mỹ Úy ra ngoài, kiên tạm thời đè nén vũ khí sẵn sàng xuống, giận không kiềm được về mặt kiêu ngạo của Hàn Mạch.

"Mỹ Úy, người này tìm em gây rắc rối hả?" Anh mặt đen hỏi.

"Không không! Không có!"

Cậu em hung dữ bị cô làm cho giật mình, vội vàng nói: "Không có việc gì chị phải sợ anh ta! Chị có khăn gì thì cứ nói! Có chúng em ạ !"

Hàn Mạch thấy đáng sợ bị dọa sợ của Hàn Mỹ Úy, trong lòng thầm dễ chịu, liền thêm dầu vào lửa, lạnh lùng lại bồi thêm một câu: "Hai Lúa."

Anh mặt đen và anh em mặc dù trong thị trấn làm một vài chuyện đáng trách, nhưng bọn họ cũng có nhân phẩm, ghét nhất người thành phố nói như rồng leo, dùng từ Hai Lúa tới định nghĩa bọn họ, vì vậy lửa giận lần nữa bị đẩy lên!

"Mỹ Úy! Chị đừng can thiệp em nữa, hôm nay em không thể không trừng trị anh ta!" Tính khí nóng nảy của mấy anh em dữ dội như mười con bò kéo không ngừng.

"Không không không không được! Một anh em nóng nảy, cậu đừng tức giận, anh ấy là . . Anh ấy là . . ."

"Anh ta rốt cuộc là ai!"

"Anh ấy là của . . ."

Gương mặt Hàn Mỹ Úy ngượng ngùng đỏ lên, trên ót mồ hôi hột rơi liên tục, chỉ sợ Hàn Mạch bị đánh.

Ở nơi này vũ khí đã hết sức sẵn sàng, không lo lắng bạn học Hàn Mạch chúng ta lại mạng thêm củi bỏ vào lửa. . .

"Có thể động thủ cũng đừng kêu la, Hai Lúa!"

"Chết bà rồi..ui rồi ! Hôm nay tôi liền. . ."

Hàn Mỹ Úy nhắm hai mắt: "Người đàn ông của tôi! Anh ấy là người đàn ông của tôi!"

". . ."

". . ."

Mấy người đều đã u mê, kinh ngạc nhìn về phía Hàn Mạch, Hàn Mạch cũng sững sờ đứng sau lưng cô, không nhúc nhích mắt nhìn xuống bóng dáng của cô, ở trong lòng khẽ động, tim đập "Thình thịch bùm" nhảy lên kịch liệt .

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tắm rửa

Hàn Mỹ Úy thừa dịp lỗ hồng mấy anh em kia còn đang ngây người, vội vàng kéo” người đàn ông của cô” vào nhà, để tránh sinh thêm chuyện rắc rối. Mặt đen cùng anh em nóng nảy thấy làm trở ngại, liền dẫn người lộ vẻ tức giận rời đi.

"Cởi giày!" Hàn Mỹ Úy tức giận dẫm vào giày da khi anh vừa muốn bước vào nhà.

Người nào đó luôn thích sạch sẽ cũng không thấy trở ngại, chỉ cười yếu ớt ngoan ngoãn tháo giày trong chân ra j□j, bởi vì thân hình cao khung cửa lại thấp, Hàn Mạch không thể không khom người xuống. Cô đi nhanh tới giá giày lấy dép cho anh mang, nhà lụp xụp nghèo nàn chỉ có một đôi dép bông của phụ nữ.

"Mang cái này cào?" Hàn Mạch kinh ngạc chỉ chỉ đôi dép nhỏ màu hồng phấn bị cô ném đến dưới chân.

"Không mang vào thì đi ra đi." Hàn Mỹ Úy khoanh tay gương mặt không hoan nghênh.

Hàn Mạch nào dám có câu oán hận, chỉ có thể dùng mũi chân bước một nửa vào dép, vậy mà gót chân vẫn giẫm trên sàn nhà, bắt đầu dĩ mới vào nhà Hàn Mỹ Úy.

"Mùi gì vậy? Phòng này quá ẩm, mái nhà cũng rỉ nước sao?" Hàn Mạch không vui quệt lỗ mũi, đánh giá chung quanh.

Hàn Mỹ Úy nghiêm mặt phục vụ anh nước lọc, nói: "Tôi cảm thấy rất tốt, cũng không để cho anh ở lại. Cho anh nước ấm, qua tối nay anh phải trở về thành phố, đừng đến đây gây phiền phức cho tôi nữa!"

Anh căn bản không nghe vào lời của cô..., không biết từ nơi nào biến ra cái túi xách tay, ngồi ở trên giường kéo khóa ra, bên trong đều là dụng cụ rửa mặt cùng quần áo.

"Có phòng tắm không? Anh muốn tắm." Anh hỏi.

Hàn Mỹ Úy gương mặt nhìn nhìn trong túi xách của anh bình bình lon lon đồ hộp và sữa, trong lòng có loại cảm giác xấu: "Anh. . . Cái người này là muốn đi du lịch sao?"

"Xem như thế đi, em ở đâu anh ở đó." Anh dọn đồ đạc của mình vào một bên có chút không vừa ý trả lời.

"Hàn Mạch! Anh có sự đồng ý của tôi sao? Phòng này là tôi thuê!"

"Anh ra giá gấp mười lần, nó cũng có thể là anh thuê."

"Anh khinh người quá đáng!"

"Đừng la làm cho người ta nghe còn tưởng rằng hai vợ chồng chúng ta cãi nhau! Ảnh hưởng nhiều không tốt." Hàn Mạch nghiêm mặt lên giáo dục cô, đôi dép nhỏ trên chân tiết lộ địa vị của anh tại nhà này.

Hàn Mỹ Úy giận đến muốn khóc: "Ai với ai hai vợ chồng chứ!"

"Em nha, mới vừa rồi em nói, anh là người đàn ông của em."

"Đó là tùy cơ ứng biến!"

"Vậy sao em không nói anh là bạn bè hay là bạn học của em mà cố tình nói là người đàn ông của em hả?"

"Tôi. . ." Hàn Mỹ Úy cứng họng, bị anh hỏi khó.

Tại sao, cô cũng không biết.

Hàn Mạch thắng một hiệp tâm tình liền thật tốt, thoải mái than một tiếng bắt đầu dọn dẹp chiếc ghế sa lông duy nhất trong nhà chiếm thành của mình. Hàn Mỹ úy giận dữ xoay người chính mình trở lại căn phòng ngủ ở giữa hoàn toàn không có cửa, vui đầu vào trên giường hờn dỗi.

Trong phòng khách không ngừng truyền ra tiếng Hàn Mạch đánh răng rửa mặt, trong lòng Mỹ Úy không cam lòng lại tức giận. Chẳng lẽ hạnh thật sự tính ở nơi này sao? Nhưng cố tình nói đúng Hàn Mỹ Úy sẽ không cãi nhau với anh, hàng xóm láng giềng rất nhanh sẽ biết anh là chồng của cô, nếu như cô thật giống trống khua chiêng đuổi anh đi ra ngoài, như vậy ảnh hưởng khẳng định không tốt.

Chỉ là nếu nghĩ về mặt tốt, trên người Hàn Mạch có thật nhiều tật xấu. Từ nhỏ anh đã quen cuộc sống cơm no áo ấm, ăn mặc đều đồ tốt nhất, lại thích sạch sẽ như vậy, làm sao sẽ chịu ru rú nơi đơn sơ thiếu công nghệ cao tin tức trong thị trấn đơn sơ này?

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Mỹ Úy liền sinh kế.

Tùy thời mà đi, để cho anh biết khó mà lui.

Ánh sáng nắng sớm chiếu rọi vào phòng, mang theo chiếc lá mùa xuân ấm áp, Hàn Mỹ Úy từ trong giấc mộng ngọt ngào tỉnh lại, kéo cái lưng to mệt mỏi.

Cúi đầu nhìn bụng mình, không biết là ảo giác hay là cái gì, hôm nay luôn so với hôm qua lớn hơn một chút.

"Buổi sáng an lành con yêu, " cô nhẹ nhàng ní non với bảo bối trong bụng, "Tối hôm qua mẹ mơ thấy con nha!"

Đáp lại lời lầm bầm của cô chỉ là tiếng bụng kêu đói, khiến Hàn Mỹ Úy buồn cười. Giương mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, lơ đãng thoáng nhìn thấy người đàn ông đang cầm vòi nước đứng trong sân, cả người là quần áo sạch sẽ mặc ở nhà, bóng lưng dưới ánh sáng mặt trời bao quát chút không thực.

Hàn Mỹ Úy đột nhiên cảm thấy nguyên nhân có lẽ do mình mang thai thật, estrogen phân bố khác thường rồi, làm sao lại luôn hoảng hốt đối với vóc người của tên da thịt kia ý nghĩ này thật kỳ quái?

Tội lỗi tội lỗi, cô vén chăn lên xuống giường đi ra, lúc đi ngang qua phòng bếp "Ừng ục Ừng ục" tiếng nước sôi vang lên, ghé đầu đi vào, đã nhìn thấy một nồi đất trên bếp gas, đang hầm cách thủy nhỏ lửa tỏa ra hương thơm nồng.

Đây là anh ta làm sao?

Mắt Hàn Mỹ Úy cũng tròn tròn, thật kinh ngạc, nhắc nắp nồi nhỏ lên, nhìn thấy một nồi cháo trắng nấu rất nhuyễn hành hoa lấm tấm trên mặt cắt rất nhỏ, cực kỳ mê người.

Thì ra là da thịt này còn có thể nấu com?

"Này, làm gì đấy?" Sắc mặt của cô cũng không có khối coi như ngày hôm qua, đi ra ngoài sân nhân tiện hỏi anh.

"Em đã dậy?" Hàn Mạch vừa chào hỏi với cô, vừa siết cái ống nhỏ rửa sạch nền gạch trong sân một lần nữa. Cái nhà này bởi vì thời gian dài không có người ở, trên nền gạch dính đầy đất, Hàn mạch sợ cô bị vấp ngã, sáng sớm liền thức dậy cọ rửa nền gạch sạch sẽ.

"Cháo trong nồi là anh nấu sao?"

"Ừ, muốn ăn không?"

Hàn Mỹ Úy len lén nuốt nước miếng xuống, hồ nghi theo dõi anh: "Sẽ không hạ độc chứ?"

Mắt lạnh anh quét tới, tức giận.

Hàn Mỹ Úy rút cổ một cái, nhỏ giọng: "Ha ha, vậy tôi ăn một chén nhỏ cũng được, dù sao cũng là do anh làm."

46.

Đã nói rồi đây một chén nhỏ, người khác lại ăn hai chén cháo lớn, mắt thấy nồi đất đã thấy đáy, Hàn Mỹ Úy khẽ nhìn về phía chén com của Hàn Mạch đối diện, do dự không biết thế nào mở miệng.

"Em làm gì thế?" Hàn Mạch cảnh giác nhìn về lăm la lăm lét của cô.

"Ăn chén kia của anh được không hả?" Cô nhỏ giọng hỏi, lòng tự ái bị vị chua xót tiêu tan hết.

"Hàn Mỹ Úy em là heo sao? Sáng sớm em liền ăn nhiều như vậy, dạ dày có thể chịu được sao?" Hàn Mạch khinh bỉ nói, dùng chiếc đũa gỗ bàn tay cô đang muốn đuổi ra thật trở về.

"Nhưng bây giờ tôi là hai người mà. . ."

Hàn Mạch nhìn đáng vẻ cô uất ức, thở dài: "Cho em hết đó."

Dù sao cũng là ăn cho con của anh, ăn nhiều một chút cũng sẽ không bẻ bụng.

"Làm sao anh có thể biết nấu ăn vậy? Còn nấu ngon như thế?" Hàn Mỹ Úy tò mò hỏi.

"Lúc đi du học học được."

"Da thịt anh thế nhưng đã đi du học?"

"Em có ý gì?"

"Không có không có, không có ý gì." Há miệng mắc quai.

Hàn Mạch thấy cô ăn được thật sự là ngon, vô cùng dễ thương, trái tim liền ấm áp, trước nay chưa có thỏa mãn.

"Ở nước ngoài mấy năm thật sự ăn đủ đồ ăn tây, cảm thấy tổ tiên chúng ta truyền cho nghệ thuật chế biến thức ăn quả thật là nghệ thuật vĩ đại nhất, cho nên liền học tự mình ra tay nấu ăn."

"A, là như thế. . ." Hàn Mỹ Úy tập trung tinh thần lắng nghe Hàn Mạch nói chuyện say sưa giải thích những chuyện lý thú ở nước ngoài.

"Ở nước ngoài, chúng ta thường ăn rau quả có chút rất đắt tiền, ví dụ như dưa chuột em đang ăn này." Hàn Mạch mỉm cười nói: "Nhớ có một lần anh với đàn anh Ninh Tùng Phong ở tại nhà mở tiệc chiêu đãi các sinh viên nước ngoài ăn cơm, các sinh viên nước khác thấy anh cắt một dưa chuột thành miếng nhỏ, xong xử hết, cũng sợ ngấy người, bởi vì dưa chuột là rau rất đắt tiền, một quả lên tới 20 nhân dân tệ, bình thường bọn họ chỉ cắt mấy miếng làm trang trí, thấy bọn anh ăn như vậy, hô to xa xỉ, anh nói ở Trung Quốc chúng ta món này chỉ dùng để làm món khai vị mà thôi."

Hàn Mỹ Úy nghe vậy che miệng vui vẻ, đột nhiên cảm thấy Hàn Mạch người này thật ra thì không tồi.

Đẹp trai, trình độ học vấn cao, biết nấu ăn, sáng sủa như ánh mặt trời. Khác những người đàn ông râu rĩ kia, luôn có thể khôi hài vui vẻ. Chỉ là quay đầu lại suy nghĩ một chút, trước Trần Hạo đúng là như vậy, cũng là lòng người khó dò, mà Hàn Mạch xem ra so Trần Hạo hơn hùa tâm lại càng không kém, thấy thế nào cũng không đáng tin.

Tâm tình Hàn Mỹ Úy vốn là đẹp trời đột nhiên trời liền u ám, nghĩ đến người đàn ông trước mắt này nói không chừng có một ngày cũng sẽ khiến cô thất vọng, đã cảm thấy khẩu vị hoàn toàn không có.

Hàn Mạch cũng không nhìn ra suy nghĩ lung tung của cô, tiếp tục trêu chọc cô vui vẻ: "Chỗ bọn anh ở, thức ăn do chủ nhà phụ trách làm cho chúng ta, một ngày ba bữa thịt bò bít tết, pho mát hạt bắp, ăn xong anh phun ra, lại nói đùa với anh Ninh Tùng Phong, mỗi ngày chúng ta đều phải ăn bò già nhả ra hạt bắp, sau đó sẽ ăn hết bò già."

"Nôn!" Hàn Mạch vừa dứt lời, Hàn Mỹ Úy liền che miệng xông ra ngoài.

"Đáng chết!" Hàn Mạch thảm máng mình, vội vàng đi theo.

"Nôn!" Mỗi lần dạ dày cô trào ngược, sắc mặt ỏi tái nhợt, Hàn Mạch vuốt từng cái từng cái phía sau lưng của cô, trường hợp bị cái này chưa từng thấy qua sợ choáng váng.

"Làm sao em khóc?" Anh nhăn mày, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn cô che ngực roi nước mắt, nhất thời không biết là thế nào.

Hàn Mỹ Úy đầm nhẹ ngực hai cái, đè nén vị chua xót trong lòng xuống, lau nước mắt nói: "Không có việc gì, khó chịu thôi."

Con người Hàn Mạch trong nháy mắt sâu mấy phần, không nói.

. . .

Giấc ngủ trưa qua đi.

Hàn Mạch muốn tắm, Mỹ Úy hoàn toàn quên mất ân huệ bữa ăn sáng, vừa bắt nắn bầu môi vừa dùng bếp nấu nước nóng cho anh.

"Anh sao lại giống phụ nữ vậy." Hàn Mỹ Úy oán trách nói.

Hàn Mạch đổ nước nóng đổ vào trong bồn tắm, ngẩng đầu nhìn đỉnh mặt trời thật to, đùa giỡn cô: "Tắm rửa tốt như vậy không lợi dụng thật đáng tiếc, em có muốn tắm uyên ương nghịch nước cùng với bốn thiếu gia không, hả??"

"Đùa giỡn cái đầu quý lớn nhà anh! Nước nóng được rồi, anh nhanh lên một chút tắm đi, tôi vào trong nhà."

"Ai ai, chó đi a!" Hàn Mạch xách sau cổ áo cô, không tốn sức chút nào cô ôm trở lại. Anh chỉ chỉ tường thấp xung quanh, nói: "Trong sân này tường thấp như thế, bên kia bức tường lại là một gia đình khác, ngộ nhờ có người đi ra nhìn anh thì sao?"

"Người nào nhìn anh chứ!" Cuồng tự luyện!

"Anh đây có vóc dáng đẹp, ngộ nhờ nữ hàng xóm dòm qua tường, không phải là anh không lấy thì làm thế nào, anh là người của em mà." Hàn Mạch phóng điện với cô, cởi nút áo sơ mi của mình ra hai cái, lộ ra xương quai xanh khêu gợi.

Hàn Mỹ Úy liếc anh một cái: "Nhàm chán!"

"Em tìm giúp anh cái mền gối lên."

"Tôi không muốn!"

"Buổi tối làm gà luộc cho em ăn."

". . ."

Nghe như ăn rất ngon, nhỉ?

"VẬY anh chờ, tôi đi lấy ga giường. . ."

"Ngoan."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Rất gấp rất gấp

Sau mười hai giờ giữa ánh mặt trời đầu mùa xuân ấm áp, đúng buổi trưa cực kỳ gắt, cả sân nhỏ như ngập tràn ánh vàng, mặt trời biến thành Hàn thiếu gia tắm rửa thiên nhiên, vì vậy người đàn ông này không phải là hận không được đi nhà vệ sinh xong đều muốn tắm rửa một lần như được ban ân.

"Giờ cao chút nữa, giờ cao chút nữa." Anh ngồi ở trong thùng gỗ to thoải mái tắm rửa sạch sẽ, ngoài miệng cũng không quên thịt trên người của anh "Rèm tắm".

"Ừm." Hàn Mỹ Úy nhón chân lên đưa cánh tay giờ quá đỉnh đầu, chặn lại hàng xóm bên tường thấp kia, bởi vì nam nữ khác nhau, Hàn Mỹ Úy chỉ có thể đưa lưng về phía anh giờ cái mền, dáng vẻ giống như là giờ áo choàng nữ siêu nhân.

Hàn Mạch ngẩng đầu liếc một cái ánh mặt trời chiếu qua bóng dáng Hàn Mỹ Úy: "Tại sao đưa lưng về phía anh, cái người này động tác là muốn cất cánh sao?"

"Anh tắm nhanh lên một chút! Cánh tay tôi mỏi quá rồi!" Giận anh nhiều lời vô ích.

"Hàn Mỹ Úy, em không vui thì không cần phải làm, anh không co ép buộc em đâu?" Hàn Mạch vừa chà xát lồng ngực trắng kiện của mình, vừa quang minh chính đại liếc nhìn cái mông nhỏ của cô.

Không tệ, phụ nữ mang thai quả nhiên còn có thú vị đấy. . .

Hàn Mỹ Úy nghe vậy kiêu ngạo hát cảm lên: "Hàn Mỹ Úy tôi là ai, tôi là cái loại người chiếm tiện nghi của anh sao? Nếu muốn ăn thịt của anh, vậy tôi đồng ý anh liền khẳng định làm được!"

"Ăn thịt của anh?" Hàn Mạch khước miệng nghiêng một bên: "Muốn ăn nơi nào? Phía trên. . . Hay là. . . Phía dưới. . . ?"

Hàn Mỹ Úy sững sờ, thật lâu mới phản ứng được, từ mang tai đến mặt, đều hồng cả lên. . .

"Tôi nói là! Làm thịt anh ăn!"

"A, " Âm điệu của Hàn Mạch đổi thành cất giọng đều, nhiều hứng thú trêu chọc cô: "Anh còn tưởng rằng em vì muốn ăn, cam tâm tình nguyện làm phục vụ ngoài định mức !"

"Hàn Mạch tôi cảnh cáo anh, hiện tại tôi. . . Bây giờ tôi không phải là một người, tôi không để cho đứa bé nghe bất kỳ lời hạ lưu nào. . . !"

"Anh cái gì cũng không có nói nha, em nói hạ lưu là chỉ cái gì? Anh suy nghĩ, là chỉ chuyện em muốn ăn anh phía trên hay dưới sao?"

"Anh nói nhỏ chút!"

"Hàn Mỹ Úy em có bình thường không vậy? Con của em lỗ tai cũng chưa hình thành, em sợ nó nghe học cái xấu cái gì chứ?"

"Rốt cuộc anh có tắm hay không? Nói nhảm nữa tôi liền gọi hàng xóm láng giềng tới vậy xem!"

"Em gọi đi, dù sao anh cũng là người đàn ông của em, bị người ta nhìn thấy hết là em tổn thất thôi."

"Tôi. . ."

"Em cái gì, Hàn Mỹ Úy, giờ cao chút nữa."

"Tôi đã giờ cao như vậy! Thích dùng không tùy!" Hàn Mỹ Úy nhẫn nại đã đến cực hạn!

Hàn Mạch liếc cái mông của cô, ý nghĩ kỳ quái: "Dùng, dĩ nhiên dùng, có lúc em khá có ích!"

Hàn Mỹ Úy nghe giọng điệu hư hỏng của anh, liền biết mình bị anh đùa giỡn, híp mắt, xoay người, ga giường rơi xuống.

"Không hầu hạ!"

Hàn Mạch thấy ga giường rơi xuống, "Xôn xao" một cái liền đứng lên, nước chảy theo đường cong bắp thịt chiều nghiêng xuống, anh quát to: "Hàn Mỹ Úy em muốn tạo phản sao!"

Tâm mắt Mỹ Úy không cẩn thận rơi ngay vào trọng điểm hạ bộ của anh, kinh hãi, vội vàng xoay người sang chỗ khác, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, luống cuống giận dữ mắng mỏ: "Làm sao anh lại không mặc quần đùi khi tắm hả!"

"Em tắm mặt quần đùi sao!"

"Luuu mạnh!"

Hàn Mạch một cái lưu loát kéo ga giường lên vây quanh ngang vú: "Em nhìn anh sạch sẽ rồi nói anh lưu mạnh là sao?"

"Tôi đau mắt hột rồi, ai u đau quá!" Hàn Mỹ Úy làm bộ về mắt, khoe miệng cũng đang cười trộm.

"Em còn cười." Hàn Mạch lấy tay đi bắt cô, bị cô trốn ra.

Tâm trâu đùa của anh nổi lên, mở chân dài bước từ trong thùng tắm đi ra, hai chân vừa xuống đất, lại không biết thế nào đụng phải thùng gỗ. Thùng gỗ đã cũ không ổn định lại đụng mạnh nghiêng, "Loảng xoảng" một tiếng ngã xuống.

Hàn Mạch tay mắt lanh lẹ, lúc thùng sắp nện vào chân Hàn Mỹ Úy liền lập tức ôm thắt lưng của cô, xoay một vòng, ổn định thân thể.

Mỹ Úy kêu lên một tiếng, một cái ôm lấy cổ của anh.

Oa a, rất lãng mạn không phải sao?

Ánh mặt trời nghịch trên đỉnh đầu, bóng của anh chiếu xuống, càng lộ vẻ sâu sắc, cơ bắp trên tay anh thật chắc bao quanh, đủ để bảo vệ cô bình an. Trái tim Hàn Mỹ Úy như con thỏ nhỏ bị phỏng nước sôi, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, thỉnh thoảng thỉnh thoảng. . .

Sau đó sau đó, cái gì đó phía dưới "Khăn tắm" đột nhiên bóc ra. . .

Đây là Hàn Mỹ Úy cảm nhận được, không dám nhìn xuống.

Đang lúc như chỉ có trong phim truyền hình công chúa đang được ôm giữa không trung lãng mạn, Hàn Mạch nhìn ánh mắt của cô thật sâu, thật sâu, sâu hơn sâu, ánh mắt không ngừng sâu sắc. . .

"Hàn Mỹ Úy, em. . ."

"Tôi làm sao?"

"Em chảy máu mũi!"

Con mắt, tròng, miệng, ngây ngô!

Hàn Mỹ Úy lấy tay lau. . . Quả nhiên. . .

Hàn Mạch vội vàng thả cô xuống mặt đất, luống cuống tay chân giẫm đạp trên quần áo mặc vào, sau đó chạy vào trong nhà lấy giấy vệ sinh.

Hàn Mỹ Úy đứng ngốc ở đó, nhìn anh cúi người lau lỗ mũi cho cô, sau đó bị anh khoát áo khoác dắt ra ngoài.

"Chúng ta đi đâu à?" Hàn Mỹ Úy vừa bị anh nắm tay đi về phía xe đỗ, vừa nói.

Sắc mặt Hàn Mạch rất nặng nề, hỏi: "Quanh đây bệnh viện gần nhất ở đâu?"

"Bệnh viện? Không có bệnh viện, có một trạm y tế, ở Trần Đông."

. . .

47.

Cũng ba mươi lăm phút chạy xe, Hàn Mạch đã chở cô tới trạm y tế trong trấn. Người ở bên trong rất nhiều, Hàn Mạch vội kéo tay Hàn Mỹ Úy dẫn vào đầu hàng, không ngừng cúi người chào: "Thật xin lỗi, chúng tôi có phụ nữ mang thai, cơ thể đột nhiên không thoải mái, có thể để cho chúng tôi khám trước không?"

Người dân trên trấn nghe nói là phụ nữ có thai, vội vàng nhường đường: "Chàng trai mau vào đi."

Hàn Mạch rất có lễ phép hạ thấp người, liền kéo cô vào phòng.

Xem bệnh chính là lão trung y nổi danh thị trấn, Hàn Mỹ Úy nghe lời ngồi xuống, lão trung y hỏi xem bệnh một lần, buông ra bắt mạch tay, dùng một chút.

Hàn Mạch liền vội vàng hỏi: "Bác sĩ, cô ấy sẽ không có chuyện gì chứ? Vì sao đột nhiên liền chảy máu mũi vậy?"

Lão Trung Y không ngại cười: "Không có việc gì, phụ nữ có thai chỉ là bị chứng bệnh cảm nắng, tôi thấy mấy ngày nay nhiệt độ cũng không quá nóng, làm sao sẽ bị cảm nắng chứ?"

Hàn Mạch lại có chút không yên tâm "Thật không có việc gì?"

Không đợi bác sĩ nói chuyện, Hàn Mỹ Úy liền nhẹ nhàng kéo ống tay áo của anh, nhỏ giọng nói: "Tôi không sao . . ."

Ánh mắt của cô mang theo nụ cười an tâm, nhẹ nhàng kéo tay áo của anh, lúc này mới khiến tâm của Hàn Mạch bình tĩnh lại, thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường về Hàn Mạch một mực lái xe, không lên tiếng, Hàn Mỹ Úy len lén liếc anh vài lần, lúc quay đầu mình lại nhàn nhạt cười.

Lá gan thật nhỏ, so với ba cô chỉ có hơn chứ không kém.

Mỹ Úy nghe mẹ nói, lúc mang thai cô, mẹ của cô cảm ba cô mất ngủ cả đêm, chỉ sợ cơ thể của vợ không ổn, Hàn Mạch này càng khoa trương hơn nữa, cũng chỉ là chảy máu mũi mà thôi, ngạc nhiên thật.

Sau khi về nhà Hàn Mạch nói với cô một câu "Em trở về nhà đi", liền bắt đầu một mình dọn dẹp bồn tắm khăn lông trong sân, sửa sang lại phải hết sức thỏa đáng, Hàn Mỹ Úy thấy anh một mình xách bồn nước tắm nặng nề, liền cũng muốn giúp một tay, nhưng không nghĩ bị anh vỗ tay, cô đau đến rớt tay về.

"Hí. . ." Cô vuốt vuốt mu bàn tay bị vỗ đau, hung dữ nhìn người không biết cảm kích tức giận, nói: "Cái người này tính khí anh như vậy là sao chứ?"

"Đi vào nhà, không nên chọc anh." Người nào đó hình như khó chịu, vẫn làm toàn bộ công việc không ngẩng đầu nhìn cô.

Hàn Mỹ Úy bất động, chỉ đứng.

"Anh bảo em đi vào trong phòng!"

"Hàn Mạch, tôi hỏi anh, mới vừa rồi anh. . . Tại sao gấp gáp như vậy?"

Bộ dạng vừa rồi của anh, Hàn Mỹ Úy chưa từng thấy Hàn Mạch như vậy.

Trong lòng cô hoài nghi có phải là anh biết, đứa bé là của anh?

Hàn Mạch đang tẩy bồn nước dùng tay lại, đứng thẳng người nhìn về phía cô: "Anh sốt ruột khi nào chứ?"

"Anh vừa mới!"

"Em là phụ nữ có thai, anh xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo nên đưa em đi khám bác sĩ không đúng sao?"

"Vậy tại sao bây giờ anh lại tức giận?"

"Giận em óc heo, " Hàn Mạch cong tay lại bắn lên cô ót: "Anh bảo em giờ ga giường em liền giờ sao? Làm sao em lại nghe lời như vậy hả? Người khác khi dễ em thì em không thể phản kháng sao?"

Mỹ Úy nghe vậy uất ức hết sức: "Cái người này có phải không nói lý lẽ không. . . Người khi dễ là anh, có lý cũng là anh!"

Hàn Mạch thở dài, trong lòng một hồi phiền não: "Lập tức đi vào nhà, ít ở lại đây thêm phiền cho anh!"

Hàn Mỹ Úy bất động, không rõ ý nhìn anh.

Hàn Mạch khó hiểu nói: "Thế nào? Còn phải đợi anh thoát y lần nữa cho em chảy máu mũi sao?"

Hàn Mỹ Úy muốn nói lại thôi, nửa ngày mới hỏi ra khỏi một câu: "Cái đó. . . Tôi đây cũng coi như hoàn thành giờ ga giường giúp anh rồi. . ."

"Sau đó thì sao?"

"Vậy. . . Gà luộc anh còn giữ lời không?"

Thì ra là nhớ đến thịt !

Hàn Mạch bại hoàn toàn, mặt tràn đầy tiếc nuối chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Được tính."

Một phụ nữ mang thai tham lam lúc này mới cười nịnh hót, hài lòng đi vào phòng.

Hàn Mạch nhìn bóng lưng của cô, ánh mắt chột tối sầm lại. Đáy lòng chìm như dãy núi đồng đá, loạn như hồ nước chơi đùa cây cỏ, ngồi xồm xuồng máy móc rửa sạch đồng hồ đen.

Anh thật sự là tức giận, đang tức giận với mình, lúc nào thì anh mới có thể không hồ đồ tùy hứng giống như hôm nay, lúc nào thì anh đủ trưởng thành, làm cho cô vô tư khỏi bị tổn thương?

Chuyện này, đối với người sắp làm cha như Hàn Mạch mà nói, rất gấp rất gấp.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Anh chỉ là anh như vậy

Edit: Lavender – Blue

Lúc Tịch Không gọi điện thoại tới hỏi thăm, Hàn Mạch đang ở trong bếp xắt lát làm món thịt gà lạnh (một món ăn chế biến từ gà – còn là món gì Lavender bó tay). Vì kết hợp món ăn có rau và thịt, trong nồi lại hầm chút rau hãm đi hãm lại.

Tịch Không nghe Hàn Mạch nói biến thành đàn ông nấu cơm, kinh ngạc không phải một chút xíu: "Đôi khách làm chủ rồi hả?"

Mắt Hàn Mạch liếc một phụ nữ có thai đang ngồi trong phòng khách, cô làm bộ xem ti vi, lại thỉnh thoảng nhìn quanh phòng bếp, lỗ mũi khẽ nhếch lên ngửi mùi thơm, bộ dạng đáng yêu làm cho Hàn Mạch buồn cười.

"Xem như thế đi!" Hàn Mạch đáp.

"Thâm sơn cùng cốc (Noi hoang vu hẻo lánh) cậu quen được sao? Cứ như vậy cãi nhau với trong nhà liền chạy đến đó, ngay cả giấy chứng nhận cũng bị giữ, làm sao cậu kiếm tiền, nếu không cậu đưa số thẻ của cậu cho tớ tớ chuyển tiền qua cho."

"Không cần, sống hai mươi mấy năm tiền lợi nhuận đều không dùng đến, cậu cho tớ là dạng ăn cơm chùa sao?"

Tịch Không nghĩ cũng đúng, Hàn Mạch mặc dù nhìn không đáng tin cậy, dù sao trình độ học vấn năng lực vẫn còn, không thể khinh thường.

"Tớ hỏi cậu chuyện này." Tịch Không áp ứng.

"Không phải phong cách của cậu nha, Tịch Đại Thiếu Gia cậu khi nào thì muốn chỉ giáo của tớ chứ!" Hàn Mạch cảm thấy tình thế có chút nghiêm trọng, chuyện Tịch Không cũng không giải quyết được, chuyện này thật quá kỳ lạ.

"Cậu kinh nghiệm nhiều."

"A, về phương diện tình cảm hả?"

"Cậu không phải đã nói, một người con gái nếu đem lần đầu tiên của mình cho một người đàn ông, như vậy người đàn ông này trong lòng cô ấy vị trí có hơn một nửa?"

"Trên lý thuyết là như vậy." Hàn Mạch trả lời.

Đầu bên kia Tịch Không im lặng thật lâu, Hàn Mạch cho là anh cúp đầu rồi, nhưng không nghĩ tới anh vừa vội vàng nôn nóng hỏi tới một câu.

"Vậy. . . Có thể tồn tại một loại tình huống hoàn toàn khác biệt hay không?"

Hoàn toàn khác biệt?

Thật lâu Hàn Mạch mới phản ứng được, kinh ngạc: "Bạn thân cậu hẳn không làm cho người ta ngu chứ"

"Tút tut." Đầu điện thoại bên kia Tịch Không đã cúp.

...

Hồi lâu Hàn Mỹ Ủy cũng không nhìn thấy bóng dáng gà lạnh cất lát, liền rón rén đi tới cửa, trong lòng mình mắng thầm không có tiền đồ, rõ ràng kế hoạch trong lòng muốn cho da thịt biết khó mà lui, nhưng không nghĩ tới anh vững vàng cột chặt dạ dày của mình.

Chỉ là. . . Xem như cho con mình mất mũi, tạm thời tha cho anh.

Hàn Mạch bụng nổi nhỏ ra ngoài, đi qua chỗ nào hương nhẹ từng đợt từng đợt thổi lên, Hàn Mỹ Ủy hấp ta hấp tấp đi theo.

"Oa, thơm quá!"

"Đi rửa tay." Một bên anh bày bát đĩa vừa nói.

Cho dù là bàn ăn nhỏ chỉ hai người, nhưng anh đều bày bát đĩa chỉnh tề, Mỹ Ủy thừa nhận, người đàn ông này từ nhỏ được nuôi dạy cũng rất tốt, anh hoàn toàn không phải như người bên ngoài bình thường chơi bởi phổ trương.

Mang theo mùi xà bông thơm tay nắm lên một con màu mỡ đuôi gà đặt ở trong tay, khiến Hàn Mỹ Ủy quả thật xuất hiện loại cảm giác thỏa mãn như lên thiên đường, tuy nhiên chỉ số thông mỡ đã bị axit dạ dày tiêu hóa một nửa, nhưng một nửa kia vẫn còn đang quấy phá.

Cái miệng nhỏ nhắn của Hàn Mỹ Ủy sáng ngời ngẩng đầu hỏi: "A, da thịt không phải anh nói là xe của anh đã hết xăng sao? Vậy sao trưa hôm nay còn có thể lái được vậy?"

Bộ mặt Hàn Mạch đen, khinh bỉ nhìn cô, nói: "Hàn Mỹ Ủy."

"A?"

"Đời này của em, học ăn là đủ rồi."

48.

Tô Đình ru rú ở trong nhà thẳng mười mấy ngày, cùng với mẹ Vương Thục Chi xem phim mẹ chồng nàng dâu, vừa xem vừa châm chọc.

"Con có thể yên lặng một chút không, có một cái TV con cũng làm rộn ." ngược lại Vương Thục Chi mặt lạnh, không chịu nổi con gái ngốc của mình đứng thẳng.

"Vốn chính là vậy! Cai phim bản này thật thối nát, làm gì có bà mẹ nào ác như vậy chứ!"

"Tại sao không có?" Vương Thục Chi lập tức ngồi thẳng người phản bác, tranh cãi với con gái là niềm vui lớn nhất trong cuộc sống của bà: "Lúc mẹ mang thai con, muốn ăn thịt gà, đều phải chờ bà nội con đi tới cạnh cửa sổ một mình ở trong phòng lên lên ăn, chờ trước lúc bà nội con mua thức ăn trở lại mở cửa sổ cho bay đi hết mùi!"

"Con thấy bà nội cười hạc Tây Du cũng độc ác như vậy? Cô dâu muốn ăn gà nướng cũng không cho mua?"

"Đúng vậy, nấu một nồi cháo gà đều phải chia sẻ cho người ba kia một phần, còn phần của người mẹ kia là phần nước."

"Không phải đâu!"

"Cho nên mới nói, không cần mẹ lão Lộ của con, tương lai kết hôn, chồng tất nhiên quan trọng, chọn mẹ chồng cũng phải để ý."

Tô Đình nghe vậy dò xét nói: "Vậy mẹ nói mẹ Tịch Không không tốt, vì sao cô ấy không tốt ả?"

Vương Thục Chi lập tức cảnh giác nói: "Cái con nha đầu này có phải có ý gì với Tịch Không rồi không?"

"Không có. . ." Tô Đình vừa cau mày vừa bĩu môi vừa cười, vẻ mặt cực kỳ khó coi: "Mẹ mẹ nghĩ đi đâu vậy!"

Đâu chỉ là có nghĩ chứ, hành động đều đã có. . .

Nhưng lời này Tô Đình không dám nói.

"Mẹ cho con biết Tô Đình, con tạm thời không quanh co với mẹ, gả cho người nào cũng được nhưng không thể gả cho Tịch Khi, trừ khi mẹ nó chết!"

"Không phải, mẹ lời nói này, con cũng hoài nghi người với ba Tịch Không có lén phét với người, sinh ra con, sau đó con với Tịch Không là anh em cùng cha khác mẹ, cho nên người mới vô cùng thông hận mẹ Tịch Không khác mẹ."

Vương Thục Chi cho cô một cái lườm mắt: "Nói cái gì đó! Đều đã lớn, miệng nói không chừng mực!"

"Trong phim truyền hình không phải đều diễn như vậy sao? Vậy người nói một chút xem vì sao mê ghét mẹ Tịch Không như vậy ả? Con thấy cũng rất hiền lành."

"Lòng người khó dò, con còn nhỏ!"

Tô Đình thấy sắc mặt mẹ tối lại, không nói nữa. Điện thoại di động trên bàn run lên một cái, Tô Đình mở khóa màn hình, mở hộp thư đến ra.

"Anh ở dưới lầu nhà em. Tin đến từ cô vợ nhỏ Tô Tô."

Là Tịch Không gọi tới.

Tô Đình thờ hốc vì kinh ngạc, con người đảo một vòng, vỗ trán nói thầm: "Ai u đầu óc của tôi! Chuyển phát đến cũng không nhớ, mẹ con xuống lầu một chút à!"

"Đi đi." Mẹ Tô cắn hạt dưa, không hề phát hiện ánh mắt lén lút của con gái.

Tô Đình rón rén mở cửa, quên mặc áo khoác, mặc quần đùi áo ba lỗ đi xuống lầu, trời đã tối, trong hành lang nhỏ cũ kỹ không một ánh đèn, Tô Đình lần mò trong bóng tối tiếp tục vịn hành lang đi xuống dưới, lạnh cóng run cầm cập.

Xuống hai tầng lầu, vừa đến chỗ rẽ, mơ hồ nhìn thấy một bóng đen, Tô Đình còn chưa có phản ứng kịp, liền đụng phải một lồng ngực cứng rắn.

"Tịch Không?"

Trên mặt anh không đeo mắt kính, lộ ra đường cong ngũ quan có chút xa lạ.

Vừa dứt lời, hông của cô liền bị ôm đi, xen lẫn khí lạnh ban đêm là hơi thở ấm áp, chiếm đoạt Tô Đình sống sờ sờ nuốt trong bóng tối.

Nụ hôn của anh liều lĩnh mà can rở, hoàn toàn không giống thư tên một sách nho nhã, Tô Đình có chút mơ màng, không dám lên tiếng.

Đây là lần thứ hai bọn họ hôn môi. Càng thêm rung động lòng người.

Cơ thể lạnh lẽo đột nhiên được anh trùm thêm chiếc áo khoác dày, một cảm giác ấm áp mãnh liệt vây quanh cô, giống như hai người hòa cùng một chỗ, không có một tia khe hở.

Chỉ là trong nháy mắt, giống như trời đất quay cuồng mấy thế kỷ, Tô Đình bị anh buông ra, không khí xung quanh trong nháy mắt lạnh xuống, cô thờ hốc hén tựa vào trên mặt tường, sau lưng dính một lớp bụi trắng trên tường.

Tịch Không cúi đầu quan sát đáng vẻ gầy gò của cô, sắc mặt trầm xuống.

"Sao lại mặc ít như vậy?"

Hơn nửa ngày Tô Đình mới làm rõ lập trường của mình, dùng giọng nói xa lạ kéo dài khoảng cách giữa bọn họ: "Anh đến đây làm gì."

"Nên làm cũng làm rồi." Anh nói.

Anh trần trọc mấy ngày không ngủ được, trong đầu đều là hình ảnh cô then thùng mềm mại phong tình nằm trên sa lông, hoàn toàn không giống dáng vẻ lớn tiếng tùy tiện hàng ngày. Tô Đình như vậy, giống như động vật thân mềm còi bò lớp vỏ ngoài cứng rắn, yếu ớt làm cho người ta muốn thương yêu.

Tịch Không nghĩ, khả năng này chính là do Tô Đình chưa bao giờ lộ ra vẻ nữ tính mềm mại đáng yêu của người phụ nữ.

". . ." Anh nói một câu nên làm cũng làm rồi, khiến Tô Đình đỏ mặt đến mang tai, từ đầu đến cuối cũng không thể bình tĩnh, không nói.

"Em cũng không muốn nói gì với anh sao?" Anh đột nhiên hỏi, khi dễ ánh mắt của cô.

"À? Ha ha! Học tập tốt mỗi ngày đều tiến về phía trước Haaa...!" Tô Đình vỗ vỗ bả vai của Tịch Không, biểu tình cực kỳ phong phú kịch tính.

Đôi mắt Tịch Không trầm xuống, quay đầu rời đi.

Trái tim Tô Đình đập lồi một nhịp, đứng ở trên bậc thang nhìn anh, lòng bàn chân nhấc lên một nửa.

Xuống hai cấp, anh xoay người lại, nhìn cô chăm chăm, giống như là kiêu ngạo, cũng giống như là hèn mọn tuyên thệ.

"Tô Đình, anh không có làm thật."

Tô Đình sững sờ, đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Nhìn bóng lưng anh trầm tĩnh biến mất ở trong hành lang, tiếng bước chân kia trống trải mà ngân nga, những câu nói giẫm nát đáy lòng Tô Đình, một cái đinh trong lỗ, cô đột nhiên có một xúc động mãnh liệt muốn đuổi theo, nhưng chân hoàn toàn không nghe lời sai khiến.

Anh không có làm thật. . .

Bóng tối trong hành lang ngập tràn câu nói sau cùng.

Tô Đình đứng ở đó thật lâu, cho đến khi hắt hơi một cái, mới trở nên tỉnh táo, như linh hồn đi lên lầu.

Hành động như nữ anh hùng, trên mặt tình cảm lại như tiểu quỷ nhát gan, Tô Đình, mày cứ như vậy sao.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bầu trời đêm

Edit: Lavender – Blue

49.

"Thật có tác dụng? Hả di?" Về mặt Hàn Mạch ngạc nhiên nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của di mập bên cạnh.

Gương mặt di thần bí nhìn qua bức tường nhìn Hàn Mạch đang phơi dâu tây (ô mai), trả lời "Nhất định có tác dụng, lúc tôi mang thai con gái tôi, tôi dùng cuốn lá dâu tây đun sôi để uống,, số lần nôn mửa liền giảm bớt không ít."

"Ồ. . ." Hàn Mạch hơi lúng túng một chút, chỉ là nhớ tới dáng vẻ gần đây của Hàn Mỹ Úy ỏi càng ngày càng lợi hại hơn, trái tim nhúu lại, "Di ơi, chỗ nào có cây dâu tây ạ?"

Di hàng xóm che miệng cười to: "Những người trẻ tuổi thành phố các cậu đùa vui thật, dâu tây làm sao mọc trên cây?"

Bộ mặt Hàn Mạch đầy vạch đen. . .

Di hàng xóm còn nói: "Trong đại đội chúng tôi có người nhà trồng dâu tây, cậu có thể đi hái."

"Thật à?"

"Thật!"

Hàn Mạch vừa muốn trở về, di hàng xóm còn gọi anh: "Nhớ nhất định phải tươi, mỗi sáng sớm cậu đi hái, bây giờ mới bốn, năm tháng, dâu tây mới vừa hái xuống, có chút chua, vợ của cậu nên ăn cho quen dần."

Hàn Mạch bởi vì câu kia "Vợ của cậu" mà cười cười, hỏi: "Có xe buýt không ạ?"

Xe của anh lúc này thật sự đã hết xăng.

"Nơi này hoang vu heo lánh, ở đâu ra xe buýt. Như vậy đi, mỗi ngày sáng sớm chồng tôi đều đi ra ruộng, cậu đi nhờ xe với ông ấy đi!"

"Vậy thì tốt quá, cảm ơn!" Hàn Mạch vui mừng buông thùng rác trong tay, thu tất cả dâu tây mình phơi trên cái đĩa nhỏ bỏ vào trong cái túi nhỏ tinh xảo, đưa trả đại lễ cho di hàng xóm.

"Đây là dâu tây con phơi nắng cho di, cho cháu nhà di ăn một chút cho vui ạ."

Di hàng xóm tươi cười rạng rỡ, vỗ cánh tay cháu mình: "Mau cảm ơn chú!"

"Cảm ơn. . ." Cậu nhóc ngượng ngùng nhận lấy dâu tây khô bỏ vào trong miệng, vị chua nhộn nhạo, khiến cho đứa bé không ngừng nhét vào trong miệng.

"Ngaoan." Hàn Mạch trêu mếu sờ sờ đầu đứa bé kia, lại phát giác bây giờ mình cực kỳ thích trẻ con.

Là bởi vì nguyên nhân phải làm cha sao. . .

Nhưng là, di kia quên nói, xe của chồng di . . . Là xe máy cày. . .

. . .

Buổi sáng chưa đến bốn giờ, Hàn Mỹ Úy liền bị một tiếng vang trong sân làm cho tỉnh giấc, phụ nữ có thai giấc ngủ vốn là nhẹ vô cùng. Cô dụi dụi con mắt đi đến cửa sổ, buổi sáng mùa xuân so với mùa đông đến sớm hơn một chút, màu xanh đậm sáng sớm nhìn tràn đầy sức sống hơn, Hàn Mạch phóng người lên trên tường thấp, một tay bám lấy bờ tường nhảy qua, đi vào trong sân nhà bên cạnh.

Di nhà bên cạnh đã làm xong thơm ngào ngạt, sửa sang lại com hộp, đặt trong cái cà mem (cà mền nhé, tớ không biết mọi người gọi là gì, hộp đựng com đó nha), trong miệng vừa cầu nhàu cái gì đó, vừa nhét hộp com vào trong túi trên máy cày cho chồng.

Hàn Mạch đứng trên máy cày dường như rất khó khăn, di tốt bụng chỉ cho anh vào cái thùng trống sau xe, ý bảo anh ngồi vào đó, Hàn Mạch thận trọng lên xe, vóc dáng cao thẳng đứng trên xe có vẻ hết sức nguy hiểm cùng cao ngất.

Di hàng xóm vầy vầy về phía hai người đàn ông, đoán là đưa tiễn một ngày, màn đêm chưa tan, xe lắc lư loạng choạng rời đi.

Hàn Mỹ Úy nhìn thấy anh liều mạng dùng hai tay vịn lan can thùng xe, qua mỗi chỗ lồi lõm trên mặt đất thì cơ thể anh cũng sẽ kịch liệt lắc lư qua lại, đợi xe chạy bình thường thì trái tim cô mới thoáng buông xuống.

Chiếc xe công kênh biển mất ở khúc cua phía trước, Hàn Mỹ Úy nhìn thấy anh móc ra từ trong quần jean một cái khăn giấy màu trắng, rất tinh tế trải trên xe, từ từ ngồi xuống. . .

Hàn Mỹ Úy đứng yên ở trước cửa sổ thật lâu, cho đến khi cảm thấy lạnh bụng, cô mới nằm lại trên giường, kéo lên chăn, sờ sờ cái bụng đội lên, Hàn Mạch im lặng ở lại thật lâu không đi. . .

Lúc Tô Đình nhận được điện thoại của Tịch Không lần nữa đã là hơn nửa tháng sau, theo trí nhớ của Tô Đình thì đây là lần chiến tranh lạnh lâu nhất của bọn họ.

Ôm vô tâm trạng vô cùng phức tạp bắt máy điện thoại của anh, Tô Đình cố gắng nặn ra giọng yếu ớt mềm nhũn: "Này. . ."

"Tô Tô, tôi là Trịnh Bách Hợp."

Mẹ nó!

Thái độ Tô Đình lập tức chuyển biến lớn thay đổi 180 độ, giọng giống như Châu Tinh Trì lúc lười biếng: "Này. . . Muốn làm cái gì!"

"Tô Tô, trước kia chị bán thuốc nên chắc biết, thuốc mỡ Lamisil trị ghẻ lở cho mèo nên dùng thuốc ngoại hay thuốc nội tốt?"

Tô Đình không hề nghi ngờ: "Dĩ nhiên dùng thuốc ngoại rồi."

Mẹ nó, cô ta cũng là y tá, vấn đề trẻ con này cũng tới hỏi tôi?

Tô Đình khó chịu hơn nửa ngày mới kịp phản ứng: "tại sao cô lại dùng điện thoại của Tịch Không!"

Trịnh Bách Hợp thuận nước đẩy thuyền đáp: "Vì là tôi đang ở nhà anh ấy mà. . ."

"Này Tịch Không đâu?"

"Nằm trên ghế sa lông, méo có thể bị ghẻ lở rồi."

"Cô cô cô! Tôi lập tức mang thuốc tới!" Lòng Tô Đình như lửa đốt cúp điện thoại, bước lên dép liền chạy vội đi ra ngoài.

50.

Lamisil đặc biệt đắt tiền, 120 đồng một hộp, điều này làm cho Tô Đình nhức nhối có cảm giác đổ máu. Cầm thuốc cùng với bữa ăn sáng vừa mới mua gõ cửa nhà Tịch Không. Mở cửa là người đẹp Trịnh.

"Tô Tô chị đã đến rồi a, mau vào."

Người đẹp Trịnh nhường chỗ bên người, tư thái giống như nữ chủ nhân, khiến Tô Đình kích động muốn một cước đạp chết người phụ nữ này.

"Ôi, dầu cháo quẩy và sữa đậu nành a, vừa đúng lúc em và Tịch Không chưa ăn cơm nữa!" Trịnh Bách Hợp tự quyết định cầm lấy bữa sáng đi vào bếp.

Thừa dịp lúc yêu nghiệt vào phòng bếp, Tô Đình không ươn ẹo đặt hộp thuốc lên bàn, ngồi bên cạnh Tịch Không.

"Nghiêm trọng không, tôi xem một chút?"

Tịch không như không có chuyện gì xảy ra ở trên máy tính về thiết kế công trình, hoàn toàn không chú ý tới cô.

Tô Đình dựa vào vách tường, liếc nhìn cánh tay anh lộ ra chỗ bị ghẻ lở cỡ đồng xu, nói làm bầm: "Tô đã nói cái gì chứ, mèo hoang không thể nhặt về nuôi mà."

"Cô tới làm gì." Anh lạnh lùng nói.

"Chê tôi phá hư chuyện tốt của anh sao?" Tô Đình ghen tức mườì phần chống tay.

Lúc này người đẹp Trịnh đi ra, bụng bữa ăn sáng đặt ở trên bàn, lại lấy giọng nữ chủ nhà khách khí nói: "Tô Tô, cùng nhau ăn đi!"

Bà ngoại ơi, tôi mua , có ăn hay không liên quan quái gì đến em bà!

Tô Đình liếc cô ta một cái, trong lòng thầm mắng Tịch Không không có trình tiết, cũng đã nói cho anh biết Trịnh Bách Hợp không phải là cô gái tốt rồi, vẫn cùng cô ta dây dưa không rõ, người gì chứ!

Tịch Không ngẩng đầu nhìn người đẹp Trịnh cười cười, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình nói: "Bạn rộn cả buổi sáng rồi, ngồi một lát đi."

A Ôi Này! Còn đau lòng cho người ta!

Tô Đình và Trịnh Bách Hợp một người ngồi bên trái một người ngồi bên phải bên cạnh Tịch Không, cảm giác mình giống như một tờ tiền lớn bao cả túi dưa muối giá rẻ.

Trịnh Bách Hợp thân nhiên cười, mặt tràn đầy yêu mến quan sát Tịch Không, nói với Tô Đình: "Tô Tô, chị không phát hiện sao? Lúc Tịch Không không đeo mắt kính, thật đẹp trai."

Lúc này Tô Đình mới phát hiện ra không thấy cái mắt kính dày đâu cả: "Mắt kính của cậu đâu?"

"Ném." Nhìn anh cũng không nhìn cô.

Trịnh Bách Hợp nói: "Mấy ngày nay Tịch Không đã phẫu thuật bắn tia laser, về sau không cần phải đeo mắt kính nữa, chị không biết sao?"

Tô Đình ngạc nhiên, có chút xa lạ nhìn về phía anh sống mũi mí mắt không hề bị che nữa.

Trịnh Bách Hợp là nói nhiều: "Bộ dạng này của anh ấy, ngược lại tôi cảm thấy không yên tâm chút nào, lúc đi ra ngoài xem phim có rất nhiều cô gái liếc nhìn trộm anh ấy nha !"

Bọn họ. . . Còn đi xem phim . . . ?

Tô Đình bắt đầu ngồi không yên, trong lòng nao nao, đứng dậy, sờ sờ mái tóc mềm mượt của mình, cười khổ nói: "Tôi đi về trước đây, một lát còn phải đi làm . . ."

Tịch Không không động, di chuyển con chuột trên tay. Giống như cô đi hay ở với anh không có một chút quan hệ.

Trịnh Bách Hợp đứng lên, móc túi tiền: "Tô Tô, thuốc kia thật đắt, bao nhiêu tiền tôi trả chị."

Tô Đình nghe vậy, sắc mặt rất khó nhìn, Tịch Không cũng dừng con chuột lại.

Bây giờ cô xem anh như người ngoài vậy sao?

Tô Đình nghĩ lại lần trước trước khi đi Tịch Không đã nói câu kia, anh nói Tô Đình, anh không có làm thật.

Như một mũi kim đâm vào ngực Tô Đình, cô rất muốn hướng về phía Trịnh Bách Hợp mở miệng tức giận mắng to, mắng cô ta cô tính làm gì đó, nhưng quay đầu vừa nghĩ, chính mình làm con rùa rút cổ, thì tính là cái gì.

Cô liếc mắt nhìn mái tóc xinh đẹp đen nhánh của Trịnh Bách Hợp, lại liếc nhìn mắt Tịch Không xinh đẹp rực rỡ hân lên, suy nghĩ một chút. Tay có chút run rẩy, nhưng vẫn là đưa ra trước. . .

"120 đồng." Cô vốn định kéo ra một nụ cười tự nhiên như thường ngày, nhưng vô tình lan đến đáy lòng.

Khí lạnh trên mặt Tịch Không càng tăng thêm, giống như sương rét vào ngày đông, ngẩng đầu nhìn cô.

Nếu như anh đủ đối diện cô, nhất định nhìn thấy Tô Đình cười khoe miệng cười đến run run khoe miệng, còn có ánh mắt hèn nhát yếu ớt. Nhưng góc độ của anh chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng vững vàng và có nghị lực của cô.

Tô Đình cảm tiền mặt, treo nụ cười khó coi ra cửa, lúc xuống lầu vẫn còn cười, ra khỏi lầu giọng nói có chút khô khan, che giấu nụ cười trước ánh mắt khác thường của người đi đường.

Tịch Không, có một số việc, vẫn nên tính toán rõ ràng là tốt.

. . .

51.

Hàn Mỹ Úy lại muốn ới.

Toàn bộ đèn trong phòng đều bị tắt, Hàn Mạch vẫn còn ngủ trên ghế sa lông, chân quá dài, có một nửa ở trên thành ghế, cái mền cũng rơi xuống đất.

Hàn Mỹ Úy đi xuống giường, rón rén đi tới bên cạnh anh, nhặt cái mền lên đắp lên trên người anh.

Ừ. . . Mẹ nói, đàn ông lớn lên như vậy, không giữ được .

Hàn Mỹ Úy chống cằm lên nhìn bộ dạng anh ngủ, lông mi thật dài, khóe miệng thẳng, lông mày sắc bén . . Đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, giống như một dòng sông lớn.

Thì ra rất nhiều điều trong cuộc sống không như chúng ta mong muốn, giống như Hàn Mỹ Úy vẫn cho là anh là dạng công tử bất cần đời.

Tiếp xúc với anh thời gian dài, cô phát hiện trên người anh thật sự có nhiều điểm àm cô chưa từng thấy.

Anh thích xem kênh CCTV tiếng anh, không thích xem bóng đá. Anh nói tiếng anh rất tốt, lúc anh nói chuyện điện thoại với bạn học Hàn Mỹ Úy nghe được.

Trước khi đi ngủ anh sẽ cởi quần áo ra xếp chồng lên nhau đặt tại một vị trí cố định.

Anh thích mang vớ trắng (tất trắng), mỗi ngày đều phải thay đổi, cây phơi đồ tong sân thường bị anh phơi thành một hàng, giống như một hàng cá nhỏ được sắp xếp thành dãy gọn gàng.

Anh sẽ trò chuyện phiếm với hàng xóm, không hề có dáng vẻ yếu đuối, bây giờ đang ở nơi này, thường sẽ có bà chú thím đưa hoa quả khô tới, nhân duyên của anh so với cô còn tốt hơn.

Mỗi ngày rạng sáng đúng bốn giờ anh sẽ từ trên ghế da lông ngồi dậy, sau đó theo xe nhà chú sát vách bên cạnh đi ra ruộng hái dâu tây, nấu nước cho cô uống.

Thế cho nên Hàn Mỹ Úy dần dần bắt đầu thừa nhận, người đàn ông cứng đầu này, thật sự rất đáng yêu, rất ưu tú.

Nhưng tại sao bây giờ cô lại có chút thích anh, lại càng không có cảm giác an toàn chứ? Cô sợ mình sẽ từ từ yêu người đàn ông này, sau đó dẫm lên vết xe đổ. Dù sao cự ly không phải một chút xíu, Hàn Mỹ Úy thật sự tìm không ra lợi thế có thể xứng đôi cùng anh.

Lúc buồn bã cơ thể cũng sẽ khó chịu, vị chua trong dạ dày Hàn Mỹ Úy lại bắt đầu phản ứng rồi, cô cố nén cảm giác khó chịu nhẹ chạy ra khỏi phòng, nôn mửa liên tục trong thùng rác nằm ở trong sân.

Dạ dày cũng mau tổng nước ra ngoài, vẫn buồn nôn như cũ, nhưng cô vẫn phát ra âm thanh cực nhỏ. Bởi vì cô không muốn làm cho Hàn Mạch cảm thấy mình vất vả dậy sớm làm thuốc cổ truyền căn bản không có hiệu quả.

Hàn Mỹ Úy gắt gao vịn bức tường, nặng nề ma sát nơi ngực, nhưng vẫn khó có thể nén cảm giác buồn nôn.

Tiểu da thịt, mẹ ăn được quá nhiều thật sao? Khiến cho con làm àm ỉ như vậy.

"Em ở đó làm cái gì?"

Một giọng nói vang lên từ phía sau, Hàn Mỹ Úy quay đầu lại, chỉ thấy Hàn Mạch khoác áo trên vai đứng tại cửa, bối cảnh là màu vàng ánh đèn ấm áp, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn cô.

"À?" Hàn Mỹ Úy trừng mắt nhìn, xoay người lại, mạnh mẽ đè nén cảm giác buồn nôn xuống.

Hốc mắt Hàn Mạch thật sâu, đẹp đẽ vừa nhú: "Em vịn tường làm cái gì đấy?"

Hơn nửa đêm, cô mộng du sao?

"Tôi. . ." ánh mắt cô đảo một vòng, ngửa đầu, bầu trời đầy sao.

"Dế, có dế, tôi ghét bọn nó quá ồn, ra ngoài tìm một chút." Hàn Mỹ Úy lúng túng chỉ chỉ khe hở của vách tường.

"Dế? Có sao?" Hàn Mạch nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên có tiếng hát ti tách chiêm chiếp thanh thúy.

Hàn Mỹ úy thấy nét mặt anh tin là thật, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Mạch đi tới, cầm áo khoác lên trên người cô, hỏi "Em không ngủ được?"

"Ừm!" Cô gật đầu.

Hàn Mạch không lên tiếng, ghé băng ghế gỗ nhỏ trong sân qua, đặt ở dưới tàng cây, ngồi xuống, đôi chân dài khúc khuỷu.

Hàn Mỹ Úy cũng cầm ghế gỗ thật trọng ngồi xuống, nhàm chán chà xát đầu gối, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao.

Tối nay bầu trời đêm thật là đẹp.

Cô nghiêng đầu nhìn gò má xinh đẹp của anh, anh cũng ngửa đầu ngắm những vì sao.

Trong sân khắp nơi Tất Mẫn thuộc về đêm Thâm Lam, ánh đèn nhỏ màu vàng ảm áp chiếu xuống dưới bầu trời đêm, chiếu lên trên người của anh, anh mặc một cái áo len cổ chữ V mỏng, gợi ra xương quai xanh xinh đẹp giống như vòng cong của mặt trăng, cổ như dải ngân hà.

Mãi cho đến lâu sau này, lâu đến nỗi Hàn Mỹ Úy cũng quên mất quen biết anh thế nào, có thể là sau đêm đó, anh ngồi dưới tàng cây trong sân nhỏ, ngắm nhìn bầu trời, chưa bao giờ thay đổi.

"Hàn Mỹ Úy, em rất đẹp." Anh đột nhiên nói như vậy.

Cô sùng sốt: "Ừ." Khóe miệng chứa đựng nụ cười.

"Em cũng không biết khiêm tốn một chút sao?" Hàn Mạch nghiêng đầu nhìn cô.

"Anh là người đầu tiên khen tôi như vậy, tại sao phải khiêm tốn." Cô mạnh miệng.

"Là anh chăm sóc cho em mập lên tâm tình cũng trở nên tốt hơn, sợ em bởi vì mang thai mà ghét bỏ bản thân mình, em xem mặt của em bây giờ, giống như là trăng tròn trên đường chân trời kia."

Hàn Mỹ Úy thừa nhận vớ bản thân sau khi được anh khích lệ nhip tim khờ khạo rung động.

"Tôi có mập như vậy sao? Coi như thật mập cũng là do anh đó nha!"

Cô trở mặt so với lật sách đều nhanh, khóe miệng Hàn Mạch chứa đựng nụ cười nhìn cô.

"Thì ra là em còn có cục cưng, anh làm công nấu cơm cho em lâu như vậy em đều không nhìn thấy."

"Anh thích mà!" Một phụ nữ có thai rất vô sỉ ngưỡng mặt.

Đàn ông các anh cũng không phải là như vậy phải không? Chỉ cần con gái đưa tới cửa, chính là ba không luật lệ, không chủ động, không cự tuyệt, không phụ trách (chịu trách nhiệm).

Hàn Mạch đột nhiên nhìn cô thật sâu: "Vậy em thích anh chứ?"

Em thích anh à. . .

"Tôi. . .?"

"Ừ." Anh gật đầu một cái, lẳng lặng đợi cô trả lời

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cái người đáng ghét này

Edit: Lavender - Blue

"Tôi. . ."

Hàn Mỹ Úy cũng không phải ngốc, cô nhìn thấy được mình trong đôi mắt sâu lóe sáng của Hàn Mạch, cô biết, chuyện này có ý nghĩa gì với Hàn Mạch.

Anh nhìn cô, chờ cô trả lời.

Khóe miệng Hàn Mỹ Úy giật giật, cười gượng hai cái, nói sang chuyện khác: "Ha ha, tôi kể chuyện cười cho anh nghe."

"Hai viên thuốc chạy không ngừng, chạy không ngừng, chạy không ngừng, chạy không ngừng, anh đoán vì sao bọn nó chạy?"

"Tại sao?"

"Bởi vì thuốc không thể dừng lại! Ha ha ha!" Cô ngửa đầu cười to, cười đến thiếu chút nữa đuối đất, lại phát hiện một gương mặt người đàn ông nghe chuyện cười còn so với lạnh nhiệt độ còn thấp hơn.

Hàn Mỹ Úy tự biết không thú vị, nên cũng không cười, cúi đầu loay hoay chơi ngón út của mình, không nói lời nào.

Người đàn ông ngồi bên cạnh đứng lên, ánh đèn sáng trong phòng soi chiếu bóng dáng anh kéo thật dài, ngã trên người cô, khiến Hàn Mỹ Úy cảm giác rất áp lực, rất khó chịu.

Anh đứng ở đó đưa mắt nhìn cô một lúc lâu, không nói gì. Gió đêm thổi nhẹ nhàng, cành cây vang xào xạc, cô có thể cảm nhận được rõ ràng người đàn ông này đang thất vọng và tức giận, nhưng Hàn Mỹ Úy cuối cùng nén lại những lời muốn nói trong lòng xuống.

Rốt cuộc anh hỏi: "Em cũng không có gì muốn nói với anh sao?"

Hàn Mỹ Úy kéo ra nụ cười, lắc đầu một cái.

Hàn Mạch rất thất vọng, anh nhìn ánh trăng trên bầu trời một lát, lại nhìn cô một chút, nói: "Hàn Mỹ Úy, cái người này rất có vấn đề."

Rốt cuộc anh coi trọng cô cái gì chứ? Thậm chí anh cảm thấy người phụ nữ này dường như ngây thơ ngốc nghếch, nhưng mà lại như là mang mặt nạ, cảm giác chuyện gì cô không nói người khác cũng sẽ không biết, không làm cũng sẽ không tạo thành hậu quả, cô gái kia lại tính toán lừa gạt anh đến lúc nào chứ? Chẳng lẽ cô thật sự cho rằng anh không biết chút nào, sau đó sinh con rồi kết hôn với người khác? Để cho anh cả đời cũng không biết chuyện này?

"Tôi là có vấn đề, tôi có vấn đề rất lớn." Cô trả lời: "Tôi vẫn cảm thấy mình rất hạnh phúc, lúc cùng với Trần Hạo, thậm chí tôi cảm thấy tất cả mọi chuyện đều đơn giản như vậy, đồng điệu như vậy. Anh ấy đối với tôi rất tốt, vừa nho nhã lại dịu dàng, nhưng sau đó thì sao? Còn không phải làm chuyện xấu xa ở nơi mà tôi không thấy sao? Hàn Mạch, tôi không biết phải tin anh thế nào, thậm chí anh so với Trần Hạo không đáng tin cậy nhiều lắm."

Đây là lời trong lòng của Hàn Mỹ Úy. Anh ưu tú như thế, biết làm thế nào cho con gái vui vẻ, có lúc cô sẽ vì anh thỉnh thoảng chau mày hoặc là thỉnh thoảng quay đầu lại cười nháy mắt, bị anh làm cho mất hồn, nhịp tim cô càng nhanh, loại lo lắng đó tới càng mãnh liệt.

Ánh mắt Hàn Mạch trầm xuống, nói: "Hạnh phúc có thể giữ được hay không, là dựa vào chính mình. Phụ nữ các người luôn không có cảm giác an toàn, đó là bởi vì em không đủ mạnh mẽ và kiên cường, nếu như em đủ kiên cường, cho dù anh ta phụ lòng em...em cũng sẽ không do dự, Hàn Mạch anh với em, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện không phải với em, em tin hay không là chuyện của em, nhưng em phải biết, em phải đủ mạnh mẽ, mới có thể không sợ bất cứ tổn thương nào "

Hàn Mỹ Úy kinh ngạc nhìn anh, suy nghĩ kỹ một lát, đứng lên, hít sâu một hơi, cắn môi nhìn anh, ngần nấp thứ tự nói:

"Được rồi, mặc dù anh biết, nhưng mà tôi cũng muốn chính miệng nói cho anh biết. . ."

"Hàn Mạch. . . Tôi mang thai con của anh. . . Cái người đáng chết này. . ."

52.

Hàn Mạch"Xuyt" bật cười, một cái kéo người cô qua ôm vào trong ngực, trên khoe môi mang theo nụ cười không thể nào xóa sạch.

Hàn Mỹ Úy nằm trong lồng ngực của anh, hết sức ngoan ngoãn dịu dàng hít hít mũi, lúng túng nói: "Cười cái rắm gì mà cười!"

"Anh còn cười!" Cô dùng nắm đấm đấm ngực của anh, nói: "Anh nói anh có phải là người đáng ghét không!"

"Không phải."

"Làm sao có thể! Anh rõ ràng là. . ."

"Anh sẽ phụ trách." Anh nói.

"Anh sẽ phụ trách, Hàn Mỹ Úy. Nếu như em cần giấy khai sinh, nếu như em cần giấy hôn thú, nếu như em thiếu một người nấu cơm, nếu như em thiếu người làm ấm giường, anh sẽ phụ trách."

Anh hết sức hết sức nghiêm túc nhìn cô, làm cho trái tim Hàn Mỹ Úy trong nháy mắt lướt qua một dòng nước ấm, nhưng cô vẫn còn có chút do dự: "Anh cho tôi chút thời gian, đầu óc tôi không dùng được, cần phải cẩn thận suy nghĩ trước khi quyết định."

"Em phải suy nghĩ trong bao lâu? Hả?"

"Anh đừng thúc giục tôi mà. . ."

"Không thúc giục em, nhưng có chút quyền lợi có thể nói thì hành trước không?"

"Quyền lợi gì?"

"Em thấy đó, anh tới đây chăm sóc em đã ba tháng rồi?"

"Sao?"

"Đàn ông bị cấm dục quá lâu đối với cơ thể không tốt, hơn nữa bác sĩ nói . . Sau bốn tháng có thể . . Cái kia rồi. . ."

"Hàn Mạch, ánh mắt anh sao lại sáng lên rồi hả ?" Hàn Mỹ Úy cảnh giác lui về phía sau một bước. . .

Hàn Mạch nhe răng cười, từng bước từng bước đến gần: "Em muốn chạy trốn, anh cho em mười bước."

"Anh đừng tới đây . . . Hàn Mạch! Cái người đáng ghét này!"

Phòng nhỏ một cửa khóa, Hàn Mỹ Úy liền kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay rồi. Còn người đàn ông nào đó đói khát hết sức buông lỏng đặt "Thức ăn" ở trên giường, mặc dù cột nhà cũng không dám làm cản, chỉ là như cũ không che giấu được hương vị ngọt ngào của cô.

Hàn Mỹ Úy nằm ở dưới người anh một cử động cũng không dám, mặc cho anh hết sức ngạo mạn, dịu dàng cuồng loạn, phát run đã lâu cùng hành hạ khiến cô lại vừa rung động vừa sợ, anh cứng rắn và nóng ở trong cơ thể cô cẩn thận ra ra vào vào, đảo loạn một bề tình ái, Hàn Mỹ Úy níu lấy áo sơ mi của anh, lười bị anh cắn lấy răng đang va chạm nhẹ nhàng, trao đổi hô hấp, cô lại phát ra tiếng thở gấp um um, Hàn Mạch cười xấu xa , thường thức vẻ ửng hồng trên mặt cô, đôi lúc cô phát hiện anh đang cười, vội vàng dừng lại tiếng vang trong miệng, cắn môi chỉ sợ tiểu tử trong bụng nghe được.

Qua mấy ngày chung đụng, giống như đem toàn thế giới cũng biến thành cảnh sắp đặt, trong vũ trụ cô đơn chỉ còn lại hai người bọn họ, nương tựa, giúp đỡ lẫn nhau, cho đến giờ phút này cô mới phát hiện, thân thể của cô cùng tâm hồn đã sớm lệ thuộc vào anh, chỉ là mình không chịu thừa nhận thôi. Người đàn ông này, muốn có được lòng của phụ nữ, không uống là đàn ông, chỉ cần cười một tiếng, chính là dễ như trở bàn tay.

"Em thật nóng. . . " Anh nói bên tai cô, hưởng thụ sự cô ảm áp tron ảm bao bọc.

Gương mặt Hàn Mỹ Úy đỏ một mảng, cắn môi người thẳng tắp mặc cho anh đùa nghịch, thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng um, khiến Hàn Mạch thiếu chút nữa không nhận được nghĩ muốn nắm tóc cô hung hăng giày xéo j~j.

Anh nhẹ nhàng cắn vành tai của cô như mài răng, dụ cho cô vừa một hồi lo lắng run rẩy.

"Cùng anh trở về." Anh dụ dỗ nói.

Lúc ấy Hàn Mỹ Úy không biết Hàn mỹ úy lúc ấy không biết sao, giống như bị dưới môi của anh bỏ thuốc, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Nhưng anh thật sự đáng tin cậy không? Giống như mỗi động tác của anh đang trên giường thuần thực cùng trêu đùa, vẫn làm cho lòng cô sợ hãi.

Cô thậm chí chưa kịp nghĩ, phải đối mặt ra sao với người nhà Hàn Mạch, bố mẹ chồng tương lai của mình.

. . .

Đường San đứng ở đầu hẻm lấy điện thoại di động ra, mở ra tin nhắn Hàn Mỹ Úy mới vừa gửi tới, cười thầm.

"San San, Hàn Mạch đã nói cho tớ biết. Thật xin lỗi, tớ thật đáng chết."

Đầu ngón tay Đường San chuyển động, gõ lên mấy chữ: "Câu xin lỗi này mặc dù trễ, nhưng tớ độ lượng tha thứ, lười phải so đo với cậu."

Đầu bên kia điện thoại Hàn Mỹ Úy rất nhanh đã gửi lại, có cảm giác thoải mái: "San San, tớ là Mỹ Úy. Cậu ở đâu?"

"Đang ở con ngõ nhỏ phía tây, con nha đầu chết tiệt kia còn nhớ rõ tôi à? Lúc nào thì trở lại? Chú và dì lo lắng muốn chết."

"Hôm nay tớ trở lại thành phố đây. . . Tớ còn mặt mũi nào gặp cậu chứ?"

"Ít nói nhảm, đạo đức giả, không phải có một người đàn ông sao? Không đến nỗi."

"San San, cậu đã sớm biết chuyện Trần Hạo cùng cô gái đó ở chung một chỗ phải không? Cho nên mới phải gọi điện thoại cho Trần Hạo, nhưng mà tớ ngạc nhiên vậy, lại nghĩ là hai người. . ."

"Nhắc lại không có ý nghĩa. Tớ cũng đã mắng cô gái đó, cô ấy hiện tại cũng có bạn trai, cô ấy chẳng qua cũng chỉ là cầm tiền của Hàn Mạch mà thôi, thật ra không có ý nhắm vào cậu. "

"Lấy tiền? Cái gì lấy tiền?" Hàn Mỹ Úy nghi ngờ hỏi.

"Cô ấy là em gái Hàn Mạch, là anh ta dùng tiền khiến cô ấy đi quyến rũ Trần Hạo cậu không biết phải không?" Đường san có ý nói.

Đầu bên kia Hàn Mỹ Úy im lặng một lát, Đường San còn nói: "Bên chỗ Hàn Mạch hẳn là còn có rất nhiều hình em gái chụp ảnh khỏa thân, là dùng để uy hiếp Trần Hạo, cậu nhớ cảm về cho tớ."

Hàn Mỹ Úy sững sờ, len lén liếc nhìn Hàn Mạch vẫn còn lái xe, Hàn Mạch nghiêng đầu nhìn cô, lại quay đầu đi nghiêm túc lái xe. Trong lòng Mỹ Úy trầm xuống, cúp điện thoại.

Đường San cũng cúp điện thoại, nơi đầu hẻm lại đã sớm có một người đàn ông đứng.

Người đàn ông cười lạnh, hiển nhiên đã nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của cô, lại nói: "Em vẫn luôn là như vậy, không thể gặp người may mắn khác."

Đường San có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn là cao ngạo hất cằm lên, nói: "Mọi người nên vì mình phạm lỗi trả giá thật lớn."

"Đúng vậy, " người đàn ông ngâm một điều thuốc, tiếp theo đánh cái bật lửa, hít một hơi, nói: "Mọi người luôn phải trả giá lớn cho sai lầm của mình."

"Anh tìm tôi có chuyện gì?" Cô hỏi.

"Anh phải kết hôn." Anh nói.

Đường San hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn anh.

Cô hôm nay là muốn tới tái hợp với anh , nhưng. . .

"Cùng ai?"

"Là một tiểu nha đầu, rất đơn giản thuần khiết, anh dậy sớm mua một phần sữa đậu nành cho cô ấy cô ấy đều sẽ vui mừng nửa ngày." Người đàn ông nói, khóe miệng chứa đựng cười, giống như đang nhớ lại bóng dáng ngây ngốc của cô gái kia.

Đường San nổi giận, cả người đều đang run rẩy, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, cô chưa từng thấy trong mắt anh có biểu hiện như vậy, cô cực kỳ ghen tỵ, rồi lại không có tư cách gì nói.

"Tốt, chúc anh hạnh phúc."

"Anh hiểu rồi." Anh xoay người rồi đi.

Tình cảm bốn năm, anh rút cuộc có thể buông xuống.

"Giang Dật Hàng! Anh đứng lại!" Cô vội vàng gọi anh lại, nước mắt tràn mi.

"Đường San em bây giờ không muốn làm cái gì thiếu phu nhân nhà giàu nữa ! Em muốn anh trở lại bên cạnh em!"

Người đàn ông cười lạnh, không quay đầu lại. Cô khóc, cô thể nhưng khóc, tại sao không có một chút đau lòng, ngược lại có loại cảm giác cực kỳ vui sướng?

"Em muốn? Anh không muốn." Anh nói: "Anh không muốn bởi vì mua cho em cái bao, sẽ phải ăn một tháng bánh bao. Anh không muốn một lần nữa đứng lên khung hình em ném vụng từm mảnh từng mảnh, anh không muốn nữa một lần một lần cầu xin em không cần kết hôn với người đàn ông khác. Anh mới là người có tư cách nói không muốn!"

"Giang Dật Hàng! Anh đứng lại đó cho em! Đứng lại!" Cô từ phía sau lưng ôm lấy anh, chặt chẽ không buông tay.

"Lúc trước anh làm một tháng kiếm được hai ngàn em luôn ghét bỏ anh, đây là lỗi sai em sẽ thay đổi, nhưng anh bây giờ có tiền đồ rồi, nhà có xe có, anh cứ đối với em như vậy, anh không cảm thấy anh thay đổi quá nhanh rồi sao?"

Người đàn ông khó khăn lấy ngón tay cô đẩy ra, hung dữ đẩy ra, để lại một câu nói, liền biến mất ở đầu hẻm.

Anh nói: "Đường San, đáng đời em."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Gặp cha mẹ

Trung tâm thành phố một nhà hộ sinh tư nhân cao cấp., nét mặt Hàn Mỹ Úy hiển nhiên bàng hoàng không quá thích ứng hoàn cảnh nơi này.

Y tá mở ti vi LCD trong phòng bệnh, mỉm cười vội bụng tới một chén chè hạt sen cho cô, cười cười hết sức tiêu chuẩn:"Hàn phu nhân, người đã đứng trước cửa sổ bồi hồi một tiếng rồi, có phải tâm tình không tốt hay không?"

Hàn Mỹ Úy được người khác nhắc nhở qua, lúc này mới phát giác khác thường của mình, liền lắc đầu một cái, hỏi "Cô tên là Hiếu Tinh đúng không? Xin

hỏi, thấy tôi. . ."

Cô nói đến xưng hô thì có điểm khác biệt im miệng.

Cô không biết nên gọi Hàn Mạch thế là tốt hay không nữa.

"Chồng của người sao?" Hiểu Tinh đáp.

". . . Đúng vậy."

"Hàn tiên sinh trước khi đi nói là về xử lý chuyện công ty, bảo tôi chăm cho phu nhân thật tốt, nhưng tôi thấy tinh thần của phu nhân không ổn định, Hàn phu nhân, đề cho ta chăm sóc thật tốt ngài, mà ta nhìn ngài luôn là tâm thần bất định, Hàn phu nhân, có phải người ở nhà trọ quen rồi không thích ứng hoàn cảnh nơi này?"

Hàn Mỹ Úy lại nhìn hoàn cảnh quanh căn phòng một chút, cái phòng bệnh này là phòng, bên trong còn có hai người, bên trong phòng lắp đặt thiết bị có thể xem như xa hoa cao cấp, y tá bác sĩ đều là khuôn mặt tươi cười chào đón, tự nhiên so với phòng nhỏ cô thuê ở nông thôn tốt hơn gấp trăm ngàn lần, chỉ là có chút gì đó cô đơn.

Thiếu anh sao?

Trong mấy tháng này cô chung sống với anh một tác cũng không rời, mỗi ngày rời giường là có thể nghe thấy âm thanh anh đang trong phòng bếp nấu cơm, mỗi ngày mặt trời lặn là thấy anh ngồi ở trước ti vi thoải mái xem kênh nước ngoài, nhưng hôm nay đổi sang hoàn cảnh, thế nhưng anh lại càng bận rộn, cả ngày không thấy được bóng dáng.

Mỹ Úy nhớ tới mấy ngày trước đây ba mẹ đến xem cô thì vừa hận lại không biết làm thế nào lại đáng về lo lắng. Bọn họ nói: Con gái à, đứa nhỏ này con nhất định phải sinh ra sao? Con hiểu được người kia sao? Con gặp qua cha mẹ nó chưa? Con cần phải yêu cầu danh phận? Cô bé ngốc? Con không phải tranh không cướp đoạt, ai sẽ thay con suy nghĩ hả!

Tất cả Hàn Mỹ Úy cũng không có trả lời, cô từ đầu đến cuối đều cảm thấy mình so với ai khác cũng hồ đồ, rồi lại là nhất thời mình mất một chút.

Y tá Hiểu Tinh vừa giúp Hàn Mỹ Úy gấp quần áo sạch sẽ đổi quần áo giặt vừa nói: "Ngần vạ lần không được suy nghĩ lung tung, phụ nữ có thai tâm tình rất quan trọng, lúc bác sĩ Vương kiểm tra cho phu nhân nói thầy thuốc Vương cho người kiểm tra thời điểm nói, đầu thai nhi của phu nhân vị trí rất chính, tình trạng vô cùng tốt. Cho nên Hàn phu nhân người rất may mắn."

"Gọi tôi Mỹ Úy là được rồi." Cô thật sự không có quen cách xưng hô Hàn phu nhân này.

Hiểu Tinh le lưỡi một cái:"Mỹ Úy cô làm nghề gì?"

"Y tá. Trước kia tôi làm y tá."

"Đồng nghiệp nha! Tại sao là trước kia vậy?"

"Sau tai nạn làm lại!"

"À?" Hiểu Tinh không có hiểu rõ mỹ ý tứ:"Cô là từ Ván Xuyên tới (Ván Xuyên: tên sông ở tỉnh Sơn Đông— Trung Quốc)?"

"Ha ha, không có, " Mỹ Úy bị chọc cười:"Ý của tôi đó là cuộc đời của tôi xảy ra một cuộc chấn động rất nghiêm trọng."

"Thật trù tượng, vậy về sau cô lại vẫn làm y tá sao?"

"Không làm."

"Tại sao?"

"Bởi vì tôi ghét bác sĩ."

"Ách. . . Lý do kỳ quái. Vậy cô chuẩn bị làm cái gì?"

"Tôi muốn đi nước ngoài học. Đi bất cứ đâu." Mỹ Úy nhìn phía ngoài cửa sổ.

Y tá Hiểu Tinh còn nói:"Tôi làm công việc tại nhà hộ sinh đã nhiều năm như vậy, thấy được quá nhiều, phụ nữ khi sinh một đứa bé, giống như chim bị trói chặt chân nhỏ, bay không xa. Huống chi Hàn tiên sinh đối với cô tốt như vậy, cô làm sao bỏ được?"

"Rất tốt với tôi không lẽ cô có thể nhìn ra?" Hàn Mỹ Úy cười khổ nhìn Hiểu Tinh. Chính cô đều không xác định, người ngoài tại sao có thể nhìn ra được?

"Đối với cô không tốt sao có thể sắp xếp chu đáo như vậy? Hiện tại giường trong bệnh viện đều rất thiếu, ngay cả bệnh viện tư nhân này của chúng tôi, sẵn một gian phòng VIP cũng phải dùng tiền và quan hệ đưa tới, huống chi mấy tháng trước Hàn tiên sinh đã định ra gian phòng cho cô rồi, gian phòng này đã để đó không đúng mấy tháng, cô gái quét dọn gian phòng cho cô của chúng tôi đều nói nếu có một người đàn ông vì mình xa xỉ quá đáng, chết

cũng đáng giá."

Hàn Mỹ Úy cũng sờ, nhưng có chút không tin nhìn Hiền Tinh, nói: "Cô nói là, anh ấy đã sớm đặt nó?"

"Đúng vậy ạ mấy tháng trước !"

"Mấy tháng?"

"Ước chừng hai tháng rưỡi đi!"

Hai tháng rưỡi . . . Vậy không phải là trước khi anh tới vùng nông thôn đó? Chẳng lẽ anh đã tính cô sẽ trở lại với anh?

Hàn Mỹ Úy có cảm giác bị người từ phía sau lưng hung hăng đẩy một cái, vừa quay đầu lại nhưng không nhìn thấy cảm giác của con người.

Giống như đây tất cả đều ở đây trong lòng bàn tay của anh, như Đường San từng nói, ngay từ đầu anh đã sắp người nằm vùng bên cạnh quyền rũ Trần Hạo, giống như ngồi trong phòng theo dõi quan sát cô, từng bước tính toán, thường thức cảnh cô hoảng sợ bị Trần Hạo phản bội, lại xuất hiện trước mặt cô khoan dung tất cả rất thỏa đáng, dùng tình cảm ấm áp, dụ được Hàn Mỹ Úy. . .

Hiện tại dụ được cô liền một giây cũng không thấy anh, cũng cảm thấy hoảng sợ. . .

Tất cả anh đều nằm trong lòng bàn tay.

Ở trong ấn tượng Hàn Mỹ Úy, Hàn Mạch là người vui vẻ, không biết điều, nhưng có thể cẩn thận suy nghĩ, không khi nào có chút toát mồ hôi lạnh, người đàn ông này, quá thông minh.

54.

Lúc nhỏ xem phim tình cảm, luôn cảm thấy lãng mạn rất thuần túy và tinh khiết, sau khi Tô Đình lớn lên, mới hiểu được tình yêu cùng hôn nhân, nhưng thật ra là hai gia đình kết hợp.

Tịch Không mang Trịnh Bách Hợp tới nhà lúc thấy cha mẹ, Tô Đình vừa lúc bị mẹ Tịch Không đi Đoàn Băng gọi vào trong nhà giúp đỡ thay đổi nhà cửa.

Người phụ nữ Đoàn Băng này không đơn giản, làm việc mạnh mẽ vang dội khéo léo, từ tổ độ nói chuyện cực kỳ mau lẹ của bà có thể biết được. Qua nhiều năm như vậy đi Đoàn Băng đối với Tô Đình không quá coi trọng, luôn âm thầm chỉ điểm cho đứa con trai nhà mình không cần luôn ở chung một chỗ với Tô Đình, chê cô quá mức cầu thả, nhưng trên mặt vẫn luôn dụ dỗ Tô Đình, trong nhà có chuyện gì cũng gọi Tô Đình, cũng không coi cô như người ngoài mà sai bảo.

"Tô bảo, lệch một chút rồi ! Qua trái một chút!" Tô Đình đứng ở trên cái ghế, treo đồ trang trí đi Đoàn Băng mới mua trên đường. Đoàn Băng đứng ở một bên chỉ bảo.

"A. . . Di ơi, đây ạ?"

"Chỗ này được rồi, bé con mau xuống đây! Một muốn chết rồi chứ?" Đoàn Băng bụng ily nước trà giá rẻ đưa cho Tô Đình, giả khuôn mẫu giả kiêu cách đau lòng.

"Không có việc gì di, con không mệt."

"Cái con bé này cũng giúp di một chút sống một ngày rồi, bức tường cũ kỹ này, di đã nghĩ muốn sớm đổi, vẫn không có rảnh tay, nếu không phải là chú Tịch của con đi làm, Tịch Không lại đi ra ngoài rồi, di cũng sẽ không phiền đến con."

Nhà Tịch Không ở chính là biệt thự, lắp đặt thiết bị vô cùng đường hoàng, Đoàn Băng người này đam mê màu vàng kim, trong nhà cùng Phật Đường một dạng, cực kỳ khí phái, mỗi lần Tô Đình tới nơi này cũng cảm thấy đặc biệt đè nén buồn bực, luôn muốn đi ra ngoài hít thở một chút.

"Di ơi. . . Cái kia. . . Nếu là việc xong rồi con liền đi về trước."

"Sao có thể để cho con trở về, ở lại ăn cơm tối, hôm nay đi mua rất nhiều đồ ăn, một hồi có khách quý tới chơi."

Mặt đi Đoàn Băng đó lừ cầm một ít hoa quả vô cùng ít nước ở phòng khách, bận rộn vui sướng. Tô Đình vừa muốn hỏi khách nào, cửa lâu một liên mở ra.

Tịch Không một tay cầm chìa khóa xoay mở cửa, một cái tay khác xách theo quà tặng vào phòng, Trịnh Bách Hợp đi theo phía sau giống nhau giờ lên một đồng lớn vật phẩm y tế.

Sau khi Tô Đình nhìn thấy rõ ràng tình hình, cực kỳ muốn xé bức tường màu vàng kim mới vừa dán xong trên bức tường ra.

Từ thế này, là tới gặp cha mẹ phải không? (giống ra mắt người lớn)

Thực vui vẻ. Quả nhiên là phong cách làm việc của Tịch Không.

Tô Đình dần dần đứng ở trong phòng khách, trong tay còn bưng một bàn quả thạch dùng để đón khách, trơ mắt nhìn đi Đoạn Băng xông lên, bộ mặt vui mừng nghênh đón Trịnh Bách Hợp.

Tìm làm sao không đau đây? Ngọt ngọt khó thờ.

"Tô Đình?" Trịnh Bách Hợp mắt tinh phát hiện Tô Đình, không chút nào cho cô có cơ hội trốn.

Tịch Không một hồi sững sờ: "Làm sao cô ở đây?"

Trong lòng Tô Đình cười lạnh, ha ha, ha ha ha, ha ha ha a. Mẹ nó làm sao tôi biết tôi cũng ở đây chứ!

"Tôi cái đó. . . Tôi giúp mẹ anh dán giấy dán tường kia, ngo ngo, dán không xấu ha ha? Tôi nhớ rồi, hôm nay mẹ tôi nói muốn tôi về sớm ăn cơm mà, tôi đi trước hè hè..." Tô Đình lúng túng rút khố miệng, sửa sang lại cái mũ đội trên đầu che tóc ngắn mới vừa mọc ra, lúng túng không biết tay để vào đâu cho hợp.

Trong mắt Tịch Không có chút kinh ngạc lóe lên, ngay sau đó biến thành lạnh nhạt, xoay người sẵn sóc giúp Trịnh Bách Hợp treo áo khoác lên trên giá.

"Cám ơn." Trịnh Bách Hợp then thùng cười một tiếng, giống như là cô vợ nhỏ mới cưới len lén liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Tô Đình.

"Trở về nhà cái gì, " Đoạn Băng ngắt lời: "Lát nữa ta gọi điện cho mẹ con, đi làm cho con đồ ăn ngon."

Sau khi chào hỏi qua đi, Đoạn Băng nói với Trịnh Bách Hợp: "Đi đi làm cho con thức ăn ngon, đi phòng bếp trước."

Dứt lời, Đoạn Băng do dự một giây, nhìn Trịnh Bách Hợp, chờ đợi cô cũng khách sáo tới nói một câu "Đi con tới giúp đi", nhưng sau một hồi lâu, Trịnh Bách Hợp chỉ là gật đầu mỉm cười nhìn cô, nói tiếng "Vâng ạ, đi đi đi" xong việc.

Trên mặt Đoạn Băng thoáng qua một tia bất mãn, nhưng hết sức mặt mờ, liền xoay người đi vào phòng bếp, thật sự Tô Đình cũng không muốn ở cùng một chỗ với gương mặt cương thi sống của Tịch Không, liền cũng đi theo vào phòng bếp.

Đoạn Băng vừa lật (nhặt) rau, vừa trò chuyện với Tô Đình: "Như thế nào? Con ta ánh mắt, cũng không tệ lắm phải không?"

"A. . ."

"Cô gái này đáng đáp tựa như minh tinh điện ảnh, tương lai sinh con, nhất định xinh đẹp."

Tô Đình cố gắng cắt cà rốt thành miếng, đặt ở trên thớt đồ dự bị, lại phụ họa nói: "A, giống như minh tinh điện ảnh."

Đoạn Băng lại đang tự an ủi mình: "Haiz, cũng có thể a..., bây giờ con gái đều mười ngón tau không dính nước mùa xuân, đi cũng vậy không trông cậy vào cô gái này biết vào phòng bếp nấu ăn."

"Ha ha, có thể." Tô Đình gần như mất hồn, lặng lẽ nhìn trong phòng khách, trong lòng tính toán vào lúc này hai người có thể đang thân thiết cái gì hay không.

Trịnh Bách Hợp bước vào, trong tay bưng ly nước lọc uống, nịnh hót nói: "Nhà của di thật đẹp, bức tranh ‘ Đường Sơn ’ vẽ vừa nhìn chính là giá trị xa xỉ, thật có cảnh ý."

Tô Đình len lén cười, Đoạn Băng cũng cười, khách khí nói: "Cháu là khách, phòng bếp khói dầu lớn, cháu mau ra ngoài đi!"

Trịnh Bách Hợp miệng ngọt: "Đi đừng coi con như người ngoài, sau này con với Tịch Không cưới rồi, cháu cũng không phải là khách, chính là chủ nhà !"

Nụ cười của di Đoạn Băng cứng đờ nói: "Đứa nhỏ này, được được được, mau đi raa, nghe lời."

Trịnh Bách Hợp vui mừng như điên ra khỏi phòng bếp, gương mặt Đoạn Băng trong nháy mắt kéo dài hơn tuổi, vừa nhặt rau vừa tự an ủi mình: "Haiz, không học thức cũng được, chỉ là Đường 唐 (Tang Yan gì đó , mình không rõ) là họa sĩ yêu thích nhất của ta, lại có thể đọc thành Đường Sơn, tự cho là thông minh."

Tô Đình ở một bên khuyên: "Chữ kia lạ nha, không có mấy người biết."

Đoạn Băng còn nói: "Mới vừa vào cửa nhà cô ta sẽ phải làm chủ nhà à?"

"Đi xem đi kia, con dâu mới gặp mặt liền bắt đầu xoi mói, đây là điềm báo mẹ chồng hung dữ!" Tô Đình nhanh người khoái ngữ nói(người thẳng thắn nói lời thật thà).

Đoạn Băng quẹt miệng không nói, nửa ngày cảm thấy uất ức: "Được rồi, coi như cô ta là một đứa bé, không so đo những thứ này, con ta thích là được."

Chén trên bàn, rượu và thức ăn thỏa đáng, Tô Đình, Đoạn Băng, Tịch Không, Trịnh Bách Hợp bốn người ngồi vây quanh ở trước bàn mắt to trừng mắt

nhỏ.

"Đừng nhìn nữa, ăn thôi, Bách Hợp." Đoạn Băng gấp vào trong chén cho Trịnh Bách Hợp một miếng thịt.

"Cám ơn dì, ai nha, đừng gấp quá nhiều ha ha." Trịnh Bách Hợp nói.

Trong đầu Tô Đình vẫn còn buồn bực nghẹn cơm trắng, ăn không biết ngon.

Tịch Không dùng chiếc đũa ngăn cản Đoạn Băng đang muốn gấp con cua cho Trịnh Bách Hợp, nói: "Mẹ. Cô ấy đến kỳ nghỉ lễ (tối tháng đó), không cần ăn cua, quá hàn (lạnh)."

Chết từ tế không xong, câu nói đầu tiên đâm vào trong tai Tô Đình, trúng giữa tâm tạng, trong nháy mắt hẳn là hơi thở cũng ngừng ngửi, trái tim cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo.

Trịnh Bách Hợp cười nói: "Dì, con cua này cháu không ăn, dì cũng không cần gấp đồ ăn cho cháu, từ nhỏ cháu hơi thích sạch sẽ, người khác gấp gì cháu cũng không trời, dì ăn nhiều một chút ạ."

Đoạn Băng lúng túng thu hồi chiếc đũa, nhưng mà trên mặt vẫn còn tro nộ cười: "A, như vậy a. . . Vậy ta không gấp, các con ăn các con ăn đi."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Giám định DNA

Haiz, ăn bữa cơm này của dì Đoạn Băng làm người ta ngọt ngào, trên mặt luôn giữ nụ cười cảm xúc của người bên cạnh giống như Tô Đình ăn không biết ngon.

Ngược lại bên này Trịnh Bách Hợp cười nhẹ nhàng bình tĩnh, không ngừng gấp rau vào bát cho nhà trai, một chút cũng không giống là khách. Tuy nhiên dì Đoạn Băng là ai? Thích và không thích không thể hiện ra là sở trường của người phụ nữ này, mặc dù chính xác từ đáy lòng bà có chút bất mãn, nhưng trên mặt vẫn là ân cần, vui mừng.

Cạch, giữa bữa cơm, dì Đoạn Băng quăng đũa xuống đứng dậy: "Bách Hợp, cháu và tịch không xem ti vi trước, người và tịch không xem ti vi trước, đi đi dọn dẹp bếp."

Trịnh Bách Hợp coi như hiểu chuyện, cũng đứng lên: "Dì ơi, cháu giúp dì dọn ạ!"

Trái tim bị vỡ nát của dì Đoạn Băng nháy mắt được chữa khỏi, giống như mặt băng trên sông băng há miệng đón tia nắng mặt trời ấm áp.

Người trẻ tuổi nha, thích sạch sẽ một chút, hồ tí là đùa giỡn, là bình thường, huống chi con gái đáng đáp thật xinh đẹp, nhất định là trong nhà được nuông chiều quen rồi, có thể giúp dọn dẹp chén bát đã rất tốt, dì Đoạn Băng âm thầm trách mình bắt bẻ quá mức, lúc trước còn ghét nhà người ta không có văn hóa, sẽ không nói chuyện phiếm gì hết.

Nếp nhăn nơi khóe mắt dì Đoạn Băng lay động, vừa muốn cười nói được, lại thấy Tịch Không nắm chặt tay Trịnh Bách Hợp, ngăn lại nói: "Không cần em dọn, anh dọn cho!" [Minh không thích anh Tịch Không rồi nè]

Dì Đoạn Băng nhìn con trai, bà nuôi Tịch Không hơn hai mươi năm, mọi việc đều tự thân vận động, có thể bỏ được để con trai rửa chén sao? Liền muốn cự tuyệt, lại thấy Trịnh Bách Hợp cười: "Được, anh đang thực hiện cam kết giữa chúng ta sao? Lâm Đan quảng cáo trên ti vi nói, đàn ông không nấu ăn, phụ nữ không rửa bát, đồng chí tiểu Tịch, anh đồng ý à!"

Tịch Không cũng cười dịu dàng, vuốt ve mái tóc đen của cô, cười khác thường đến mê người, cười khác thường đến chói mắt: "Việc nhà không biết làm không sao phụ nữ chính là dùng để yêu thương."

Đclmm! (nguyên văn nha cả nhà, dịch ra Fuck!)

Trong đầu Tô Đình như có cuốn tam tự kinh theo chân tóc nhô ram bay loạn đầy trời. Hung dữ nhìn căm thù người đàn ông chó má bạc tình trước mắt này!

Nhớ ngày đó cô bị đụng ngã, anh đã nhìn thật sâu vào cô, sau đó nhiệt liệt hôn xuống trước, cô lại ngây thơ ảo tưởng, cho rằng người đàn ông này cho tới nay luôn che giấu đến bây giờ trút bỏ về mặt đ1o xuống, thậm chí cô cứ nhắm nghiền hai mắt như vậy đến chết cũng không thay đổi, mặc kệ thời gian kéo dài đằng đẵng, mặc việc đời nguy hiểm hung ác, cô chỉ thừa nhận một mình anh.

Nhưng hôm nay anh cùng một con chó cái biểu diễn tình cảm nồng nàn anh em em trước mặt cô, tất cả này, coi như tất cả hormone phân bố khác thường của cô khi đó đã là ảo ảnh thoáng qua, không để lại chút một cọng lông chứng cứ nào.

Vết thương nhỏ của di Đoạn Băng vừa mới khép lại bị hai người dùng sức xé ra như vậy, cũng không thể kiềm chế tâm tình bất mãn nữa, mặt trầm xuống xoay người đi vào trong bếp. Tịch Không cũng bưng bát đĩa vội vàng đi theo.

Hai mẹ con rửa chén xào xạt trong bồn, Trịnh Mỹ nhân đi thăm xung quanh căn nhà to lớn, Tô Đình thì ở trong phòng im lặng quét bếp, vênh tai nghe hai mẹ con nói chuyện.

“Không cần con rửa.” Di Đoạn Băng giật lấy bát đĩa trong tay tịch Không, bất mãn tròn mắt nhìn con trai một cái.

“Con làm.” Tịch Không khẳng khái giật lại cái chén.

Đoạn Băng nóng nảy, toàn bộ tức giận vừa rồi hiện ra hết: “Con là một người đàn ông! Rửa chén cái gì! Có phải sau này con còn muốn quét sân nấu cơm giặt giũ hả!”

“Mẹ, Bách Hợp là con gái một, từ nhỏ cũng đã được cưng chiều, không biết làm việc rất là bình thường, mẹ đừng chấp nhất với cô ấy.”

“A, con gái một thì sao hả? Năm nay ai mà không có con một? Con không phải à? Tô Đình không phải à?”

Tô Đình quét sân cũng trúng đạn.

Tịch Không nghiêng đầu liếc nhìn bóng lưng Tô Đình, trong mũi hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “A, cô ấy ngược lại có thể làm việc, luộm thuộm, không có một chút mềm mại đáng yêu của phụ nữ.”

Lời khen lời nói xấu Tô Đình vẫn nghe được, cái này không thể nhẫn nhịn rồi! “Bịch” một tiếng quăng cây chổi xuống, xoắn tay áo lên đi, nhìn về phía cái mũi thô lỗ của Tịch Không!

Di Đoạn Băng thường thấy hai đứa bé giận dỗi, cũng biết Tô Đình luôn thẳng tính, hung hăng vỗ cho đứa con trai nhà mình một cái tát, giận trách: “Không cho con nói như vậy! Phụ nữ xinh đẹp, mẹ không thấy được tốt chỗ nào! Cưới vợ chứ không phải là cưới hồ ly tinh!”

Coi như lời này của di Đoạn Băng nghe xuôi tai, làm cho Tô Đình có chút thoải mái, liếc một cái trong đầu buồn bực tiếp tục quét sân.

Tịch Không lại nói: “Thật ra thì Bách Hợp không giống như những gì mẹ nói, cô ấy có rất nhiều ưu điểm. Mẹ cứ từ từ đánh giá. Con chuẩn bị mua mộ căn hộ nhỏ gần bệnh viện cho cô ấy, đứng tên cô ấy, sau đó kết hôn, cũng để cho người nhà cô ấy thấy được thành ý của con.”

Di Đoạn Băng vừa nghe, lập tức nóng nảy, ném bát vào trong bồn, tròn mắt thật lớn: “Con nói cái gì? Lập lại lần nữa!”

Tô Đình bị dọa sợ đến ngẩn ra, lần đầu tiên thấy di Đoạn Băng phát hỏa lớn như vậy, di Đoạn Băng chỉ chỉ vào lỗ mũi Tịch Không, chỉ tiếc rên sát không thành tiếng nói:

“Tịch Không con điên rồi sao? Há? Còn chưa kết hôn mà mua nhà cái gì hả? Con cần phải biết rằng như vậy coi là tài sản trước hôn nhân, ngộ nhờ sau này hai đứa ly hôn, căn hộ đó là của nóm Tịch Không, con không sao chứ? Con cũng không phải là người thế này, con làm sao vậy hả?”

“Mẹ, con rất ổn, Bách Hợp là cô gái con thích, nếu như cô ấy và con cưới rồi ly dị, con cũng cam tâm tình nguyện, bởi vì, con yêu cô ấy.” [T.T đau lòng cho chị Tô Đình quá]

Toàn thân Tô Đình cứng đờ, chậm rãi xoay người nhìn anh, trong mắt kiên định không có bị phá vỡ, giống như bị người ta hạ cổ vậy (hạ cổ bên cổ đại nhé cả nhà ...).

Tô Đình buông cây chổi trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía cửa thủy tinh phản xạ hiện lên khuôn mặt mình, cô lại phát hiện mình khóc, hai hàng nước mắt như vỡ òa chảy xuống, Tô Đình vội vàng dùng tay áo lau, bước chân như chạy bước nhanh rồi đi.

Bạn không bao giờ biết được bạn yêu một người cho đến khi người ấy cùng người khác ở chung một chỗ.

Bên này di Đoạn Băng tất cả đều lộn xộn, hoàn toàn không chú ý tới Tô Đình rồi đi, chỉ thấy ánh mắt Tịch Không nhìn chằm chằm vào một hướng, muốn cất bước đuổi theo, di Đoạn Băng lại lập tức túm lấy cánh tay anh lại.

“Còn chưa nói xong con muốn đi đâu!” Di Đoạn Băng đè nén giọng cảnh cáo nghiêng lợi nhìn Tịch Không: “Mẹ nói cho con biết, con chính là hồ đồ! Con có thể như con người con bình tĩnh và khách quan, kể từ khi con đi học, biết bao nhiêu cô gái viết thư tình cho con con cũng không xem, Tô Đình mập thành như vậy, không phải bởi vì chịu ăn sô cô la những cô gái kia đưa cho con sao? Con tỉnh táo lại một chút, làm sao con lại đưa ra quyết định ngu xuẩn như vậy? A? Rốt cuộc Trịnh Bách Hợp cho con uống thuốc gì hả!”

56.

Đọc đường đi về Tô Đình chửi một tãi xế lái xe lộn xộn, một cô bé bán diêm, một thẩm mỹ viện chào mời lời kéo khách, mang theo cả người tức giận tràn đầy tới bệnh viện phụ sản.

Lúc đẩy cửa phòng bệnh, Hàn Mỹ Úy đang ngồi bên cạnh cửa sổ sát đất đọc sách, Đẩy ra cửa phòng bệnh thời điểm, Hàn Mỹ Úy đang ngồi ở cửa sổ sát đất bên cạnh đọc sách, giống như các loại sách tiếng Anh IELTS TOEFL gì đó ..., đang quay lưng đọc hăng say.

“Tô Đình?” Hàn Mỹ Úy vui mừng khi nhìn thấy Tô Đình, vội vàng rót ra một cốc nước uống.

Tô Đình giống như ông lớn đặt mông ngồi xuống đối diện Hàn Mỹ Úy, tức giận không nói lời nào.

“Đây là ai a?” Dĩ nhiên Hàn Mỹ Úy nhìn thấu tâm tình cô không vui.

“Không có việc gì, tớ không sao!”

“Bộ dạng này của cậu, giống như Lí Quý, dọa hồng bảo bảo trong bụng tớ thì làm thế nào?”

(Lí Quý : là một trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc trong tác phẩm 'Thủy Hử', có biệt danh là 'Hắc Toàn Phong', là người nông dân chất phác, tính tình bộc trực, có tinh thần phản kháng cao, nhưng hay nóng vội đôi khi còn lỗ mãng. Đời nhà Nguyên có nhiều câu chuyện viết về anh ta)

Tô Đình rất nhanh giả cười , cầm lấy quyển sách trên bàn nói sang chuyện khác: “Cậu muốn thi đại học?”

“Không có, tớ muốn xuất ngoại du học.”

“Không phải chứ, cậu cũng muốn ôm con trai mà, cậu nói giỡn phải không?”

“Không phải con trai, là con gái.” Hàn Mỹ Úy xụ mặt, đáng vẻ dường như có chút cô đơn.

“Mỹ Úy, thế nào? Xảy ra chuyện gì?” Tô Đình cảm thấy có cái gì đó không đúng

“Sáng hôm nay, mẹ của Hàn Mạch tới, bà ấy vừa nhìn thấy liền rất tức giận, nói với tớ rất nhiều.”

“À? Nói gì rồi hả ? Bà ấy không làm khó cậu chứ?”

“Không có, bà ấy nói đã dùng tiền hỏi bác sĩ, bác sĩ nói nghi ngờ đứa bé của tớ có khả năng là bé gái.”

“Hàn Mạch đâu?”

“Anh ấy theo tớ mấy tháng qua, chuyện tri hoãn ở công ty rất nhiều, thời gian này anh ấy rất bận, tuần này có đến thăm tớ hai lần.”

Hàn Mỹ Úy nói đến đây cũng không nói nữa, nhớ tới lời sáng nay mẹ Hàn Mạch nói, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Dĩ nhiên đối với chuyện nhà họ Mạch có cháu rất vui vẻ, nói: “Mỹ Úy, lần đầu tiên bác gặp cháu cũng rất thích cháu, cháu phải giữ gìn sức khỏe của mình thật tốt, bác cũng sẽ để cho cháu và Hàn Mạch nhận giấy kết hôn sớm, giải quyết cho xong chuyện này. Chỉ là trước khi nhận giấy kết hôn, bác phải dẫn cháu đi kiểm tra nước ối, sau khi chúng ta kiểm tra cái này có thể hiểu rõ hơn tình hình của bảo bảo, bác đã hẹn với bác sĩ rồi, ngày mai chúng ta sẽ làm kiểm tra.”

Hàn Mỹ Úy là y tá, việc kiểm tra nước ối này không phải cô không biết. Đó là một việc kiểm tra rất đau và rất nguy hiểm.

Bác sĩ nói, bảo bảo của Mỹ Úy rất khỏe mạnh, tại sao mẹ của Hàn Mạch lại muốn cô làm kiểm tra như vậy chứ?

Một là muốn xác định giới tính, thứ hai, khiến cho Hàn Mỹ Úy cảm thấy nhục nhã, đó chính là giám định DNA.

Gia đình có thể lực như vậy, muốn điều tra gia cảnh của Hàn Mỹ Úy quả thật dễ dàng, chuyện hôn ước trước đó với Trần Hạo mẹ Hàn Mạch cũng đã biết được, đưa bé này, liên quan đến hôn nhân của Hàn mạch, và người thế kế của nhà họ mạch, mẹ Hàn Mạch không thể không đưa ra hạ sách này.

Đang suy nghĩ tâm sự trong lòng, Mỹ Úy chỉ nghe Tô Đình kêu một tiếng “Hàn Mạch tới” , liền thấy Hàn Mạch đẩy cửa phòng bệnh ra long đong một mồi mà đến, trên người còn mặc đồ tây, theo phía sau còn có cậu Trương cấp dưới, sau khi cậu Trương cắt trái cây và thuốc bỏ xong, ngọt ngào gọi một tiếng chị dâu, Hàn Mạch ném chìa khóa xe cho cậu Trương, cậu Trương cầm chìa khóa xe liền rời khỏi phòng bệnh.

“Đêm nay anh sẽ không đi nữa.” Anh bước qua, đưa tay treu đùa chọc chọc cái cằm nhỏ của Hàn Mỹ Úy, mặt tràn đầy cưng chiều.

“A này, chán không chán không hả!” Ánh mắt Tô Đình làm ra vẻ giòn hèn đòi.

Hàn Mỹ Úy cũng cười cười: “Hết bận rồi à?”

Hàn Mạch ngồi xuống, đáp: “Không có, thật nhớ ngày khi làm quản lý nhỏ ở khách sạn. Hiện tại mỗi ngày đều phải đi họp đi họp đi họp, thật phiền.”

“Phải chú ý thân thể.”

“Đúng rồi, anh đã nói chuyện của chúng mình với ba mẹ, bọn họ cũng nghe anh, chờ hai ngày nữa anh xong việc, chúng ta sẽ đi đăng ký nhận đăng ký kết hôn.”

Rốt cuộc trên mặt Hàn Mạch gọi lên một nụ cười nhẹ nhõm, vẻ mặt tràn đầy mong đợi và kích động nhìn chằm chằm Hàn Mỹ Úy, đáng tiếc dường như

cô không có biểu hiện đáng vẻ vui vẻ như mong đợi, chỉ nhún nhát “Ừ” một tiếng, điều này làm cho Hàn Mạch nhàu mày.

Không rõ tình trạng tô rất nghi ngờ cảm đầy miệng: “Đúng rồi Mỹ Úy, hai người các cậu cũng phải nhận giấy kết hôn rồi, vậy cậu vẫn muốn ra nước ngoài à? Hàn Mạch cũng đi với cậu sao?”

Hàn Mỹ Úy không ngờ Tô Đình nhanh miệng như vậy, khó xử nhìn Hàn Mạch, quả nhiên, người đàn ông này sắc mặt trầm xuống, quay đầu lại ánh mắt nhìn Hàn Mỹ Úy.

“Ra nước ngoài?” Tại sao anh không nghe cô nhắc tới.

Mỹ Úy không lên tiếng, Hàn Mạch hít vào một hơi, ngồi thẳng người, nhìn về phía bộ sách bày trên mặt bàn, vẻ mặt lạnh lẽo đáng sợ.

Tô Đình vừa thấy tình huống không đúng, vội vàng đứng lên đi nhà vệ sinh, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người Hàn Mỹ Úy và Hàn Mạch, không khí rất căng thẳng.

Mỹ Úy tranh thủ thời gian giải thích nói: “Em . . Em muốn thử một chút, em cũng chưa có quyết định chắc chắn. . .”

“Thử một chút?” Ánh mắt anh u ám nhìn cô, “Tại sao muốn thử một chút? Thử sinh đứa bé xong rồi khỏi anh?”

Hàn Mỹ Úy hít một hơi dài, cúi đầu không lên tiếng. Thời gian im lặng không dài không ngắn, khiến trái tim Hàn Mạch trong nháy mắt bị đóng băng.

“Rốt cuộc em muốn anh phải làm sao? Em chỉ cho anh đi?” Anh đứng lên, mắt nhìn xuống cho dù anh cố gắng thế nào cũng không nhìn thấu người phụ nữ này.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 33.1 : Thiệt giả khó phân

Edít: Lavender - Blue

57.

“Em chỉ cho anh?” Hàn Mỹ Úy cúi đầu cười lạnh một tiếng, lại đứng lên, chột ngắc đầu lên chống lại mắt của anh, “Hàn đại thiếu gia anh mà cũng cần phụ nữ dạy cho anh sao?”

“Em có ý gì?” Hàn Mạch khó hiểu nhìn cô. Người phụ nữ này luôn luôn thể hiện bộ dạng ngây ngô khờ dại, nhưng sao bây giờ vẻ mặt lại đột nhiên nhiều phức tạp như vậy?

Hàn Mỹ Úy có thật nhiều lời muốn nói, lại bị cảm xúc tức giận làm cho ngọt ngào khó thở. Phụ nữ có thai đều rất nhạy cảm, cơ thể thoáng tức giận một chút sẽ cảm thấy khó chịu, Hàn Mỹ Úy có chút gấp rút, liền đỡ eo ngồi xuống, điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

“Em không có ý gì, em chỉ biết, em không có sai.” Cô kiên định nhìn quyển sách trên bàn, nghiêng đầu ngó nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hàn Mạch giận đến gân xanh cũng nổi lên trên trán, tức giận dùng giày da đập một cái cái bàn gỗ bên cạnh, điều chỉnh hơi thở đang tức giận và cố gắng bình tĩnh nói chuyện với cô.

“Anh biết, có thể gần đây anh không có thời gian ở cùng em, em sẽ suy nghĩ lung tung, nhưng em phải biết anh theo đuổi em mấy tháng trời ở vùng quê đó anh mất bao nhiêu gian hàng? Hiện tại anh đang sút đầu mẹ trán vì sao em không thể hiểu cho anh?”

Đúng, có vấn đề tâm tình cần phải bình tĩnh để khai thông, dù sao cô ấy phải làm mẹ, bình thường không thể cắt câu lấy nghĩa.

Hàn Mỹ Úy nghe vậy, cúi đầu loay hoay ngón tay của mình, không tự tin nói: “Em đã từng nói, chúng ta không thích hợp. Nơi này, em không muốn ở lại.”

So với bị Trần Hạo phản bội, người nhà không hiểu, ở vùng quê hoàn cảnh khắc nghiệt, nông thôn ác liệt hoàn cảnh, cô lại sợ gia đình của anh hơn, cô rất sợ, rất mềm yếu, không muốn chiến đấu, cũng không muốn bị giam cầm.

Một tay anh đỡ trán, tức giận đứng một bên vẫn không nhúc nhích, giống như đang hết sức chịu đựng, bỗng ngừng đầu nhìn cô, trước sau như một cố chấp:

“Hàn Mỹ Úy, bản lĩnh của em đâu? Em sợ đối mặt với cuộc sống mới, sợ đối mặt với người nhà của anh, gặp chuyện em liền quay lưng bỏ chạy, hoàn toàn không quan tâm cảm nhận của người khác, rốt cuộc em muốn làm con rùa bao lâu?”

Gương mặt trắng xanh của Hàn Mỹ Úy liền đỏ lên! Giống như thần lùn bị người ta dẫm đứt đuôi, một lòng bất ổn chạy trốn chết, ngượng ngùng xấu hổ lúng túng toàn bộ hóa thành tên trong miệng bắn lên, cắn răng nghiêng lợi nhìn người đàn ông trước mắt!

“Hàn Mạch! Anh có bản lĩnh? Đúng, em là con rùa, em là tiểu quý nhất gan, bây giờ em thậm chí không tin người bên cạnh, càng sẽ không tin tưởng tình cảm với anh! Cuộc sống của em vốn đơn giản tinh khiết rất hạnh phúc, là anh! Là anh tự biên tự diễn vừa ra kịch hay! Đường hoàng phá hủy cuộc sống của em, bây giờ còn ngồi ở chỗ này khoác lác vô si lên án em yếu đuối? Anh. . .”

Hàn Mỹ Úy không có nói tiếp, chỉ là lỗ mũi đau xót, tâm tình liền không khống chế nổi, tất cả uất ức cùng lo lắng giống như lũ bất ngờ bộc phát ra, khiến cho cô khóc không thành tiếng.

Hàn Mạch, anh có biết mấy ngày qua em sống thế nào sao? Anh không biết. Mỗi ngày sau khi tỉnh dậy chuyện em làm đầu tiên là tới bên cửa sổ kéo rèm cửa ra nhìn xuống xem xe của anh có dưới lầu hay không. Em tự an ủi mình, nói không chừng anh đang trên đường tới thăm em. Em trở nên khác thường nhạy cảm và lệ thuộc, điều này làm cho em sợ, không thể không dùng thời gian học tập để giết thời gian, cho mình có lý do không lệ thuộc.

Cô tức giận đến nỗi không kịp thở, hoàn toàn mất khống chế cảm xúc, nước mắt đã rơi xuống thành hàng, Hàn Mạch thấy thế kinh ngạc động lòng, anh chưa từng thấy một Hàn Mỹ Úy tràn đầy gai góc dễ phòng như thế, khiến anh lòng đau và hốt hoảng.

“Đừng. . .” Mặt Hàn Mạch nhăn nhó, đưa tay muốn giúp cô lau nước mắt, lại bị cô hung hăng đẩy tay ra.

“Em nên cảm ơn anh mới đúng, nếu không nhờ kế hoạch hoàn mỹ của anh, làm sao có thể dò xét ra Trần Hạo bạc tình? Em thật sự cũng không biết anh xem trọng em cái gì, anh xem, “Hàn Mỹ Úy buông tay ra, cố làm ra vẻ tự nhiên, cảm xúc đọng lại rất lâu đã sớm tan vỡ: “Hiện tại em không có gì cả, ngoài việc suy nghĩ về huyết mạch nhà anh, cái gì em cũng không có!”

Cuộc sống của người có tiền cô thật sự không quen, mẹ chồng tương lai từ trên cao nhìn xuống khiến cô lo lắng. Cô không biết tiếp theo cuộc sống như thế nào đang chờ cô, con đường phía trước là một mảng sương mù.

Anh im lặng một lát, lại trầm giọng nói: “Nhưng. . . tình cảm anh đối với em, là thật.”

“Thật sao?” Hàn Mỹ Úy không xác định, cô lắc đầu một cái, giọt nước mắt trên mặt văng đi.

“Anh sẽ cho em một cơ hội, không cần khiêu chiến giới hạn cuối cùng của anh.” Anh u ám cuối cùng đưa ra tối hậu thư.

Hàn Mỹ Úy không còn khống chế được cảm xúc, quật cường ngẩng đầu lên nhìn thẳng anh, đơn giản chỉ muốn cho mình phát tiết một lần, lời nói càng hung ác, thái độ của anh càng lạnh, trong lòng của Hàn Mỹ Úy càng vui vẻ.

“Tôi có nói tôi yêu anh sao?” Cô đưa cột nhìn anh, lui về phía sau một bước, nói: “Tôi không yêu anh...anh có tư cách gì khống chế tôi yêu anh!”

Hàn Mạch nổi giận! Cảm quyền sách trên bàn giờ lên trước mắt cô, dùng tay xé ra, quyển sách liền thành hai nửa! Hàn Mỹ Úy bị dọa sợ lui về phía sau một bước, kinh ngạc nhìn những mảnh nhỏ của quyển sách còn vương trong không khí, trong mắt đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Một tấm hình cũ bị xé theo cuốn sách bay tán loạn trên mặt đất, bẻ bộ sách tán lác đến trên đất, là ảnh của bảo bảo lúc trước Hàn Mỹ Úy kẹp vào trong sách. Một nửa tấm hình rơi xuống bên chân Hàn Mỹ Úy, cô khom người tay run run nhặt lên, góc bên cạnh là một nửa khuôn mặt đứa bé bị xé ra, cùng một dòng chữ của cô ghi: bảo bối của mẹ, tiểu da thịt.

Trong mắt Hàn Mỹ Úy hận không thể phun ra lửa, thất vọng nhìn anh, xoay người chạy đi, đóng sầm cửa lại!

Hàn Mạch bị tiếng đóng sầm cửa làm kinh sợ, sững sốt một hồi lâu, thân hình cao lớn giống như dãy núi đồ sộ đổ ập xuống, chán nản ngồi xồm xuống, nhặt tấm hình vỡ vụn trên đất lên, trên hình là Hàn Mỹ Úy tươi cười vô tư, đơn thuần nhưng rất đẹp.

Hàn Mạch ngồi sững trên đất, một môi ôm trán, trong đầu đều là tiếng của cô.

“Cái người này cá dấn vỏ cây khốn kiếp! Anh buông tay!”

“Tôi đào mộ tổ tiên nhà anh hay sao àm anh cứ đi theo tôi! Cái người không bằng cảm thú này!”

“Quên nói, bộ dạng anh cười xe máy rất đẹp trai!”

“Hàn Mạch. . . Tôi sợ. . .”

“Người đàn ông của tôi! Anh ta là người đàn ông của tôi!”

“Hàn Mạch! Tôi muốn ăn thịt!”

“Hàn Mạch! Tôi mang thai con của ngươi, cái người khốn nạn này. . .”

“Tôi cũng nghĩ có chút bản lĩnh, nhưng vì cái gì các người cũng khi dễ tôi. . .”

Bên trong phòng lẳng lẳng, lần đầu tiên, Hàn Mạch hoài nghi thủ đoạn của mình, thật sự mình làm sai sao? Vì muốn được mà cưỡng cầu, có phải như vậy thật sự rất ngu không?

Nhưng bây giờ làm thế nào, anh yêu em nhiều như vậy, Hàn Mỹ Úy.

...

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, cặp mắt đen sì của Tô Đình dòm vào, vừa thấy dáng vẻ nhếch nhác của Hàn Mạch, liền vô cùng lo lắng kêu một tiếng. . .

“Hàn Mạch. . . ?”

“Cút.” Giọng cảnh cáo không cao không thấp, khiến cho Tô Đình đang vui sướng nhận ra có chuyện không ổn.

“Mỹ Úy đâu?”

“Cút!” Tiếng rống như thiên lôi gầm rung động cả gian phòng, Tô Đình bị dọa sợ giật mình liền khép cửa lại, cũng không dám hỏi câu nào nữa. Vô ngược tựa vào tường.

Cho đến tối, trong phòng bệnh đèn cũng không mở, Tô Đình ngồi ở ngoài phòng bệnh canh chừng, mà còn suy nghĩ những ý nghĩ của riêng mình. Ước chừng khoảng hơn một tiếng, cửa phòng bệnh mở ra, Tô Đình vội vàng đứng lên, quảng cho người trong phòng mới ra một ánh mắt ân cần.

“Cậu ra rồi?” Tô Đình kinh ngạc nhìn người đàn ông quần áo chỉnh tề trước mắt, trên mặt của anh không hề có dấu hiệu vừa mới giận dữ, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

“Ừ, muộn rồi tôi phải về công ty.” Anh dịu dàng trả lời, làm cho Tô Đình không rét mà run.

Thật quý dị. . . Đối với hiểu biết nhiều năm qua của Tô Đình về Hàn Mạch, bộ dạng này của anh, là thật sự rất tức giận.

“Tôi giúp cậu đi tìm cô ấy, dù sao cũng chỉ âm ỉ một chút mà thôi.” Tô Đình nói.

Anh nhìn cô từ trên cao xuống, trên mặt không tìm ra được dấu hiệu tức giận hoặc lo lắng nào, anh dùng đầu ngón tay sửa sang lại âu phục lộ ra ống tay áo, thản nhiên nói:

“Tùy ý.” Dứt lời cũng không quay đầu lại rồi đi.

Tô Đình len lén le lưỡi với bóng lưng kỳ cục kia, lấy điện thoại ra bấm số của Hàn Mỹ Úy, nhỏ giọng nói:

“Mỹ Úy, ngoan ngoãn đợi ở đó, tớ đang đến!”

58.

“Ai!” Đoạn băng ngồi ở trên giường ngẩn người, không biết đã than thở mấy lần trong tối nay rồi. Ông chồng Tịch Sùng Hoa vén chăn lên nằm xuống giường, lấy mắt kính xuống nói: “Được rồi được rồi. Đã bao lâu rồi chưa thấy em buồn như vậy, chỉ còn chưa chồng mộng lên trời thành hình chữ Bát (八) mà lo chuyện mù quáng.”

“Lão Tịch, anh thật không nhìn thấy con bé kia giống hồ ly à, bây giờ nghĩ lại em càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, anh nói xem con trai chúng ta bình thường là một đứa thông minh, sao lại bị nó mê hoặc vậy?”

“Con trai lớn rồi, có thể kiếm tiền, nó không đòi em mua nhà cho, cũng không để cho em bỏ tiền làm đám cưới, nó muốn cưới ai, em quản được sao, hả?”

“Em là mẹ nó, sao có thể trơ mắt nhìn con trai mình thua thiệt?”

“Em nha, cứ như vậy, con dâu khôn khéo một chút em sợ con trai mình thua thiệt, ngây ngô một chút em lại chê người ta không cùng đẳng cấp, thật không hiểu nổi em.”

Đoạn Băng xoay chuyển lời nói: “Em chê ai không cùng đẳng cấp lần nào?”

“Tô Đình kia, trước giờ anh vẫn cho là nó và con trai mình là một đôi, bây giờ nhìn lại hai đứa nó hoàn toàn không phải đùa. Lúc trước em vẫn luôn lo lắng Tô Đình quản con trai mình, hừ, bây giờ người đến càng dây dưa khó hơn.”

Đoạn Băng vừa nghe, lập tức ngồi dậy: “Anh nói là Tô Đình và Tịch Không trước kia có qua lại?”

Tịch Sùng Hoa nói: “Qua lại hay không thì anh không biết, anh nghe con trai nói với anh là tìm việc làm cho Tô Đình, với con bé nó rất để ý, em cũng biết trước giờ nó đều không tiếp xúc với cô gái nào, chỉ có tốt với Tô Đình.”

Đoạn Băng suy nghĩ một lát nói: “Em cảm thấy nó và Tô Đình có chút không hợp, nhưng con bé Tô Đình là người thật thà đáng hoàng, chỉ là tướng mạo và gia thế. . .”

“Có tướng mạo tốt gia thế cũng tốt, không phải là con dâu tốt đã đến rồi sao?”

“Em không cần! Người nào yêu thích chứ! Cô gái này em kiên quyết không đồng ý!” Về mặt Đoạn Băng ghét bỏ.

“Vậy anh hỏi em, Tịch Không chừng tuổi này, lấy vợ vì cái gì?”

“Kết hôn! Chăm sóc nó!”

“Nghe Tịch Không nói cô gái kia là cái gì đó khác con trai, là định cả đời không có con, hơn nữa em cảm thấy mình có thể chăm sóc con trai mình?”

“...” Đoạn Băng lần nữa lâm vào im lặng, cảm giác tình thế hết sức nghiêm trọng. Không phải bà làm cha mẹ nhất định can thiệp hôn sự của bọn nhỏ, thật sự là chuyện nhân duyên này quá đáng tin, đổi lại người mẹ nào, cũng tuyệt đối không cho con trai mình tìm một người con gái như vậy.

“Không được, Lão Tịch, ngày mai em phải nói chuyện với con trai một chút, chuyện này em nhất định phải quản!”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 34: Cơ hội của mỗi người

Edit: Lavender - Blue

Hàn Mỹ Úy trùm chăn ngồi trên ghế sa lon nhà Tô Đình, chân gác lên trên đầu gối Tô Đình, thoải mái hưởng thụ Tô Đình phục vụ bóp chân.

“Bạn thân yêu, bạn thật tốt!” mắt Mỹ Úy cười cong lên, thân mật cọ đầu lên vai Tô Đình.

Tô Đình làm giống như đàn ông mạnh mẽ, ưỡn ngực ngẩng đầu: “Đôi tay mạnh mẽ này luôn mở rộng vì cậu! Đừng sợ, mọi việc có tớ đây!”

Thấy bộ dạng Hàn Mỹ Úy như chim nhỏ nép vào người, cảm xúc hiện trên mặt cũng dịu đi không ít, lúc này Tô Đình mới nheo mắt lại nhìn Hàn Mỹ Úy một giây trên mặt tâm tình cũng hòa hoãn không ít, Tô Đình lúc này mới lại nheo lại mắt cùng Hàn Mỹ Úy một giây, thay bạn tốt cầu cạnh: “Mỹ Úy, mình thay mặt Hàn Mạch chuộc tội với cậu, lão ngài chớ chấp nhặt cùng tên tôn từ kia!”

Nhắc tới Hàn Mạch, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Mỹ Úy trầm xuống. Buồn bã ỉu xiu nói: “Anh ta quá khi dễ người khác. ...”

“Cũng không phải là...” Tô Đình dùng từ chính nghĩa mắng Hàn Mạch: “Cậu ta rống cái gì chứ! Tên đó còn lý luận! Bá đạo ích kỷ cậy mạnh không nói đạo lý!”

“Thật ra tớ thật không muốn đi nước ngoài. ... Tớ chỉ muốn tìm việc gì đó làm giết thời gian mà thôi. ...”

“Dù cho, chữ Bát (八) còn không có chỗ đứng lên trước hết cậu ta cũng không nên tức giận! Tên khốn kiếp này! Cũng do cậu nuông chiều, tớ không biết sao cậu bình tĩnh, nếu là tớ, liên tát bốp bốp cho chết tên đó đi!”

“Đánh anh ấy chết cũng vô ích, mẹ anh ấy còn thường xuyên dẫn tớ đi kiểm tra nước ối. ... Thật sự tớ cảm thấy rất nhục nhã.”

“Chuyện này, tớ nghĩ cậu nên nói cho Hàn Mạch biết.”

“Nói cho anh ấy biết có tác dụng gì chứ? Tớ không làm kiểm tra này, mẹ anh ấy sẽ không tin tưởng mình, cho dù Hàn Mạch ngăn cản, cũng không thể thay đổi được tình hình của mình.”

“Haiz! Nhà giàu thật có nhiều chuyện rắc rối, đều do Hàn Mạch, khiến Mỹ Úy của chúng ta rơi vào tình cảnh thế này.”

Hàn Mỹ Úy vừa nghe Tô Đình nói như vậy, uất ức trong lòng cũng liên phát tiết ra ngoài rồi, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thật ra thì tớ cũng có lỗi, lời nói có phần hơi quá, anh ấy đối với tớ vô cùng tốt, tớ cũng không phải ngốc, có thể cảm nhận được tình cảm của anh ấy.”

“Cậu hiểu là được rồi, tớ biết Hàn Mạch đã nhiều năm, lần đầu thấy cậu ta để ý một cô gái như vậy, cậu tin không?”

“Có thật không?”

“Dĩ nhiên! Không phải là tớ nói quá bạn thân của tớ, nhưng với điều kiện của Hàn Mạch, khuôn mặt nhỏ nhắn này, cử chỉ tao nhã này, chân dài này, học vấn cao này đó chính là người tầm cỡ, người có sắc đẹp Hàn Mạch nhìn cũng không nhìn, cậu nghĩ sao?”

“Cũng là bởi vì anh ấy quá tốt, tớ cái gì cũng đều không nổi trội, cho nên mới cảm thấy không thích hợp.”

“Cậu cũng rất nổi trội mà, “ Tô Đình rất nghiêm túc nhìn Mỹ Ủy nói: “Bụng của cậu rất ấn tượng!”

“Đáng ghét!” Hàn Mỹ Ủy làm bộ nhéo eo Tô Đình, Tô Đình cười khanh khách, vội vàng cầu xin tha thứ: “Được rồi, được rồi, tớ đầu hàng, tớ không nói nữa.”

Hàn Mỹ Ủy hết sức nghiêm túc chờ đợi Tô đình nói lại lần nữa.

“Cậu, thật biết điều, rất đơn giản thuần khiết, rất hợp với khí phách của Hàn Mạch, cậu cần một người thông minh lanh lợi như vậy che chở cho cậu, mà cậu ấy cũng cần cậu như cậu cần cậu ấy.”

“Anh ấy cần tớ như tớ cần anh ấy?”

“Ừ.”

“Tô Đình, lời này không giống lời cậu nói nha, quá đề cao rồi!”

“Vậy cậu xem, bốn tọa (*) gần đây đang nghiên cứu sách Tiểu hiền, cái gì là tình yêu không cần lý luận.”

(* Tô Đình hay tự xưng lăm nha, nên mình để nguyên cách tự xưng nhé)

“Là Trương Tiểu Nhân (**) chứ?”

(** “Kiếp này từng có em”, “Tay buông tay và tim thôi nhớ”, “Tim thấy nhau trong nỗi cô đơn” là ba tác phẩm của nhà văn viết về tình yêu nổi tiếng ở Hong Kong, ra mắt bạn đọc Việt.

Trong tiểu thuyết Kiếp này em từng có anh, tác giả xây dựng câu chuyện xoay quanh một bức tranh ghép từ 2.000 mảnh, có tên “Bầu trời Cherbourg”. Bức tranh họa một nhà hàng ở một thị trấn nhỏ của nước Pháp. Bên trong nhà hàng cổ kính vây quanh bởi các bức tường đã xuống cấp, phần mái có vết ám khói, một đôi nam nữ ngồi bên bàn uống rượu vang. Cảm giác bình yên như thế là mơ ước của hai nhân vật chính Châu Nhị và Văn Lâm. Nhờ bức tranh ấy mà họ luôn nhớ về nhau, tìm thấy nhau dù phải xa cách. Kể cả khi chàng trai mất đi, cô gái vẫn tự nhủ: “Kiếp này em từng có anh”.

Nếu Kiếp này em từng có anh là thiên tình cảm lãng mạn, thì Tim thấy nhau trong nỗi cô đơn lại là một tiểu thuyết kết hợp giữa tình yêu và trinh thám. Câu chuyện kể về cuộc gặp gỡ giữa một chàng thám tử và một cô gái cô độc không nơi nương tựa. Cô gái đã dùng khoản tiền bất ngờ có được để thuê một thám tử tư theo dõi chính mình, chỉ vì anh trông giống một người. Bao năm sau, khi tiền bạc cạn kiệt, cô không còn đồng tiền nào để trả cho chàng thám tử. Cô tưởng rằng mình đánh mất anh, nhưng anh vẫn âm thầm theo bước cô. Cả hai dần đắm chìm trong mối tình gắn bó mà chẳng ai hay biết.

Tay buông tay và tim thôi nhớ là một tập tản văn với những rung động sâu lắng của tác giả. Tác phẩm nói về các cuộc tình tan vỡ nhưng không ủy mị, bi thương, chứa đựng những cảm xúc chân thực, mong manh, tinh tế của người phụ nữ với các kỷ niệm đã qua trong đời. Những câu chuyện mà Trương Tiểu Nhân đề cập đến trong cuốn sách là những ly biệt, cách người phụ nữ đối diện với một tình yêu tan vỡ. Qua những trang viết, tác giả đưa ra những chiêm nghiệm, rằng rất nhiều điều chúng ta nhận được trong cuộc sống rồi sẽ biến mất. Những gì đổ vỡ rồi sẽ được xây đắp lại, những điều mới mẻ sẽ thay thế tàn dư cũ, tiếng cười vui sẽ thay cho tiếng nức nhen. Cô khiến người đọc tin rằng, ai đi qua đổ vỡ trong tình yêu, rồi cũng đi đến hồi kết, không có tiếng cười cũng chẳng có nước mắt mặn chát. Nhờ tính chiêm nghiệm sâu sắc trong tác phẩm, Tay buông tay và tim thôi nhớ đã giành được sự yêu thích của nhiều độc giả Hong Kong.

Trương Tiểu Nhân là nhà văn nữ nổi tiếng Hong Kong. Cô được mệnh danh là “tri kỷ tình yêu” của nhiều độc giả trẻ tại nhiều nước. Đến nay, Trương Tiểu Nhân đã cho ra đời hơn 40 cuốn sách, được độc giả yêu thích.)

“Đúng, chính là nữ nhà văn đó, mặc dù lúc đầu tớ đọc không vào, nhưng sau lại thông suốt, có một câu tớ cảm thấy rất được. Tớ đọc cho cậu nghe nhé!” Tô Đình lục tìm một quyển sách thuật lại đầy âm trầm, đọc diễn cảm: “Năm tháng qua đi, phần mộ chỉ là một cánh cửa, có một ngày, chúng ta cũng sẽ hiểu nhau, anh biết anh nhớ em, tình yêu đẹp nhất, là thành toàn, thành toàn cho người mình yêu được hạnh phúc.”

Cả người Hàn Mỹ Ủy cảm thấy sợ hãi, rung mình một cái, hoài nghi hỏi: “Cậu phải thành toàn cho ai vậy? Không phải mấy ngày trước cậu nói với tớ cậu và Tịch Không cái gì kia rồi hả?”

Tô Đình nhảy tới che miệng Hàn Mỹ Ủy lại: “Cậu nhỏ tiếng thôi! Để cho mẹ tớ nghe là chết đó !”

Hàn Mỹ Ủy tránh ra khỏi móng vuốt Tô Đình, mắt to trừng mắt nhỏ với cô: “Tô Đình, cậu có tâm sự?”

“Tớ có thể có tâm sự gì! Tớ ngày nào chả ăn ngon ngủ ngon làm gì có tâm sự ha ha!”

“Thật không có?”

“Thật không có!”

“Vậy điện thoại trên bàn cậu nhấp nháy tin nhắn lin tục như tòa bong bóng tại sao cậu không thêm nhin?”

“Di động nhắc chỉ tiêu đó . .”

“Khi nào thì Tịch Không bỏ quên đi động đi làm hả”

“Được rồi, tớ ngã bài.”

“Hợp tác thì giảm tội, ngoan cố thì chịu khổ!”

...

Sau khi Tô Đình như kẻ trộm thắng thắn nói hết toàn bộ mọi chuyện hư hỏng với Hàn Mỹ Úy, Hàn Mỹ Úy cho một ánh mắt hết sức đồng tình, người phụ nữ có bầu như cô gian nan tiếp tục bước tiếp trên con đường tình cảm mặc dù khổ sở, nhưng còn Tô Đình thật sự làm cho người ta đau đầu, ngủ với người đàn ông đã mang vợ chưa cưới về nhà, còn dị thường đắm đuối, cái này thì ai mà chịu nổi.

“Tô Tô, vậy cậu tính thế nào?”

“Không biết. . .”

“Điện thoại cậu lại reo!”

“Không nhận!”

“Trên đó viết di Băng. . . Ai vậy?”

“Mẹ của Tịch Không. . . Di ấy gọi điện thoại cho tớ làm cái gì?”

Tô Đình cầm lấy điện thoại Hàn Mỹ Úy đưa tới cẩn thận đặt bên tai nghe, liền nghe thấy giọng đặc biệt êm ái khác thường của di Đoạn Băng.

“Tô Đình à, di là di Băng đây. Một lát nữa con có rảnh không? Hôm nay nghỉ ở bệnh viện phải không? Con có thể tới nhà đi bồi đi tán dóc một lát được không?”

Làm sao nghe được giọng nói giống như bà ngoại sói?

“Nói chuyện phiếm? Di. . . Di nói với con di không già sẽ không nói chuyện trời đất sao? Thế nào đột nhiên tìm con nói chuyện phiếm?”

“Di có chuyện cần nhờ con, đại sự, chuyện đặc biệt lớn. Con nhất định phải giúp di!” Đoạn Băng nói.

Tô Đình mơ hồ có dự cảm chẳng lành, lạnh cả sống lưng.

Di Băng này luôn là yêu nữ.

“Di à, xảy ra chuyện gì?”

“Tịch Không không cẩn thận nói lộ ra chuyện với con cho Trịnh Bách Hợp, bây giờ nó với Trịnh Bách Hợp đang cãi nhau, con qua đây một chút đi. . .”

“A?” Tô Đình giật thót mình, liền vội vàng lắc đầu: “Con không qua con không qua!”

“Con không qua?” Bỗng dưng Đoạn Băng trầm giọng nói.

“Không.”

Chuyện giữa hai người bọn họ, thích cãi nhau thế nào, tại sao lại lôi cô vào chung? Lại nói, cho dù Trịnh Bách Hợp biết chuyện cô và Tịch Không lên giường với nhau, cũng là chuyện quá khứ rồi, mình không làm ầm ĩ thì thôi? Rốt cuộc di Đoạn Băng đang tính toán gì?

Không đi. Không đi là không đi!

“Con không cần tới đi ở dưới lầu nhà con đón con!” Đoạn Băng sử xuất đòn sát thủ.

“Đừng đừng đừng! Di không cần làm vậy!”

“Con tới không?”

“Được được được, con đi con đi.”

59.

Hàn Mỹ Úy lại trở lại với công việc xử lý hồ sơ trong bệnh viện lúc trước, đã là người có thai. Các bác sĩ y tá trong bệnh viện quảng tới rất nhiều ánh mắt tò mò, điều này làm cho Hàn Mỹ Úy có chút khó xử, chỉ có thể cúi đầu, bước vội vã đi lên sân thượng bệnh viện, cuối cùng lại thấy một nơi toàn màu trắng không sạch sẽ.

Sân thượng gấm hoa đã không còn, cần phải là có người dọn dẹp, trụi lủi, không có chút nào đẹp như ngày trước.

Cảnh còn người mất, ngay cả một chỗ để cô lưu luyến cũng không còn.

Hàn Mỹ Úy mới vừa xoay người, liền nhìn thấy một màu trắng xuất hiện từ phía cầu thang đi lên, đi tới bên cạnh, Mỹ Úy mới nhìn thấy rõ bóng dáng.

“Bác sĩ Lương!” Mỹ Úy liền chào hỏi Lương Thần.

Lương Thần nghe tiếng ngẩng đầu, thấy một cái vòng tròn tròn ngược bóng hoàng hôn cười nhìn mình.

“Đã lâu không gặp.” Anh khách khí chào hỏi.

Hai người đều đứng trên sân thượng, nhìn hoàng hôn trên bầu trời thành phố, toàn bộ thế giới yên tĩnh lại.

Hàn Mỹ Úy nghiêng đầu lên lên quan sát Lương Thần. Người đàn ông này thật yên tĩnh, dường như anh ấy nhìn một cái là có thể hiểu thấu lòng người, nhưng đây bí ẩn, anh luôn lên sân thượng này ngắm phong cảnh, nhưng lại không biết rằng mình đã đoạt mất sự nổi bật của cảnh sắc này.

Mỹ Úy nói: “Thoáng một cái đã lâu như vậy, nhớ lần trước cũng ở chỗ này, lời bác sĩ Lương nói vẫn còn trong tâm trí em.”

“Xin lỗi, thời gian quá lâu, anh quên mình nói cái gì rồi.”

“Anh nói, người yếu ớt không phải là bởi vì hoạn nạn, mà là thua ở sự khổng chế của người khác.”

“Vậy bây giờ em đã vui vẻ rồi?” Lương Thần rất tùy ý hỏi.

“Vui buồn lẫn lộn, vì khoảng thời gian này em trải qua rất nhiều chuyện, cũng trưởng thành hơn, bây giờ em sẽ rời khỏi nơi này, làm lại cuộc đời mình.”

“Em từ chức?”

“Vâng. Từ chức một thời gian rồi, trở lại lấy một ít đồ, không ngờ có duyên gặp lại anh thế này.”

Lương Thần cười khê: “Nhìn em cười tươi rạng rỡ, hẳn là rất hạnh phúc.”

Hàn Mỹ Úy ngăn ra: “Anh cảm thấy. . . em hạnh phúc? Nói thật ra em cũng không biết mình có hạnh phúc hay bất hạnh.”

Lương Thần nói: “Mặc dù, anh không biết em đã trải qua chuyện gì, nhưng anh có thể giả định rằng, nếu anh là Thượng Đế, bây giờ anh đứng trước em, cho em cơ hội lựa chọn lại một lần nữa, em sẽ chọn thế nào?”

“Em. . .” Ánh mắt Hàn Mỹ Úy nhìn Lương Thần sợ hãi, anh vô tình đưa ra giả thuyết này khi đó. . .

Thời gian thoáng trôi qua, giống như dải Ngân Hà tạo thành một vòng xoáy, Hàn Mỹ Úy bị hút vào trong vòng xoáy, trong lúc hoảng hốt trở lại buổi tối muộn cô uống say kia, cô đứng trong đêm tối ồn ào mờ mờ huyền ảo, khắp nơi đều là Chivas đỏ vị hồng trà đá, một vài chị em la hét với Hàn Mỹ Úy kêu: “Đừng kiêu chề! Uống....uồ...ng!”

Hàn Mỹ Úy cứ đứng như vậy, thấy mình yếu ớt lo lắng, vừa quay đầu, đã nhìn thấy Hàn Mạch từ một bàn khác đi tới.

Anh đèn đầy màu sắc chiếu trên mặt anh, có vẻ như quyến rũ mê hoặc, Hàn Mỹ Úy chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp trai như vậy, anh mặc bộ đồ màu đen thoải mái, ánh mắt tự tin và mê hoặc, bị các chị em của mình kéo xuống ngồi bên cạnh.

“Xin chào.” Anh chỉ nhìn cô chằm chằm, giờ ly rượu áp vào bên môi, xem như là đã nhìn trúng con mồi.

“Vâng. . .” Hàn Mỹ Úy căng thẳng không dám nói chuyện, vừa ngẩng đầu, một ly rượu liền xuống bụng.

Thật không khó uống. Thì ra là buổi tối rượu ngọt như vậy.

Hàn Mỹ Úy thấy mình say như chết được Hàn Mạch đỡ, vào cửa khách sạn, cánh cửa “Cạch” một tiếng chìa khóa mở ra, tất cả mọi chuyện sau đó bắt đầu.

Một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu, cắt đứt hồi tưởng của Hàn Mỹ Úy.

“Em không có sự lựa chọn đúng không?” Lương Thần hỏi.

Hàn Mỹ Úy cứng nhắc gật đầu, một lát sau, mới mất hồn trả lời: “Nếu như được lựa chọn lần nữa, em vẫn lựa chọn những việc đã xảy ra. Lúc em vừa mới tỉnh lại, bỗng nhiên rất sợ. Nếu như đêm đó không gặp anh ấy, không xảy ra chuyện đó, vậy cũng sẽ không có đứa bé này. Nhưng chợt nghĩ không có anh ấy, liền cảm thấy rất sợ.”

Anh từng rất nghiêm túc hỏi cô, rốt cuộc cô có thích không, Hàn Mỹ Úy đều giống như con rùa đen rút đầu, không dám cho anh câu trả lời rõ ràng. Cô biết trong lòng anh nhất định sẽ buồn, dù sao trong tình cảm này cô gần như không nỗ lực.

Hàn Mỹ Úy vẫn không dám xác định mình rốt cuộc có thích hay không người đàn ông này, nhưng mới vừa rồi giống như cô bị thôi miên nhớ lại lần nữa, cảm thấy mọi chuyện rất tốt và may mắn. Bây giờ chỉ cần nghĩ trong cuộc đời mình không có Hàn Mạch, trong lòng mình liền cảm thấy sợ hãi và đau đớn.

Có lẽ, đây cũng không phải là thích? Là yêu.

Cô yêu anh.

Lương Thần nghe cô kể xong, liền gật đầu: “Không hối hận, chính là một niềm hạnh phúc, cho nên anh kết luận em sẽ rất hạnh phúc.”

“Cám ơn anh, bác sĩ Lương.”

Mỹ Úy thở ra, mỉm cười thật tươi.

Lương Thần nhìn bên ngoài, chuẩn bị rời đi, liền nói với cô: “Dừng cảm, cố gắng lên.”

“Ừm!”

“Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

“Bác sĩ Lương!”

“Hả?” Lương Thần dừng lại ở chỗ rất xa, quay đầu lại nhìn cô.

“Anh thật sự là Thượng Đế phái tới đây!” Ánh mắt Mỹ Úy sáng ngời.

Lương Thần ngẩn ra, cũng lộ ra một nụ cười thật đẹp, cuối cùng đưa lưng về phía cô phất phất tay, bóng dáng cao lớn biến mất ở cửa cầu thang.

Mặc dù cùng bác sĩ Lương không quen thân nói chuyện, nhưng lời anh nói, luôn thấy thuốc không tính là quen thuộc, nhưng hẳn lời nói, có thể làm cho luôn có cảm giác người ta bị thuyết phục, có lẽ đây chính là bác sĩ Lương Thần tâm lý ở nơi này, vốn không quen biết, có khả năng giác ngộ cho con người, giống như thiên sứ do Thượng Đế phái tới, đánh thức ánh sáng bị đè nén bởi sự ngu muội trong đầu.

Hàn Mỹ Úy xoay người nhìn về phía trời chiều, đuổi lưng mệt mỏi, bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm cả người.

Hàn Mạch, thì ra gặp anh, em chưa bao giờ hối hận.

Hết chương 34!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 35: Ba người phụ nữ

60.

Tô Đình đứng ở lan can lầu hai nhà họ Tịch, nhìn xuyên qua đèn thủy tinh cao cấp ở phía trên phòng khách, thấy xe của Tịch Không đã dừng dưới lầu, trong lòng bắt đầu lo lắng, xoay mặt khâu cầu Đoạn Băng ở phía sau.

“Dì à, con thật không làm được. . . Thật không làm được cái này. . . Hay là, dì tìm người khác đi?”

Đoạn Băng vừa dỗ vừa lừa ôm lấy vai Tô Đình: “Tô Đình tốt, Tô Đình ngoan, ngày hôm qua con đã đồng ý của dì đấy, con nói lời phải giữ lời đúng không? Ngày hôm qua dì đã dạy thế nào con nói một lần cho dì nghe?”

“Dì. . . Con thật sự không nhớ, dì nói những lời kia lúc tám giờ cùng lúc trên tivi đang chiếu phim ‘Nỗi khổ mẹ chồng nàng dâu’ nên con thật sự không nhớ nổi!”

“Con, không cần con học, con hãy giống như dì vậy, như vậy đấy, con thấy rõ chưa?”

“Che miệng là được?”

“Đúng đúng, lúc ăn cơm con hãy tùy tình huống mà hành động, khi nào con thấy dì nháy mắt thì con hãy che miệng lại.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

“Đúng đúng, chỉ đơn giản như vậy, con chỉ cần giúp đi lần này, con nói cái gì đi cũng đều đáp ứng con, con giống như là đại ân nhân của nhà chúng ta vậy

“Đến nỗi vậy sao đi. .” Khóe miệng Tô Đình giật giật, khóe mắt liếc về Tịch Không và Trịnh Bách Hợp vào đang đi cửa. . .

“Về phần cô ta, con còn không biết, tiểu thư nhà họ Trịnh không phải là loại dễ bắt nạt, Tịch Không cưới cô ta sẽ rước thêm nhiều thua thiệt. Con cũng không muốn thấy Tịch Không thua thiệt phải không? Con nghe đi nha.”

“Không được không được, đi luôn có nhiều mưu mẹo, con nào biết con phải làm gì? Không được, con có chút sợ hãi.”

Về mặt Đoạn Băng nghiêm túc nói: “Đứa bé này nói cái gì thế? Người nào quý kẻ đa đoan hả?”

“Vốn dĩ là như vậy. . .” Tô Đình nhỏ giọng lắm bảnh “ Con chính là nhìn đi lớn lên. . đi còn không biết hay sao?”

“Con vừa nói cái gì?”

“Không đúng, là đi nuôi con lớn lên, tóm lại trong lòng con rất lo lắng, lần này con thật sự không giúp được đi, đi xem người con ra đầy mồ hôi. . .”

Tô Đình kéo tay Đoạn Băng sờ mái tóc ngắn trên đầu mình, Đoạn Băng lau mồ hôi trên tay ghét bỏ nhăn mũi nói: “Con, đứa nhỏ này! Tại sao không có tiền đồ như vậy?

“Mẹ, mẹ có trên lầu không?” Tịch Không nhìn lên lầu gọi Đoạn Băng, Đoạn Băng càng thêm sốt ruột, híp mắt lại cố gắng dụ dỗ Tô Đình.

“Tô Đình ngoan, con hãy nói thật lòng với đi, con thật sự mong muốn Tịch Không kết hôn với Trịnh Bách Hợp?”

Một câu hỏi này đã chạm tới tận đáy lòng của Tô Đình, Tô Đình quyết làm con rùa rút đầu hỏi: “Chuyện này có quan hệ gì với con?

“Tô Tô, hai người các con đã. . . Cùng cái kia. . . con vẫn là lần đầu tiên. . .”

“Dì, sao đi biết rõ như vậy?”

“Tịch Không đã nói cho đi biết.”

“A đi đã Phật, không ngờ anh ta còn nhớ.” Tô Đình cười lạnh

“Mặc kệ con nghĩ thế nào, coi như con không vì Tịch Không thì cũng phải giúp đi làm sáng tỏ chuyện của Trịnh Bách Hợp, con rõ chưa?”

Tô Đình thờ dài, cũng không phản bác nữa. Thật ra, cô vẫn không hiểu nổi tại sao Tịch Không lại như vậy, hay là bị Trịnh Bách Hợp bỏ bùa mê, việc này rất không có khoa học, nếu như hai người chỉ diễn trò, như vậy Tô Đình phối hợp với Đoạn Băng vạch trần bọn họ cũng là hợp tình hợp lý, nếu như hai người là tình yêu chân chính, vậy thì càng không thể trơ mắt nhìn Tịch Không mắc bẫy, dù sao. . . Dù sao mình cũng làm việc tốt đúng không?

Cuối cùng Tô Đình có chút bị thuyết phục, hỏi: “Dì, chúng ta đang làm một việc đúng đắn phải không?”

“Dĩ nhiên! Đương nhiên việc chúng ta làm là đúng đắn rồi!”

“Vậy cũng được, lát nữa nếu xảy ra chuyện gì bất ngờ, đi phải giúp con ứng phó!”

“Được!” Đoạn băng kiên định nhìn Tô Đình, ánh mắt nhìn thấy thành công phía trước

“Vi chính nghĩa!”

“Đúng, vì chính nghĩa!”

“Mẹ, Sao mẹ còn chưa xuống lầu?” Tịch Không đứng ở dưới phòng khách thúc giục.

“A, mẹ xuống đây, mẹ đang bận cắt trái cây cho hai con!”

61.

Trịnh Bách Hợp ngồi cực kì đoan trang ưu nhã ghé sofa nhà Đoạn Băng, vừa nhìn thấy Đoạn Băng thì lập tức lễ phép đứng lên tươi cười chào đón, nhưng khi vừa nhìn thấy Tô Đình thì khóe miệng cứng lại trong nháy mắt.

Tịch Không nhìn thấy Tô Đình ở đây cũng không lấy làm ngạc nhiên, bình tĩnh ngồi bên cạnh Trịnh Bách Hợp, nhất cử nhất động đều rất sẵn sàng.

Thật đúng là chăm sóc dịu dàng, cẩn thận mà! Tô Đình cũng ngồi xuống, ánh mắt chăm chọc nhìn chăm chăm vào bàn tay Tịch Không đang khoác trên người Trịnh Bách Hợp, trong lòng bắt đầu hồi hặn.

Giúp anh ấy? Giúp anh ấy thoát khỏi miệng cạp ư? Hừ, nhìn dáng vẻ anh ấy bây giờ rõ ràng rất hưởng thụ việc ở cùng cạp hàng ngày, đôi mắt tình cảm dịu dàng như nước hân không thể phân thân biến thành biển thành cạp lớn ăn sạch Bách Hợp nhỏ bé!

Đoạn Băng với Trịnh Bách Hợp dùng chào hỏi nhau, hai người đều bằng mặt không bằng lòng, tay Đoạn Băng vẫn nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Tô Đình, chỉ sợ cô bỏ chạy.

“Làm sao em lại ở đây?” Tịch Không tỏ vẻ xa cách hỏi Tô Đình.

“Em đang rồi rãnh, không được sao?” Tô Đình đáp.

Tịch Không lạnh lùng liếc mắt nhìn cô, quay đầu ôm cô vợ nhỏ bé, Trịnh Bách Hợp không vui tránh khỏi tay anh ta, dường như đang câu gắt.

Theo như Đoạn Băng nói, hình như Tịch Không đã không cẩn thận nói lộ ra chuyện lên giường của Tịch Không với Tô Đình nên Trịnh Bách Hợp mới làm ầm ĩ với Tịch Không, Tịch Không rất vất vả dụ dành cô ta bình tĩnh lại.

Ha ha, nói giỡn hà, Tô Đình và Tịch Không lên giường lúc nào? Rõ ràng là lời nói không có căn cứ!

Rõ ràng bọn họ cùng lăn lộn. . .

Trên ghế salon. . .

Đoạn Băng thấy không khí có chút khác thường, liền miệng hỏi: “Bách Hợp, nghe nói ngày hôm qua con và Tịch Không cãi nhau à?”

“Dạ, Không có đâu di. . .” Trịnh Bách Hợp giấu đầu hở đuôi, sắc mặt khó coi.

“Hôm nay đi hẹn con tới để giải thích chút hiểu lầm, đi đặc biệt thích con, rất sợ con suy nghĩ nhiều, ảnh hưởng tình cảm của con với Tịch Không. Đúng lúc Tịch Không và Tô Đình cũng ở đây, chúng ta hãy làm sáng tỏ một chút, có phải hay không Tô Đình?”

“Di. . .” Tô Đình cúi đầu ăn thanh long, chỉ ngậm ngốc gật đầu.

“Tô Đình ngoan, con nói xem, quan hệ giữa con và Tịch Không rất trong sáng phải hay không?” Đoạn Băng ôn hòa vuốt tóc Tô Đình hỏi

“Bọn con là anh em tốt, cùng nhau lớn lên từ nhỏ.” Tô Đình đáp.

Tịch Không ngồi dựa trên ghế sa lon, tinh thần rất thoải mái xem ba người phụ nữ đầu trí, ánh mắt lại luôn di chuyển trên người phụ nữ tự nhận là anh em tốt với mình

Trịnh Bách Hợp ngồi nghiêm chỉnh, nhìn Tô Đình giống như đang tra xét phạm nhân, trong lòng cho rằng Đoạn Băng đang đứng về phía mình, không kiên nhẫn hỏi:

“Tô Đình, nếu di đã cho chúng ta cơ hội giải thích hiểu lầm này, vậy chúng ta hãy nói rõ, tạm thời tôi không nói đến chuyện trước kia hai người có xảy ra chuyện kia hay không. Tôi chỉ hỏi cô một câu, cô nói cô và anh ấy là anh em tốt, vậy cô có dám nói: Từ nhỏ đến lớn cô không có chút tình ý nào với Tịch Không hay không? Cô có dám thề hay không?”

Đoạn Băng không ngờ Trịnh Bách Hợp lại hùng hổ như vậy, bà sững sờ nhìn về phía Tô Đình, Tô Đình cũng sững sờ, ánh mắt nhìn Trịnh Bách Hợp giống như lóe lên tia lửa điện, hai bên rất căng thẳng.

Cô có dám thề là: Từ nhỏ đến lớn cô không có chút tình ý nào với Tịch Không hay không?

Cổ Tô Đình cứng lại cứ như trục sắt bị rỉ, chậm rãi nhìn sang Tịch Không, giờ phút này cô phát hiện Tịch Không không còn dáng vẻ lười nhác như lúc nãy mà rất chăm chú nhìn mình, bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt Tô Đình rất muốn thề cho lấy lệ, nhưng thế nào cũng không nói được

“Thế nào? Không dám thề đúng không? Cô còn dám nói cô và Tịch Không rất trong sáng hay không?”

“Đúng, là tôi không dám thề.” Tô Đình chậm rãi nói, cô tránh ánh mắt của Tịch Không, nghiêng đầu nhìn xuống sàn nhà, Đoạn Băng âm thầm vui vẻ, len lén giơ ngón tay cái lên với Tô Đình

Nếu như Tô Đình ngẩng đầu lên, nhất định sẽ phát hiện ánh mắt của Tịch Không nóng bỏng, thâm tình đến mức nào.

Trịnh Bách Hợp tiếp tục tỏ vẻ tức giận: “Thừa nhận rồi chứ gì? Việc này cũng không có gì lạ, Tịch Không ưu tú như vậy, được con gái yêu thích là chuyện bình thường, tôi có thể làm bạn gái của anh ấy, tôi tất nhiên đã chuẩn bị tâm lý.”

Đoạn Băng giả vờ hoà giải: “Được rồi được rồi, thanh niên đúng là bụng dạ hẹp hòi, nào đến đây ăn trái cây đi.”

Vừa dứt lời, Đoạn Băng đẩy trái cây đến trước mặt Trịnh Bách Hợp, nhân lúc cô ta đang ăn trái cây len lén ra ám hiệu với Tô Đình.

Trong lòng Tô Đình rất loạn, lúng túng như gà mắc tóc nên cô không chú ý đến ánh mắt ám hiệu của Đoạn Băng.

Tịch Không nói: “Về sau chúng ta không cần nhắc đến chuyện này nữa, Bách Hợp không phải là cô gái không hiểu chuyện, cô ấy sẽ hiểu mà.”

Đoạn Băng hung hăng đập vào chân Tô Đình một cái, Tô Đình nghiêng đầu nhìn Đoạn Băng, lúc này mới phát hiện Đoạn Băng đang nháy mắt ra hiệu.

A, đúng rồi, nhìn thấy Đoạn Băng nháy mắt là che miệng.

Tô Đình chần chừ đưa tay che miệng, vừa đưa tay che miệng xong, Đoạn Băng lập tức tỏ vẻ kinh ngạc, giả vờ hỏi Tô Đình

Tô Đình con bị sao vậy?

Có phải con cảm thấy muốn ới không?

Dạ, Tô Đình tiếp tục che miệng, hai mắt vụt sáng nhìn Trịnh Bách Hợp và Tịch Không, hai người Trịnh – Tịch nghe mẹ Đoạn ngạc nhiên la lên cũng ngẩng đầu, hết sức nghi hoặc nhìn Tô Đình.

Tô Đình, có phải con rất buồn nôn phải không?

Tô Đình nhìn ánh mắt của Đoạn băng, gật đầu một cái, sau đó lại gật đầu thêm một cái, sau đó càng không ngừng gật đầu.

Kinh nguyệt của con tháng này chưa tới phải không? Đoạn Băng hỏi.

Tô Đình còn chưa phản ứng kịp, trước giờ cô cũng không nhớ rõ ngày nào, nên lắc đầu một cái, bày tỏ không biết.

Đoạn Băng hít sâu một hơi, ôm ngực, tỏ vẻ tâm trạng không thoải mái.

Bên này Trịnh Bách Hợp có chút hiểu ra, lập tức nóng nảy, đứng lên, chỉ vào Tịch Không nói: “Tịch Không, anh còn không cho em lời giải thích!”

Đoạn Băng đắc ý đỡ trán không nói lời nào, rốt cuộc Tô Đình cũng phản ứng kịp, kinh ngạc há to mồm, nhìn về phía Tịch Không lắc đầu liên tục.

Hiển nhiên Tịch Không không ngờ tới sự việc lại như vậy, có chút bị hù sợ, đầu còn quan tâm đến Trịnh Bách Hợp, vội vàng ngồi bên cạnh Tô Đình, sờ sờ trán sờ sờ mặt, hỏi “thật sự kinh nguyệt tháng này của em chưa tới sao? Sao em không nói cho anh biết sớm? Không đúng. . . Ngày đó là lần đầu tiên của em. . . Không đúng, ngày đó hình như chúng mình không chỉ một lần. . . Em còn chỗ nào không thoải mái hay không?”

Trịnh Bách Hợp thấy Tịch Không gấp gáp ân cần ngồi bên cạnh Tô Đình hỏi hết việc này đến việc kia, cô ta tức đến mức giậm chân, xách túi đi ra ngoài, Đoạn Băng giả vờ nhìn theo Trịnh Bách Hợp gọi:

“Bách Hợp! Bách Hợp! Con đừng đi, dì còn chưa có nấu cơm cho con xong. . .”

Bóng dáng Trịnh Bách Hợp vừa mới biến mất ở cửa, Đoạn Băng đã quay đầu không nhìn được cười, xoay người lại nhìn dáng vẻ khẩn trương Tịch Không bên cạnh Tô Đình, lại nén cười.

“Đều do con gây họa. Con nói đi, bây giờ con tính sao đây?”

Tô Đình đẩy tay Tịch Không ra, đứng dậy bỏ đi, Đoạn Băng vội vàng kéo lại: “Tô Đình, con ở lại ăn cơm đã, dì đã nấu món thịt kho, không phải con thích ăn thịt kho nhất sao?”

So với Trịnh Bách Hợp, Đoạn Băng nhìn Tô Đình thế nào cũng thấy rất hài lòng.

“Không được đâu dì, việc này cũng đã xong rồi, đêm nay con còn phải trực đêm. “

“Vậy để Tịch Không lái xe đưa con đi!” Đoạn Băng vội vàng nói, vừa len lén dùng cùi chỏ tay đụng vào người Tịch Không.

Tịch Không vừa lấy áo khoác vừa lấy chìa khóa xe, nhìn Tô Đình: “Để anh đưa em đi.”

“Không cần.” Sắc mặt của Tô đình rất kém, cô bước ra khỏi cổng của nhà họ Tịch. Tịch Không không bận tâm đến sự phản đối của cô, nghe theo lời thúc giục của Đoạn Băng đuổi theo sau Tô Đình.

Bọn nhỏ đều đi rồi, Đoạn Băng thở dài một hơi, cuối cùng cũng giải quyết được một nỗi băn khoăn. Bà đắc ý ngâm nga bài hát

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 36: Lễ gặp mặt

62.

Mẹ Tô - Vương Thục Chi đang chuẩn bị đi làm thì chuông cửa reo lên, bà mở cửa, Tiểu Trương, cấp dưới của Hàn Mạch đang bụng thùng đồ tươi cười rạng rỡ nhìn Vương Thục Chi.

“Đi Vương đi khỏe chứ, đi có thể không biết con nhưng đi nhất định biết Hàn Mạch.”

“Biết, có việc gì không con?”

“Đi vẫn khỏe chứ ạ, những món đồ này nhờ đi giao cho Hàn Mỹ Úy, trong này là thuốc của Hàn tiểu thư và quần áo để thay đổi trong mấy ngày nay, Hàn tổng nhờ con gửi cho dì, nói rằng mấy ngày nay đều làm phiền dì, hôm nào anh ấy có thời gian sẽ đến thăm dì.”

“Không phiền, không phiền.” Hàn Mạch với Tô Đình là bạn tốt, đôi khi cũng có tới nhà chơi, Vương Thục Chi thường làm thịt nướng cho chúng nó ăn.

“Hàn tổng còn nhờ đi chuyển lời với Hàn tiểu thư, nói là cô bớt giận thì hãy quay về bệnh viện trước, nếu quá một tuần Hàn tổng sẽ tới nhà thăm hỏi cha mẹ Hàn tiểu thư.”

Vương Thục Chi bắt đầu đi lác đầu, Hàn Mạch, tính xấu từ nhỏ đến lớn vẫn sửa không được.

“Dì, đây là trái cây Hàn tổng mua cho dì, mong dì nhận lấy.”

“Đưa trẻ này, con cũng mệt rồi vào nhà uống chút nước đã.” Vương Thục Chi nhận lấy cái thùng khách khí nói.

“Không, con còn phải về công ty, à đúng rồi. . .” Tiểu Trương liền thoắt nói không ngừng: “Hàn tổng nói trong thùng có tổng cộng bảy bình thuốc, Hàn tiểu thư không thể vì mùi vị không tốt mà không uống, khi nào trở về thì mang theo bình không cho Hàn tổng kiểm tra.”

“Thằng nhóc này. . .”

“Vậy làm phiền dì ạ.”

Tiểu Trương vừa đi, Vương Thục Chi lập tức bụng thùng đồ về hướng phòng của Hàn Mỹ Úy, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Ai, mang thai thật tốt, lập tức có thể sinh được tiểu bảo bảo, nếu như Tô Đình cũng không chịu thua kém tìm được một Hàn Mạch chăm sóc như vậy, sinh cho bà một đứa bé cho dì đỡ buồn thì tốt biết mấy

Đẩy cửa phòng ngủ của Hàn Mỹ Úy, Vương Thục Chi ngẩn ra.

Trong phòng đâu còn có người, chần chệm gấp gọn gàng, tất cả đồ của cô cũng không thấy, hiển nhiên đứa nhỏ này đã đi rồi.

Tô Đình nhanh chóng nghiêng mình, kéo Tịch Không trốn vào hành lang phía sau, mắt nhìn Vương Thục Chi đang xuống lầu đi làm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sợ chết đi được, may là mẹ cô không thấy cô và Tịch Không ở cùng nhau.

Tô Đình vỗ ngực cảm thấy mình đã sợ bóng sợ một hồi, ngược mắt lên lại phát hiện mình đang nằm trong lòng ngực của người nào đó, sau lưng là cánh cửa chật hẹp yên tĩnh, chỉ có thể nghe được nhịp tim của nhau. Đôi mắt sâu thẳm của Tịch Không nhìn xuống, khiến Tô Đình cảm thấy hồi hộp, sắp rơi mất nửa nhịp tim.

Cô vội ho một tiếng, giờ tay đẩy anh ra, phải giữ khoảng cách với người đàn ông này. Nhưng cô không nghĩ tới việc bị anh kéo tay lại, làm sao cũng không thoát ra được.

“Em cảnh cáo anh một lần cuối, đừng có đi theo em.” Tô Đình chỉ ngón tay về phía Tịch Không đang đứng ở trước mặt, trừng mắt như một chú nghé con, ở trong mắt của Tịch Không lại vô cùng dễ thương.

Tịch Không dùng lực nắm đầu ngón tay của cô, rất nhanh đưa lên môi, môi mỏng dán lên, hôn một cái, lộ ý trêu chọc, mắt mang ý cười.

Tô Đình như chạm phải điện rút tay về, muốn đánh vào vai Tịch Không, không ngờ Tịch Không đã sớm nhìn thấy ý định của cô, lật tay cản lại, thừa dịp ôm cả người cô vào trong ngực.

Cô đang bị bắt nạt sao?

Từ nhỏ đến lớn cô thường bắt nạt anh, Tịch Không cũng không phản kháng, hôm nay lại kiên quyết dùng sức như vậy làm sao mà Tô Đình chịu được, vừa giằng vừa đạp nhỏ giọng chống lại: “Tịch không! Anh muốn tạo phản sao!”

Bất kể là chiều cao hay cơ bắp của Tịch Không đều phát triển tốt hơn Tô Đình rất nhiều, anh bình tĩnh trêu tức cô: “Không sai, em nói tạo phản chính là

tạo phản.”

Tô Đình lập tức nóng nảy, tức giận chùng chất nhiều ngày tới nay cô kêu to: “Có phải anh thấy em dễ bắt nạt hay không? Có phải anh thấy em dễ bắt nạt hay không? Có phải anh thấy em dễ bắt nạt hay không?”

Ba câu rống giận, thêm một cái Hàng Long Thập Bát Chương, lập tức đẩy Tịch Không cao lớn ra, lưng đụng vào tường thật mạnh. Anh kinh ngạc nhìn khuôn mặt tức giận của Tô Đình, che ngực ho kịch liệt.

Cái người phụ nữ này, sức mạnh lớn như vậy!

Mọi người thường nói, phụ nữ được ví như đoá hồng có gai, còn trong mắt Tịch Không thì Tô Đình chính là Kim Huyền Thiết rèn ra Lang Nha Bổng.

Tô Đình nhìn anh một cách hung dữ, nước mắt lưng tròng, nhìn anh một hồi lâu mới xoay người lên lầu, cứ như vậy nghiêng đầu chạy đi, nước mắt tuôn rơi.

Tịch Không trợn mắt há mồm! Trong lòng đau nhói, lập tức đuổi theo!

“Tô Đình.”

“Tô Đình”

“Tô Đình, có phải em đang khóc hay không?”

“Tô Đình”

Một người đuổi một người chạy, người chạy chợt dừng lại, người đuổi theo cũng dừng lại, đứng ở bậc thang ngẩng đầu nhìn cô.

“Em nói cho anh biết Tịch Không, Tô Đình em cũng không phải là con rối, để cho anh mang ra xoay vòng vòng! Sau này em sẽ không cợ phòng tắm của anh! Em cũng sẽ không qua nhà anh ăn cơm để anh khỏi oán trách! Càng không để cho anh giặt áo lót của em! Nếu bây giờ trứng của anh đau thì đi tìm máy em mà vui đùa, đừng đến trêu chọc em!”

Tô Đình nói những hết ý của mình rồi xoay người mở cửa, tức giận đến mức cả người run run, ngay cả việc đưa chìa khóa vào ổ cũng không đứng.

“Thì ra em còn để tâm việc này à?” Tịch Không chậm rãi leo lên cầu thang, đứng sau lưng của Tô Đình.

Rõ ràng đây là lời trách mắng mình! Tô Đình quay lại, cô tức cắn răng nghiêng lợi.

“Tô Đình, em đếm xem em có mấy cái răng sứ, từ nhỏ đến lớn, em đã ăn hết bao nhiêu sô-cô-la của anh rồi?”

“Lúc em tám tuổi đã tra xét thư tình mà anh nhận được, năm mười bốn tuổi em hoàn toàn chiếm lấy chỗ ngồi sau yên xe đạp của anh, lúc thi tốt nghiệp trung học em nói không muốn học ở xa nên các nguyện vọng ở tỉnh khác anh cả nhìn cũng chưa từng nhìn! Về sau vì công việc em luôn ở nhà anh giặt đồ, làm cho các đồng nghiệp nữ tới nhà anh đều nghĩ rằng anh đã có bạn gái! Lúc em hai mươi sáu tuổi em cùng anh ngủ say, ngủ xong em tắt điện thoại, tắt máy không liên lạc được, anh tìm em hỏi rõ, lúc em đó em có phải em nói là mỗi ngày phải cố gắng học tập thật tốt!”

“Tô Đình, là em dễ bắt nạt, hay là anh dễ bắt nạt?”

Tô Đình bị anh tố cáo có chút sững sốt, cô chưa bao giờ biết thì ra trong lòng lại như một lọ thủy tinh chứa đầy tình cảm trong sáng, mỗi lần rung động, mỗi một lần cãi nhau đều nhớ rõ, đều có chứng cứ, còn cô mỗi sự việc đều như sợi tơ cuộn vào trong lòng, gom vào lọ thủy tinh ở trong đêm tối tĩnh lặng âm sâu chưa từng nở rộ ánh sáng

Tức giận của Tô Đình biến mất hầu như không còn, đáng về đuổi lý, lấp ba lấp bắp nói: “Tịch Không, em thật không ngờ nha, nhìn anh bây giờ giống như một oán phụ. . .”

“Cảm ơn em đã ban tặng.”

Tịch Không buông tay, lui về, về mặt cứ như chuyện hiển nhiên.

Trên đời này người đáng ghét nhất chính là người đốt đèn lồng còn nói trời tối, chân đi giày còn kêu lạnh. Bọn họ còn chưa hiểu rõ những gì mà họ có được, sẽ không biết quý trọng, lại càng không phải chịu trách nhiệm với bất cứ ai. Tịch không không hy vọng trong tình yêu mình lại nhất gan như gập quý vậy.

“Nghe anh nói như vậy, em thật sự xấu hổ, em lại vô tình làm trễ nãi anh phúc nửa đời của anh. . .” Tô Đình đè nén cảm xúc trong lòng, cố làm ra vẻ tự nhiên nói.

Anh nhìn cô một cách đe dọa, từng bước từng bước tới gần: “Vô tình ư?”

Anh cúi đầu, cầm đề lên trán cô, nhẹ nhàng cạo sát.

“...” Lại dụ dỗ cô, Tô Đình còn rất tức giận, ầm ục, nhưng cô thật sự không chịu nổi cái này.

“Nếu như em thực sự vô tình, lúc này Trịnh Bách Hợp nói em thề, tại sao em không dám thề?”

Tô Đình nghẹn lời, cô nhìn anh thật lâu cũng không nói chuyện, một lúc sau Tô Đình giống như vừa ra một quyết định rất lớn, tình táo khác thường trái ngược với anh.

“Anh có biết trước khi ba em qua đời câu cuối cùng mà em nói với ba em là gì không?” Cô đột nhiên trầm tĩnh lại, mặc cho sự an ủi và hơi thở của Tịch Không cướp đoạt, xâm lược cô trong một không gian nhỏ hẹp.

“Vì em trốn học nên ba em đánh em một trận, em nói: “Em thề cả đời em không muốn gặp ba”, kết quả tan giờ học trở về ba em bị nhồi máu não mà qua đời

Thân thể Tịch Không cứng đờ, đây là lần đầu tiên anh thấy Tô Đình như vậy. Cha cô qua đời rất sớm, từ nhỏ cô và mẹ sống nương tựa lẫn nhau. Hễ là những việc cần đến sức khỏe thì Tô Đình đều giành làm. Dù là ở nhà hay ở bên ngoài thì Tô Đình đều giống như một đứa bé trai.

Còn nhớ có lần hợp phụ huynh, mẹ của Tô Đình vì bệnh mà không đi được, chủ nhiệm lớp rất không vui, nên khi cô đi học ông liền vặn hỏi cô đôi câu, thầy giáo hỏi Tô Đình: “Trong nhà em không còn người nào khác hay sao?”. Tịch Không còn nhớ rất rõ, lúc ấy Tô Đình rất dễ thương đứng lên trả lời, cô nói: “Thầy ơi, không phải là em đã tới rồi hay sao! “Thầy giáo liền hỏi cô, em tới thì tính làm gì, có phải là em sợ thầy nói thành tích của em cho cha mẹ em biết phải không? Tô Đình nói: “Không ạ, thưa thầy, ở nhà em, em chính là cha”

Thật là đáng yêu quá đi mất. Tịch Không nghĩ.

Tất cả mọi người đều cười ha ha nhưng chỉ có anh là không. Thầy giáo nghĩ Tô Đình đang nói đùa với mình nên rất tức giận, phạt cô đi ra đứng ngoài hành lang một tiếng đồng hồ, chỉ có Tịch Không là biết rõ, Tô Đình không hề đùa. Ở nhà, cô đúng là cố gắng để thay thế vị trí của cha.

Tô Đình nhìn Tịch Không, vẻ mặt cảm thấy hối hận với ba.

“Cho nên khi Trịnh Bách Hợp hỏi em có yêu anh chút nào hay không? em không dám thề, bởi vì em thật sự yêu thích anh, đâu chỉ là một chút”

Việc có thích hay không, có yêu hay không, việc này không giống như việc trẻ con nhún hay xoay một cái là có thể đóng hoặc mở cửa thang máy, tình yêu có những lúc rất phức tạp. Lúc người ta đóng cửa thang máy không nghĩ là sẽ còn người muốn đi vào, đóng đóng mở mở, không xác định được.

Tịch Không nhận được đáp án mà mình đã mong đợi từ lâu, cúi đầu, hôn lên môi cô một cách mãnh liệt.

Người phụ nữ này không quá đặc biệt, thế nhưng lại có thể chiếm giữ toàn bộ tuổi trẻ của anh

So với việc sợ đầu sợ đuôi, nhát gan của Tô Đình, anh sao lại chưa từng tự cười bản mình, anh thường được người ta khen ngợi là học thức rộng rãi thế nhưng ngay cả câu tiếng Hoa ngắn nhất có đầy đủ chủ ngữ vị ngữ đã học thuộc trong lòng cũng không nói ra được, thật sự xấu hổ.

Tịch Không rời môi cô, ôm cô vào trong ngực, giọng anh chưa từng dịu dàng dễ nghe như bây giờ.

Anh nói với Tô Đình: “Anh yêu em”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 37: Dũng khí

Hàn Mỹ Úy đang nằm trên giường xét nghiệm nước ối, nhân lúc bác sĩ xoay người cô len lén sờ sờ cái bụng tròn vo của mình, trong lòng lặng lẽ nói chuyện với tiểu bảo bảo.

Không phải sợ, tiểu bảo bảo, chỉ là kim tiêm số 22, mặc dù kim tiêm có thể còn dài hơn so với con, nhưng các bác sĩ kinh nghiệm rất giỏi, nhất định là chích cũng không đụng đến con.

Cô lại nghĩ tiểu bảo bảo làm sao biết được kim tiêm số 22 là gì, Hàn Mỹ Úy giải thích trong lòng, à kim tiêm số 22 đó là kim tiêm dài hơn bàn tay của ba con.

À... sao mà an ủi tiểu bảo bảo lại thành hù dọa chính mình. Hàn Mỹ Úy thừa nhận cô bắt đầu khản trương. Trước kia đều là cô chích cho người khác, hôm nay cô lại như cá nằm trên thớt nên trong lòng cô sợ hãi hơn bất cứ lúc nào khác.

Bác sĩ sát trái khan vô khuẩn Hàn Mỹ Úy, bắt đầu chuẩn bị tiêm.

Nói theo cách đơn giản chọc ối là quá trình mà bác sĩ sẽ siêu âm xác định vị trí an toàn sau đó dùng một kim tiêm dài đâm xuyên qua màng bụng thành tử cung, rút ra một lượng nước ối. Việc xét nghiệm có chút nguy hiểm, nhưng mẹ Hàn nói bác sĩ ở bệnh viện này đều là bác sĩ đứng đầu cả nước, tỷ lệ nguy hiểm cực thấp.

Thuốc mê bắt đầu có tác dụng, Hàn Mỹ Úy vừa mở mắt ra thì nhìn thấy thuốc xoay người lại, cầm kim tiêm vừa nhìn đã khiếp sợ lên, sờ sờ lên bụng cô.

Trong nháy mắt, Hàn Mỹ Úy có chút hồi hận, cô nghĩ cô nên mang tiểu bảo bảo rời khỏi chỗ này, nhưng vừa nghiêng đầu nhìn về mặt mẹ Hàn nghiêm túc đứng ở bên ngoài cửa gương nhìn mình, Hàn Mỹ Úy liền buông xuống ý định bỏ đi.

Cô yêu Hàn Mạch, cô muốn danh chính ngôn thuận gả cho anh, cô không có lựa chọn khác.

Lúc kim tiêm đâm vào vẫn có chút đau, bác sĩ nghiêm mặt nhắc cô đừng khấn trương, hãy thả lỏng, nhưng Hàn Mỹ Úy có cảm giác không tốt, cô thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ nếu như cây châm dài kia đâm tới tiểu bảo bảo thì nên làm cái gì.

Trên trán cô chảy một lớp mồ hôi mịn, nhìn giống như là chết không nhắm mắt.

Kim tiêm từ từ như có như không đi vào cơ thể của cô, cái cảm giác kinh khủng, không thoải mái làm cho cô không dám thở mạnh. Thậm chí cả đời nhớ lại cũng không thể thoải mái ngay.

Hàn Mỹ Úy cố gắng dòi đi cảm xúc khấn trương, cô bắt đầu nghĩ về Hàn Mạch. Nghĩ về Hàn Mạch chút gì đây?

Cô nhớ bộ dạng sáng sủa khi cười to của anh, nhớ anh mặt dày mày dạn nịnh hót, nhớ anh mặc tạp dề ở trong phòng bếp cắt thức ăn, nhớ anh dậy sớm vì hải âu tây cho cô. Nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy cũng không có đau đớn như vừa rồi nữa.

Bác sĩ rút kim tiêm ra, giống như rút hết sức lực của Hàn Mỹ Úy.

Chỗ kim chích được bác sĩ dán băng keo, Hàn Mỹ Úy nghe theo lời dặn của bác sĩ nghỉ ngơi 10 phút ở ngoài phòng xét nghiệm, nếu như không có khó chịu thì xét nghiệm của cô đã xong.

Vừa kiểm tra xong, mẹ Hàn chờ đón ngoài phòng, gương mặt thật sự lo lắng.

“Con nhanh ngồi xuống.” Mẹ Hàn thận trọng đỡ Hàn Mỹ Úy, hai người ngồi nghỉ ngơi trên ghế dài.

Hàn Mỹ Úy hoang mang lo sợ, đôi tay được mẹ Hàn cầm trong tay khẽ phát run, một đôi mắt vô hồn nhìn mẹ Hàn, hỏi như thăm dò ý kiến : “Vậy là được rồi có phải không ạ?”

Hàn mẹ nhìn cô rất sâu, ý vị sâu xa gật đầu một cái: “Ừ, đứa trẻ, tốt.”

Bà còn tưởng rằng cô gái này đột nhiên rời bệnh viện là bởi vì không dám chịu xét nghiệm, mẹ Hàn từng âm thầm bội phục mình đã thăm dò một cách thông minh nhưng hôm nay cô lại rất ngoan ngoãn trở lại còn chủ động nhắc tới việc chọc ối, điều này làm cho mẹ Hàn cảm thấy kinh ngạc.

Không cần biết đến kết quả xét nghiệm như thế nào, việc cô dám nhận trong bụng đang mang huyết mạch của n, chính là tám chín phần mười rồi. Mặc dù bác sĩ từng tiết lộ là một bé gái nhưng mẹ Hàn cũng cảm thấy rất vui mừng.

Rất tốt, như vậy là được rồi, bà nhìn ra được đứa nhỏ này là một cô gái khéo léo hiểu chuyện.

“Mỹ Úy, chuyện làm kiểm tra, con định sẽ nói cho Hàn Mạch biết?” mẹ Hàn vuốt đầu của cô, trù mến hỏi.

“Con còn chưa biết, anh ấy rất bận.”

“Đứa bé ngoan.” Hàn mẫu thoả mãn mà gật gật đầu.

Hàn mỹ úy dựa lưng vào trên ghế, làm gì có loại uất ức nào mà có cảm giác thoải mái đâu. Hàn Mạch, trước đây là anh em chạy nhưng hôm nay em cũng vậy muốn vì tình cảm của chúng ta cố gắng một lần, anh có thấy được tinh thần của em hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Chương 37: Dũng khí (tt)

Một tuần sau đó, Hàn Mỹ Úy cũng không gặp được Hàn Mạch, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có. Mẹ Hàn lại rất ân cần chạy tới chạy lui vào bệnh viện, chăm sóc Hàn Mỹ Úy rất chu đáo. Ba và mẹ của Hàn Mỹ Úy cũng thường xuyên đến thăm cô, trong lời nói luôn là thúc giục cô chuyện đăng ký kết hôn, Mỹ Úy luôn là thích chuyện đùa chủ đề, không muốn nói thêm.

Chiều nay Tô Đình và Tịch Không đến thăm cô, Hàn Mỹ Úy ngạc nhiên vì trông hai người quần quýt như hình với bóng. Mới chỉ qua một tuần lễ mà cứ như cả thế giới đảo ngược.

Tịch Không ra ngoài mua một phần mì cay cho Tô Đình, anh mua thêm cho Hàn Mỹ Úy một phần sũu đậu nành nhỏ, nhìn hai cô gái ăn uống rất sung sướng.

“Cậu có biết kể từ khi tớ mang thai cũng chưa có ăn lại mì cay, lúc cậu ăn mì có thể phát ra tiếng động nhỏ một chút không Tô Tô? Haizz! Lâu quá tớ không được ăn mì cay, cảm giác, kiểu như. . . kiểu như cái gì tớ cũng không biết diễn tả ra sao nhưng dù tớ cũng rất muốn ăn.”

Tô Đình cười mờ ám đến gần bên tai Hàn Mỹ Úy, quay lưng lại với Tịch Không, anh đang gọt trái cây, nhỏ giọng nói: “Tựa như quá lâu chưa nếm mùi vị đàn ông đi!”

“Cậu cắt đi! Tô Đình hư hỏng!”

Tịch Không nhìn qua, nghi ngờ nhìn Tô Đình, Tô Đình nhìn anh thè lưỡi một cái, còn tưởng rằng anh không nghe thấy gì.

“Hí hí, chờ Hàn Mạch đi công tác trở về, cậu lại có thể mà. . . !”

“Hàn Mạch đi công tác ư?” vậy mà cô lại không biết.

“Cậu không biết hả?” Tô Đình cho rằng hai người đã sớm hòa thuận rồi.

Cánh tay của Tịch Không từ sau vai cô vòng ra trước, nhét một miếng táo vào miệng Tô Đình

Trước khi đi công tác Hàn Mạch có mời anh uống rượu, Tịch Không đối với chuyện của Hàn Mạch và Hàn Mỹ Úy có tốt hay không anh biết rõ.

“Anh làm gì vậy!” Tô Đình đứng lên lấy miếng táo ra khỏi miệng, tức giận trừng Tịch Không.

Tịch Không nhìn thấy vẻ mặt buồn rầu của Hàn Mỹ Úy liền liếc nhìn Tô Đình và trách móc, nói: “Nói việc chính.”

“Việc chính. . . A, đúng rồi, việc chính.”

Tô Đình nhanh chóng thay đổi sang vẻ mặt nịnh hót, thân mật lôi kéo tay Hàn Mỹ Úy làm nũng.

“Mỹ Úy dễ thương, tớ có chuyện nhờ cậu!”

“Nói đi.”

“Tớ muốn mượn cái này của cậu. À, không đúng, là tớ và Tịch Không cùng mượn.”

“Gì?”

Tô Đình quay đầu nhìn Tịch Không cười hí hí, hai người rất thần bí nhìn Mỹ Úy, vừa nhìn đã làm cô rợn cả tóc gáy.

65.

Tô Đình và Tịch Không ngồi trong phòng nhỏ nhà họ Tô, vẻ mặt lăm lăm mám lét nhìn biểu tình đang biến hóa trên mặt Vương Thục Chi như xem kịch vui.

Làm cho mưa gió tới mãnh liệt hơn chút đi! Tô Đình lo sợ nhắm mắt lại không dám nhìn mẹ già, Tịch Không lặng lẽ cầm bàn tay lạnh lẽo của cô đặt ở lòng bàn tay của mình, cho cô thêm nghị lực.

Tô Đình trợn mắt nhìn Tịch Không một cái phát tín hiệu, hai người bắt đầu cách chơi trò nói chuyện không lời: Tịch Không, tài nghệ photoshop của anh có được hay không đó? Báo cáo khám thai của Hàn Mỹ Úy sẽ tác dụng sao? Tên của em photo lên có thể bị nhìn ra không?

Tịch Không cho cô ánh mắt kiên định, tự tin: Photoshop là một đàn ông kiên cường, bảo đảm cả Hàn Mỹ Úy mẹ em cũng không nhìn ra được.

Vương Thục Chi cảm tò báo cáo khám thai giấy trắng mực đen có dấu, lại nhìn chăm chăm vào cái tên Tô Đình nằm trên ấy, trên mặt trừ vẻ u ám ra cũng không nhìn ra chút sơ hở nào.

Tốt lắm, đã học được cách tiền trạm hậu tẩu rồi! Tốt, thật sự là phòng cháy, phòng trộm, phòng cướp bóc nhưng không phòng được chính là Tô Đình bước chân vào nhà họ Tô phải hay không?

Vương Thục Chi hung hăng đem báo cáo đập trên bàn, Tô Đình bị dọa sợ run rẩy.

“Hai người các người giỏi lắm! Giỏi lắm!” Vương Thục Chi hí mắt kiểm chế con giận, lấy báo cáo khám thai nhét vào trong túi xách, sau đó sập cửa bỏ đi.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, Tịch Không sờ sờ lên đầu Tô Đình, ngay sau đó đứng lên nói: “Đề anh đi nói chuyện với mẹ em.”

“Anh trở lại!” Tô Đình một tay nắm cổ tay anh, cắn môi dưới chịu đựng không khóc, nói: “Nói cái gì, có cái gì tốt mà nói, em yêu anh nên theo anh ra sao, em chính là tiền trăm hậu tấu như vậy đấy, mẹ em dựa vào gì mà không đồng ý nên em sẽ không nhượng bộ!”

“Tô Đình, em đừng như vậy.” Tịch Không không nghĩ rằng cô sẽ dùng thái độ cứng đầu cứng cổ này đối với mẹ cô, phải biết rằng, sau ba Tô sau khi mất tới giờ, Vương Thục Chi chỉ hướng đông thì cô không dám đi hướng tây .

“Không cho anh đi! Chính là không cho đi! Lúc này em không muốn nghe lời! Người nào cản em ở chung với anh, em sẽ chiến đấu tới cùng!”

Tô Đình gạt nước mắt, bưng bình quay đầu đi chỗ khác.

Tịch Không bị lời của cô chọc cười, vuốt vuốt mái tóc ngắn mềm mại, đứng trước mặt cô nhìn cô.

“Anh cười cái gì!”

“Cảm động chết mất.”

“Vậy anh chết một lần cho em nhìn chút!”

“Nếu không thì để anh báo đáp cho em đi?”

“Báo đáp như thế nào?”

“Giống như hôm nay em nói báo đáp với Hàn Mỹ Úy vậy, được không?”

. . .

Vương Thục Chi mang tập khám thai báo cáo vỗ lên bàn, lúc này Đoạn Băng hơi ngạc nhiên.

“Chị, đây là cái gì vậy?”

Thái độ của Đoạn Băng đối với Vương Thục Chi giống như chuột thấy mèo, cũng không dám cười.

“Cô tự xem một chút thì biết thôi!”

“Báo cáo khám thai?” Đoạn Băng lấy ra nhìn lên, phía trên giấy trắng mực đen viết Tô Đình trên ấy. Miệng há hốc: “Chuyện này. . . Đây là báo cáo khám thai của Tô Đình?”

Mặt Vương Thục Chi không đổi hừ một tiếng.

Đoạn Băng cũng thật sự kinh ngạc, thật lâu mới nói lưu loát được: “Hôm nay Chị em ra ngoài là vì chuyện này? Đứa bé này, thật sự là con của Tịch Không?”

Vương Thục Chi nghe vậy, đôi mắt tròn tròn

Đoạn Băng ý thức được mình nói chuyện có chút không được lịch sự, không suy nghĩ, lập tức nói lại: “Đừng đừng, chị, là em nói. . . Hai đứa bé này thế nào lại như vậy. . .”

“Như vậy cái gì?”

“Là nhanh như vậy đó! Em đây còn chưa có chuẩn bị tinh thần làm bà nội đâu, giờ nhìn lại thật là theo ý muốn của em rồi !” Đoạn Băng nhanh chóng thay đổi dáng vẻ vui mừng, nhìn báo cáo khám thai như là bảo bối.

Dĩ nhiên, Vương Thục Chi không ngờ Đoạn Băng lại có thái độ như vậy, bà hiểu Đoạn Băng rất rõ, Tô Đình cũng không phải cô con dâu mà Đoạn Băng mong muốn, vậy mà Đoạn Băng không có chút phản đối nào ngược lại cười ngây ngô cái gì vậy chứ?

Đoạn Băng vừa định mở miệng khen Tô Đình vài câu: “Đứa nhỏ Tô Đình này nha. . .”

Vương Thục Chi vội vàng nói tiếp: “Tô Đình nhà chúng tôi có chút cầu thả, tôi biết rõ điều đó, không cần cô nói. Tịch Không có ngoại hình tốt, đáng người cao lại là thanh niên có tài, điều kiện cao hơn chúng ta Tô Đình rất nhiều, nhưng. . .”

“Chị, trước hết chị khoan hãy nói, chị hãy nghe em nói trước.” Đoạn Băng cầm bình trà rót cho Vương Thục Chi.

“Trước đây, em đối với điều kiện của Tô Đình thật không quá coi trọng, đây là lời thật lòng. Sau đó, trải qua việc Tịch Không một người bạn gái cũng không có, em mới nhận ra, thật ra thì con trai tìm vợ không nên quá chú trọng đến ngoại hình, đáng người. . . dĩ nhiên không phải là em nói ngoại hình của Tô Đình chúng ta không tốt. . .”

“Cô nói chuyện với tôi đừng rào trước đón sau như vậy.” Vương Thục Chi thấy phiền khi Đoạn Băng nói chuyện khách sáo như vậy.

“Em chỉ muốn nói, em đem định nghĩa tiêu chuẩn tìm vợ xem lại lần nữa, tiêu chuẩn này đó là giống như Tô Đình vậy. Nếu Tô Đình trở thành một người nhà với em thì em thật sự thấy thoải mái. Cả đời em đều lục đục đầu đầu, thật sự không hy vọng mình già rồi còn phải đầu tư.”

Một loạt lời nói ra không quá thuyết phục, nhưng nhìn thái độ thành khẩn chân thật, Vương Thục Chi trầm mặt lại quan sát ánh mắt của Đoạn Băng, thật lâu cũng không thể nhìn ra lời nói dối trá trong đó vì vậy liền rút báo cáo khám thai từ trong tay Đoạn Băng, rất nghiêm túc cảnh cáo:

“Tôi tin tưởng cô, nhưng tôi nói cho cô Đoạn Băng, con gái của tôi già đi, nếu chịu một chút uất ức, cô sẽ biết tay tôi”

Nụ cười của Đoạn Băng trong nháy mắt cứng đờ, cô nhìn vào mắt Vương Thục Chi giống như nhìn thấy những chuyện trước kia, như là bị người ta nhìn thấy sự hoảng hốt của mình.

Một lúc sau, đoạn băng trầm mặt gật đầu: “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 38: Anh trở về

Về phần bí mật của Đoạn Băng, Vương Thục Chi chưa bao giờ nói với người khác. Vương Thục Chi từ nhỏ rất yêu thích việc nghiên cứu y thuật, mơ ước trở thành một bác sĩ giỏi cứu người. Đáng tiếc số mệnh trắc trở không thể thi đậu đúng chuyên ngành, cuối cùng mơ ước vẫn chưa thực hiện được.

Sau này được bạn tốt giúp đỡ, Vương Thục Chi mở một phòng khám tư nhân, cũng tại phòng khám này Vương Thục Chi quen biết Đoạn Băng.

Lúc ấy ba của Tịch Không ra nước ngoài học chuyên sâu, Đoạn Băng ở nhà lại mê luyện với mối tình đầu. Thấy ba của tịch không sắp về nước, Đoạn Băng lại mang thai nên Vương Thục Chi giúp Đoạn Băng phẫu thuật nạo thai, hơn nữa đồng ý giúp Đoạn Băng giữ bí mật, Nhưng Đoạn Băng lại có tính đa nghi trời sinh, phẫu xong lại quay sang tố cáo phòng khám của Vương Thục Chi, kết quả phòng khám của Vương Thục Chi phải đóng cửa vì chưa đủ giấy tờ.

Đoạn Băng nghĩ rằng về sau sẽ không gặp lại Vương Thục Chi - người nắm giữ bí mật của mình, không ngờ vài năm sau Vương Thục Chi lại được bạn bè giúp đỡ đến thành phố A làm y tá trong bệnh viện. Hai người tưởng chừng không gặp nhau nữa lại gặp nhau hàng ngày, Đoạn Băng cảm thấy chột dạ nên cố hết sức lấy lòng Vương Thục Chi, hai nhà trở nên thân thiết. Vương Thục Chi cũng cất giữ bí mật này đến tận bây giờ

Vương Thục Chi về đến nhà thấy phòng của Tô Đình đóng cửa bà biết cô con gái đang giận lẫy, bà đứng ngoài nhìn vào khe cửa, nói: “Mẹ có thể vào hay không?”

Tô Đình không ngẩng đầu, tiếp tục ở trên giường đọc sách, về mặt Vương Thục Chi khinh bỉ nhìn vào hàng chữ to trên bìa sách《Thế Giới Kiến Trúc Sư》giữa cột cô: “Mẹ có thể xem được không?”

Tô Đình không để ý đến bà, làm bộ đang đọc say mê. Giờ đây, cô có bạn trai là một kiến trúc sư, cô không lo học tập một chút, làm sao có tiếng nói chung với anh.

Vương Thục Chi lấy quyển sách của cô ra vứt xuống trên giường, lấy hóa đơn từ trong túi ra đưa cho cô.

“Đây là gì?” Tô Đình giận hỏi.

“Hôm nay con cho mẹ 1 tin tức tiền trăm hậu tấu, vậy mẹ cũng đối với con như vậy.”

Tô Đình vừa lấy ra vừa nhìn, sắc mặt lập tức thay đổi, ngẩng đầu nhìn Vương Thục Chi: “Nghẽn mạch máu não? Mẹ, người. . .”

Vương Thục Chi cố làm ra vẻ thoải mái: “Ồ, mẹ vừa mới đi kiểm tra xong.”

Nước mắt Tô Đình lập tức lưng tròn, ngồi thẳng lên khăn trương hỏi: “Làm sao lại như vậy! có nghiêm trọng không mẹ?”

Tại sao lại có thể như vậy, thân thể của mẹ đang tốt như vậy, tại sao có thể như vậy.

Vương Thục Chi cười, bày ra bộ dạng bị tê liệt, miệng lệch mắt nghiêng trêu chọc cô: “sau này mẹ có thể trở thành như vậy, con có sợ hay không?”

Tô Đình lắc đầu không ngừng, không muốn tin, đầu óc trống rỗng, một lúc sau nước mắt rơi tí tách.

Thì ra trước sau cũng sẽ có một ngày, ba mẹ của chúng ta cũng sẽ biến thành ông lão và bà lão, một ngày nào đó bọn họ sẽ bị bệnh này bệnh kia, cái ngày đó đến rất đột ngột, rất tàn khốc.

Vương Thục Chi nhìn dáng vẻ khổ sở của con gái, bà thở dài, ngồi ở lên giường dùng cùi chỏ đẩy cô một cái: “Khóc cái gì?”

“Tránh ra, đừng đụng con. . .”

“Cũng không phải là bệnh nan y, không chết được, xem con có tiền đồ chưa kìa!”

Vương Thục Chi lặc quan cười, bà thuộc tuýp người mạnh miệng, không ngờ Tô Đình nghe vậy đột nhiên ôm chầm lấy bà, giống như khi ôm cây đại thụ, lớn tiếng khóc.

Vương Thục Chi thở dài, sờ sờ tóc con gái: “Mẹ sợ nhất là khi con như vậy đấy, mẹ chỉ muốn là nếu như một ngày nào đó mẹ bị tê liệt, con bị người ngoài khi dễ.”

“Trên đời này ngoài mẹ ra, còn ai dám khi dễ con òa òa!”

“Đừng rồi, con gái của mẹ lợi hại nhất. Con yên tâm, hôm nay mẹ đi gặp Đoàn Băng nói chuyện, cô ấy rất thích con. Khen con rất tốt, nói đúng lòng mẹ, con gái của Vương Thục Chi ta dĩ nhiên là tốt rồi, đến lúc con vào nhà họ Tịch, nếu cô ấy dám khi dễ con, Tịch Không dám khi dễ con, con hãy nói mẹ biết, mẹ sẽ không tha cho cô ta.”

“Mẹ đừng nói nữa òa òa!” Nghe thấy mạch máu não, mặc dù không phải là bệnh nan y nhưng vừa nghĩ tới về sau mẹ mình phải chịu nhiều đau đớn trong lòng cô giống như dao cắt.

“Tô Đình, con hãy nhớ, sau này làm dâu rồi không thể giống như ở nhà rồi giường mà không xếp chăn, như vậy sẽ bị bố mẹ chồng chê cười, mẹ chồng nẫu đồ ăn con phải rửa bát, phải học cách quan sát. Con. . .”

“Mẹ “ Tô Đình ôm cánh tay của bà rúc vào, ngẩng đầu làm cái miệng lệch mắt lé, vô cùng xấu xí: “Nếu mẹ bị biến thành tê liệt như vậy, không thể động đây, con đây nhất định nhân cơ hội này đem những giận dữ từ bé ra để trả lại cho người. . .”

“Con, cái con sói nhỏ này!” Vương Thục Chi bị vẻ mặt xấu xí của Tô Đình chọc cười vui vẻ lộ ra nếp nhăn nơi đuôi mắt.

Vương phu nhân, mẹ còn bảo vệ con, bây giờ con đã trưởng thành, con sẽ cố gắng khiến tất cả phiền não trên thế gian đều vượt qua, thậm chí nếu như mẹ không tiếp nhận Tịch Không thì con vẫn sẽ lựa chọn bên mẹ, nhưng thực tế tàn khốc luôn để cho con cảm thấy lực bất tòng tâm, thật xin lỗi, vương phu nhân, con sẽ chăm sóc mẹ giống như chăm sóc trẻ cho nên có ta ở đây, mẹ không phải sợ.

...

67.

Hôm nay, Hàn Mỹ Úy ở bệnh viện gặp phải phụ nữ có thai hơn sáu tháng gọi là Trương Vân, nói rất nhiều, lôi kéo Hàn Mỹ Úy nói chuyện đông tây hết cả buổi chiều, hơn ba giờ cho cô trở về phòng bệnh nghỉ ngơi, nằm ở trên giường nhìn nhìn trần nhà, cô mơ mơ màng màng ngủ mất.

Trương Vân luôn oán trách là giày vò lớn nhất của cô khi mang thai chính là không ngủ ngon, nhưng Hàn Mỹ Úy lại may mắn hơn nhiều, mỗi sáng sớm cô cơ bản ngủ không muốn dậy, gần giống như ngủ mê. Giật mình mở mắt thì trời đã tối, sau lưng đồ một lớp mồ hôi mỏng, khiến cô thể không từ giấc mộng mà tỉnh giấc, chuẩn bị đứng dậy đi vệ sinh, vừa ngồi dậy đã bị dọa sợ đến mức không dám nhúc nhích, bởi vì chiếc ghế ở giường ghế đối diện có một người đang ngồi.

Anh trở về.

Mỹ Úy đỡ lưng thẳng đứng dậy, nhìn trong màn đêm dựa vào chút ánh sáng nhạt nhìn kỹ, điều chỉnh tầm mắt mới loáng thoáng nhìn được hình dáng quen thuộc, tay trái của anh chống đầu, trụ ở trên tay vịn, cặp mắt nhắm, mái tóc rủ xuống ẩn đường, an tĩnh ngủ.

Hàn Mỹ Úy chợt tỉnh hẳn, ngồi trên giường lưu luyến nhìn.

Anh là người thuận tay trái, ăn cơm cầm đũa, viết chữ cầm đầu bút, đều dùng tay trái, biết đâu được tương lai con của cô cũng giống như vậy? Như vậy rất tốt, Hàn Mỹ Úy vô cùng hi vọng con của cô càng giống như anh nhiều một chút, dù tật tốt hay xấu giống như anh đều tốt.

Cô ngăn người, cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, có lẽ là y tá vào tặng đồ rồi. Hàn Mạch ngủ không sâu, nghe tiếng liền mở mắt, Hàn Mỹ Úy vội vàng nằm xuống giả vờ ngủ.

“Hàn. . .” Cô y tá Hiểu Tinh vừa muốn nói chuyện, Hàn Mạch đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng.

“Một lúc nữa hãy tới.” Hàn Mạch không nhấc tâm quấy rầy cô, nói với y tá.

Y tá xoay người đi ra, Hàn Mỹ Úy vội vàng gọi cô lại.

“A. . . Hiểu Tinh, tôi tỉnh rồi.”

Hiểu Tinh nhìn Hàn Mạch một chút, Hàn Mạch gật đầu, cô mới mở đèn, bưng khay đi tới trước giường bệnh, nói: “Tới giờ uống thuốc rồi.”

Hàn Mạch từ trên ghế đứng lên, thoát nhìn một phong trần mệt mỏi, ngay cả âu phục cũng không kịp đổi, cà vạt lệch ra, Mỹ Úy dịu dàng nói: “Hàn Mạch, anh qua đây.” Hàn Mạch nghe lời ngồi lên giường bệnh.

Mỹ Úy đưa tay lên cổ áo anh phui các nếp nhăn, lại giúp anh chỉnh cà vạt, tay mềm trần trọc, Hàn Mạch nhìn cô thật sâu, đột nhiên nắm cô tay.

“Em không giận anh sao?” Trong mắt của anh chất chứa áy náy.

Lòng Hàn Mỹ Úy mềm nhũn, hỏi ngược lại: “Em giận anh cái gì đây?”

“Giận anh đã tức giận với em, giận anh đi công tác không nói cho em biết. Giận anh xé cái này.” Anh rút một tấm hình từ trong ví tiền móc ra, đó là Hàn Mỹ Úy móm mém lúc nhỏ, hình ảnh bị rách vo thành viên, khiến Hàn Mỹ Úy kinh ngạc không nhỏ.

Thì ra Hàn thiếu gia cũng biết sai có thể sửa sai thành thanh niên tốt, có đúng hay không?

“Em đều quên hết rồi. . .” Hàn Mỹ Úy quay đầu đi chỗ khác, cắn môi.

Nếu không có y tá ở đây, Hàn Mạch thật muốn ôm cô vào lòng.

“Đúng rồi, em uống thuốc gì vậy?”

Y tá Hiểu Tinh ở một bên thay cô đáp: “Thuốc kháng sinh và thuốc giữ thai.”

Hàn Mỹ Úy liếc mắt nhìn Hiểu Tinh ý tứ trách cứ, Hiểu Tinh len lén cúi đầu.

Hàng lông mày của Hàn Mạch nhíu lại, nghi hoặc hỏi: “Thuốc giữ thai? Tại sao phải uống cái này?”

Mỹ Úy thoải mái cười, ngón tay vuốt hàng lông mày của anh: “Anh đừng lo lắng, dạo này em đều uống cái này, tình trạng của ? khá tốt, không tin anh hỏi Hiểu Tinh, Hiểu Tinh, có đúng hay không?”

“Đúng đúng đúng, mấy ngày nay Hàn tiểu thư đã tăng lên 3kg!”

“Hiểu Tinh, cái này không cần nói. . .” thời gian này Hàn Mỹ Úy đối với cân nặng rất nhạy cảm.

Hàn Mạch phải là người chuyên môn, dĩ nhiên có chút thả lỏng, Hàn Mỹ Úy dịu dàng đưa tay đặt trên bàn tay to của anh, cảm: “Anh có thể một chút hay không, Hiểu Tinh làm xét nghiệm cho em”

Hàn Mạch thừa dịp Hiểu Tinh xoay người lấy thuốc liền kéo cô qua hôn lên ót cô một chút, lên môi một chút, buông ra, nói: “Em xấu hổ?”

“Đâu có đâu.” Trên mặt Hàn Mỹ Úy nổi lên hai rặng mây hồng.

“Có tiến bộ.” Hàn Mạch hài lòng đứng lên, vén tóc của cô, xoay người đi ra, đi hai bước, liền lại quay lại, mặt tràn đầy vui sướng nói với cô: “Mẹ anh đã thúc giục hai ta đi đăng ký kết hôn rồi, đi đến nhà em ra mắt anh đều chuẩn bị đầy đủ rồi, ngày mai sẽ đi, em có vui không?”

Hàn Mỹ Úy cũng không quá nhiều kinh ngạc, không quá vui sướng, đều này nằm ngoài dự đoán và suy nghĩ của Hàn Mạch, cô cười: “Ừ, thật vui vẻ.”

. . .

Hàn Mạch vừa đi, Hiểu Tinh liền vội vàng dặn dò cô: “Đây là thuốc giữ thai và thuốc kháng sinh nhất định phải uống, sau khi kiểm tra nhất định phải cực kỳ chú ý những thay đổi trên cơ thể mình, có một chút không bình thường, phải kịp thời nói với em nhé”

“Ừ, chị đã hiểu rồi!”

“Hai ngày nay chị có đau bụng hay không?”

“Không có.”

“Có ra máu hay không?”

“Không có. . . À chỉ có 1 chút. . .” Hàn Mỹ Úy nói.

Hiểu Tinh cảnh giác hỏi: “Chát lỏng?”

“Uhm, chắc là bình thường thôi. . .”

Hiểu Tinh lập tức nóng nảy: “Ngu ngốc à, làm sao chị không nói với em! Vậy làm sao mà bình thường được! Chị nói cụ thể xem.”

Hàn Mỹ Úy thấy phản ứng của cô như vậy cũng khẩn trương theo, nói chuyện cũng càm lăm: “À. . . Chính là... chính là sáng sớm và trước khi ngủ cũng

có. . .”

Hiếu Tình tỉnh táo lại suy nghĩ một chút, nhắc nhở cô: “Việc này có thể là nước ối bị rò. Không được, em phải báo cáo với bác sĩ Vương!”

Đúng lúc mẹ Hàn đến bệnh viện, mang theo canh ngon ở nhà nấu, Hiếu Tình từ trong phòng bệnh vội vã ra ngoài, nói là tìm bác sĩ. Hàn Mạch đứng ở cửa phòng bệnh hình như đang suy nghĩ chuyện, mẹ Hàn bước lên sờ sờ mặt con trai: “Con đã về rồi? Sao còn không vào?”

“Mỹ Úy đang làm xét nghiệm.” Hàn Mạch nói.

“A, hai người các con đã là vợ chồng nhỏ còn xấu hổ nữa?”

Hàn Mạch nghe mẹ nói như vậy, đột nhiên nghiêm túc hỏi: “Mẹ, mẹ thật tâm thật lòng tiếp nhận Mỹ Úy sao? Mẹ sẽ không khi dễ cô ấy?”

“Con xem con hỏi đi, nếu mẹ đã đồng ý cho hai đứa đăng ký kết hôn cho thấy từ đáy lòng mẹ đã đón nhận cô ấy, trải qua một thời gian tiếp xúc, con không nói thì mẹ cũng rất thích cô bé này”

Lo lắng của Hàn Mạch cuối cùng cũng buông xuống, dựa đầu vào vào vai của mẹ, làm nũng: “Mẹ, mẹ đã cứu con một mạng.”

“Lời này là như thế nào đây?”

“Con còn suy nghĩ nếu mẹ không đồng ý, con lập tức đập đầu chết tại trước mặt mẹ, để bày tỏ quyết tâm.”

“Ui dào, con đã bị Mỹ Úy mê hoặc thành như vậy rồi à?”

Hàn Mạch không trả lời, lấy một hộp quà từ trong túi, nhẹ nhàng đẩy ra, một chiếc nhẫn kim cương dưới ánh đèn lóe lên sáng chói.

Anh sờ sờ viên kim cương, giống như lần đầu tiên thấy ánh mắt tinh khiết của Hàn Mỹ Úy.

“Con ở bên ngoài mấy ngày nay, cộng lại chỉ ngủ được mấy tiếng đồng hồ, nhưng trong đầu con đều là lo lắng cho cô ấy, lo cô ấy có ăn uống được hay không, có khó ăn hay không, có muốn ăn cái gì đó mà ngưng ngưng không dám nói với mẹ, nửa đêm ngủ đập chân hay không. . . A. . .” Hàn Mạch cười khẽ một tiếng, lộ hàm răng ngay ngắn, trong đôi mắt cũng giống như ánh sáng kim cương.

“Cô gái này, rất ngu ngốc. .”

Mẹ Hàn thấy con trai như vậy, liền thở dài, vỗ vỗ vai con trai bày tỏ hiểu nỗi lòng của anh.

Thời gian chọc ối đã tám ngày, mẹ Hàn mới nhớ tới sáng hôm nay tới để tìm bác sĩ Vương hỏi kết quả xét nghiệm, bác sĩ Vương mang báo cáo xét nghiệm cho bà xem, nở nụ cười.

“Bác sĩ Vương, là AFP nha, bao nhiêu milliliter, tôi xem không hiểu, bác sĩ nói cho tôi biết ba việc. Bác sĩ cũng biết ta muốn biết ba việc kia.”

Bác sĩ Vương tươi cười, nhìn mẹ Hàn đưa một phòng bì dày, nói: “Thứ nhất, thai nhi phát triển khỏe mạnh, không cần chúng ta lo lắng bất cứ vấn đề gì.”

“Thứ hai, kết quả giám định DNA là 0.9999.”

“Thứ ba là, tôi chúc phúc cho bà Hàn phu nhân.”

“Chúc mừng tôi cái gì?”

“Bà đã có cháu.”

Mẹ Hàn nhớ lại đoạn đối thoại này, trong lòng đang vui sướng, chỉ thấy y tá Hiếu Tình vừa ra đã quay lại, đi theo sau là bác sĩ Vương với vẻ mặt âm u.

Hàn Mạch và mẹ Hàn hai người nhìn nhau, thời gian này bác sĩ Vương đã tan việc, sao xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là. . .

Tác giả muốn nói:

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chương 39: Mỹ Úy tỏ tình

Nhất tới duyên phận và tạo hóa, bà Hàn vẫn tin vào nơi Phật ban tin vài chục người có thể nói cho bạn thiên thiên vạn vạn. Lúc bà cảm thấy mình như sắp không có được cháu trai, trời cao lại đột nhiên mang đến cho bà một tin mừng.

Kết quả kiểm tra nước ối rất có giá trị, thậm chí bác sĩ Vương cũng nói là con trai, nhất định là con trai. Tuy xã hội hiện nay nam nữ bình đẳng, nhưng ai không hy vọng bác sĩ từ trong phòng sinh bước ra lấy khẩu trang xuống nói là một cậu nhóc mập mạp chứ?

Bà Hàn xúc động vô cùng.

Lại nói duyên phận này. Nhớ lần đầu tiên khi nhìn thấy cô gái Hàn Mỹ Úy này, cô đã được Hàn Mạch sắp xếp đến ở bệnh viện này. Trong nháy mắt bà Hàn đẩy cửa từ ngoài bước vào phòng, chỉ thấy cô đang gấp quần áo, từng chiếc áo sơ mi màu trắng được xếp chồng lên nhau rất gọn gàng, y tá nói muốn giúp cô, cô còn cười cười, không giống một người phụ nữ có thai yếu ớt.

Lúc đó bà hàn cảm thấy, không sai được cô gái này, nhất định là cô gái ngoan.

Cho tới bây giờ sau khi kiểm tra nước ối, bà Hàn mới cảm thấy có hơi hối hận, thật may là khi kiểm tra tất cả đều thuận lợi, bằng không cho dù có một chút không may xảy ra, đó chính là đại tội, tội lỗi thật lớn.

Nghĩ như vậy, bà Hàn và Hàn Mạch liền gặp được bác sĩ Vương đi theo y tá Hiếu Tinh vội vã chạy tới, trong tâm bà Hàn có chút hồi hộp, bị vẻ mặt nghiêm trang của bác sĩ Vương dọa sợ.

“Bác sĩ Vương, thế nào đây là?”

Bà Hàn đứng trước cửa phòng bệnh nắm cánh tay bác sĩ Vương. Hàn Mạch đi theo cũng nhíu mày.

Bác sĩ Vương cơ bản không để ý Hàn Mạch cũng ở đây, liền đẩy cửa ra vừa nói: “Hiếu Tinh nói với tui là Hàn tiểu thư có tình trạng bị rò rỉ nước ối.”

“À?” bà Hàn là người từng trải, vừa nghe bốn chữ rò rỉ nước ối, bước chân liền lao đảo lui về sau một bước, Hàn Mạch liền vội vàng vịn bà nói: “Tại sao có thể như vậy!”

Hai người theo bác sĩ Vương vào phòng bệnh, Hàn Mỹ Úy ngồi ở trên giường tâm trạng cũng hoảng sợ nhìn hai người họ, bác sĩ Vương hỏi thăm rất nhiều vấn đề, Hàn Mỹ Úy đều một mực trả lời, sau khi kiểm tra xong sắc mặt bác sĩ Vương càng nặng nề hơn. Trong lòng của bà cũng thấp thòm theo.

“Tình huống của Hàn tiểu thư, là nước ối thường xuyên chảy tới chỗ lấy nước ối.” Bác sĩ Vương nói.

Bà Hàn không thể tin: “Bác sĩ Vương, không phải ông đã nói tình huống như vậy 200 người mới có khả năng có 1 người như thế? Tại sao có thể như vậy?”

Bác sĩ Vương nói: “Bà phải phân biệt lúc này Hàn tiểu thư không phải ‘một người’”

Bà Hàn hơi giận: “Nhưng buổi sáng bác sĩ vẫn nói với tôi, tình hình con bé rất tốt, tôi sắp có cháu!”

“Hàn phu nhân, trước khi kiểm tra rõ ràng tôi đã nói với bà, Hàn tiểu thư không phải là người có nguy cơ cao không nhất thiết phải kiểm tra nước ối, hơn nữa đã nhắc nhở qua với bà là có chút nguy hiểm, nhưng bà và Hàn tiểu thư đều nhất quyết kiên trì đòi phải làm kiểm tra. . .”

“Mẹ! Mẹ dẫn cô ấy đi kiểm tra nước ối!” Thật lâu Hàn Mạch mới phản ứng được, dường như là giận dữ mà rống lên!

Bác sĩ Vương nhìn Hàn Mỹ Úy một lát, cam đoan đề nghị: “Nước ối tan vỡ sẽ đưa đến tử cung co rúc lại và sanh non, Hàn tiểu thư, tôi sẽ tích cực điều trị cho cô, nhưng phòng ngừa thai nhi lây nhiễm cho cô, chúng ta dự tính xấu nhất là cô hãy từ bỏ. . . Mọi người phải chuẩn bị tâm lý.”

Hàn Mỹ Úy nghe được hai từ từ bỏ trừng mắt nhìn, vẫn có chút như trong mộng: “Bác sĩ, ông đang nói đùa đúng không?”

Bác sĩ Vương không nói gì, hiển nhiên kết quả như vậy ông cũng không muốn nhìn thấy. Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, tựa như ngay cả một cây kim rơi cũng có thể nghe được rõ ràng, Hàn Mạch nắm bà vai bác sĩ Vương, lực trên tay chợt hãm chặt lại, khiến cho bà vai bác sĩ Vương thiếu chút nữa gãy mất.

“Ông nói cô ấy từ bỏ là có ý gì?” Hàn Mạch gằn từng chữ hỏi.

Hàn Mỹ Úy vội vàng gọi anh lại: “Hàn Mạch! Hàn Mạch! Anh tới đây.”

Cảm xúc của Hàn Mạch rất hồi hộp, đứng tại chỗ nhìn gương mặt nhỏ nhắn y như mặt đào của cô, vẫn không nhúc nhích.

“Hàn Mạch anh tới đây, .”

Anh đi tới, lo sợ cũng không dám thở mạnh, da đầu tóc thẳng tê dại.

“Hàn Mạch. Anh đừng lo lắng, bác sĩ nói sai không đúng, làm sao có thể chứ? Em cảm thấy rất khỏe? Tiểu bảo bảo của chúng ta cũng rất tốt, làm sao có thể vỡ nước ối chứ?” “Hàn Mỹ Úy kéo ra một cười, hoàn toàn không chịu tiếp nhận phán đoán của bác sĩ.

Làm sao có thể xui xẻo như vậy, 200 người trong chỉ có một người xác suất có tình chính là cô? Bụng cô cũng không đau đầu óc cũng tỉnh táo, tiểu bảo bảo trong bụng cũng rất ngon, làm sao có thể đề nghị bỏ đi chứ?

“Đúng vậy bác sĩ Vương, chúng ta không thể nói bỏ liền bỏ được? Cái này quá tàn khốc!” Bà Hàn nói.

Bác sĩ nói: “Tôi có thể hiểu tâm trạng của mọi người, nhưng theo Hàn tiểu thư nói, nước ối đã chảy ba ngày rồi, tôi nói đề nghị bỏ đi cũng chỉ là nói cho mọi người chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, chúng ta có thể quan sát thêm hai ngày nữa, trong thời gian này tôi sẽ theo dõi chặt chẽ vấn đề nhịp tim của thai nhi và tình huống lây nhiễm, cũng sẽ kê một ít thuốc chống co giật từ cung cho Hàn tiểu thư, nhưng bình thường tình huống như thế, khả năng sinh non khá cao, cứ hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

Hàn Mạch, mẹ Hàn Mạch, hai người đều giống như bị kêu án tử hình sợ hãi đứng yên tại chỗ, chỉ có Hàn Mỹ Úy vẫn còn gượng cười, thế nào cũng không chịu tiếp nhận bác sĩ nói “Chuẩn bị tình huống xấu nhất”.

69.

Trời mới biết Hàn Mỹ Úy có bao nhiêu lo lắng sợ hãi. Đây là cô lần đầu tiên mang thai. Cũng là lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác kỳ diệu kết nối cùng một sinh mệnh. Tiểu da thịt càng lớn, cảm giác của cô càng mãnh liệt thêm, cô thậm chí còn có thể cảm nhận được hình dạng của nó, về mặt của nó, ở trong từng giấc mộng.

Nhưng cô không thể lo lắng, cũng không thể sợ, cô chỉ có thể bình tĩnh đối mặt với nguy cơ lần này. Theo bác sĩ phân phó phải nằm yên cả ngày để theo dõi, Hàn Mỹ Úy chỉ có một niềm tin, cô nhất định không thể để cho đứa bé có chuyện.

Trong thời gian này Hàn Mạch tri hoãn tất cả chuyện, ở bên cạnh chăm sóc cô, lại như xưa không nói một lời, sắc mặt rất không tốt. Hàn Mỹ Úy vẫn là quan trọng nhất, nhìn dáng vẻ u ám này của anh, có lúc ở ngoài phòng bệnh trên người lại nồng nặc mùi thuốc lá, cô cũng có nghe qua anh đã cãi nhau với mẹ rất kịch liệt, nhưng vừa bước đến trước giường cô, anh liền như chưa có chuyện gì xảy ra, vẫn gọt táo, đổ nước nóng, đọc sách.

Hàn Mỹ Úy bị đè nén suốt cả một ngày, thật sự là chịu không nổi, thận trọng kéo tay áo anh một cái, chống lại ánh mắt lạnh lẽo của anh.

“Này. . .” Cô nhỏ giọng kêu anh, ánh sáng nhẹ nhàng của ngọn đèn đêm khuya.

Anh để sách xuống, rất nhẹ hết sức cau mày: “Sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có không có, rất tốt. Anh ngàn vạn lần không được lo lắng như vậy, bác sĩ cũng dọa anh”

Hàn Mạch nhìn cô một chút, để sách xuống.

“Hàn Mạch, có phải anh vẫn còn muốn mắng em không, nhưng nhìn em mang thai anh vẫn chịu đựng không mở miệng?” “Cô hỏi.

Hàn Mạch hít một hơi thật sâu, hơi thở lại giấu ở trong lồng ngực thật lâu không thở ra, anh nhìn cô đôi mắt nhỏ đáng thương vô tội, cuối cùng lắc đầu một cái: “Mắng em làm cái gì.”

“Anh muốn mắng muốn chửi cứ chửi đi, em không cãi lại.” Về mặt Hàn Mỹ Úy thành khẩn, anh thấy cũng phải ngạc nhiên.

“Nói nhảm vừa thôi.” Anh cúi đầu đọc sách không để ý tới.

“Em hiểu rõ anh giận em, giận em đồng ý để mẹ anh chọc ối kiểm tra. Mới biến thành như bây giờ. . .”

Cô gái này rốt cuộc muốn nói cái gì, cô có biết hay không nếu cô nói tiếp, nh sẽ tự trách mình đến chết mất.

“Câm miệng, ngoan ngoãn nằm xuống ngủ.”

“Không. . .”

“Hàn, Mỹ, Úy!” “Rầm” một tiếng anh khép sách lại, tròn tròn mắt hù dọa cô!

Hàn Mỹ Úy rút cổ một cái, sau lại suy nghĩ một chút đối với cô tới bây giờ anh cũng chỉ là cộc giầy, không cần sợ, vì vậy cười đùa với anh, nặn ra nụ cười hòa nhã.

“Đừng nóng giận nữa. . . Em muốn nói chuyện với anh.”

“Đợi ngày mai kiểm tra xong nói chuyện.”

“Vậy em đây càng muốn nói?”

“Càng muốn nói chuyện đúng không? Được, vậy anh nói nhảm với em!”

Hàn Mạch không thể nhịn được nữa để sách xuống, cả giận nói: “Hàn Mỹ Úy óc em có phải óc heo không ! Mẹ anh nói kiểm tra em liền làm? Em thật là nghe lời hay là trong đầu nuôi hai con sâu?”

“Gi hai con sâu. . .”

“Nói em ngu ngốc!”

“Này. . . Em cảm thấy em rất thông minh, tối thiểu bây giờ mẹ anh rất thích em, công nhận em, không phải anh cũng cảm thấy rất vui về sao?” Cô nhìn anh mong đợi.

“Vui về cái rắm!” Mẹ kiếp! Anh vốn không muốn tức giận!

“Hàn Mạch, anh đừng tức giận, em hiểu rõ mình làm cái gì, em không ngu ngốc như anh tưởng.”

Cô cúi đầu bẻ ngón tay, rất lo lắng cho vốn ngôn từ mình không sắp xếp được, biểu đạt không được ý chân thật của cô, vì vậy vắt hết óc nghĩ một câu nói một câu, định có cái gì thì nói cái đó rồi.

Cô nói: “Ngày mai chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn? Anh nói đúng, con người của em là đầu óc ngu si, cho đến bây giờ em còn tưởng mình nằm mơ, không tin được mình sẽ được gả cho anh.”

“Lần đầu tiên gặp anh, đã cảm thấy ghét, bởi vì từ nhỏ em lớn lên bên cạnh những người đàn ông như anh vậy, cuối cùng em vẫn cảm thấy anh rất không đáng tin, em vẫn cảm thấy anh và những công tử nhà giàu kia không khác gì nhau cả. Anh luôn xuất hiện trong sinh hoạt của em, chuyện đương nhiên như vậy, không nói đạo lý như thế, điều này làm cho em chán ghét. Em chưa bao giờ nghĩ có một ngày em sẽ gả cho anh.”

“Suy nghĩ của em về anh thay đổi khi anh chăm sóc cho em lúc em phát sốt, ngày đó mưa rất lớn, em nép trong lòng anh, mơ mơ màng màng nhìn thấy áo sơ mi trên người anh đã ướt hết, dính cả vào da, nhưng anh cũng không để ý, vẫn ôm em lên xe. Đêm hôm đó em ôm anh, em không có hồ đồ, em biết rõ người em ôm chính là anh, nhưng em tự an ủi mình phóng túng một lần, chỉ duy nhất một lần, ngày mai khi tỉnh dậy em sẽ không bao giờ gặp anh nữa.”

“Sau này chúng ta vẫn gặp nhau, lúc anh xuất hiện tại thị trấn cổ bên cạnh em, trên áo còn một cành cây khô anh cũng không phát hiện, em lừa mình dối người nghĩ rằng bộ dạng nhếch nhác của anh không phải là do vội vã đi tìm em. Và sau đó chúng ta sống với nhau, đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời em, mỗi một phút mỗi một giây, từng khoảnh khắc, đều có anh, mọi thứ thế giới cũng chỉ còn lại mình anh, sau đó em phát hiện anh làm cơm rất ngon, phát hiện anh cũng biết chăm sóc người khác, khác xa hoàn toàn trong tưởng tượng của em. Thật ra thì em không nói cho anh biết một chuyện, đó là buổi tối em đẩy đắp chăn giúp anh em đã lên hôn anh, anh vẫn còn rất bức bối khi ngủ.”

Hàn Mỹ Úy nở nụ cười khi nhớ lại, nhanh chóng liếc Hàn Mạch một cái lại rất nhanh cúi đầu, nói tiếp.

“Anh nhất định rất muốn mang em, hỏi tại sao em phải làm kiểm tra nguy hiểm như vậy. Anh biết đó, em rất yêu đứa bé trong bụng mình, nhưng em yêu anh hơn.”

Chỉ có làm kiểm tra, mẹ anh mới có thể chấp nhận cô, cô mới có thể thuận lợi gả cho Hàn Mạch làm vợ, mặc dù có nguy hiểm, cô cũng nhất định phải thử. Bởi vì cô có thể mất đi tất cả, chỉ duy nhất không thể mất anh. Bởi vậy Hàn Mạch anh phải tha thứ cho em.

“Em biết cách em làm như vậy anh cảm thấy rất không có tiền đồ, nhưng em cũng đã nói với anh chính là người như vậy, anh biết không, khi mẹ anh gạt đầu nói rằng em có thể, em hạnh phúc lắm rồi. . .”

Cô tự giác thấy mình dài dòng dung từ nhằm chán còn chưa kể xong, liền ngã người vào trong ngực anh, anh ôm cô hết sức chặt, chặt khiến cô không thoải mái, nhưng một cử động cũng không dám, hải lòng nhắm mắt lại.

“Có phải anh cảm động muốn chết?” Cô rất kiêu ngạo rất tự hào nhỏ giọng hỏi.

Trong lòng ngực người đàn ông phát ra một tiếng, ở bên tai cô cảm giác như tiếng ong.

“Ừ.” Anh thừa nhận, anh bị cảm động sắp chết mất.

“Vậy anh muốn báo đáp em thế nào?” Hàn Mỹ Úy hỏi.

“Nên có quà tặng trả lễ.” Hàn Mạch suy nghĩ một chút.

“Đúng nha đúng nha.” Cô mong đợi nhìn anh.

“Anh đồng ý, xem em cần gì đã. Hàn Mỹ Úy, em có biết em thiếu một thứ trầm trọng không?”

“Thiếu cái gì trầm trọng chứ?” Mỹ Úy bị anh đặt câu hỏi cho mình đột ngột, một đôi mắt to ngập nước quay sang nhìn Hàn Mạch một hồi động lòng.

“Em thiếu nhất là đầu óc.”

“Anh mới thiếu đầu óc da thịt chết!” Không khí mới vừa tốt lên liên bị anh đập tắt, Hàn Mỹ Úy đưa tay néo lỗ tai anh, nhưng bị Hàn Mạch nắm tay mình lại.

Ánh mắt của anh đột nhiên nặng nài tình cảm, nhìn cô rất nghiêm túc, khiến Hàn Mỹ Úy trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Anh dùng tay chọc chọc ót cô, bắt đầu đi nói: “Anh nguyện làm bộ óc của em, bảo vệ em cả đời vô ưu. Em không phải buồn, chỉ cần làm vợ của anh thật tốt. Đây có được tính là báo đáp không?”

Hàn Mỹ Úy cười ha ha: “Vây em miễn cưỡng chấp nhận thôi!”

Hết chương 39!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 40: Ngoại truyện sinh con

70.

Đôi khi, có những lúc cuộc sống thật ly kỳ, chỉ cần chúng ta kiên trì kỳ tích vẫn có thể xảy ra. Hàn Mỹ Úy tự nhủ, lặp đi lặp lại những lời này, như trong sách. Không biết có phải là tiểu bảo bảo biết ba mẹ muốn kết hôn, cho nên mới rất kiên cường. Lúc bác sĩ tuyên bố chuẩn bị sinh non thì thân thể Hàn Mỹ Úy lại khôi phục lại như bình thường.

Tình trạng rỉ nước ối đã hết, bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày nữa là có thể xuống giường đi lại.

Mẹ Hàn niệm “nam mô a di đà phật” không ngừng, như vừa được đại xá, Hàn Mạch chạy quanh bên cô hỏi thăm, bưng trà rót nước. Hàn Mỹ Úy nhanh chóng trở thành trung tâm của cả gia đình, cô cảm thấy thì ra hạnh phúc vất vả dành được so hạnh phúc dễ dàng có được thì ngọt ngào hơn.

Từng ngày trôi qua, tiểu bảo bảo ở trong bụng mẹ khỏe mạnh lớn lên, ngày dự sinh sắp tới, điều này làm cho Mỹ Úy hơi hồi hộp.

Các việc chuẩn bị trước khi sinh đã xong, tất cả là do mẹ Hàn chuẩn bị, mẹ Hàn mẹ chăm sóc cô gần như không rời một bước, Hàn Mạch vừa tan tâm cũng đến bệnh viện đúng giờ, đỡ thân thể tròn trịa của bà xã đi dạo trong vườn hoa bệnh viện. Mấy ngày nay Mỹ Úy rất lười biếng, thật là lười tản bộ, nhưng Hàn Mạch nghiêm mặt nên cô ngoan ngoãn nghe lời, chỉ là lúc anh đi làm thì cô liền trốn ở trên giường, không bước ra khỏi giường.

Phụ nữ có thai lười biếng không vận động đó chính là thời gian gần sinh, còn muốn ăn rất nhiều.

Ngày tiểu bảo bảo sinh ra, khoảng 9 giờ tối Hàn Mạch đang ở công ty thì nhận được điện thoại ở bệnh viện, Hàn Mỹ Úy bắt đầu đau bụng.

Trong náy giờ này, Hàn Mỹ Úy nhận ra trong đời này đau nhất là đau bụng sinh. Loại đau này dai dẳng, có thể hình dung như thịt nát xương tan cũng phải khoa trương.

Lúc chưa đẩy đến phòng sinh, Hàn Mỹ Úy bị ba mẹ, mẹ Hàn bao vây thành một vòng, tất cả mọi người nhìn về bụng cô tạo áp lực làm cô đồ mồ hôi lạnh.

Thiệt bị đo lại tăng, Hàn Mỹ Úy lại càng đau, cuối cùng con đau lên cực điểm, Hàn Mỹ Úy bị đau đến tinh thần cũng không rõ.

Hàn Mạch đẩy cửa phòng quan sát ra chạy vào, thấy Hàn Mỹ Úy đau bụng sinh đến mức bộ dáng giống như nửa sống nửa chết, đau lòng lại càng thêm yêu cô. Anh đứng ở bên giường nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của cô, nhẹ nhàng gọi “bà xã”.

Hàn Mỹ Úy nghe giọng của Hàn Mạch bên tai, bao nhiêu ần nhẫn kiên cường trong chốc lát sụp đổ, nắm bàn tay của anh, móng tay cắm sâu vào tay anh.

“Mỹ Úy, em có chịu một chút, lát nữa là có thể vào phòng sinh rồi.”

Mẹ Hàn đáng về khổ sở của cô cũng lo lắng đi theo, mẹ Hàn Mỹ Úy bắt đầu nằm trên vai ba cô rơi lệ.

Con đau dần dần giảm xuống, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, Mỹ Úy phải lấy hơi thở dốc, gương mặt mệt mỏi cười.

“Em làm anh đau phải không?” Cô đưa tay sờ đôi môi đang mím chặt của Hàn Mạch.

Hàn Mạch lắc đầu: “Có phải em rất đau phải không? Rất đau?” Giọng của anh hơi khàn khàn, bộ dạng đau khổ của cô vừa rồi làm anh thật sự lo lắng.

“Đặc biệt đau.” Cô thành thật trả lời.

Thì ra sinh con trên ti vi diễn ra cũng chưa phải là thật hoàn toàn, không phải kêu một tiếng, khóc một chút tới đây ổng kính cắt, sau đó đơn giản ôm ra đứa bé. Cô đã bị đau bụng sinh gần hai buổi tối, nhưng bác sĩ nói còn chưa tới lúc sinh.

Từ cung lại bắt đầu co thắt, lần thứ nhất kéo dài 10 phút, sau đó 5 phút một lần, bây giờ biến thành 2 phút bắt đầu đau bụng sinh, Hàn Mỹ Úy nhìn áp lực khí lại tăng cao, khuôn mặt nhỏ nhắn lại bắt đầu tái nhợt, nhưng nhẹ nhàng buông tay của Hàn Mạch ra, sợ làm tổn thương anh.

“Đau. . . Đau quá!” Lần này cô không nhịn được nữa, la lên.

Hàn Mạch lần nữa cầm tay của cô, vội vàng nói: “Em nắm tay anh, nắm sẽ đỡ hơn chút!”

“Xin anh, xin anh đừng nói chuyện.” Cô thật sự rất đau, đau đến sắp chết.

Hai mắt Hàn Mạch bắt đầu ướt át, xoay người nháy mắt với mẹ Hàn và ba mẹ của Hàn Mỹ Úy, bọn họ do dự bước ra khỏi phòng quan sát, chỉ còn lại Hàn Mạch và bác sĩ của Mỹ Úy.

Bác sĩ đeo bao tay, đi tới nói: “Tránh một chút, tôi kiểm tra cổ tử cung.”

Mỹ Úy đau quá, ngược đầu nhìn Hàn Mạch, trên mặt đều mồ hôi, một giọt lại một giọt chảy xuống dưới, cô nín thở, nhỏ giọng cầu xin anh:

“Anh có thể. . . quay đầu chỗ khác khi bác sĩ kiểm tra?”

“Đến lúc nào rồi em còn xấu hổ? Chúng ta bây giờ đã là vợ chồng.” Hàn Mạch nắm tay cô dịu dàng nói.

“Quay lưng lại đi. . . Cầu xin anh. . .”

Dù sao đi nữa, tóm lại Mỹ Úy cảm thấy thật có lỗi, hơn nữa anh là đàn ông, các chuyện như vậy anh nên tránh đi.

“Tốt.” Hàn Mạch hít sâu, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn cô, trong lòng lại lo lắng.

Sau lưng truyền đến tiếng la của Mỹ Úy: “Bác sĩ. . . Đau quá. . . Nhẹ một chút. . .”

Bác sĩ thường thấy bộ dạng các bà mẹ trẻ yếu ớt nên cười nói: “Phu nhân có phúc lớn, ở đây là bệnh viện tư nhân, cô thử đi bệnh viện lớn sẽ biết, cô là như vậy bác sĩ liền cho cô sinh mổ (c-section) rồi, còn đâu mà kiên nhẫn. Được rồi, nhịn thêm chút nữa, để tôi xem mở được mấy phân.”

Bác sĩ kiểm tra xong, cởi bao tay xuống thở dài: “Mới ba phân, nhịn chút nữa!”

Nước mắt Hàn Mỹ Úy lập tức tuông ra: “Bác sĩ, lại còn phải đợi, thật sự tôi rất đau.”

“Hàn phu nhân, làm mẹ là phải chịu chút đau khổ, nếu không tại sao mọi người đều nói là mẹ vĩ đại đây? Không nuôi, không biết ơn cha mẹ!”

Bác sĩ cười vỗ vỗ vai cô vào trong. Hàn Mỹ Úy nằm ở trên giường cố nín khóc, Hàn Mạch quay lại dỗ dành cô.

“Đừng khóc, nếu không. . . Nếu không chúng ta sinh mổ (c-section) được không?”

“Không cần, “ Hàn Mỹ Úy lấy mu bàn tay lau nước mắt nói: “Bọn họ nói sinh mổ (c-section) không tốt, chị họ em chính là sinh mổ (c-section), hai ba ngày lại bệnh, ta không hy vọng tương lai thân thể tiểu bảo bảo không tốt”

Hàn Mạch đau lòng sờ sờ mặt cô, tay cũng không biết đặt chỗ nào được, trên trán nổi một tầng mồ hôi.

“Bà xã, anh vẫn nghĩ là em đặc biệt không có tiền đồ, nhưng mà bây giờ xem ra em rất có tiền đồ. . .”

Hắn tự tay thay cô vuốt vuốt mái tóc ướt chẹp nhẹ của cô, nở một nụ cười cực kỳ mê người.

Cẩn thận nghĩ lại, lúc ấy Hàn Mỹ Úy lúc vì thấy nụ cười của anh, mới ở quầy rượu uống đến say như chết.

Nụ cười này của Hàn Mạch, thật đúng là rất dễ hại người !

Đang lúc nói chuyện thì từ cung lại bắt đầu co thắt, Hàn Mỹ Úy khế cắn răng, cố ra vẻ kiên cường nói: “Vậy anh xem, em cũng không phải lúc nào cũng là quả hồng mềm. . . Đau. . . Đau! Em không chịu nổi Hàn Mạch em không chịu nổi!”

Hàn Mạch không ngừng nuốt nước miếng, đồ dành cũng không được, khuyên cũng không được, sắc mặt cũng không kém Mỹ Úy, chỉ cảm thấy có lỗi với cô, nhưng lại nói không ra được có lỗi gì với cô.

. . .

Giằng co hơn một giờ, không khí bắt đầu bớt căng thẳng có thể nói đùa vài câu sau đó Hàn Mỹ Úy lại đau đớn, cô rất đau, đau đến muốn ngủ một giấc cho hết mọi chuyện. Cuối cùng mặt kệ Hàn Mạch ở một bên nói gờn dỡ dành cô như thế nào, cô đều cắn chặt răng roi nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển từ xám trắng sang vàng.

Cuối cùng lúc bác sĩ cũng kiểm tra miệng tử cung, Hàn Mỹ Úy thế nào cũng không chịu nghe lời, không ngừng cầu khẩn Hàn Mạch, trong miệng lầm bầm cũng không rõ là gì, cũng không đoái hoài tới việc thẹn thùng, đau đến trời đất quay cuồng, Hàn Mạch không nhận được liếc mắt nhìn thầy thuốc tàn nhẫn kiểm tra, cuối cùng không đành lòng phải nhắm mắt lại.

“Bà xã, em đừng khóc, chút nữa sẽ không có sức sinh con.” Hàn Mạch dùng khăn tay lau nước mắt của cô, nước mắt của cô tuông ra không ngừng.

Mỹ Úy thở hắt hắt rồi hít sâu, nghe bác sĩ nói một câu được rồi, cứ như nhận được đại xá nhanh chóng đẩy tay Hàn Mạch ra, ánh mắt cầu xin bác sĩ cho cô vào phòng sinh sớm.

Hàn Mạch lập tức đứng lên: “Em tính không cho anh vào cùng?”

Hàn Mỹ Úy kiên quyết lắc đầu, đầu tóc rối bời dính trên mặt, ánh mắt trách cứ nhìn Hàn Mạch, nói: “Anh. . sau này. . sau này ngàn vạn lần đừng để em phải sinh bé. . .”

Hai cánh cửa lớn của phòng sinh khép lại, Hàn Mạch bị ngăn cách ở ngoài.

Hàn Mạch run rẩy rút ra điều thuốc đưa lên môi, anh chỉ ngậm, cũng không đốt lửa, cuối cùng kiệt sức dựa vào cửa tuột xuống, ngồi trên mặt đất lạnh lẽo. . .

Khoảng hơn nửa đêm, vang lên tiếng con nít khóc, bác sĩ kéo cửa phòng sinh bước ra. Bác sĩ đưa bé múp míp ra ngoài, Hàn Mạch lập tức từ mặt đất đứng lên!

Mẹ Hàn và ba mẹ của Hàn Mỹ Úy vội vàng đi tới, kinh ngạc đưa bé trong tã lót trắng nõn, đó là một bé trai mập mạp mặt hơi nhăn, ba ông bà già thay phiên nhìn một lượt, đưa bé lại bị bác sĩ ôm đi. Hàn Mạch liếc nhìn con trai một cái cũng chưa lo lắng, chỉ đưa cổ nhìn quanh phòng sinh.

Cho đến bác sĩ đóng cửa lại, Hàn Mạch ngưng nhìn. Bước nhanh cửa nhỏ của phòng sinh, Hàn Mỹ Úy được đưa ra từ cửa này, Hàn Mạch đi nhanh bước lên giữ chặt tay của cô, giống như là xa cách một thế kỷ.

Mỹ Úy chậm chậm mở mắt, trông thấy nếp nhăn cuộn lại thành đoàn của Hàn Mạch, liền nở nụ cười nhẹ nhõm.

Hàn Mạch siết tay của cô hôn lên, trêu mến sờ sờ cô.

“Hù anh chết hả? Mỹ úy cười ngọt ngào, không giống như bộ dạng chết đi sống lại của cô vừa rồi

Hàn Mạch gạt đầu. Hù chết, thật sự sắp bị cô hù chết.

Mỹ Úy vui mừng cười, cô cất giọng mỗi âm cuối kéo dài, giọng điệu thỏa mãn: “Em vừa mở mắt nhìn con một chút, con được bác sĩ bông lên vỗ lưng bàn chân, lập tức khóc vang dội. Em cảm giác giống như con còn nhìn em một cái. . .”

“Nói bậy, con bây giờ còn chưa nhìn thấy nhiều đâu!” Hàn Mạch nói.

“Em cảm thấy con nhìn em một cái chứ sao. . . Anh thấy con chưa?”

“Anh lo đi thăm em, đâu còn còn thời gian nhìn tên tiểu tử dầy vò em sống dở chết dở.” Hàn Mạch vẫn còn nghiêm mặt, giống như vừa rồi anh không có chút hồi hộp nào.

Mỹ Úy nói: “Anh phải đi xem con một chút, nếu anh chăm sóc con, ngàn vạn lần không được ghét bỏ bộ dạng nhăn nhó nhúm nhúm của con, đứa trẻ mới sinh đều như vậy, đợi đến khi nẩy nở. . .”

Hàn Mạch lời nói không tự tin của cô: “Nói cái gì, anh làm sao sẽ ghét bỏ con, chỉ cần là em sinh ra, anh đều thích.”

Hàn Mỹ Úy hài lòng cười, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Ừ. . . Vậy em an tâm rồi. . . Em muốn ngủ một giấc.”

“Ngủ đi.” Hàn Mạch thay cô đắp chăn, đứng lên, nhìn gương mặt yên tĩnh ngọt ngào của cô.

Cảm ơn em, Tiểu Mỹ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 41: ngoại truyện Tạo người

72.

Một tờ báo cáo khám thai PS, đã khiến cho một Tô Đình xui xẻo hồ đồ chưa chồng con trở thành người phụ nữ lập gia đình. Người lớn hai nhà đều đồng ý sẽ đăng ký kết hôn trước chưa cần tổ chức hôn lễ, chờ sinh con xong sẽ tổ chức cũng chưa muộn.

Hàng ngày Tịch Không vẫn bận rộn với các bản vẽ, nuôi một con mèo, anh nhàn nhã tự tại giống như ông lão đã về hưu. Mà Tô Đình lại giống như ở địa ngục.

Tại sao lại nói như vậy? Nhắc tới chuyện này Tô Đình liền rơi lệ, ngửa mặt lên trời than thở.

Mỗi ngày các loại trái cây dưa, lê, đào luôn đưa vào miệng, các loại thức uống dinh dưỡng, cô uống đến mức cô nghe một chút liền muốn nôn. Điểm chết người nhất chính là hai mẹ già phục vụ cô giống như phục vụ lão phật gia, lúc nửa đêm Tô Đình đi vệ sinh, mẹ cũng phải thức dậy nhìn, chỉ sợ cô trượt té gãy xương.

Đoạn Băng nhiều lần yêu cầu, nói là Tô Đình và Tịch Không đã đăng ký kết hôn rồi, nên đến nhà họ Tịch ở, nhưng Tô Đình kể từ kể từ khi đăng ký kết hôn liền bị mê hoặc, hoàn toàn không nhận ra sự thật mình là phụ nữ có gia đình, đến nhà họ Tịch cô và Tịch Không không ngủ chung giường, vừa là chuẩn bị cuộc chiến lại như không chiến.

Mang thai giả là chuyện của nửa tháng trước nhưng Tô Đình lại tăng lên 10 cân, cô cũng mặc kệ.

“Anh nghĩ là em đang trốn anh, anh đừng có như vậy em nói cho anh biết, vô ích thôi.” Tô Đình đứng ở cầu thang, tức giận nhìn cái người được gọi là chồng kia đang đứng dựa vào tường hành lang, đang chơi trò chơi trên điện thoại di động.

“Nếu như hôm nay em không đi về với anh thì cũng đừng đi làm.” Cái người được gọi là chồng kia khí thế hùng hồn cũng không ngẩng đầu cất tiếng nói.

“Tịch Không anh đừng có nào loạn, em đi làm trễ! Bị trừ tiền à!” Tô Đình muốn la lớn cũng không dám lớn tiếng, dù sao mẹ cũng ở trên lầu.

“Trừ bao nhiêu anh trả cho em.” Khóe miệng kéo lên khinh bỉ, coi chút tiền lẻ của cô ấy như cặn bã.

Tô Đình giận không kiềm chế được: “Tịch Không, anh đừng quá phận!”

“Em cũng đừng quá phận.”

“Em sao lại quá đáng!”

Tịch Không cất điện thoại di động nhìn bụng cô một chút: “Em phải nhớ rằng, bây giờ trong bụng em tất cả là mỡ chứ không phải là em bé.”

Tô Đình hít một hơi sâu, đem bụng mình co lại, có chút quẫn bách: “Còn không phải là do anh! Nếu không thì em sao có thể biến thành như vậy, phải không?”

Ánh mắt Tịch Không lưu luyến trên cái miệng nhỏ nhỏ hồng hồng của cô, ánh mắt sáng lên: “Cho nên trước khi chân tướng bại lộ, chúng ta có phải là nên tranh thủ hành động?”

Em có gặp trường hợp nào mà đàn ông cưới vợ gần một tháng mà còn không ngủ chung giường?

Tịch Không nói là giường, không phải ghế sa lon.

Tô Đình nói: “nên chọn lựa hành động. . . Em từ nhỏ đến giờ cũng chưa bao giờ lừa gạt mẹ em, mẹ anh cũng chăm sóc em như lão phật gia, thật sự em không chịu nổi, em phải thành thật.”

Tịch Không kéo nhẹ cô, đè đầu cô áp vào trong ngực, ép cô không thể động dậy chút nào.

“Không cho đi! Nếu em đi anh liền. . .”

“Tiểu quỷ nhất gan! Cùng lắm thì chúng ta cá chết rách lưới thôi!”

Tịch Không đẩy đầu của cô ra ép buộc cô nhìn mình: “Em với ai rách lưới? Rách lưới như thế nào?”

Tô Đình không có động tĩnh, vô lực nằm sấp trong ngực anh, òa một tiếng, đầu cô xám xịt.

“Tô Đình, em suy nghĩ một chút, nếu thời gian trước em nghe lời anh, tới nhà anh ở, có phải là bây giờ đã có em bé rồi không? Chúng ta đã lừa thành công rồi.”

Nhiều kế hoạch thật hoàn mỹ, Tịch Không tốn không ít tiền mời diễn viên phụ Trịnh Bách Hợp để thuyết phục Đoạn Băng, sau lại dùng đứa bé làm đề thuyết phục mẹ Tô, đang muốn áp dụng bước cuối cùng là kế hoạch tạo người, tiếc là đồng bọn lại đình công.

Náo loạn hoặc ồm?

Ồm, Tịch Không thật sự nghĩ mọi trường hợp, nhưng hết cách rồi, cô gái này ngoài việc đi làm, tan việc đứng giờ về với mẹ, kiên quyết không chịu về cùng Tịch Không về nhà.

Tô Đình nhìn đồng hồ đeo ta, đẩy anh ra mềm giọng ôn tồn: “Em thật sự phải đi làm rồi, anh nghe lời đi. . .”

“Hôm nay em không cho ta câu trả lời, em cũng đừng nghĩ tới việc đi, Tô Đình, thời gian là vàng bạc đạo lý này không phải em không hiểu.”

Trông nết Tô Đình hơi híp lai: “Anh có để em đi hay không?”

Tịch Không còn muốn nói chuyện, Vương Thục Chi từ trên lầu xuống, trong tay cầm túi thức ăn.

“Hai người các con âm ỉ cái gì đây? Cả hành lang đều bị hai người náo.”

Tịch Không lập tức thay đổi thành bộ dạng ngoan ngoãn, ngọt ngào kêu một tiếng ‘Mẹ’, Tô Đình cũng vội vàng xuống một nấc thang đến gần trong ngực Tịch Không, đáng chim nhỏ nép vào người: “Hai con thương lượng vài chuyện, không có cãi nhau.”

“Đúng, không có cãi nhau.” Tịch không phụ họa.

Vương Thục Chi ghét bỏ nhìn hai người làm ra vẻ yêu thương nhau, lại nhìn con gái: “Nghĩ tới việc về nhà nhìn thấy con là chán ngấy, lớn rồi còn ở nhà mẹ không tính khi nào dọn đi.”

Tịch Không nghe xong lập tức gật đầu liên tục: “Con tới là muốn đón Tô Đình đi, con thấy một mình mẹ chăm sóc cô ấy cũng rất mệt, mẹ con, ba con và con cũng thấy được, có phải không Tô Đình?”

“Cái rắm. . .” Tô Đình nhỏ giọng nói.

Vương Thục Chi nhìn Tịch Không ý vị thích thú: “Con nói đúng, hôm nay tan việc con và Tô Đình thu thập dọn dẹp đón con bé về nhà.”

“Dạ!”

“Mẹ!”

“Mẹ cái gì mà mẹ! Đã làm mẹ rồi mà cả ngày chỉ biết kiu mẹ. . . Mẹ xuống lầu mua gà cho con, buổi tối con về uống chút cháo gà rồi về cùng Tịch Không đi, cứ quyết định vậy.”

Vương Thục Chi lộng độc quyền độc tài ra lệnh, xoay người đi xuống lầu, còn lại Tịch Không và Tô Đình - hai người trong hành lang. Tô Đình nhân cơ hội này hung hăng đẩy Tịch Không ra, cũng không quay đầu đi xuống lầu.

Tịch Không xoa xoa ngực nơi cô đâm vào, giận quá hóa cười, cười đến mức hài lòng.

73.

Buổi tối tan việc sớm, Tô Đình và y tá trưởng xin về sớm, len lén chạy ra khỏi bệnh viện trước 1 tiếng, lúc tới cửa thì y tá trưởng gọi cô, Tô Đình nghĩ là y tá trưởng không cho cô về, lại nghe thấy y tá trưởng tươi cười rạng rỡ nói:

“Tô Đình, hôm nay chị quên nói với em, chủ nhật này em có rảnh hay không?”

“Chuyện gì?” Y tá trưởng đã có tiếng là một bà mối, bắt được người nào là giới thiệu ngay, Tô Đình vừa nghe cô hỏi có rảnh hay không, cũng biết sơ sơ là gì rồi.

“Cháu ta, 34, làm việc ở bộ nội vụ, nhân viên công chức, cao hơn em nửa đầu, con người rất đàng hoàng, em xem. . .”

Khỏe miệng Tô Đình rụt lại, giọng cười hai tiếng, trước kia nghe nói y tá trưởng giới thiệu đối tượng cho người ta giống như là người ta bán điện thoại đi động ở trạm xe lửa ven đường, bắt được người liền kéo áo lại, nói nói các kiểu, “Bốn nhân, 2 sim 2 sóng, iphone 4s, loa hay, có muốn hay không?”

“Không cần. . . Chủ nhật em không có thời gian.”

“Tô Đình, em không thể cả ngày giống như một bà già cắm đầu làm việc, cũng đã 27 tuổi. Cũng phải suy nghĩ tới chuyện đại sự cả đời chuyện này chị thấy cũng sốt ruột thay cho em.” Y tá trưởng đồng tình nhìn cô.

“Chủ yếu là chủ nhật này thật sự em có việc. . .”

“Nếu không, em thấy y tá mới của bệnh viện như thế nào - y tá tiểu Hồ, em xem thế nào? Chị cho em cả hai lựa chọn?”

Ban ngày! Tốt như vậy mẫu người này dành cho cô đấy.

Tô Đình khéo kéo từ chối lần nữa, chỗ đậu xe ở cửa bệnh viện vang lên tiếng còi, Tô Đình quay đầu nhìn lại nhìn, chiếc xe màu đen của viện trưởng Tịch dừng cách đó không xa, giống như sắp nổ máy. Y tá trưởng cũng nghe thấy động tĩnh, thân cô quay lại nhìn, Tô Đình chỉ thấy cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, đó là Tịch Không ngày nào cũng gặp lại xuất hiện trước mắt, mà phía sau hắn, là viện trưởng Tịch đang chờ con dâu đi về nhà.

Tô Đình nhìn quanh nhìn quần giống như kẻ trộm đi tới, cắn răng nghiêng lợi nói: “Anh bấm còi làm gì? Sao ba cũng ở đây?”

Tịch Không ghé sát vào tai cô nói nhỏ: “Lên xe đi, tình huống này chính là tình huống như vậy.”

“Tịch Không, xem như anh lợi hại, hãy đợi đấy!”

Tịch Không lui thân thể ra nói chuyện với cô như bình thường, thay đổi bộ dạng sẵn sàng, ngay trước mặt viện trưởng Tịch nói:

“Nhanh lên xe, đứng lâu sẽ mệt.”

“Đứng đứng đứng, con nói y tá trưởng nói một tiếng, “viện trưởng Tịch cười thật tươi mở cửa tay lái phụ cho Tô Đình nói: “Hôm nay tan việc sớm một chút!”

“Được ạ, ba không cần xuống mở cho con, con tự mình mở được rồi.”

Bất cóc, tuyệt đối là bất cóc!

...

Lúc trở về nhà họ Tịch, dĩ nhiên Tịch Không đã báo trước với Đoạn Băng để chuẩn bị tiếp đón tốt, nên đã chuẩn bị đồ mặc cho Tô Đình thật đầy đủ, chỉ còn thiếu là cô chưa về ở. Đoạn Băng chuẩn bị một bàn thức ăn, Tô Đình chỉ ăn một ít, lúc Tô Đình muốn dọn chén bát xuống, Đoạn Băng chết sống không cho, loại đối xử này so với quá khứ thực là khác nhau một trời một vực. Nếu không làm sao người ta lại nói phụ nữ mang thai hạnh phúc nhất được? Chỉ là loại hạnh phúc này khiến cho Tô Đình chột dạ và áp lực thật quá lớn, chưa kể tới cô đang béo lên, cô còn mọc thêm không ít lông.

Sau buổi cơm tối, Tịch Không ôm Tô Đình mệt nhọc đi ngủ sớm, nhanh chóng kéo Tô Đình lên lầu đi ngủ, Tô Đình ngồi trong phòng ngủ sáng ngời của Tịch Không, ngây người như phỗng.

“Nghĩ gì thế?” Tịch Không bước từ phòng tắm ra, phía dưới quần khăn tắm màu trắng, trên tóc nhỏ giọt từng giọt nước thật khô khan, lại bị anh dùng khăn bông lau đi.

Tô Đình liếc nhìn bắp chân của anh, các đường cong của bắp thịt, lưng túm nhìn chỗ khác đi.

Nghĩ cái gì vậy? Tịch Không đi tới chỗ cô đang ngồi bên giường ngồi xổm xuống, giống như dỗ dành em bé, cầm tay cô nói.

“Em nói anh nghe một chút, có phải em còn chưa chuẩn bị lập gia đình hay không?”

Tô Đình nhìn màu mắt nâu của anh chưa từng từng thay đổi hai mươi mấy năm qua, nghiêm túc gật đầu.

Không có quá trình yêu đương, không có hôn lễ, không có nhẫn, không có váy cưới, cả quá trình còn không giống như khi tham gia vào đội thiếu niên tiên phong oanh liệt, thậm chí có thời điểm khi Tô Đình tỉnh lại, căn bản không nghĩ là mình đã mang họ Tịch.

Tịch Không gật đầu, tỏ ra hiểu tâm tình của cô, ngồi xổm bên giường ngửa đầu nhìn cô, ngửa đầu nhìn thật nhỏ bé.

“Nhưng chỗ này của anh đã chuẩn bị xong từ rất sớm.” Anh chỉ chỉ vào vị trí trái tim của mình.

Trái tim Tô Đình run lên, bị đôi mắt sâu của anh hút vào.

“Em có tin hay không, khi chúng ta còn rất nhỏ, anh đã có dự cảm, sớm muộn gì chúng ta sẽ kết hôn.”

Sớm muộn rồi chúng ta cũng sẽ kết hôn.

Loại dự cảm này thật dịu dàng đáng chết, khiến Tịch Không đã giảm bớt những rung động dư thừa khi trưởng thành, chính khả năng này là nguyên nhân làm cho Tô Đình luôn cười nhạo anh là tiểu tử ngốc.

“Em còn cười anh con một sách, cả ngày cũng chỉ biết học tập, nhưng em không thử suy nghĩ xem, em đang ở bên cạnh anh, anh còn nên làm gì?”

Tịch Không nói những chuyện này một cách đột ngột, Tịch Không nói ngắn gọn nhưng mạnh mẽ, chọc thẳng đến những uất ức trong lòng của Tô Đình, cô rất cảm động nhìn anh, nhẹ nhàng ôm cổ anh.

“Vậy nhiều lần em nói em thất tình, tại sao anh không ngăn cản em?” Tô Đình hỏi.

“Đều là em bị thất tình. Huống chi lúc đó anh ở bên cạnh em, em còn có thể chạy đi đâu? Cũng chỉ là thoải mái để em trải nghiệm chút thôi.”

Tĩnh cô trời sinh đã năng động, hoạt bát, nếu không để cho cô trải qua vài lần thất tình thì sao cô có thể yên ổn nhìn đến anh?

“Anh thật hào phóng. . .” Tô Đình ngọt ngào cười.

“Bây giờ em vẫn ở bên cạnh anh là được”

“Ừ!” Cô gật đầu.

“Em hãy nhớ, số lần em chơi đùa đã hết.”

“Nhớ nhớ!”

Tô Đình khoa trương gật đầu, hai vật nhỏ mềm mại trước ngực cũng theo động tác của cô cọ cọ trên mặt Tịch Không, khiến Tịch Không miệng đắng lưỡi anh nói nhanh hơn.

“Anh hiểu em muốn ở nhà để chăm sóc mẹ, nhưng em không thể khiến mẹ có áp lực đúng không? Mẹ đã bị bệnh, lại phải quan tâm chăm sóc, ngày ngày nhìn em, mẹ sẽ khó chịu. Chờ khi em có thai, sinh con, chúng ta lại cùng nhau chăm sóc mẹ có được không?”

Tô Đình bị anh hỏi “Có đúng hay không?” “Có được hay không?” làm cho lòng cô mềm nhũn, liền tiếp gật đầu.

Tịch Không còn nói: “Em xem, anh đã quét tường lại, em nói màu trắng khó coi anh đã đổi sang màu xanh lam, rèm cửa sổ, ga giường, đều làm theo sở thích của em, anh còn dùng giấy dán tường, sau này trên tường sẽ treo hình của em, đợi đến khi em sinh bảo bảo sẽ làm một giấy chứng nhận thật to để treo lên. . .”

Tịch Không vừa cười vừa nói được một nửa, liền bị đôi môi mềm mại chặn lại, Tô Đình ôm cổ anh hôn lên giống như chuồn chuồn lướt, cô bị cảm động đến rối tình rối mù.

Chuồn chuồn lướt sao mà đủ, Tịch Không nâng khoe môi, lập tức đứng lên, đẩy cô lên giường nghiêng người đè lên. . .

Tóm gọn cô.

Kế hoạch tạo người cứ như vậy được Tịch Không từng bước nắm trong tay, hoàn mỹ khi màn đêm rơi xuống, bị dày vò một buổi tối Tô Đình phải nằm trên giường cho tới trưa, tới trưa bị mất ánh mặt trời chiếu vào mắt làm cô tỉnh, giật giật thân thể mệt mỏi, vị trí bên cạnh trống không.

Đoạn Băng ở dưới lầu không biết bận rộn gì, cũng không còn gọi cô, có lẽ biết cô trực đêm tới nay. Mà Tịch Không cũng đi đâu rồi, sáng sớm đã lái xe đi.

Tô Đình môi lưng, vừa ngồi dậy đã nằm xuống, kéo chăn che kín nửa khuôn mặt, dần dần mỉm cười.

Kết hôn, thì ra đây mới là cảm giác kết hôn cảm giác.

Năm mười mấy tuổi còn không rành việc đời cô chưa từng nghĩ qua sẽ có ngày cô sẽ gả cho tên bốn mắt chỉ biết đi học, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện gả cho anh.

Nắm tay vui mừng thì giật mình vì vật lạ ở ngón tay đeo nhẫn, Tô Đình vừa nhìn, là một chiếc nhẫn kim cương đột nhiên xuất hiện trên tay, cùng với ánh sáng buổi trưa làm phát ra ánh sáng chói lóa.

Đeo lên khi nào vậy? Tô Đình nhớ lại từ tối qua, thế nào cũng nhớ không nổi tới chi tiết này, đại khái là hân thừa dịp lúc cô thần chí không rõ đeo lên tay cô, mà cô lại không hề hay biết.

Không có tình yêu mãnh liệt, không có màn cầu hôn khắc cốt ghi tâm, giữa bọn họ, giống như chiếc nhẫn này.

Tịch Không khi bắt đầu anh không thích cầu kỳ, mà cô vậy lúc bắt đầu để ý anh cũng không biết là khi nào, chỉ ở thời điểm thích hợp, anh giấu giếm suy nghĩ này đem chiếc nhẫn nhẹ nhàng đeo lên, khi cô vẫn còn ngượng ngùng không biết gì, liền bị anh dễ dàng nắm trong lòng bàn tay, tất cả đều ấy chính là hợp tình hợp lý, thuận nước đẩy thuyền.

Không có ai hỏi tại sao yêu, cũng không có ai sợ quá đường đột, tất cả tới là vừa vặn khi nào thì, vừa vặn anh yêu em, ta cũng vậy không thể rời bỏ anh.

Tác giả có lời muốn nói: tiểu Ái hàm cách thủy thịt, ăn rồi đều nói tốt ټ ∇ ټ ټ cắt giảm hãy tạo tiểu nhân kế hoạch là dạng gì đây? Tịch không làm như thế nào ở trên giường giải quyết chúng ta đầu óc ngu si, từ chi phát triển tiểu Tô tô đây?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 42 Ngoại truyện Hai đứa trẻ vô tư

74.

Sauk hi tiểu bảo bảo ra đòi, vì còn nhỏ nên da mịn thịt mềm, mọi người liền quên cái đại danh lạnh như băng, biệt danh này đến từ ba của bé.

“Tiểu bảo bảo! Bò theo hướng này!” Một bé gái chừng bốn tuổi ngồi trên sàn nhà, dùng một trái ốt dụ dỗ tiểu bảo bảo.

Tiểu bảo bảo trông thấy quả màu đỏ này lác lư ngay trước mắt, chảy nước miếng thân thể dùng hết tốc độ tiến về phía trước.

Cô bé so ra chỉ lớn hơn tiểu bảo bảo 1 tuổi nhưng xem ra thông minh và cao hơn một đoạn, quay đầu lại nhìn Hàn Mỹ úy cười ngọt ngào nói: “Dì ơi, tiểu bảo bảo được con huấn luyện càng lúc càng nhanh!”

Hàn Mỹ Úy từ phòng bếp đi ra, căn bản không chú ý tới trái ốt trong tay cô bé, híp mắt cười, nụ cười bày với nụ cười của tiểu bảo bảo giống nhau như đúc: “Tốt tốt, tiểu Diên của chúng ta là tuyệt nhất rồi. Giúp dì trông coi tiểu bảo bảo, dì làm bánh bao thịt cho con ăn.”

“Dạ! Nhưng dì ơi, “Ninh Diên tiếc nuối nói: “Mẹ con không cho con ăn ngọt đồ.”

Hàn Mỹ Úy nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: “Không sao, từ chỗ ba mẹ của con đến đây còn có mất nửa tiếng, con lên lên ăn, dì sẽ không nói cho ba mẹ con biết.”

Ninh Diên như được đại xá, để xuống trái ốt xuống đứng lên ôm lấy chân Hàn Mỹ Úy, làm nũng: “Dì Hàn ơi, dì thật tốt, không thì dì làm mẹ của con đi, mẹ con luôn hung dữ với con.”

Tiểu bảo bảo nhìn thấy Ninh Diên thả trái ốt xuống, liền bò càng nhanh thêm, đưa trái ốt vào miệng nhỏ làm chảy ra chuỗi nước miếng, trong ánh mắt long lánh ánh sáng trắng lợi.

Hàn Mạch đang đi ô-tô về nhà, đeo tai nghe bluetooth để nghe điện thoại của Ninh Tùng Phong và Thẩm Tây Kha.

“Anh, đến đâu rồi?”

Ninh Tùng Phong nói: “Hai anh chị trở về nhà một chuyến, lấy một ít đồ cắm trại, các vật dùng, cũng sắp tới nhà em rồi.”

“Được, Mỹ Úy đem tiểu Diên trở về rồi, đang ở nhà em chơi !”

Thẩm Tây Kha vừa nghe, có chút bận tâm hỏi: “Tiểu Diên ở nhà em không gây chuyện chứ?”

Tiểu Diên giống hệt cô năm đó y như Tiểu Ma Đầu, gần đây càng bộc phát, quả thật khiến vợ chồng họ Ninh lao tâm.

Hàn Mạch bình tĩnh đáp: “Không có việc gì, tiểu Diên ở nhà chơi với tiểu bảo bảo rất tốt!”

...

Tiểu bảo bảo cầm trái ốt đỏ lên, hưng phấn chảy nước miếng chảy đầy đất, dùng răng cắn trái ốt nhọn một cái, miệng nhai.

“?” Hình như có chỗ nào không đúng!

Vị cay do đầu lưỡi truyền đến vị giác, cuối cùng truyền khắp cả thân kinh! Tiểu bảo bảo từ cổ đến mặt trong nháy mắt giống như là sắt thép bị thiêu đỏ, lỗ mũi bắt đầu bốc lên khí nóng.

“Oa!” một tiếng, tiểu bảo bảo vừa phun miếng ốt ra ngoài, vừa lớn tiếng khóc!

Hàn Mỹ Úy và Ninh Diên bên này đang thích thú trình diễn tiết mục mẹ con tình thâm, vừa nghe đến tiếng khóc, vội vàng đi tới phòng khách, vừa nhìn, xung quanh con trai phun đầy thức ăn, bên chân còn nửa quả ốt đỏ, đang giương răng nhỏ đưa tay muốn được ôm.

“Tiểu bảo bảo! Làm sao con lại ăn ốt! Mau ói mau ói!”

Hàn Mỹ Úy bị dọa sợ quát to một tiếng! Đem không có tiền đồ đem Hàn Úy Lâm ôm vào trong ngực, lo lắng dỗ dành.

Ninh Diên thấy thế vội vàng lấy một ly trước trong bình đưa cho Hàn mỹ úy: “Dì Hàn ơi, nước nè dì!”

Hàn Mỹ Úy lúc này mới nghĩ đến chuyện uống nước, cảm kích nhìn Ninh Diên một cái, nhanh chóng đem nước tiểu bảo bảo uống!

Có tiếng gõ cửa, Ninh Diên vội vàng đứng lên đem thân thể tròn vo đi mở cửa, mở cửa, Hàn Mạch thúc thúc và ba mẹ đang ngoài cửa, Ninh Diên vừa nhìn thấy Thẩm Tây Kha, lập tức chột dạ chạy vào trong phòng đóng cửa lại.

Hàn Mạch nghe tiếng khóc cả giày cũng không cởi, vội vàng đem bao lớn bao nhỏ ny lon ném qua một bên, giày da giẫm ở trên sàn nhà phát ra âm thanh

vang dội.

“Tại sao khóc?”

Hàn Mỹ Úy thấy Thẩm Tây Kha và Ninh Tùng Phong đi vào, lên tiếng chào, xoay người lại nói với Hàn Mạch: “Tiểu bảo bảo ăn phải ót. . .”

“Oa!” Tiểu bảo bảo thấy ba về, càng khóc càng thảm thiết hơn, ngón tay út tròn trịa chỉ kẻ đầu sỏ gây nên Ninh Diên mới vừa còn đứng kia, lại phát hiện Ninh Diên đã sớm không còn hình bóng.

Hàn Mạch ôm lấy con trai từ trong ngực Hàn Mỹ Úy, nói với cô: “Không có việc gì không có việc gì, ăn phải ót thôi mà, nam tử hán gặp chút chuyện này mà khóc, thật mất thể diện, con giống với mẹ con không có tiền đồ gì cả.”

Hàn Mỹ Úy vừa nghe đã không vui: “Em không có tiền đồ gì?”

Hàn Mạch vội vàng qua loa: “Em xem em kia, còn không phải nhỏ mọn nữa, ý của anh là em rất đáng yêu. Có phải hay không con trai? Mẹ có đáng yêu hay không?”

Hàn Mỹ Úy bị miệng lưỡi trơn tru của anh dụ dỗ liền cười, nhéo hông anh một cái, cô vào phòng bếp nấu cơm, Hàn Mạch ôm tiểu bảo bảo đi quanh phòng khác, từ từ dỗ dành.

Thẩm Tây Kha liếc nhìn quả ót trên mặt đất, híp mắt, đi tới trong phòng bên trong, đưa chân nhẹ nhàng đạp đạp cửa.

“Ninh. . . Diên. . . Con đi ra cho mẹ. . .” Thẩm Tây Kha cố ý kéo dài âm điệu, ở phía sau cánh cửa Ninh Diên bị dọa sợ liền rút cổ, ra sức lắc đầu:

“Mẹ, quả ót không phải là do con cho tiểu bảo bảo ăn!”

“Không đánh đã khai đúng không? Nếu con không mở cửa thì mẹ tự đi vào nhé!” Thẩm Tây Kha đè nén lửa giận ra tới hậu thư.

Ninh Tùng Phong đi tới, đưa tay ngăn cản động tác muốn mở cửa của bà xã, nói: “Em đừng hù dọa con. . .”

Ninh Diên vênh lỗ tai nghe giọng ba ngoài cửa, tâm tình nói lòng, la lên: “Ba cứu mạng! Thật sự con không có cho tiểu bảo bảo ăn ót!”

“Con còn chối phải hay không?” Thẩm Tây Kha tính khí nóng lên, Ninh Tùng Phong ngăn tay cô, lại thấy bên cạnh không có ai, liền ấn đầu Thẩm Tây Kha vào trong ngực.

“Em đừng tức giận, để anh dạy dỗ con, được chứ?”

Thẩm Tây Kha thở dài một hơi, tất cả tức giận cũng bị cái ôm của ông xã khắc chế, đẩy anh ra, trừng mắt liếc nhìn phòng Ninh Diên đang ở trong, xoay người vào phòng bếp phụ giúp Hàn Mỹ Úy nấu cơm.

Hàn Mạch ôm con trai đi quanh trong phòng khách, không ngừng vỗ lưng con trai dỗ tiểu bảo bảo nín khóc, nhưng khi vào cửa đến giờ, tiểu bảo bảo vẫn không ngừng khóc.

Chút kiên nhẫn còn lại của Hàn Mạch cũng bị mài mòn, tóm lấy cái mũi nhỏ của con trai chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Con trai, con không phải là đàn ông con trai sao? Ăn phải ót mà bị dọa thành như vậy! Con còn khóc nữa! Ba sẽ cho con và Ninh Diên học cùng một nhà trẻ nhé!”

Thật bất ngờ, tiểu bảo bảo hình như nghe hiểu lời của ba, thút tha thút thít hít hít nước mũi, cũng không khóc nữa.

Ôi!

Hàn Mạch cảm thấy ngạc nhiên, dờ khóc dờ cười nhìn con trai, hỏi “Thì ra con sợ Ninh Diên như vậy?”

Tiểu bảo bảo hai mắt đầm lệ nhìn ba, hần biết hần và ba giống nhau ở đôi môi mỏng.

“Sao con không ba chút nào?” Hàn Mạch nhìn con trai, bắt đầu cuộc nói chuyện giữa hai người đã ông.

“So ra Ninh Diên chỉ lớn hơn con một tuổi thôi, lại là con gái, con không còn là đứa trẻ một hai tuổi nữa, con đã ba tuổi rồi ! Cô ấy khi dễ con, sẽ không khi dễ lại sao?”

Tiểu bảo bảo bĩu môi, nước mắt trong vành mắt đảo đảo chuyển chuyển. Thấy vậy Hàn Mạch liền nói: “Không được, ba phải thương lượng với mẹ con một chút, về sau sẽ không gọi con theo nhũ danh được, nếu không lớn lên sẽ không có tiền đồ giống mẹ con, sẽ bị con gái khi dễ.”

Bên này Ninh Tùng Phong gõ cửa, phía sau cửa là đôi mắt nhỏ, cảnh giác hỏi: “Là ba sao?”

“Là ba.” Ninh Tùng Phong cúi thấp người, giống như ám hiệu, dịu dàng nói.

“Mẹ không có ở bên cạnh basao?”

“Không có, yên tâm đi.”

Cửa được hé mở, Ninh Diên xác nhận chỉ có một mình ba, mới mở ra ra, đợi ba vào cửa, lại đem cửa đã mở đóng lại.

Ninh Diên vừa thấy được ba, liền đưa tay muốn ôm, Ninh Tùng Phong một tay ôm đi lên, ngồi trên ghế đàn Piano, hỏi

“Vừa rồi, con nói xạo phải không?”

“Dạ.” Ninh Diên xoay tròn, gật đầu một cái.

“Vậy mẹ con nói đúng hả?”

“Con sợ mẹ, mẹ híp mắt rất dọa người.”

“Nhưng mà ba cảm thấy rất đẹp?” Ninh Tùng Phong véo khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thịt của cô nói.

“Ba, con là do mẹ nhặt từ đồng rác phải không? Không phải mẹ sinh con ra?”

“Ba có thể làm chứng, con thật sự là do mẹ sinh ra.” Ninh Tùng Phong vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Thật sao?”

“Thật, lúc mẹ con sinh con, ba ở ngay bên cạnh, mẹ con vì sinh con, chịu thật nhiều đau đớn, lúc ấy ba cũng bị dọa sợ, nhưng mẹ con có thể nhịn được, rất kiên cường, có thể sinh ra con khỏe mạnh xinh đẹp chào đời.”

“Nhưng mẹ luôn là dạy dỗ con. . .”

“Ba cũng dạy dỗ con vậy” Ninh Tùng Phong hỏi.

“Không có, ba chưa bao giờ hung dữ với con.”

“Hàn thúc thúc cũng không hung dữ với tiểu bảo bảo”

“Hung dữ.”

“Cái này đúng rồi, con là con gái, tiểu bảo bảo là con trai, con trai thường được ba dạy dỗ, con gái thường được mẹ dạy dỗ, đây là quy luật.”

“Oh. . .” Ninh Diên hình như đã hiểu ra cái gì đó, mà lại giống như không hiểu: “Mà con thích chơi với tiểu bảo bảo, hẳn rất dễ thương, con muốn ôm cậu ta một cái, nhưng hẳn không cho con ôm.”

Ninh Tùng Phong nói: “Con hung dữ như vậy, làm sao tiểu bảo bảo cho con ôm được?”

“Nhưng mẹ cũng rất hung dữ, sao mẹ ba lại cho mẹ ôm ba?”

Ninh Tùng Phong khoe miệng rụt rụt, cười khan hai tiếng: “Không giống nhau. . .”

“Không giống với nhau ở đâu chứ sao. . .”

Đôi khi lời nói của người lớn một chút thuyết phục cũng không có.

“Bởi vì ba và mẹ là vợ chồng, con và tiểu bảo bảo không phải vậy.”

“Lỡ sau này chúng ta cũng là vợ chồng thì sao?”

Ninh Tùng Phong nghiêm sắc mặt: “Ninh Diên, con phải biết dè dặt.”

“Dè dặt là một thứ gì? Là đồ dùng an canh được sao?”

“Đồ dùng để ăn canh là thìa.”

“Vậy dè dặt là một thứ gì? Tại sao ‘dè dặt’ không để cho con và tiểu bảo bảo là vợ chồng được?”

“Con nghĩ con và tiểu bảo bảo có thể trở thành vợ chồng? Vậy con có biết tiểu bảo bảo tên gì không?”

“Con đương nhiên biết! Cậu ta tên là Hàn Úy Lâm! Hàn Mạch, Hàn Mỹ Úy, trời mưa của rừng cây là lâm.”

Tác giả có lời muốn nói:

Bị mạnh đã tới chưa? Còn phải xem sao? Ngày mai còn có a ~ vậy thì nhấn lại vẫy hoa đi 3 (' ▽ ') 3

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nữ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 43: Ngoại truyện về Tịch không (một)

Ngoại truyện : Xa cách

75.

Lúc Mỹ Ủy vừa mới sinh xong, lần đầu Tô Đình đến, trên tay cầm theo camera đi tới đi lui.

“Mỹ Ủy, nhìn đây.” Tô Đình quay camera về phía Mỹ Ủy trên giường bệnh.

Mỹ Ủy đang rất tốt, giống như người chết đi sống lại hôm qua là một người khác, nằm trên giường khoa tay múa chân nhìn ống kính.

“Tô Tô. . .”

“Thế nào?”

Cậu có thể giúp tớ không?”

“Cậu muốn tớ đi quay tiểu da thịt ở phòng sơ sinh cho cậu xem đúng không?” Tô Đình cười đều như là tri kỷ thì ta rất hiểu người nha.

“Ừ! Tớ thật sự muốn nhìn nó một chút, cậu quay giúp về cho tớ xem được không?”

“Dạ! Lão phật gia ngài xin ở trên giường chờ, nô tài đi làm cái này cho ngài. “

“Tiểu Tô Tô, lui ra!”

Tô Đình cầm camera cúi đầu khom lưng lui ra cửa, đi tới phòng tiểu da thịt trong lồng kính, quay bên ngoài tấm kính.

Làn da trắng nõn nà có nhiều nếp nhăn của trẻ nhỏ, đang nằm trong lồng kính nhẹ nhàng động đậy, ống kính vừa zoom gần hơn, ánh mắt của nhóc đứng lúc đang nhìn về hướng này, mặc dù trong mắt còn chưa mở to, thế nhưng quả đấm nho nhỏ khua khua, khiến cho Tô Đình xúc động.

Thật đáng yêu.

Thì ra một sinh mạng mới tác động đến con người thật lớn như thế, đẹp như vậy.

Nhìn tiểu da thịt trên màn hình, ánh mắt Tô Đình đột nhiên mờ đi.

Nếu như cô cũng có thể có một tiểu bảo bối như vậy thì tốt biết bao?

Đã hơn mấy tháng rồi, kế hoạch tạo người cùng Tịch Không vẫn không có kết quả, cha mẹ bên đã sớm bộc lộ rõ, Vương Thực Chi bên này ngược lại không có kỳ, chỉ tức giận thôi, nhưng Đoạn Băng bên đó sẽ không đơn giản như vậy.

Mặc kệ như thế nào, cô và Tịch Không đã đăng ký kết hôn rồi. Mặc dù ngoài mặt Đoạn Băng yêu thương cô, chuyện mang thai giả đối với bà chỉ là không vui mà thôi, bà luôn vô tình cố ý nhắc nhở Tô Đình, một đứa trẻ có tầm quan trọng thế nào đối với hôn nhân, nhất định phải cố gắng. Tận lực hơn nữa càng ngày càng cố gắng trở thành con dâu tốt khéo léo hiểu chuyện, đền bù sai lầm mang thai giả lần trước.

Nhưng đảo mắt mấy tháng đã qua, mỗi đêm Tịch Không đều giống như lang sói ra sức, nhưng bụng Tô Đình vẫn không có động tĩnh.

Nhưng áp lực từ mẹ chồng không liên quan, vì chính Tô Đình thật lòng muốn một đứa bé.

Đề camera xuống, Tô Đình ngăn người nhìn đứa bé qua cửa thủy tinh, bàn tay không tự chủ sờ lên cửa, giống như muốn sờ cậu nhóc non nớt kia.

Một bàn tay ấm áp đặt lên vai cô, Tô Đình quay đầu lại, thấy Tịch Không đang đứng phía sau mình, ánh mắt nhìn mình phức tạp.

Tô Đình vội vàng thu hồi khát vọng trên mặt, thay bộ mặt cười một cách tự nhiên: “Em phụng mệnh quay hình con trai Mỹ Ủy cho nó, thế nhưng nhóc con nhần nhần nhúm nhúm, thật không ăn ảnh.”

Tịch Không cũng bước lên trước sát cửa thủy tinh: “Tô Đình, chúng ta sẽ có con, em đừng quá lo lắng.”

“Em không lo lắng, em nào có lo lắng. . .” Tô Đình che giấu cười cười, nói: “Nếu không, em đi kiểm tra thử?”

Tịch Không vỗ vỗ đầu của cô, cười nhìn cô: “Em ngu ngốc à? Việc này và thân thể không có liên quan, vẫn là em không cần lo lắng, không cần áp lực.”

“Nhưng. . .”

“Rốt cuộc em gặp cái gì?” Anh không hiểu hỏi.

Thật ra thì vợ chồng son không nhất định phải muốn con sớm như vậy, mặc dù cha mẹ trong nhà thúc giục, nhưng Tịch Không cho là, loại chuyện như vậy không thể gấp được. Nhưng hình như cô rất vội, thậm chí còn muốn hơn so với Đoạn Băng.

“Bởi vì em thích trẻ con!”

“Chỉ là?” Cô thích đứa trẻ, nói giỡn, Tịch Không sao lại không biết.

Nhớ có một lần đi cả của Tịch Không dẫn cháu tới nhà chơi, lúc đó Tô Đình mười chín tuổi, cũng tới nhà Tịch Không chơi, đi cả muốn nhờ Tô Đình trông giúp đứa bé, kết quả bởi vì cậu bé tè trên người Tô Đình mà cô la mắng nó một trận, đứa bé bị dọa sợ khóc lớn không ngừng. Tô Đình đã từng nói, cỗi đời này chán ghét, trừ con gái ra chính là trẻ con.

Nhưng bây giờ cô nói cô thích trẻ con? Tịch Không cười không nói.

Khuya về nhà lúc ăn cơm tối, Đoạn Băng lại chuyển kênh ti vi tới chương trình thực tế lễ hội. Trên bàn cơm chỉ có Đoạn Băng bị đứa trẻ trên ti vi chọc cười, còn Tô Đình, quả thật nhạt như nước ốc.

“Tô bảo (kêu thân mật nhé), ăn nhiều thịt một chút, con xem bây giờ con gầy lắm. “Đoạn băng gấp một miếng đùi gà bỏ vào trong chén Tô Đình.

“Cám ơn mẹ.” Nói thật, đi Đoạn Băng là mẹ chồng tốt, đối với Tô Đình quả thật tốt hết lời để nói, có lúc thậm chí Tô Đình cảm thấy giống như Đoạn Băng rất sợ cô, nhưng cụ thể tại sao Tô Đình cũng không đoán ra được.

Tịch Không thừa lúc Đoạn Băng không chú ý, lặng lẽ gấp miếng đùi gà trong chén Tô Đình vào chén mình, nhỏ giọng nói: “Không thích ăn đừng ép mình.”

“Ừ. . . Em sẽ ăn nhanh thôi, em dọn dẹp một chút trước, hôm nay phải trực đêm.”

Tô Đình muốn đứng dậy đi về phòng, Đoạn băng nghe vậy, gọi cô lại: “Tô bảo, con chờ một chút, mẹ và y tá trưởng đã trao đổi rồi, mẹ nói cho cô ấy đừng sắp lịch trực đêm cho con mấy tuần tới rồi, con ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Tô Đình nghe được sững sờ, nghĩ lại, cũng tốt nghỉ ngơi có khi cũng có một hàm nghĩa khác mà!

“Dạ. . . Cám ơn mẹ. . .”

Bưng chén lên, lại gấp thức ăn tiếp, nhét vào miệng mình.

Tịch Không nhìn bộ dạng cúi đầu của cô, cúi đầu ăn cơm chưa nói chuyện.

Đột nhiên Đoạn Băng giống như nhớ ra cái gì, hỏi “Tịch Không, chuyện công ty của con quyết định cho ra nước ngoài học nghiên cứu có thật không?”

Toàn thân Tô Đình cứng đờ, vẫn giữ chắc đôi đũa nhét vào trong miệng, vênh lỗ tai nghe Tịch Không trả lời thế nào.

Nước Pháp, là nơi Tịch Không muốn tới học, đây là ước mơ của anh. Gần đây, công ty đột nhiên đưa ra tên hai kiến trúc sư, trong đó có Tịch Không, vì chuyện này, trong lòng Tô Đình mãi đấu tranh và suy đoán, vẫn muốn biết Tịch Không sẽ lựa chọn thế nào, nhưng cũng không hỏi.

Dường như Tịch Không đã sớm cân nhắc kỹ về vấn đề này, rất kiên quyết trả lời: “Tháng này sẽ đi, con sẽ nộp đơn lên công ty.”

Trái tim Tô Đình như bị người ta quăng vào hầm băng, khó chịu muốn được hét lên, lại không phát ra được âm thanh nào.

Anh lựa chọn đi, anh thật sự sẽ đi. Mặc dù đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng vì sao lại có cảm giác muốn khóc?

Hai năm, anh muốn vứt bỏ cô ở nơi nhà mới chưa hẳn là quen thuộc hai năm. Hai năm sau, anh là kiến trúc sư trẻ tuổi tài cao, còn cô, vẫn mãi là một y tá nhỏ bình thường, đến lúc đó, có thể ngay cả đề tài chung cũng rất khó tìm.

. . .

76.

Buổi tối lúc “Làm thủ tục thường lệ”, Tô Đình vẫn ở trạng thái đó, anh giữ bờ vai của cô hung hăng đâm chọc vào, cho đến khi toàn bộ thế giới trở về yên lặng, Tô Đình vẫn lặng lẽ nhìn trần nhà, mắt cũng không nháy một cái.

Anh lật người xuống giường đi tắm, cô nằm ở trên giường kéo chăn đắp lên người, trái tim lạnh lẽo.

Làm sao đây? Cầu xin anh? Nói cho anh biết cô không nhớ xa anh, vừa nghĩ tới hai năm không thấy anh, ngay cả tim cô cũng muốn chết theo?

Không được, đó là giấc mơ của anh, cô không muốn trở thành người không biết suy nghĩ làm chướng ngại vật.

Vậy... Giả bộ ngu? Không tìm không phôi giúp anh dọn dẹp hành lý, đứng ở phi trường vẫy tay chào từ biệt anh?

Khó chịu, suy nghĩ một chút vẫn đau đến không thở được.

Lúc anh đi ra khỏi phòng tắm cơ thể đã nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, Tô Đình vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ, để tránh anh hỏi cô một câu “Rốt cuộc em có muốn để cho anh đi không?” vẫn đề như vậy.

Nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy anh đang đứng ở bên giường nhìn mình, rất lâu cũng không có động tĩnh gì, Tô Đình làm bộ lật nghiêng người, mím môi bịt môi một cái, nước mắt liền theo khóe mắt chảy xuống gối nằm.

Chịu đựng không phát ra tiếng khóc, là cô ủng hộ anh lớn nhất.

Tịch Không nhìn đáng vẻ “Ngủ say không tìm không phôi của cô, lắc đầu một cái, vắn chấn lên nằm vào, ôm chặt cô từ phía sau.

Ngày cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua, tan làm Tô Đình liền chạy đến chỗ Hàn Mỹ Ủy, buổi tối đi ngủ rất sớm, hai người cơ bản không có bao nhiêu cơ hội trao đổi. Hoặc là, nhiều năm thành ăn ý, có một số việc, căn bản không cần lời nói để trao đổi.

Ngày Tịch Không lên máy bay, Tô Đình chạy trốn khỏi ca trực đêm với y tá khác, Đoạn Băng hỏi cô có cần xin nghỉ tới tiền hay không, Tô Đình nhất quyết cự tuyệt, giải thích lúc trước y tá trưởng đã lên lịch trực, giờ mà xin nghỉ thì khó tránh khỏi bị người ta nói. Đoạn Băng cũng không ép buộc.

Ở trong phòng thay áo bệnh viện, Tô Đình nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thời gian vừa đúng lúc máy bay Tịch không đi cất cánh.

Nhìn ra ngoài cửa sổ màu xanh, một con chim sắt không tên vút qua một tia sáng cắt cánh bay đi, đột nhiên Tô Đình cảm thấy giống như có cái gì đó cũng bay đi mất dạng, trong lòng đau như kim đâm.

Mở học tủ trong phòng thay đồ ra, chỗ khuất dán tấm hình Tô Đình và Tịch Không lúc cấp ba, Tô Đình lấy xuống, đặt trong tay suy nghĩ.

Đồng phục học sinh thật xấu xí, mắt kính của Tịch Không cũng thật xấu, trong đầu cô nổ tung thật xấu.

Giống như tất cả đều đã thay đổi, lại giống như không có gì thay đổi.

Cái lược làm nổ rối đầu Tô Đình giống như người đàn ông ôm lấy bà vai, vô tâm nhìn về phía ống kính khoa tay múa chân kéo tay, mà Tịch Không mang kính đáy bình, gương mặt khó có thể che giấu sự khinh bỉ.

Hai năm, số phận vô tình cầm con dao cứng rắn quệt ngang một cái giữa cô và Tịch Không, lúc Tô Đình tự cho là miếng vết thương lưu lại trong tim chảy máu đầm đìa, tất cả đều giống như đang nằm mơ.

Điện thoại di động đột ngột rung lên, hiển nhiên cắt đứt tưởng nhớ của Tô Đình, lá tin nhắn Tịch Không gửi tới trước khi lên máy bay.

“Đợi anh.”

Hai chữ ngắn gọn, là con người Tịch Không, và dứt khoát.

Tô Đình vô lực ngồi xổm trước tủ trong phòng thay đồ, khóc không thành tiếng, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống trên màn hình điện thoại, ngắn ướt hai chữ kia.

Đợi anh? Khốn kiếp, đợi anh thế nào, anh có biết em trải qua rất nhiều khổ sở, nhiều luyến tiếc... .

Lúc trước còn là anh em với anh, còn chưa cảm thấy làm sao, mỗi ngày đều chơi chung một chỗ, giống như món đồ chơi sang trọng đầu trên đầu giường thoát một cái đã được đặt vài chục năm.

Nhưng đột nhiên món đồ chơi đó không thấy nữa, vị trí đầu giường trống rỗng, Tô Đình bắt đầu hoảng hốt, làm sao ngủ, không thể ngủ một cách thoải mái.

Cô rất muốn la lối om sòm ăn vạ giữ anh lại, nói cho anh biết không cần đi, không cần đi nước Pháp chó má gì đó. Nhưng... .

Tô Đình cố gắng kìm nén lấy tay lau nước mắt, cảm đi động, gõ hình khuôn mặt cười vô cùng xấu xí, trả lời: “Cố gắng lên ha ha!”

Đề điện thoại di động xuống, cả người giống như bị rút hết hơi sức, đau lòng càng ngày càng nghiêm trọng.

Chỉ có thể như vậy thôi, bởi đó là ước mơ của anh, còn anh là ước mơ của cô.

Chương 45: Chương 44 Ngoại truyện: Tịch Không (2)

77.

Lúc Tịch Không học ở nước ngoài, Tô Đình chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại video cho anh ..., nhiều khi rất lâu cô cũng không gọi điện thoại cho anh, anh không nhận được gọi điện thoại quốc tế đường dài, giọng hôn giận hỏi cô "Đang làm gì?" "Hôm nay như thế nào?" ... Toàn là những câu hỏi nhảm chán, hỏi vài câu rồi cúp điện thoại, mỗi lần Tô Đình để điện thoại xuống lại len lén cười, bởi vì cô biết đây là Tịch Không của cô.

Hôm nay là ngoại lệ, Tô Đình chưa bao giờ nhớ anh như bây giờ, cô có câu chuyện hấp dẫn muốn kể cho anh nghe liền, thế là không đợi nữa.

"Mẹ, sao không có mạng nhỉ?"

Tô Đình hỏi Đoạn Băng.

Đoạn Băng đang xem phim truyền hình 《 Vương Bảo Xuyên và Tiết Bình Quý 》, quay đầu lại nhìn con dâu: "Ba con nói hai ngày tuyết rơi nhiều, đang sửa đường đây, internet các vùng gần đó cũng không tốt."

Tô Đình nhìn TV thấy Vương Bảo Xuyên đang khóc, làm bầm một câu "bộ phim truyền hình này thật rắc rối."

Đoạn Băng nhìn mặt nói chuyện, biết trong lòng Tô Đình không thoải mái, vội vàng đổi kênh TV, ca sĩ Henry Hsu đang hát trên đài bài hát 《 Chờ đợi không có tình yêu 》. . .

Sắc mặt Đoạn Băng liền tối lại, quay mặt nhìn lại Tô Đình, Tô Đình cũng xấu hổ khóe miệng rụt rụt, quay đầu rồi đi.

Đoạn Băng vội tắt TV, cầm hộp điều khiển ti vi theo vào trong phòng, dỗ dành Tô Đình cười: "Tô Đình, con đang nghĩ cái gì? Cho con hộp điều khiển ti vi luôn nè."

"Mẹ, con không thích xem TV." Tô Đình tìm áo khoác trong tủ quần áo để mặc thêm.

"Tô Đình, hay mẹ gọi Đồng Đồng về, để nó đưa con đi dạo phố nhé?"

Đồng Đồng là gái bên ngoại của Đoạn Băng, hiện tại đang ở nhà họ Tịch.

Tô Đình cười khỏ lắc đầu, dựa lên vai Đoạn Băng, làm nũng nói: "Mẹ, mẹ xem xem, mẹ đừng nghĩ rằng con luôn yếu ớt, không phải chỉ là một bộ phim truyền hình thôi sao? Không phải chỉ là một bài hát thôi sao? Con không đến nỗi như vậy."

Đoạn Băng thở dài: "Mẹ là lo cho con."

"Con hiểu mà, nhưng trải qua thời gian lâu như vậy, con cũng đã quen rồi."

Trong nhà ít đi một người đàn ông, cũng đã quen rồi. Những ngày này còn phải trải qua, không phải sao ?

Đoạn Băng nhìn Tô Đình cười thoải mái, bà gật đầu, trở lại phòng khách, còn lại một mình Tô Đình trong phòng, xoay người đóng cửa lại, nhìn đứa trẻ trắng nõn đang nằm trên giường .

Tịch Vân.

Đó là bé trai đã hơn một tuổi, nho nhỏ, mập mập, ngủ ngoan trên giường còn cắn đầu ngón tay, Tô Đình rút đầu ngón tay của con trai ra khỏi miệng, hôn giận nhìn con.

"Tiểu Kim Kim" Cô gọi tên cậu bé.

...

Khi Tô Đình phát hiện là mang thai Tịch Vân thì Tịch Không đã lên máy bay sang Pháp.

Con trai ra đời, Tô Đình gọi video cho Tịch Không hỏi, nên đặt tên cho con trai là gì thì hay, Tịch Không như là đã sớm chuẩn bị, dùng bút máy ghi trên tờ giấy trắng hai chữ :

Tịch Vân.

“Chữ này . . . đọc là gì?” Tô Đình nhìn vào camera, lúng túng gãi đầu, cô sống hai mươi mấy năm, học vài chục năm sách, cũng chưa từng thấy qua cái chữ này.

“Ngọc, hai tiếng.” Tịch Không đang phát âm.

“Mẹ ơi. . . Em không đồng ý, vài bữa con trai đi nhà trẻ viết tên sẽ oán trách em.”

Tịch Không không vui nhú mày: “Được, vậy em nói tên gì?”

“Nếu không thì gọi là Tịch Kim nhé! Vàng nhỏ, cục vàng nhỏ của em, tương lai con chúng ta chính là phát tài! Đại phát tài!”

Tịch Không cài bút lên áo, nghĩa chánh nói: “Tô Đình, em nghỉ ngơi đi!”

“Vậy anh nói xem có thể gọi là, Tịch Kim, Tiểu Kim Kim, Tiểu Kim Kim của em, “ Tô Đình nói đùa với con trai vừa sinh ra, gọi đi gọi lại, giận anh: “Em cứ gọi con là Tiểu Kim Kim, đợi đến khi anh về, anh cứ gọi con là Tịch Vân, để xem có có chịu trả lời hay không là hai việc khác nhau.”

Mắt Tịch Không trầm xuống, nhìn đứa bé trên màn hình, có chút phiền hiện lên trên mặt.

“Cũng đúng, khi anh trở về, đại khái là con sẽ không nhận ra anh. . .”

. . .

Tô Đình thoát ra khỏi ký ức, nhẹ nhàng vỗ vỗ con trai, nhớ tới hôm nay đột nhiên con trai mở miệng gọi “Ba” thì trong lòng rất kích động, phải nói là rất khôi hài? Tô Đình đã xem phim 《 Trái Tim Mùa Thu 》 cũng không khóc chút nào, mạnh mẽ như một nam tử hán, vậy mà lúc nghe con trai đột nhiên kêu một tiếng “ba”, lại bị cảm động khóc.

Vui sướng trong lòng bộc phát ra như thế nào, cô thật rất rất nhớ giọng của Tịch Không, muốn nói cho anh biết Tiểu Kim Kim đã kêu ba được rồi, nhưng lại bị mất mạng. . .

QQ của Tịch Không vẫn sáng nhưng điện thoại di động nhưng không gọi được, Tô Đình đứng trước máy vi tính cắn ngón tay hồi lâu, liền quyết định ra tiệm internet gần đây để chia sẻ tin vui này với anh.

Mặc áo khoác, Tô Đình ra khỏi phòng ngủ. Đoạn Băng vừa thấy cô muốn đi ra ngoài, vội vàng đứng lên hỏi: “Con đi đâu vậy? Bên ngoài đang có bão tuyết !”

“Con ra tiệm internet gần đây chút. Con sẽ quay về nhanh thôi ạ.

“Đứa nhỏ này, ngoài trời đang có tuyết lớn con đi ra tiệm internet làm gì?”

“Con cần tải một vài tài liệu, cần gấp.” Tô Đình cài nút mũ vẫy vẫy tay với Đoạn Băng, “Con đi nhé mẹ, nhờ mẹ chăm sóc Tịch Vân, mẹ ở nhà nhé!”

Cô cười đùa mở cửa, một dòng khí lạnh thổi tới, Tô Đình không chú ý Đoạn Băng vội vàng đẩy cửa, đi xuống cầu thang.

78.

Bão tuyết đã tiến vào toàn thành phố A, đây là trận bão tuyết có lớn nhất trong lịch sử, khoảng bảy tám giờ tối toàn bộ thành phố đã bị tuyết bao phủ, dưới chân giẫm phải tuyết, tuyết sẽ phát ra tiếng.

Mặc dù trời đã tối, nhưng bởi mặt đất toàn là tuyết nên ban đêm trên đường cực kỳ sáng, giống như thời kỳ học cấp hai, tan lớp trễ gần tối.

Vì vậy Tô Đình lại nhớ tên bốn mắt đáng chết kia.

“Vợ, cậu xuống lầu dưới có tạp hóa mua cho mình một bịch “cỏ vịt cay” đi!” Tô Đình mặc đồng phục học sinh, bắt đầu chép bài tập học bù được giao về nhà.

Tịch Không đẩy đẩy mắt kiếng, không nhận được nói: “Sao cậu không tự mình đi?”

“Cậu không thấy ta đang chép bài học bù hả?”

Tịch Không ngồi cùng bàn với Tô Đình vẫn không động dậy, vùi đầu học sách của mình. Trời tuyết đang lớn ai nguyện ý chạy cửa hàng mua “cỏ vịt cay” cho cô đây?

“Tịch Không, giúp tớ giải đề này với” Nữ sinh ngồi bàn sau tới trước bàn Tịch Không, mang theo mùi hương nhạt.

Học trò tốt – Tịch Không rất kiên nhẫn chăm chú nhìn qua, dịu dàng hỏi: “Chỗ nào chưa hiểu?”

“Đây nè, theo công thức này nhưng sao tớ cộng đi cộng lại vẫn không đúng.”

Tịch Không kiên nhẫn nhìn vào sách bài tập của bạn nữ, còn nữ sinh kia lại vuốt vuốt mái tóc thẳng qua tai, không biết có phải cố ý hay không, khom người kéo kéo cổ áo, lộ ra trước ngực loáng thoáng khe rãnh.

Tô Đình neho mắt nhỏ hung dữ nhìn Tịch Không, nghiêng rang nghiêng lợi.

ên bốn mắt chết tiệt, mình nhờ đi mua cho mình bịch cổ vịt cũng không chịu đi, người ta Vương Hiểu Vân hỏi đề cậu cậu liền chỉ.

“Bốn mắt kia! Cậu qua vạch rồi!” Tô Đình dùng cùi chỏ huých cánh tay Tịch Không, liếc mắt.

Tịch Không nghiêng đầu nhìn cánh tay của mình, không nhúc nhích.

“Tớ, nói, cậu, qua, vạch, rồi!” Tô Đình trong giờ học bắt đầu triển khai việc chèn ép đối với Tịch Không.

Tịch Không vẫn như cũ không để ý cô, nghiêm túc coi đề bài Vương Hiểu Vân đưa, Vương Hiểu Vân khinh thường nhìn ngực Tô Đình, lắc đầu cười cười.

Cười cái rắm! Trước ngực nhiều hơn hai lạng thịt là giỏi lắm sao! Tô Đình không dấu vết dùng cánh tay ép ép ngực lên nội y, ườn ngực đi về phía trước.

“Tịch Không, cậu qua vạch rồi! Cái bàn chỉ có ngăn ấy cậu có nhường hay không, sao cậu không ngồi bàn của tớ viết bài luận đi?” Tô Đình bắt đầu tức giận la lối om sòm.

“Đừng làm rộn.” Tịch Không đang tập trung giải đề.

“Cậu không phải để ý đến tớ đúng không?” Tô Đình tức giận, Tịch Không vì nhìn bộ ngực lớn hơn mà coi thường mình, nguy hiểm neho mắt lại. . .

Đừng trách tớ, là do cậu ép đấy nhé.

“Á!” Tịch Không vội vàng nhìn cánh tay mình bị Tô Đình cắn, la lên: “Tô, Đình! Cậu bị bệnh hả? Cậu là cún hả? Cậubuông ra cho tớ!”

“Không thả!” Miệng Tô Đình còn đang ngậm cánh tay Tịch Không, nhìn cậu không rõ ràng.

“Buông ra!”

“Không thả, không thả, không thả!”

“Cậu!”

Cũng không thả, ai bảo cậu vượt qua vạch ngăn! Ai cho cậu trọng sắc kính bạn!

. . .

Buổi tối tự học ngày đó, Tô Đình và Tịch Không không ai nói chuyện với ai, Tịch Không tức giận vẽ một gạch phấn trên bàn, bị Tô Đình hung dữ liếc nhìn.

Buổi tối tự học đó khá dài, không có đồ ăn tối bụng của Tô Đình kêu réo rắc, càng xem thầy giáo dạy càng đói, dứt khoát nằm ngù trên bàn.

Giáo viên toán học viết công thức dày đặc trên bảng đen, nhìn thấy Tô Đình đang ngủ, tròn mắt hơi híp, nói: “Phía dưới, thầy sẽ gọi một vài họcsinh hiểu những nội dung trên bảng. . . Tô Đình. . .!”

Tô Đình đang ngủ ngon bị thầy giáo đánh thức, chợt vừa ngẩng đầu, liền hô: “Có!” Ngay sau đó xoay người nhỏ giọng hỏi bạn cùng bang – Tịch Không: “Thầy giáo vừa hỏi cái gì vậy?”

Tịch Không nhìn phương trình thầy giáo vừa viết xong trên bảng đen, nhìn trên mặt cô có dấu của áo đồng phục, cười cười:

“Thầy giáo bảo cậu đi xóa bảng đen.”

Nghĩ đến nụ cười đó của Tịch Không, Tô Đình không thể đang đi đường tối mà bật cười. Anh nhỏ như vậy đã có tâm cơ. Không phải cần anh một cái thôi sao? Vậy là anh liền trả thù lại.

Còn nhớ rõ lúc đó cô vọt tới trước tấm bảng đen, lộ ra nụ cười chó sấn với thầy giáo, cầm khăn lau sạch tấm bảng đen mà thầy giáo khổ cực viết. . .

Hậu quả của việc đó là Tô Đình bị giáo viên dạy toán báo đến giáo viên chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp kéo cô đến phòng làm việc la mắng, còn phạt cô lau bảng đen một tuần lễ. . .

Đối mặt với bầu trời đầy tuyết, Tô Đình phui phui bông tuyết trên lông mi, cười thỏa mãn, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu internet trước mắt, lòng đầy kích động đi tới.

“Mở cho tôi một máy, cảm ơn.” Tô Đình lấy Chứng minh thư đưa cho chủ quán.

Chủ tiệm internet nhìn cô, chỉ chỉ vào các quán cà phê nói: “Cô không nhìn thấy ở đây không có người sao? Bị cúp điện.”

“Khoan đã. . . Bị cúp điện? Tại sao có thể như vậy?”

“Nghe nói là kiểm tra dây điện, sáng sớm ngày mai mới có điện.”

“Nhưng tôi đang có việc gấp à. Tôi hôm nay phải dùng mạng!” Cảm giác thất vọng ập tới trong lòng Tô Đình, cô không muốn chấp nhận sự thật xui xẻo này.

“Chúng tôi cũng không muốn cúp điện, thế nhưng cô xem. . .” Người trông quán internet bắt đầu đi lắc đầu.

“Vậy. . . Vậy chú có biết hay gần đây còn tiệm nào có thể lên mạng được hay không?”

Người trông quán internet suy nghĩ rồi nói: “Xuyên qua hai con đường có quán internet Phi Thiên, có vài nhưng cũng không biết có thể có mạng hay không, cô đi thử nếu may mắn thì có mạng.”

“Cảm ơn.” Tô Đình nhớ kỹ vị trí quán internet Phi Thiên, xoay người đi.

Bão tuyết không ngừng, bay nếu pháp phối, rơi lên vai lên đầu Tô Đình. Tô Đình tới ven đường tìm xe, đứng hồi lâu, liền bỏ qua ý nghĩ thuê xe.

Đi bộ thôi, cũng chỉ có hai con đường mà thôi.

Cô lấy áo khoác che lên người thật chặt, ngón tay lạnh cóng, hướng tiệm internet mà đi.

Bây giờ anh đang ở làm gì vậy nhỉ?

Suy nghĩ như vậy, bất tri bất giác đã qua một con đường.

Đoạn đường đầy băng tuyết, mặt đường rất trơn, phía trước có đôi tình nhân, cô gái vụng về lao đảo té xuống, được chàng trai kéo lên, ôm vào trong lòng, chàng trai nhẹ nhàng mắng một câu “Ngốc”, cô gái liền cười.

Tô Đình cup lông mày, thận trọng nhìn dưới đất không để không bị trượt, trong lòng đột nhiên cảm nhận.

Đã hai năm rồi, từ khi cô mang thai đến sinh con, từ sinh con cho tới bây giờ, đã trải qua bao nhiêu cảnh một mình trong đêm như vậy rồi? Nhưng thế anh lại đang ở nơi xa, tàn nhẫn để cho cô nhớ nhung.

Cuối cùng cô lại tự chê cười mình, không phải hai năm thôi sao? Kiểu gì đi nữa, đảo qua đảo lại sẽ nhanh qua thôi.

Đúng vậy, thoáng cái cô và Tịch Không đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, nhưng cũng nhanh vậy, nhưng tại sao từ khi anh đi, thời gian giống như chậm lại, sống một ngày bằng một năm vậy.

Xoa xoa chop mũi bị đông cứng của mình, Tô Đình lắc lắc đầu, bỏ qua những suy nghĩ kia, từng bước từng bước đi về quán internet.

“Internet Phi Thiên“, một bảng hiệu rất nhỏ, ánh đèn nhỏ này làm cho Tô Đình đứng ở cửa quán cười như gió xuân.

Tịch Không, em nhất định sẽ nói với anh, khoảng một giờ trước, con của chúng ta, đã kêu “ba” được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nỡ Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 45: Đại Kết Cục

Ngoại truyện : Hàn Mạch

Editor: Lavender - Blue

Tôi tên là Hàn Mạch, Hàn Mỹ Úy, Hàn Mạch hai người xa lạ. Ha ha, không biết vì sao đột nhiên tôi có thể tự giới thiệu mình như vậy, có thể là bởi vì nhớ tới, đôi mắt hoảng hốt và kỳ lạ khi lần đầu tiên cô ấy tỉnh lại trong lòng mình.

Lần đầu tiên thấy Hàn Mỹ Úy, là ở trong bệnh viện. Tôi cùng bạn tốt Ninh Tùng Phong và người yêu cậu ta đến bệnh viện băng bó, tôi và Ninh Tùng

Phong cười giong náo loạn hai lần, tôi cười lớn, mọi người cũng biết tôi mà, luôn luôn không biết điều.

Lúc ấy bệnh nhân đang chờ đợi băng bó ở bệnh viện rất nhiều, chính là lúc đó, cô ấy trùng mắt, tự cho là rất uy nghiêm nhìn tôi, cảnh cáo tôi phải chú ý lời nói.

Trên mặt tôi còn treo nụ cười, lúc cũng đang ngẩng đầu lên nhìn cô ấy, sừng sốt một chút. Cô ấy và tôi cơ bản giống nhau, mắt tròn, chớp mũi xinh xắn, bộ dạng đơn thuần lạnh lẽ, phụ nữ như vậy ở trên giường, đúng là cực kỳ nguy hiểm.

Dĩ nhiên, cũng không phải tôi quá mong muốn phụ nữ, hiện tại cô ấy trông quản tôi rất nghiêm, gió thổi nhẹ nhàng, tốt nhất tôi cũng đừng nên nghĩ.

Theo quá trình bình thường, tôi tìm người quen hẹn cô ấy đến hộp đêm, lúc cô ấy nhìn thấy tôi có lẽ không nhận ra, một nụ cười đều, cái miệng nhỏ nhắn in trên miệng ly, thỉnh thoảng lại nhấp ly rượu hai lần.

Đôi môi mỏng như vậy, ngậm trong miệng, nhất định rất sáng khoái. Tôi suy nghĩ.

Sau tất cả lại đều như vậy thuận nước đẩy thuyền.

Tôi không phải loại người gặp phụ nữ nào vừa mắt là liền kéo người ta đi mướn phòng, tôi thề, hôm đó, là cô ấy ôm eo của tôi không chịu buông.

Không nhớ rõ lúc đó trong miệng cô ấy lẩm bầm cái gì đó, chỉ nhớ rõ khuôn mặt cười háo sắc của cô, giường cặp mắt mê ly, chìa tau vào sống mũi của tôi hỏi tôi: tại sao sống mũi và lông mi của anh lại đẹp hơn tôi?

Thần kinh! Tôi bị lời nói lộn xộn của cô chọc cười, cô gái này nhất định là lần đầu say rượu.

Đặt cô lên giường, tôi gọi mang lên phòng một chai Chivas. Cô nằm ngửa trên giường ngủ không có chút đề phòng, giống như một con chim bị thương nằm trong lồng tre.

Còn là con chim ngu ngốc.

Tôi rót ly rượu, ngồi trên ghế sa lon nhìn cô ấy. Đột nhiên cô ấy ngồi bật dậy, xoa xoa đầu một cái, mắt nhắm lại hỏi tôi.

Cô nói: anh, biết không? Tôi sắp kết hôn. Đây là chứng minh nhân dân của tôi.

Cô nói xong cũng ngửa đầu té xuống.

Làm sao tôi biết cô sẽ kết hôn.

Ngồi ở trên ghế sa lon, tôi nghĩ thật lâu chứng minh nhân dân và kết hôn có quan hệ gì, cho đến khi cả người tôi nóng ran, tôi đi tới giường, cô ấy khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn thờ từ từ, không có chút đề phòng. Tôi ngậm một ngụm rượu dán lên môi nhỏ của cô, dứt cho cô..

Uống ngon sao?

Uống ngon, vẫn còn.

Cô nhắm mắt lại cười ngọt ngào, giống như là ở trong mơ.

Tôi cười. Muốn, nào có đạo lý không cho.

Tôi vốn tưởng rằng sẽ là một đêm hết mức bình thường, giống như lúc ở nước ngoài cùng những cô gái DCup (ngực lớn) nhàm chán kia. Nhưng không ngờ, cô lại là. . . Tôi dừng lại, nhìn nét mặt đau đớn của cô, hoài nghi bản thân mình ức hiếp trẻ nhỏ.

Tôi biết nó rất nguy hiểm, cũng dễ tức giận, nhưng của cô khít khao làm cho tôi khó có thể kiềm chế, tôi nắm bả vai của cô ấy điên cuồng luật động trong cơ thể cô, cho đến khi đau đớn trên mặt cô biến thành vui sướng, cuối cùng bắt đầu phối hợp với tôi.

Cái này gọi là cảm giác chinh phục, bạn không phải là một người đàn ông thì sẽ không hiểu được.

Tôi không biết bạn có nhớ những gì khó ăn nhất là cái gì, nhưng tôi đoán bạn nhất định nhớ, bạn đã từng ăn cái gì ngon nhất trên đời.

Tôi không biết tôi có được tính là người tốt hay không, nhưng trước khi gặp Hàn Mỹ Úy tôi chưa từng làm chuyện xấu.

Trịnh Bách Hợp là người phụ nữ đơn giản nhất mà tôi từng gặp, chỉ cần có tiền, cô ta sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của bạn. Cô ta có khả năng diễn xuất tuyệt vời, đó là nguyên nhân sau này tôi đẩy qua cho Tịch Không.

Hàn Mỹ Úy, bác sĩ Trần mắc câu, một chút lo lắng cũng không có. Tôi vốn là muốn thăm dò tính tình để chơi cho tốt, nhưng anh ta nhanh chóng bị hút vào khiến cho tôi cảm thấy rất nhàm chán. Nếu là tôi, mỗi ngày ôm mỹ nhân như thế này ngủ mỗi đêm, tôi còn cần cái gì Trịnh Bách Hợp kia chứ.

Dĩ nhiên đây là chuyện sau này, trước đây tôi vẫn rất thích Trịnh Bách Hợp.

Đột nhiên phát hiện đến lúc trò chơi nên kết thúc, một đêm trời mưa gió, cô phát sốt gấp ác mộng, vươn tay ra gọi tên tôi, cô ấy gọi Hàn Mạch cứu em

Nhất định cô ấy rất sợ, đó không phải là giả vờ, giống như cô ấy bị ma quỷ bao vây, cầu cứu tôi, nhưng cô ấy lại không biết, ma quỷ kia là tôi phải tôi.

Làm thế nào, bỗng dưng tôi không muốn nhớ lại những người rượt đuổi kia trong cuộc sống, tôi đã không kịp chờ để nhớ tới nó, tôi cùng cô ấy sống những ngày thanh thản trong căn phòng nhỏ nơi đồng quê.

Bạn biết không? Phụ nữ mang thai cũng có thể rất đẹp.

Mỗi sáng tôi đón ánh mặt trời, nhìn cô ấy phơi quần áo trong sân. Cô ấy vắt áo sơ mi của tôi phơi trước, sau đó là đồ của cô ấy.

Cô mang tất cả đồ lót phơi bên cạnh cửa, vì để tránh hàng xóm láng giềng nhìn thấy, nhưng mỗi lần tôi ra cửa đều sẽ thấy quần lót cô ấy phơi, điều này làm cho tôi rất không hài lòng.

Tôi biết rõ cô ấy rất sợ mất tôi, luôn gạt tôi nước ô mai rất có tác dụng. Nhưng mà không chỉ một lần tôi thấy, sau lưng tôi cô ấy len lén nôn mửa trong góc sân sau nhà.

Mang thai là chuyện rất vất vả, nhưng trên mặt cô ấy luôn trắng hồng hào, tôi nghĩ, có khả năng đây chính là nguyên nhân tôi yêu cô ấy.

Tôi chưa từng thiếu phụ nữ, tôi hiểu rất rõ tư thế có thể làm cho cô thoải mái hơn, những món quà có thể lấy được trái tim cô. Nhưng một khoản thời gian rất dài, không biết trái tim của Hàn Mỹ Úy rốt cuộc đang du lịch nơi nào.

Mặc dù tôi vừa mờ mắt là có thể thấy cô ấy, mặc dù nơi làng quê chỉ có hai chúng tôi, mặc dù cô ấy theo tôi trở về thành phố dưỡng thai, nhưng tôi vẫn không thể nào cảm thấy là cô ấy có ý định ở với tôi.

Tôi cũng cần cô ấy theo tôi, giống như cảm giác cần chiếc nhẫn ở trên ngón áp út không thể lấy xuống được.

Cô nằm viện an thai một chút, tôi loay hoay sút đầu mẻ trán. Khi tôi lấy trứng chọi đá, cha tôi sẽ chế giễu tôi, ông nói Hàn Mạch bây giờ cũng đã là người đàn ông có vợ có con.

Tôi nhắm mắt lại dựa người vào trên ghế làm việc, tôi nói tôi rất mệt mỏi, có lẽ tôi nên đến bệnh viện chăm sóc cô ấy.

Cha nói, cái con cần làm nhất, chính là phải thống trị thiên hạ, đàn ông không có cái gì, nhưng không thể không có sự nghiệp, không có sự nghiệp sớm muộn gì phụ nữ cũng sẽ ghét bỏ con.

Tôi cười thầm cha mình thật đáng buồn, lại nghĩ tới Mỹ Úy đầy kiêu ngạo, cô ấy và tôi đã từng sống rất hạnh phúc trong căn phòng nhỏ ở quê, cùng nhau ăn hết rau củ trong đĩa. Cô ấy rất hài lòng, rất hạnh phúc.

Cô luôn có thể phóng đại hạnh phúc nho nhỏ lên gấp nhiều lần, không cẩn thận bức xạ tới tôi.

Ngày Tiểu da thịt ra đời ấy, là một ngày tôi thống khổ, không hề cập tới.

Bây giờ nói đến vấn đề con tôi, tôi thật sự rất thương nó, hơn cả sinh mạng của mình, mọi người nói làm cha tôi để nhìn đứa nhỏ, nhìn thấy đứa bé kia mới hiểu máu mủ rất thần kỳ, không sai, từ khi tôi nhìn thấy nó về sau tôi rất dễ dàng hứa đem cả sinh mạng cho nó. Tuy là tôi nói rất yêu nó, cũng không có nghĩa là thích cái tên nhóc đó.

Nó luôn dính vợ tôi không thả, sau khi nó khóc náo lên, sẽ ngậm vú đầu ngẩng cao hùng hồn nhìn tôi, giống như đang thị uy, điều này làm cho tôi rất khó chịu. Tôi là một người đàn ông, đàn ông cũng giống động vật muốn chiếm giữ lãnh thổ.

Tôi nay là kỷ niệm ngày cưới của tôi và Hàn Mỹ Úy, bất kể như thế nào, con trai nhất định phải ngủ giường nhỏ của mình, mặc dù bây giờ địa vị của tôi có bấp bênh, nhưng có chút nguyên tắc, nhất định phải kiên trì, giống như đạo lý mỗi ngày Hàn Mỹ Úy để tôi rửa chén, một lý do.

Không nói, tôi nay nghe nói có người từ nước ngoài trở về, ba người chúng tôi phải chuẩn bị một chút, ra sân bay.

Tôi là Hàn Mạch, Hàn Mỹ Úy, bên đường hoa mạch nở.

...

Ngoại truyện: Tịch Không

Tôi tên là Tịch Không, Tịch trong chỗ ngồi còn chưa ấm chỗ, Không trong mưa thuận gió hòa. Khai giảng năm cấp ba (lớp mười) Tô Đình cười nhạt coi thường lời giới thiệu của tôi, cô ấy nói với tôi đáng lẽ nên giới thiệu thế này:

Tên tôi là Tịch Không, Tịch trong chiếu ngồi còn chưa ấm chỗ, Tô Đình thể hiện làm mát Tịch, Không trong cơn gió vô tình.

Lúc cô ấy nói với tôi cái này, ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi là, sau này chúng tôi kết hôn có con, nhất định không thể cho cô ấy đặt tên.

Đúng, năm hai tung học (lớp mười một), tôi biết ngay chúng tôi sẽ kết hôn.

Từ nhỏ mắt tôi không tốt, tôi phải mang đôi kính dày cộm, nhưng chuyện này không gây trở ngại cho việc con gái có tình cảm tốt với tôi.

Lúc tôi còn nhỏ không phải là nam sinh xấu xa, nhưng luôn nữ sinh luôn tự động tìm tới chơi. Tôi dắt tay rất nhiều con gái. Lúc ở nhà trẻ.

Tại sao hạnh phúc dừng ở mẫu giáo? Bởi vì Tô Đình và người bạn nhỏ Tiểu Ban cùng giành cái bô, hai bên vật lộn một trận, cuối cùng Tô Đình bị chia phần đến chỗ tôi ở lớp lớn. Vì vậy ngày tháng tươi đẹp của tôi chấm dứt.

Tôi nói gì đây, mọi người đại khái cho rằng một sách tôi đây rất ghét Tô Đình bé nhỏ. Không đúng, khoảng thời gian năm tôi lớp năm lên lớp sáu, thăm mền cô ấy, nguyên nhân cô rất thoải mái hoàn thành bài tập về nhà mặc dù bàn chân mang vớ trắng đang gác lên trên đùi của tôi, tôi rất động lòng.

Sau nửa học kỳ thăm mền vì cô ấy rớt mất răng cửa mà đứt gánh giữa đường, vì mất cái răng cửa cô ấy cực kỳ xấu, so với con gái trong suy nghĩ của tôi là một trời một vực.

Nhớ năm lớp sáu lúc tôi biết sử dụng cụm từ “Một trời một vực” này, Tô Đình giương cái miệng thiếu cái răng cửa hỏi tôi:

Tịch Không, một trời một vực là có ý gì? Cậu nói tôi giống như một con chuồn chuồn à?

Tôi nhớ lúc đó tôi hết sức khinh thường cô ấy lườm một cái: nông cạn.

Lần thứ hai khi phát hiện thăm mền cô ấy là khi học ngày thứ hai của học kỳ sau, sau khi Tô Đình nghe cậu nhóc Bàn Vương gọi tôi là bốn mắt, cô ấy vỗ bàn đứng dậy, chống nạnh tròn mắt nhìn cậu nhóc Bàn Vương, ngay trước mặt cả lớp hét lên: bốn mắt chỉ có tôi mới được gọi! Cậu là cái gì!

Có phải thật đáng yêu không? Lúc đó tôi đã u mê, cô ấy quay đầu lại nhìn tôi, hét lên một tiếng: nhìn cái gì vậy! Làm bài tập đi!

Tôi cực kỳ nghe lời, cúi đầu làm bài tập, cả lớp yên lặng như tờ, chỉ có tôi len lén cúi đầu cười.

Vậy mà, thời gian thăm mền không dài, vì cha của Tô Đình qua đời mà giữa đường gãy gánh.

Khoảng thời gian đó Tô Đình rất ngoan ngoãn, đi học sớm, tan học muộn, làm bài tập nộp đúng hạn, đi học không ngủ gục, cô ấy giống như biến thành một người khác, mặt màu giống như màu sắc chén nước lọc. Không hề có cá tính.

Lần thứ ba tôi phát hiện thăm mền cô ấy, là lúc tên Tần Diệu kia xuất hiện, cô ấy nói cho tôi biết bọn họ hôn môi, tôi rất cảm xúc, vô cùng cảm xúc. Khi tôi nhận ra cảm giác nghiêm trọng này gọi là ghen, qua Hàn Mạch tôi được giới thiệu Trịnh Bách Hợp.

Cứ như vậy lao đảo một đường đi tới, chúng tôi kết hôn, khi cô nói cho tôi biết cô ấy mang thai, trời mới biết tôi suy nghĩ muốn bay về nước thế nào.

Lúc sinh Tịch Vân, cô ấy không cho mẹ gọi điện cho tôi...tôi thậm chí cũng không biết. Sau khi đứa bé sinh được hai ngày tôi mới biết, tôi lập tức gọi điện thoại cho cô ấy, cô đang nằm trên giường, đầu bên kia điện thoại giọng nói của cô tràn đầy sức sống nhưng không thoát khỏi tai tôi.

Cô rất vất vả, tôi hiểu rất rõ.

Khoảng cách máy bay hạ xuống còn có mười phút, tôi nghĩ tất cả mọi người đã ở phi trường chờ tôi. Tôi đoán, cô ấy nhìn thấy tôi nhất định sẽ nấp sau lưng bạn bè và người thân, đứng xa xa nhìn tôi, không kiểu cách không rơi lệ, cứ nhìn tôi như vậy, không dám chuyển động.

Bạn biết không? Tô Đình, tối hôm qua tôi một đêm mất ngủ. Bốn giờ sáng, tôi nằm ở trên giường nhìn đồng hồ đeo tay, đếm thời gian, bỗng dưng tôi phát hiện, thì ra nhiều năm như vậy, tôi yêu cô ấy, giống như cây kim sợi chỉ, chưa bao giờ ngừng lại.

Đợi đến khi tôi nhận ra, người liền đứng đó, không di chuyển, tôi sẽ vượt qua từng người từng khoảnh khắc thời gian, đi tới trước mặt em, ôm em. Đến lúc đó, ngàn vạn lần không được xấu hổ đẩy tôi ra, em biết không tôi nhớ em rất nhiều.

Tôi là Tịch Không, Tịch trong chiếu ngồi còn chưa ấm chỗ, Tô Đình thể hiện làm mát Tịch, Không trong cơn gió vô tình.

Hoàn!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Em Nở Rộ Gió Mát Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.